GÜNCEL YAYINCILIK

EDEBİYAT

AKİF PİRİNÇCİ

Felidae

Türkçesi: Selahattin Dilidüzgün

3. BASIM

AKIF PIRINÇCI

FELIDAE

GÜNCEL YAYINCILIK: 53
Edebiyat:12
ISBN 975 8020900

Felidae

Akif Pirinçci

Kitabın orijinal adı: Felidae
Kapak: Talip Aktaş
Birinci Baskı: Ağustos 1999
İkinci Baskı: Ekim 1999
Üçüncü Baskı: Kasım 1999
Dördüncü Baskı: Şubat 1999

Ofset Hazırlık Güncel Yayıncılık Ltd.
Baskı: Kitap Matbaacılık Cilt: Fatih Mücellit

© 1989 by Wilhelm Goldmann Veriag, München within Verlagsgruppe Bertelsmann GmbH

© Güncel Yayıncılık Ltd.Şti. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

GÜNCEL YAYINCILIK LTD. ŞTİ.
ÇatalçeşmeSok.No:19 Kat, 3
Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0 212 511 22 37, Fax: 0 212 522 86 68
e mail: kontiki@turk.net

AKİF PİRİNÇÇİ

FELİDAE

Türkçesi: Selahattin Dilidüzgün

GÜNCEL YAYINCILIK

En iyiler Uschi ve Rolf'a

En akıllılar Cujo ve Pünktchen'e!

"Ve Allah yerin hayvanlarını cinslerine göre ve sığırları cinslerine göre ve toprakta sürünen herşeyi cinsine göre yaptı; ve Allah iyi olduğunu gördü." Tekvin

Hayat bir cehennemdir! Peki hayatın içinde bütün olup bitenlerin anlamı nedir? Yeryüzünde her şey öyle kurgulanmış ki, her acı ardından başka bir acıyı getiriyor. Dünya var olduğundan bu yana acı ve dehşet, zincirleme tepkime gibi devam ediyor. Kim bilir, belki de başka yerlerde, yani uzak gezegenlerde, başka yıldızlarda veya başka galaksilerde durum pek farklı değildir... Kim bilebilir? Bu evrenin ve diğer bütün bilinmeyen evrenlerin içindeki çirkinliklerin yüceltilmesinin ardında çok büyük bir olasılıkla insanoğlu var. İşte böyledir insanoğlu; o kötüdür, kalleştir, hilekârdır, bencildir, açgözlüdür, korkunçtur, delidir, sadisttir, çıkarcıdır, kana susamıştır, ziyankârdır, vefasızdır, riyakârdır, kıskançtır ve hepsinden önemlisi boş kafalı bir aptaldır. İnsanlar. İşte böyledir insanlar.

Peki ya diğerleri nasıldır?

Birinci Bölüm

Eğer benim öykümü gerçekten dinlemek istiyorsanız ki size bunu şiddetle öneririm, dinleyeceğiniz bu öykünün pek de hoş bir öykü olmayacağını size söyleyeyim de ona göre hazırlanın. Geçtiğimiz sonbahar ve kış aylarının ortasında yaşanan aklımı başımdan alan gizemli olaylar, benim gibi birini bile, bundan böyle ahenkli ve dingin bir hayatın daha fazla süremeyeceğine inandırmıştı. Bugün artık, her an karşımıza çıkabilecek bu dehşetten hiç kimsenin kaçamayacağını ve her an büyük bir kaosun içine sürüklenebileceğimizi biliyorum. Varoluşumuzun karanlık uçurumları hakkında sıkıcı bir konuşma yapmak gibi riskli bir yola girmektense, size bu üzücü ve kötü öyküyü anlatmam daha doğru olacak.

Her şey bu lanetli eve taşınmamızla başladı!

Hayatta en nefret ettiğim şey taşınmaktır. Ayrıca felsefe yürüttüğüm anlarda reenkarnasyon kuramına inanmaya eğilimli olduğumdan, önceki hayatımda da taşınmaktan ve taşınmakla ilgili her şeyden nefret etmiş olmalıyım. Günlük hayatımda karşılaştığım en ufak bir düzensizlik bile, beni depresyonla dolu derin bir kuyuya iter ki, bu durumdan büyük çaba harcayarak kurtulabilirim. Ancak, kıt akıllı hayat arkadaşım Gustav ve onun gibiler her hafta evlerini değiştirebilirler. Bunlar bir eve yerleşmeyi çılgın bir külte dönüştürdüklerinden, konuyla ilgili dergilere kaynak olarak başvururlar. Gecenin bir vaktine kadar iç dekorasyon üzerine sıkı tartışmalar yaparlar ve klozet kapağının tasarımının sağlığa uygun olup olmadığı konusunda birbirlerine girerler, sürekli de yeni mekânlar arar dururlar. Birleşik Devletler'de yaşayan biri, hayatı boyunca evini en az otuz kez değiştiriyormuş. Bu kişilerin beyinlerinde taşınma sırasında onarılmaz hasarlar oluştuğuna hiç kuşkum yok. Kötü bir alışkanlık olarak gördüğüm bu duruma şöyle bir açıklama getirmeyi uygun buluyorum: Bu acınacak derecede zekâ özürlü kişiler, kendilerinde eksik olan iç huzuru yakalamak için sık sık ev değiştirmeyi bir yarış haline getirmişler. Böyle bir durum tam anlamıyla ileri derecede bir saplantı aslında. Tanrı, kullarına el ve

ayakları, durmadan o evden bu eve eşya taşısınlar diye vermemiş elbette.

Ancak itiraf etmeliyim ki, önceki evimizin de kusurları yok değildi. Öncelikle, eve tıkılıp da Robinson Crusoe'nun büyük kentteki haline dönüşmüş olmamak için gece gündüz inip çıkmak zorunda kaldığınız o milyonlarca basamak böyle bir kusura örnek olarak gösterilebilir. Binanın yeni olmasına karşın, asansörü şeytan icadı olarak gören müteahhit, Babil Kulesi'ni andıran yapının sakinlerine bina içi yaşamlarında böyle bir tarzı uygun görmüş olmalı.

Ayrıca o ev çok küçüktü. Aslında Gustav ve benim için yeterliydi, ancak doğruyu söylemek gerekirse zamanla hepimiz biraz titiz davranırız. Başımızdan mutlaka böyle şeyler geçmiştir; yani zaman zaman daha büyük mekânlarda daha rahat, daha pahalı ve saygın ortamlarda yaşamayı isteriz, idealler peşinde koşan genç bir devrimciyken, kimsenin dört dörtlük bir evi yoktur aslında. Ancak gelecekte de hâlâ dört dörtlük bir eve sahip olamamış ve olağanüstü bir devrimci de olamamışsanız, işte o zaman geriye, Ev Dekorasyonu dergilerine abone olmaktan başka yapacak şeyiniz kalmamış demektir.

Sözün kısası, bu lanetli eve taşındık işte!

Citroen CX2000'in arka yan camından evi gördüğümde aklıma ilk gelen şey, Gustav’ın bana pis bir şaka yapma olasılığı oldu, çünkü onun mizah anlayışının az gelişmiş olduğu düşünülürse, bu hiç de sürpriz sayılmazdı. Gerçi aylar öncesinden onun, "tarihi yapı", "restorasyon" ve "zaman harcamak" gibi şeylerden bahsettiği sıkça kulağıma geldiyse de, Gustav’ın restorasyondan ancak bir zürafanın borsadan anladığı kadar anladığını bildiğimden, bütün bunların kapıya isim yazmaktan öteye gidemeyeceğini düşünmüştüm. Ancak şimdi dehşet içinde, onun "tarihi yapı" ile neyi kastettiğini anlayabiliyorum.

Hiç kuşkusuz ev çok seçkin ve dahası çok romantik bir semtteydi. Bir diş hekiminin bile böyle bir semtte oturabilmesi için kurbanı olan hastalarına hatırı sayılır miktarda dolgu yapmış olması gerekir. Yerleşeceğimiz bu hüzünlü bina, bu asırlık tarihi evler arasında çürük bir diş gibi duruyordu. İki yanı ağaçlarla kaplı biçimiyle kartpostalı andıran caddenin içine gömülmüş izlenimi veren bu şaşaalı enkaz,

bir korku filmi senaristinin düş gücü sonucu oluşmuş gibi bir etki bıraktığından, caddede restorasyon çılgınlığına kapılmış olanları epey kızdırmış olmalı. Bu bina caddenin restore edilmemiş tek binasıydı, ben de bunun nedenini düşünmemek için kendimle büyük bir savaşım veriyordum. Öyle sanıyorum ki, mal sahibi de yıllarca bu enkazda oturmayı göze alabilecek bir enayi aramıştı. Sanki içeri girince bütün ev tepemize çökecek gibiydi. Gerçi Gustav'ın zekâ testinde rekor kırmasını beklemiyordum, ama ilk kez onun ne büyük bir ahmak olduğunu anlıyordum.

Üzerinde kırık dökük sürüyle süsleme bulunan binanın ön cephesi, Firavun'un mumyalanmış yüzünü andırıyordu. Kapkara ve yıpranmış görünümlü bu korkunç yüz, insanlara şeytansı bir mesajı varmış gibi bakıyordu. Gustav'ın da sözünü ettiği gibi, boş duran son iki katın kısmen kırık olan panjurları kapalıydı. Bu katlarda sanki hayaletimsi bir şey vardı. Çatı aşağıdan görülemiyordu, ama çatının da çürümüş olduğuna bahse girerim. Şu ahmak arkadaşım ile birlikte taşınacağımız sokak seviyesinden yaklaşık iki metre yüksek olan bu zemin katın kirli pencerelerinden dışarısı berbat görünüyordu. Parlak ve acımasız öğlen güneşi sayesinde lekeli tavanları ve zevksiz duvar kağıtlarını daha iyi görebiliyordum.

Sonunda evin önünde durduğumuzda Gustav benimle konuşurken her zaman kullandığı o aptal bebek diliyle gırtlağından sevinç sesleri çıkarttı ki, onun benimle böyle konuşması beni pek rahatsız etmez, çünkü ben de onunla konuşurken bu ilkel dili kullanırım.

Bu arada eğer benim, birlikte yaşadığım bu hayat arkadaşım hakkında düşmanca duygular beslediğim izlenimine kapıldıysanız, bunda kısmen haklı sayılabilirsiniz.

Evet... işte size Gustav; peki nasıl birisidir bu Gustav? Gustav Löbel yazardır. Ancak o, düşün dünyasına bütün katkıları ve kazançları, telefon fihristlerinde yer almaktan öte gitmeyen yazarlardan biridir. Gustav, kadın dergileri için adına "kısa roman" denen şeyleri yazar. Bunlar öylesine kısadır ki, bütün eylemi bir A4 kâğıdına sığdırmak mümkündür. Sonuçta onun dahice buluşlarının bütün ilham kaynağını ikiyüzelli Mark'lık bir çekin görüntüsü oluşturmaktadır çünkü "yayıncılar" ona asla daha fazla para vermezler! Oysa bu titiz yazarı kim bilir kaç kez, yazdıklarına bir espri

ve heyecan katabilmek ve o zamana kadar hiç yazmadığı bir zina öyküsünü kurgulayabilmek için kendi kendine verdiği savaşım sırasında izlemişimdir. Kısa aralıklarla da olsa, bu yazma uğraşına, yani hile ile mirasa konanları, ırzına geçilen sekreterleri ve karıları tarafından otuz yıl boyunca aldatılıp da hiçbir şeyin farkında olmayan kocaları anlatmaya, gerçekten yazmayı istediği şeyleri yazabilmek için ara verir. Gustav tarih ve arkeoloji okuduğundan, fırsat buldukça Antik Mısır tanrılarını konu alan inceleme kitapları da yazar. Bu işi de öylesine zahmetli ve uzun sürede yapar ki, ister kısa ister uzun olsun bütün kitapları zaman içinde güncelliğini yitirdiğinden, günün birinde bunlardan para kazanma düşüncesi olanaksız hale gelir. Dış görünüşü bir gorilden farklı olmamasına ve hayatta tanıdığım en şişman (tamı tamına 130 kilo) canlı olmasına karşın, deyimlerde söylendiği gibi çocuk ruhlu kalmış, safça birisidir o. Bütün dünya görüşü rahatlık, dinginlik ve tam anlamıyla kendi kendiyle barışık olmak üzerine kuruludur. Bu kutsal üçgeni yok edebilecek her şeyden kaçınır Gustav. Hırs ve telaş bu zararsız adam için yabancı kavramlardır. Ayrıca sarımsak çorbasının içindeki birkaç midye ile bir şişe Chablis onun için kariyer yapmaktan daha önemlidir.

İşte Gustav böyle biri; bu haliyle benim tam anlamıyla zıddım olan biridir yani! Bu nedenle, böylesi zıt karakterli olanların bazen dalaşmalarına hiç şaşmamak gerek. Fakat onunla yetinmek zorundayım. Ne de olsa o, bana bakıyor, günlük hayatın can sıkıcı işlerini benim için hallediyor, beni tehlikelerden koruyor. Buna rağmen onun o tasasız yaşamındaki en çok sevdiği canlı hâlâ yalnızca benim. Bazen çok zoruma gittiğini itiraf etmek zorunda olsam bile ona karşı saygı duyuyorum.

Gustav arabayı evin önündeki kestane ağaçlarının araşma çektikten sonra araba park etme işini Gustav asla beceremez, çünkü bu iş onun için tıpkı quantum fiziği gibi bir şeydir. İkimiz de arabadan indik. Gustav o koca cüssesiyle evin önünde dikilip parlayan gözleriyle sanki evi kendisi inşa etmiş gibi bakarken, ben de hemen ortalığı koklayarak kontrol etmeye başladım.

Bu dev yapının küf kokusu kafama bir balyoz gibi inmişti. Hafif bir rüzgâr olmasına karşın evin çevresindeki çürük kokusu o kadar yoğundu ki, burun boşluklarım birden şoka girdi sanki. Yıldırım

hızıyla, bu kokunun evin temellerinden yükselmediğini, tersine üst katlardan aşağıya doğru yayıldığını ve o pis etkisini, ister istemez yakında oturacağımız bu evin içlerine doğru yaydığını fark ettim. Ama bizim oturacağımız evin içinde de yabancı, tuhaf, evet tehditkâr bir şey vardı. Benim gibi, iki yüz milyon koku alma hücresinin kesin ve net verilerine dayanarak, hiç tevazuya kapılmadan her kokunun tanımını büyük bir kesinlikle yapabilecek birisi için bile, bu kokuları birbirinden ayırt edebilmek olağanüstü güç bir iş. Her ne kadar burnumu ıslattıysam da, bu tuhaf molekülleri bir türlü tanımlayamıyordum. Ben de bunun üzerine, şu bizim eski Jorganını devreye sokarak kokuları olabildiğince derin içime çekmeye başladım (1).

Bu önlem beklenen sonucu verdi. Çünkü yeni evimizin altından gelen bu çürük kokuların içinde farklı türden bir kokunun daha olduğunu keşfettim. Bu koku doğal olmadığından, onu tanımlayabilmek için biraz zaman harcamam gerekmişti doğrusu. Neden sonra jetonum düştüğünde bu kokunun değişik kimyasal maddelerden oluşan bir potpuri olduğunu anlamıştım.

Gerçi hâlâ bu viranenin içinden ne gibi bir koku yayıldığını somut olarak bilemiyordum, ama bu kokunun sentetik maddelerle ilgili olduğunu ortaya çıkartmıştım. Herkes şu hastane ve eczanelerdeki kokuyu bilir. İşte benim şu süper burnum da, başıma geleceklerden habersiz ben ve kaldırımda sevinçten havaya uçan arkadaşım yan yana dururken, bu viranenin altından yayılan dayanılmaz kokunun, böyle bir koku olduğunu ortaya çıkartmıştı.

Gustav, pantolonunun ceplerini telaşla karıştırdıktan sonra cebinden, üzerinde birçok anahtarın olduğu yıpranmış metal bir halka çıkarttı. Etli işaret parmağını halkanın içine soktuktan sonra elini havaya kaldırarak anahtarları sallamaya başladı ve bana doğru eğildi. Diğer eliyle de kafama vurarak, sevinç çığlıkları atmaya başladı. Öyle sanıyorum ki, bir eliyle anahtarları sallayıp evin alt katını işaret ederken, tıpkı damadın gelini eşikten atlatmadan önce yaptığı vaat dolu konuşmalarda olduğu gibi, anahtar ile bu ev arasındaki ilişkiyi bana sezdirmek istiyordu. Sevgili Gustav'ın, Oliver Hardy kadar cazibesi, bir nalbantınki kadar da yeteneği vardı aslında!

Sanki kafamın içinden geçenleri okurmuş gibi, dostumun yüzünde bir gülücük belirdi o an. Sahiden beni eşikten atlatmaya kalkışmak için karar vermeden önce onun parmaklarından kurtulup kendimi giriş kapısının önündeki merdivene attım. Her an çökecekmiş gibi duran, üzerleri sararmış sonbahar yapraklarıyla örtülü basamakları çıkarken bakışlarım, kapının yanındaki tuğla duvar üzerinde bulunan dikdörtgen bir ize takıldı. Bu izin dört köşesinde çoktan paslanmış, duvara gömülü vidalar vardı. Vidaların da başları kopmuştu. Sanki burada asılı olan bir levha alelacele sökülmüş gibiydi. Eskiden burada bir doktor muayenehanesi ya da laboratuvar olmalı diye düşünmeye başlamıştım ki, şu dayanılmaz kimyasal madde kokuları da, ancak böylece açıklanabileceğini anladım.

O sırada aklımdan geçen bu dahice düşünceler aniden kesintiye uğradı. Çünkü tam o an, yani ben yeni evimizin önünde durmuş, Doktor Frankenstein'ın sökülmüş levhasının izine bakarken, farklı, ancak bu kez çok iyi tanıdığım pis bir koku geldi burnuma. Bu mekândaki mülkiyet sınırlarını bilmeyen densiz bir türdeşim, pervasızca kapının pervazına pisleyerek buraya adeta nüfus cüzdanını bırakmıştı. Ben buraya taşındıktan sonra mülkiyetin kime ait olduğu açığa kavuştuğuna göre, pervaza ben de kendi imzamı atmaktan çekinmedim. Olduğum yerde yüzseksen derece döndüm, olabildiğince konsantre oldum ve hemen eyleme geçtim.

Arka bacaklarımın arasından fışkıran şu her derde deva çevre dostu fıskiyenin suyu, bizden önceki kiracının hatırasını bıraktığı yere gelmiş ve orayı adamakıllı yıkayıvermişti. İşte dünya yeniden düzene girmişti en azından düzenin ne olduğu açıklığa kavuşmuştu.

Gustav arkamdan, tıpkı ilk kez "aguagu" diyen bir bebeğin babası gibi aptal aptal gülüyordu. Onun böylesi küçük eğlencelerini anlayışla karşılıyordum, çünkü Gustav benim için hâlâ koca bir bebektir. Küçük gülücüğü sevinç kahkahasına dönüşen Gustav yanımdan paytak paytak geçti ve ancak birkaç omuz attıktan sonra açılabilen kapıyı, eski ve paslanmış bir anahtarla açtı.

Birlikte serin bir koridordan geçerek, ilk anda bende bir tabutun kapağını çağrıştıran dairemizin kapısına geldik. Buradaki çürük bir merdivenle, sanki ölümün soğuk nefesinin duyulduğu yukarı katlara çıkılıyordu. İçinde nelerin olduğunu ortaya çıkartmak için yakın bir

zamanda yukarıdaki iki katı teftiş etmeye karar verdim hemen. Ancak, bu esrarengiz odalarda dolaşma düşüncesinin bile korkudan iliklerimi dondurmaya yettiğini itiraf etmeliyim. Hiç de farkında olmadan Gustav bizi lanetli bir hayalet mekânına getirmişti aslında!

Dairemizin kapısını zorlayarak açtıktan sonra ikimiz de uygun adımlarla savaş alanına girmiştik işte.

Gerçekte burası, bir çeşit kozmik çözülme içinde bulunan çok etkileyici tarihi bir yapıydı. Ancak asıl sorun bu değildi. Asıl sorun Gustav'ın kendisiydi. Benim bu sevgili dostum ne bedensel ne de zihinsel olarak bu viraneyi adam edecek beceriye sahipti. Buna rağmen böyle bir girişimde bulunduğu an, epeydir onun beyninde olduğuna inandığımın tümörün büyüdüğü kuşkusuna kapıldım.

Yavaş ve dikkatli biçimde her odaya girip çıkarak her ayrıntıyı görmeye çalışıyordum. Geniş koridorun sağ tarafında, harabelik yarışmasında birbiriyle ölümüne rekabet ediyor izlenimi veren üç oda vardı. Bu odalar Dr. Caligari'nin Odası'nı andırıyordu. Oldukça büyük olan bu odalar güneye, caddeye bakıyordu. Öyle ki bunlar, ilkbahar ve yaz aylarında büyük olasılıkla güneşe boğulacaklardır. O an öğleden sonrası güneşi köşeden kaybolmak üzere olduğundan, güneşin etkisi tam olarak algılanamıyordu. Koridorun sonunda, yatak odası olduğunu düşündüğüm bir oda daha vardı. Bu odanın içinde dışarıya açılan bir kapı vardı. Girişin hemen solunda, içinden geçilerek tuvalet ve banyoya gidilebilen mutfak vardı. Bütün odalar sanki İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana (ya da birincisinden) kurtlar, hamam böcekleri, duvar balıkları, fareler ve değişik haşere ve bakteri orduları tarafından istila edilmiş gibi duruyordu. Kısa süre önce burada insanların yaşamış olması, kulağa inandırıcı gelmiyordu. Küf içindeki zemin de tavan da yer yer patlamıştı. Her yerde küf ve işeyebilecek kadar gelişmiş olan, tanımlanamayan yaratıkların idrarının kokusu vardı. Bu çöplük içinde sinir krizi geçirmeyişimi, bütünüyle acılara katlanma yeteneğime ve hormon dengemi koruyabilme becerime borçluydum.

Gustav ise sanki birden şizofren olmuştu. Olasılıkla yatak odası olan son odayı da gezdikten sonra gam keder içinde hole geri döndüğümde zavallı dostumu, mutfağın ortasında durmuş kendi kendiyle hararetle konuşurken buldum. Biraz sonra hayretten

dehşete kapıldım. Çünkü o, mutfağın yıllanmış duvarlarıyla sürdürdüğü bu coşkulu konuşmada, bu çöplüğün ne kadar sefil bir durumda olduğunu değil de, tersine tam da aradığı yere gelmiş olduğunu söylüyordu. Orada öylece durmuş kollarını dua edercesine ya da dinsel bir ayin yaparcasına yukarıya kaldırarak topukları üzerinde kendi çevresinde dönerken, sanki böcek ve bakteri ordularına bir söylev çekiyormuş gibi olan haline acıdım doğrusu. O an Gustav'ı, Tennessee Williams'ın oyunlarındaki şu bir kenara itilmiş, zavallı sefil alkoliklere benzetmiştim. Gustav, trajedinin sonunda ölüp gittiğinde izleyicilerin ağlamaktan gözlerinin kör olacağı trajik bir kahraman değildir. Onun yaşamı sıradan ve sıkıcı bir drama benzer. Bu biçimiyle, televizyon yapımcılarının "şişmanlık kaderiniz olmasın!" ya da "kolesterolünüzü düşürün" mesajı veren programlarda gösterilen yaşamları andırır onun yaşamı. O kimdi ki zaten? Gustav şişman, pek zeki olmayan, kırklı yaşlarını süren ve on yılda bir kendisini ziyaret eden sözüm ona dostlarına şirin noel ve doğum günü kartları yazan, ayrıca tüm inanç ve umutlarını, ilerleyen kelliğine günün birinde çare bulmasını beklediği ilaç sanayiine bağlayan birisidir. Aynı zamanda, sigorta temsilcileri için ideal bir kurban sayılan Gustav, mutsuz cinsel yaşamındaki üçdört önemsiz deneyimin hepsini karnaval geceleri, sabahleyin o ölüler gibi uyurken bütün parasını aşırıp ortadan yok olan gudubet yaratıklarla geçirmiş birisidir. Şimdi de nasıl olduysa bu viraneyi ele geçirmiş işte. Bu da onun yaşamındaki en büyük başarılardan biri. Onun bu belirsiz karanlık yaşamı beni de epey hüzünlendiriyor doğrusu; ne de olsa ben de kaderimi, yaşamı büsbütün renksiz olan bu adamla birlikte çizmeye başlamıştım. Bu dünyada her şeyin bir düzeni, amacı, yüce bir anlamı yok muydu ki? Elbette olmalıydı. Kader; işte her şey bundan ibaret. Ya da seri üretim bandında çalışan Japon işçinin dediği gibi, her şey olduğu biçimiyle güzeldir!

Bu kadar felsefe yeter, ne de olsa Gustav da Hz. Eyüp değil. Benim şu sevgili dostum yeni evimizin muhteşemliği konusunda yeni odeler yazarken bakışlarımı ondan alıp tuvalete çevirdim. Tuvaletin kapısıyla içindeki pencere açıktı, böylece sonunda evin arka tarafını da görme olanağını yakalamıştım. Hemen kendi kendine konuşan Gustav'ın yanından geçerek tuvalete girdim ve pencereye zıpladım.

Buradan görme olanağına sahip olduğum manzara cennet gibiydi. Burası, bulunduğumuz bloğun tam da göbeğiymiş. Aşağı yukarı iki yüz metreye seksen metrelik bir dikdörtgenden oluşan bu bloğun çehresini daha önce de söylediğim gibi Anno Tobak biçimi düzenli evler belirlemekteydi. O an karşımda, evlerin arkasında, yüksek ve yıpranmış tuğla duvarlar içinde gizlenmiş değişik büyüklüklerde bahçe ve teraslardan oluşan bir ağın uzandığını gördüm. Kimi bahçelerin içinde tam anlamıyla pitoresk üsluba göre yapılmış kulübe ve çardaklar vardı. Kimi bahçeler de bütünüyle kendi haline bırakıldığından sarmaşık bitkilerin kolları duvarları aşarak komşu bahçelere girmişti. Elverişli olan yerlerde arazi yapısına ve biyolojik özelliklere uygun biçimde göletler oluşturulmuştu. Bunların da üzerlerinde nevrotik yapılı büyükkent sinekleri keyifsiz ve yitmişçesine uçuşuyordu. Bu bahçelerde, ender bulunan bazı ağaç türleri, çok pahalı bambu güneş şemsiyeleri, üzerlerinde Eski Yunan'a ait kabartmalar bulunan neoantik toprak saksılar, çevreyi korumaya yönelik çöp toplama kutuları, gelişmiş haşhaş ekim alanları, plastik yontular ve kaçırdığı vergilerle ne yapacağını bilemeyen sonradan görme orta sınıf zenginlerin isteyebileceği her şey bulunmaktaydı.

Bütün bunların ötesinde bu bahçelerde öyle süslemeler vardı ki, bunları ancak "korku efektleri" kavramı bağlamında anlamak olasıydı. Bu ürperti manzaraları herhalde, özlemlerini ancak büyük mağaza kataloglarıyla dindirebilenlerin eseriydi.

Bizim bahçeye gelince durum biraz karışıyor. Tam benim altımda, yani tuvalet penceresinin altında yerden yaklaşık yarım metre yüksekte, demirleri çürümüş harap bir balkon bulunuyordu. Bu balkona ancak yatak odasından çıkılabiliyordu, ama öyle sanıyordum ki, benim için bu hela penceresi dış dünyaya açılan bir kapı olacaktı. Balkonun altında bulunan beton bir teras, aynı zamanda bodrumun tavanıydı. Yapılan berbat işçiliğin sonucu, bu beton tavan yer yer çatlamıştı; bu çatlaklardan da tanımlaması olanaksız yeşillikler fışkırıyordu. Yaklaşık beş metre ilerde bulunan başka bir paslı koruma demiri insanın geceleyin aşağıdaki küçük bahçeye uçmasını engelliyordu. Bu vahşi bahçenin tam ortasında, tahminen Attila'nın zamanında dikilmiş olması gereken ve şimdi de sonbahar gereği yapraklarını döken oldukça yüksek bir ağaç vardı.

Etrafa göz gezdirirken bir şey daha keşfetmiştim: O da, oldukça etkileyici olan bir türdeşimdi.

Türdeşim, arkası bana doğru dönük olarak terasta oturmuş aşağıdaki bahçeye bakıyordu. Beden bakımından ancak bir jimnastik topuyla rekabet edebilecek kadar büyük olmasına ve görünüşü de oyun hamurundan yapılmış sevimli bir videoklip figürüne benzemesine karşın daha o an onun kuyruğunun olmadığını ayırt ettim. Yok yok, o doğuştan kuyruksuz biri değildi, birisi onun bu değerleri parçasını kesmiş olmalıydı. En azından böyle bir etki bırakıyordu. O apaçık bir MaineCoon'du, yani o, kuyruksuz bir MaineCoon'du(2). Onun tüylerinin rengini betimlemem çok zor, çünkü o gerçekten de, üzerindeki renkleri kuruyup kirlenmiş rengarenk bir palet gibiydi. Gerçi baskın renk siyahtı, ama her tarafında bej, kahverengi, sarı, gri, evet dahası kırmızı benekler vardı. Bu haliyle arkadan koca bir çanak sebze salatasına benziyordu. Ayrıca bu oğlan felaket de kokuyor olmalıydı.

Türdeşimin biraz sonra beni fark ederek büyük bir saldırıya geçmesi gerekiyordu. Çünkü olasılıkla onun büyük büyük babası bile bu terasa pislemiş olmalıydı ya da o, ta 1965'te en yüksek mahkemeden, bu tepeden aşağıdaki harika bahçeye her Allahın günü saat on beş ile on altı arasında bakabilmek için kendine özel bir izin çıkartmış olmalıydı. Bunlar baş belası tiplerdir.

İşi olacağına bıraktım. Zaten ne yapabilirdim ki?

Bütün bunlar benim aklımdan geçerken, o da sanki canlı bir radar gibi arkasına dönerek gözlerini bana dikti gözlerini dikti demem belki tam doğru değildi. Çünkü yalnızca tek bir gözü vardı, diğer gözü herhalde öfkeli bir tornavidanın kurbanı olmuş ya da bir hastalık sonucu akıp gitmişti. Eskiden sol gözünün olduğu yerde şimdi kısık, pembemsi ve zamanla giderek daha da çirkinleşmiş etten bir boşluk vardı. Aslında yüzünün sol tarafı, olasılıkla bir yüz felci sonucu, tamamen sarkmıştı. Ama bu önemli değildi. Çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

Hiç kıpırdamadan beni uzun uzun süzdükten sonra, şaşırtıcı biçimde başını çevirerek yeniden bahçeye bakmaya başladı.

Her zaman olduğum gibi kibarca, kendimi bu acınacak yabancıya tanıtmaya karar verdim. Amacım, yeni çevrem hakkında ondan daha fazla bilgi alabilmekti.

Önce pencereden balkona, oradan da terasa atladım. Yavaş ve kendimden emin bir tavırla, sanki daha önceden bir yerlerde kozumuzu paylaşmışız gibi ona doğru yürüdüm. Benim tavrımı mağrur bir soğukkanlılıkla karşıladı, fakat bana tek bir kez bakma onurunu bile bahşetmediği gibi, bahçe seyretme keyfini de hiç kesintiye uğratmadı. Sonra ben de onun yanında durdum ve ona bir kez de yandan bakma riskini göze aldım. Uzaktan onun hakkında edindiğim izlenim, yakından çok daha fazla, diyelim ki otuz dört kat daha güçlenmişti. Bu sefil yaratığın yanında Quasimodo'nun bile mankenlik konusunda daha çok şansı vardı. Bütün bunların yanı sıra oldukça yorgun düşmüş olan gözlerim, onun sağ ayağının sakat olduğuna da tanıklık etmek zorunda kaldı. Türdeşim bedenindeki bütün sakatlıkları mağrur bir umursamazlıkla kabullenirken, durumunu, yalnızca nezleymiş gibi küçümsüyordu. Olasılıkla bu değişik deformasyonlar onun kafasının içinde de oluşmuş olmalıydı ki, bir dakikadan beri onun yanında durduğum halde beni hiç dikkate almadan inatla aşağıya bakıyordu. Bu da güzeldi. Bir iyilik yapmak amacıyla onun yanında yere uzanıp, yanımdakinin bahçede gözlerini diktiği yeri gözlerimle bulmaya çalıştım.

Orada gördüğüm şey, deyim yerindeyse benim için tam bir hoş geldin armağanıydı. Çevresi yarı yarıya çalılıklarla kaplı olan yüksek ağacın altında, yere upuzun uzanmış, siyah bir türdeşim yatıyordu. Ancak uyumuyordu. Onun gelecekte de ne aktif ne de pasif olarak herhangi bir eylemde bulunma olasılığı hemen hemen hiç yok gibiydi. O, halk arasında dendiği gibi, ölü gibi sessizdi. Aslını söylemek gerekirse orada, çürümeye başlamış olan bir türdeşin cesedi yatıyordu. Tamamen parçalanmış ensesinden akan kanların yerde oluşturduğu gölcük kurumuştu bile. Üzerinde vızır vızır uçuşan sinekler, tıpkı bir leşin üzerinde uçan akbabalar gibiydi. Bu görüntü benim için aslında bir şoktu, ancak gün boyunca yaşamak zorunda kaldıklarımdan sonra, duyarlılığım gözle görülür biçimde gerilemişti. Bir katliam mahalli olduğu açıkça kanıtlanmış bu yere beni getirdiği için içimden belki binlerce kez Gustav'a lanet yağdırıp durdum. O an sanki bütün gücümü yitirmiştim ve içimden, bütün bunların bir düş

olmasını ya da en azından, sık sık izlediğimiz şu berbat ve "gerçekçi" çizgi filmlerde olmayı diledim.

"Konserve açacağı!" dedi birden yanımdaki hilkat garibesi. Bunu söylerken sesi, tıpkı görünüşü kadar bozuk çıkıyordu. Sanki dünyadaki bütün John Wayne dublajcıları koro halinde konuşuyordu.

Demek konserve açacağı, hmmm... Evet, eğer bunun gibi bir hilkat garibesi değilseniz ve onun dilini anlamıyorsanız, ona ne cevap verebilirsiniz ki?

"Konserve açacağı mı, yani ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ne olacak, şu Allahın belası konserve açacakları sebep oldu. Küçük Sascha'nın ensesinde o deliği açan onlardı işte!" diye yanıtladı.

Bir süre bağlantı kurmaya çalıştım. Bir konserve açacağı ile şu aşağıdaki kokuşmuş ceset ve aşağıdakinden daha kötü kokan yanımdaki yarı cesedi bu kadar üzen şey arasında bağlantı kurmaya çalıştım. Sonunda bulmuştum.

"Yani insanlar mı demek istiyorsun? Onu insanlar mı öldürdü sence?"

"Elbette, şu boktan konserve açacakları yaptı bunu!" diye söylendi John Wayne.

"Peki sen olup biteni gördün mü?"

"Hayır, Allah kahretsin!"

Bir anda yüzünü öfke ve hiddet kapladı. Yüzündeki dingin ifade birden kayboluvermişti.

"Ama boktan bir konserve açacağından başka nasıl bir nesne böyle bir şeyi yapabilir ki? Evet evet, bizim için konserve kutularını açmaktan başka bir işe yaramayan bir konserve açacağının işi bu! Allah kahretsin, evet öyle işte!"

Artık adamakıllı öfkelenmişti. "Bu dördüncü yolcumuz."

"Yani burada yatan, dördüncü ceset mi demek istiyorsun?"

"Sen buralarda yenisin galiba?"

Yüksek sesle gülerken eski hali yeniden geri gelmeye başlamıştı.

"Yoksa şu çöplükte mi kalıyorsun? Güzel yer. Oraya her zaman işemeye giderim ben!"

Giderek aptal bir kükreyişe dönüşen gülüşünü dikkate almadan terastan bahçeye atladım ve cesedin yanına yaklaştım. Bu, korkunç ve aynı zamanda da çok acıklı bir manzaraydı. Cesedin ensesindeki yumruk büyüklüğündeki deliği iyice gözden geçirdikten sonra koklamaya başladım. Sonra terasın üzerinde duran şu şakacı serseme döndüm.

"Buna neden olan bir konserve açacağı değil." dedim. "Konserve açacaklarının üzerinde bıçaklar, makaslar, jiletler, tornavidalar vardır. Evet evet konserve açacaklarının üzerinde birini eşek cennetine yollamak için yeterli donanım vardır aslında. Ama bu ölünün ensesi bütünüyle paralanmış, parçalanmış ve lime lime olmuş."

Yaratık o an burun kıvırdı ve gitmek üzere arkasını döndü. Ancak zavallı doğru dürüst yürüyemiyordu bile. Yaptığı hareketler daha çok, onun zamanla geliştirdiği, bir spor dalının mükemmel, izleyeni hayrete düşüren hareketlerine benzeyen yalpalama ve sendeleme arası bir şeydi.

"Bu kimin umurunda ki!" diye inatla yanıt verdikten sonra, komşu bahçenin duvarı üzerinde yalpalayıp sendeleyerek, olasılıkla özürlüler barınağına doğru yola koyuldu. Ancak birkaç adım attıktan sonra aniden durdu, arkasına dönerek, aşağıya bana doğru eğildi.

"Senin adın ne, Çokbilmiş mi yoksa?" diye soğukkanlı bir ilgisizlikle sordu.

"Francis" diye yanıtladım ben de.

İkinci Bölüm

Bir sonraki hafta hüzün dolu geçti. Taşınmanın yarattığı depresyon üzerime büyük bir ağırlık olarak çöktüğünden hiçbir şey düşünemez olmuştum. Kasvetli gam ve keder bulutları içine öylesine dalmıştım ki, dış dünyadan bana ulaşmak isteyen her şey önce hüzünlü melankoli ve ümitsizlik duvarlarını aşmak zorundaydı. Bana ulaşan hiçbir şey de beni neşelendirmeye yetmiyordu.

Gustav, önceden verdiği tehditkâr sözlerini yerine getirdi ve gerçekten de. tadilata başladı, içine kötü bir ruh girmişçesine evin içindeki bütün çürük parkeleri yerden sökmeye başlayarak, molozları, bu işi için özel olarak kiraladığı sokak kapısının yanındaki çöp konteynerine taşıdı. Yerlere kendi başına parke döşemeyi ciddi ciddi kafasına koymuştu bir kez. Evet, durum gerçekten de böyleydi! Gustav'ın bu hali, tıpkı dilsiz birinin televizyonda talkshow yapmaya kalkışması gibi bir şeydi. İşin aslını söylemek gerekirse, Gustav bu işi başaramadı. Aslında onun yapabildiği tek şey, döşemeleri sökmeyi becerdikten sonra, işin ne kadar karmaşık olduğunu anlayıp paniğe kapılmak, sonra yer döşemesi konusunda inanılmaz pahalı bir Kendi işini Kendin Yap kitabı satın almak oldu. Bu yüzden de öncelikle söküm işlerini büyük bir mutlulukla devam ettirmeye karar verdi. Bu cengâverin, duyduğu heyecanla neredeyse bütün evi yıkacağından korkmaya başlamıştım artık.

Sonunda daha buraya ilk geldiğimizde olacağını tahmin ettiğim şey oldu işte. Çünkü Gustav bu çaptaki bir tadilatı yapamayacağını kabullenmek zorunda kalmıştı. Bu durum çok can sıkıcı olduğu kadar, Gustav için olağan sayılan biçimiyle trajikti de. Portatif karyolasını geçici olarak oturma odasına kuran bu aklı kıt dostumun geceleyin hıçkırarak ağladığını işittim.

Neredeyse ağlamak üzereydim, çünkü yeni geldiğim bu çevrede, katledilmiş türdeşimle şok bir biçimde karşılaşmış olmam, buralara alışabilmemi iyiden iyiye güçleştirmişti. O gün çevreyi biraz daha araştırmıştım. O yaratık adını bile bahşetmeden ortadan

kaybolduktan sonra bahçedeki cesedi ve olay yerini daha dikkatli gözden geçirdim.

Şu kadarı kesindi: Burada büyük çaplı bir dalaşma yaşanmamıştı. Gerçi kurban kendini şiddetle savunmuştu, çünkü topraktaki izlerle yerde cansız yatan bedenin çevresindeki kırık dallar ve çalılar bunu kanıtlıyordu, ancak kurban kendini savunmaya, iş işten geçip iyice postu deldirdikten sonra, daha doğrusu ensesinden yaralandıktan sonra girişmişti. Bundan da çıkarttığım sonuca göre, hayattan göçüp giden bu türdeşim, kendi celladını çok iyi tanıyor olmalıydı. O kadar iyi tanıyor olmalıydı ki, hiç düşünmeden ona sırtını dönmüştü. Aniden gelen ölümcül ısırıktan sonra umarsızca karşı koymaya çalışmış, belki de kısa süren bir dalaş yaşanmış, ancak birkaç saniye sonra da çırpınarak can vermiş olmalıydı.

Bir şey daha dikkatimi çekti: Kurbanın ölüm anındaki konumu, şairin "doğanın çağrısına uymak" diye nitelediği konumla tıpatıp aynıydı. Parlak orta sınıfın özensiz yaşamında harikulade bir şey olarak görülen kısırlaştırma söz konusu olmadığından, ölenin üzerinde hâlâ o engin zevk aleminin kokusu vardı. Bahçenin bazı yerlerinde bulunan belirgin işaretler onun, öldürülmeden önce zevklerinin doruğunu yaşayamamış olduğunu gösteriyordu. Bunun üzerine hemen onun cinsel organının çevresini araştırmaya başladım. Tahminlerimde haklı çıkmıştım. Öldüğü sırada tam da zevklerin doruğunda bulunuyormuş.

Yoksa burada, kendine vurgun bir fıstıkla mı buluşmuştu? Hayattayken onun aletinin tadına son varabilen ya da ona ölüm öpücüğü veren bu fıstık mıydı acaba; ya da şu hilkat garibesinin deyimiyle, onu öbür tarafa yolcu eden bu fıstık mıydı? Şu bizim altın kızların yaşadıkları aşk dakikalarından sonra gün boyunca takındıkları ürkek davranışı ve anlaşılmaz saldırganlığı bildiğimden, aslında böyle bir durum beni pek şaşırtmazdı(3). Bizim topal John Wayne taklitçisinin cömertlik göstererek değindiği diğer üç ceset konusunda da daha fazla ayrıntı öğrenmeden, belli sonuçlara varmak için henüz çok erkendi. Bir gün sonra Gustav da kokuşmaya başlamış olan cesedi buldu, çocukça acıma duygularını dışa vurduktan sonra onu bulduğu yere gömdü.

Hiç durmadan birilerini öbür tarafa yolcu eden Jack the Ripper ya da deyim yerindeyse cellat Raymond Chandler pisliği beni neden bu kadar ilgilendiriyordu ki! Zaten yeterince sorunum yok muydu? Yan odada hayat arkadaşım, iki yüz on dokuz mark vererek aldığı zemin kaplama kitabını bir türlü anlayamadığı için hâlâ ağlarken, ben de bu pislik evde geçirdiğim depresyonla boğuşuyordum.

Ancak hayatta her şeyin zamanla yoluna girdiği gibi benim sorunlarım da çözümlenmeye başlamıştı. Gerçi çok sinir yıpratıcı bir biçimde gerçekleşiyordu bu düzelme, ama yine de işler yoluna giriyordu zamanla. Zavallı Gustav'ın sorunları çözmede her zaman olduğu gibi yol gösteren yine Archie oldu!

Archibald Philip Purpur, hem kendisinin ve hem de başkalarının da söylediği gibi iyimser biriydi. Gerçi bu dünya iyisi adama biraz kötümserlik de gerekliydi ama Archie ne üzgün birisi olabilir ne de böyle olmayı isteyebilecek türde birisi. O nereye giderse gitsin, nerede bulunursa bulunsun, farklı eğilimler, dünya görüşü ve yaşam sevinci gibi konularda neşe ve heyecanla hep bir arayış içindedir. Hiç kimse bu yaman adamın nereden para kazandığını, ne işler çevirdiğini ve nasıl tripler içinde bulunduğunu bilmez. Ancak herkes onu tanır ve isteyen ona her an ulaşabilir. Herhalde Archie'nin o muhteşem yaşamında, yaşamadığı, olmak isteyip de olamadığı ya da yapamayacağı hiçbir şey, ama gerçekten de hiçbir şey yoktur. İnsan şöyle, aradan uzun yıllar geçtikten sonra tozlu Woodstock uzunçalarlarını ortaya çıkartıp da o eski güzel zamanlan anımsayacak olsa, şu bizim koca Archie yine pat diye söze karışarak cüzdanından çıkardığı sararmış festival biletini gururla herkese gösterir. Onun yaptıklarına inanmayanlar genç Archie'yi, ünlü bir filmin bir sahnesinde içilen esrarı elden elde verirken bile görebilirler! Bildiğim kadarıyla Archie'de, Mick Jagger tarafından verilmiş, Sympathy for the Devil'in oynadığı sezonda onun da olduğunu ve şu uuuuuu seslerinin çıkartıldığı koroda çalıştığını gösteren noterden onaylı bir belge bile var. Doğarken attığı ilk çığlığıyla mı katılmıştı acaba şu koro çalışmalarına? Archie için basit ve eski bir palavra işte. Hatta Archie'ye bakılırsa o, şu meşhur ilk çığlığını ezeliyette bile başarıyla atmış; reenkarnasyon macerası sırasında önceki yaşamında Valentino'nun ibneliğini yaptığını, bugün milyonlarca baskı yaptığı bilinen Baghvan'in metinlerini yazabilmek için tam

zamanında Puna'ya varabildiğini anımsayabilen birisidir. O, aynı zamanda kendi ekmeğini kendisi yapan ilk alternatif köylülerden biri olduğu gibi, gebelikten doğal yollarla korunabilmek için kız arkadaşının ateşini bizzat ölçenlerdenmiş. Bizler "Punk" sözcüğünü daha yeni yeni öğrenmeye çalışırken Archie bizi hem yerli İrokese tıraşıyla hem de sayısız kutu bira içtikten sonra düzgün cümleler kurmaya çalışmasıyla da şaşırtmıştı. Birisi surf yapmanın in olduğundan mı söz etti? Tamam Archie kesinlikle, Beach Boyların üzerine imzalarını attıkları bir surf tahtasının üzerinde Malibu açıklarında dalgalarla yarışıyordur. Girit adasındaki hippi yaşamından Manhattan'daki yupilerin stresine, koko yaprağı çiğnemekten Calvin Klein jean'leri giymeye kadar birçok şeyi gerçekleştirmiştir Archie. Belki de onun tek yapmadığı şey, 1969'da NASA'nın astronotlarıyla birlikte aya inmektir, açık söyleyeyim Archie'nin bunu yapmamış olması beni hayal kırıklığına uğrattı doğrusu.

Buradaki asıl sorun Archie'nin yapmadığı bir şey olup olmadığından çok, onun gerçekte var olup olmadığıdır. Çünkü, onun yapmış olduğu gibi görünen şeyler, yalnızca görünüşte vardır. Archie, bütün varlığını olasılıkla, güncel bir derginin redaktörünün düş gücüne borçlu olduğundan, insan ister istemez sanki daha arkasını dönerken onun havada yok olacağı kuşkusuna kapılıyor. Sonuçta Archiebald, kişiliğindeki bu derin boşluğu dur durak tanımayan buluşlarla unutmaya çalışan birisidir işte. Yoksa boşu boşuna Gustav'ın en iyi arkadaşı değildir o; boş yere Gustav'a her zaman olduğu gibi elinden gelen yardımı yapmaya çalışmaz!

Söküm işlerinin dördüncü günü Gustav Archie'ye telefon etti ve durumu ona ayrıntısıyla anlattı. Beş dakika sonra Archie, Gustav'ın yuva olarak tanımladığı bu viranedeydi ve hemen mükemmel bir savaş planı yapıverdi. Aslında bir bukalemun bu adam, bu kez kendini Miami Vice dizisindeki Sonny Crocket'e benzetmiş ve durmadan modaya uygun güneş gözlüğünün plastik askısıyla oynuyordu. Tam kendisinden beklenildiği gibi, yalnızca yerleri parke kaplamak konusunda usta biri değil, aynı zamanda tadilat alanında da bir yetenekti o. Sonunda ortaya, saçma sapan ultra modern bir keşmekeş çıkma tehlikesi olmasına rağmen Gustav, asıl işi Archie'nin yapmasına, kendisi de yalnızca ayak işlerini yapmaya razı

oldu. Aslında başka seçeneği de yoktu. Hemen ertesi gün işe başlayarak bizim Villa Alacabulaca'nın tadilatına giriştiler.

O andan itibaren tüyler ürperten ve sanki ardı arkası hiç gelmeyecek çekiç ve delme sesleri, patırtı, kütürtü, kırılma ve patlamalar bütün çevremi sarmış, geçirdiğim depresyon azalacağı yerde iyice artmıştı. Gustav'ın şu eski müzik dolabını, zamanımın çoğunu içinde geçirerek uyukladığım yatak odasına koymasına ve benim en sevdiğim parça Mahler'in Diriliş Senfonisi'ni çalmasına rağmen, şu hüzünlü halimden bir türlü kurtulamıyordum.

Değişiklik olsun diye dışarıdaki terasa yalnızca bir kez çıktım. Bahçe duvarının üzerinde ortalığı kolaçan eden oldukça yaşlı, tapon bir modelim, baygın gözlerle, şu yüksek ağacın dallarında cıvıldaşan kuşlara bakıyordu. Onların hiçbirini yakalayacak durumda değildi aslında. Gerçekten de bütün tüyleri ağarmış, yaşamlarının sonuna yaklaştıklarını anlayan bütün yaşlıların yüzüne çöken o nefret dolu ifade onun da yüzünü kaplamıştı. Bu yüz ifadesi büsbütün kıskançlıkla kaplıydı. Öyle ki, bir zamanlar hepimizde var olan, fakat bir daha asla yaşanamayacak gençliğe ve gençlere duyulan kıskançlıktı bu. Acaba ben de günün birinde böyle mi olacağım, diye kendi kendime sordum; aslında böyle bir durum benim depresif durumumla bütünüyle örtüşüyordu. Koku alma duyusunun zayıflaması, gözlerin iyi görememesi, kulakların zor işitmesi ve güçlü aşk serüvenlerinin çok zayıf anımsanması nasıl bir şeydi acaba? Hayat ne kadar da hüzünlü! Doğduktan sonra birkaç kokteyl partisini yaşıyorsunuz ve işte son nefesinizi vermek üzeresiniz.

Ancak, bahçe duvarı üzerindeki şu opal taşı parçası gibi olan türdeşim bana iyi bir ders verdi galiba. Onun yaşlı gözleri benim naçiz varlığımı görür görmez moruk öyle bir cazgırlaştı ki, biri kuyruğuna basmış gibi oluverdi. Sanki bütün benliği birden bir tür tanrısal güçle doluvermişti. Tıpkı nefret ve düşmanlık elektriğine tutulmuş gibi gerginleşivermişti.

"Burası benim çöplüğüm!" diye söze başladı moruk. "Duydun mu be hödük! Benim çöplüğüm! Benim çöplüğüm! Benim çöplüğüm! ..." diye tekrarlarken ayarı bozulmuş konuşan bebekleri andırıyordu. Ardından gizemli bir biçimde tüyleri kabardı ve bana doğru koşmaya başladı. Onunla karşılaşmaya fırsat bırakmadan zıplayarak terastan

pencereye çıktım. O da, terasın ortasında durarak zaferinin tadını çıkartmaya başladı.

Terasta tur atıp dururken hâlâ papağan gibi: "Benim çöplüğüm! Benim çöplüğüm!.." diye söylenip duruyordu.

Anladığım tek bir şey vardı, o da, bu lanet yerden bıkmış usanmış olmamdı.

"Yakında içinde kurtların cirit atacağı yerine sok şu çöplüğünü!" diye karşılık verdikten sonra tuvaletten geçerek evin içine geri döndüm. Aslında şu moruğu pataklamak benim için epey keyifli olabilirdi. Ama bu ne işe yarardı ki? Sonuçta elime ne geçecekti sanki? Bu dünya zaten gelip geçici; bunu unutup kendi çöplüğünün derdine düşmek gibi bir anlamsızlığa kapılanlar mahzun birer palyaçodur aslında.

Bu düşmanlık ve nefret dolu yerde, mozoleyi andıran yatak odasına giderek Mahler'in acıları dindiren o tanrısal melodilerini dinlemeye devam etmekten...

... ve düş kurmaktan başka ne yapabilirdim ki!

Oldukça tuhaf ve ürkütücü bir düş gördüm. Düşümde Gustav ve Archie'nin hayret verici biçimdeonarımını bitirdikleri yeni evimizin içinde keyifli keyifli dolaşıyordum. Evin bütün duvarları cenaze levazımatçılarının duvarları gibi kapkara ipek perdelerle kaplanmış. Bunların üzerine de içerisini aydınlatmaktan çok karartan solgun ışıklı aplikler takılmıştı. Bilmem hangi dönem Fransız krallarından birine aitmiş gibi duran mobilyalar da ya siyaha boyanmış ya da koyu tonlardan seçilmişti. Yatağın ve kanepenin üzerine de siyah ipekten örtüler örtülmüştü; vazolar, kül tabakları, seramik süs eşyalar, resim çerçevesi gibi bir yeri oturulur kılan aksesuarlar da ölümün rengini taşıyorlardı. Kısacası, kömür karası mermer döşemeler dahil her şey öyle ya da böyle görkemli bir aile kabristanını andırıyordu.

Düşümde holde durmuş, kapının aralığından, söylemek gerekmez ama, "black magic" biçimi verilmiş oturma odasına bakıyordum. Gustav ile Archie smokinlerini giymiş dev bir siyah mermer masada tören yemeklerini yiyiyorlardı. Etraflarındaki sayısız dev şamdanların üzerindeki binlerce mumun ışığı onların yüzlerinde hayaletimsi bir etki yaratıyordu, ikisi de, sesleri sonsuza kadar yankılanan değerli

gümüş çatalbıçaklar ile tabaklarındaki siyah, üzeri kürkle kaplı toparlak bir kütle üzerinde çalışıyordu. Bu tanımlanamaz kütleden küçük, sümüksü parçalar kesiyor, bunları kibarca ağızlarına götürüyorlardı. Beni fark ettiklerinde biraz duraksadılar sonra dönerek, boş bakışlarla bana bakmaya başladılar.

Tam o sırada kapı ardına kadar açıldı ve içeriye doğru kuvvetli bir rüzgâr esmeye başladı. O an uzaktan gelen ağlamakla ulumak karışımı bir ses duymaya başladım.

Ağır adımlarla kapının eşiğine giderek bu ulumanın nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Hiç kuşku yoktu, ses yukarıdan geliyordu. Yürek parçalayan bu uluma nedeniyle korkudan her yanımı ter basmış olsa bile, bu sese doğru gitmekten kendimi alıkoymak istemiyordum. Biraz tuhaf bir meraktan biraz da yok edici bir cesaretten kaynaklanan açıklanamayacak bir dürtü nedeniyle karanlık hole çıktım ve yavaşça çürümüş tahta basamakları tırmanmaya başladım.

Kalbim korkudan yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu; merdivenler tam ortada yüz seksen derecelik bir açıyla sağa doğru kıvrıldığında neredeyse geri dönüyordum. Oldukça tuhaf olan bir şey vardı. Yukarıya çıktıkça kasvetli olan bu merdivenler aydınlanıyordu.

Sonunda birinci kata çıkmıştım ve yarı açık bir kapının önünde duruyordum. Bu kapıdan dışarıya merdivenlere doğru parlak bir ışık demeti süzülüyor ve her yeri gün ışığı gibi aydınlatıyordu. Şu tuhaf uluma sesi de giderek yükselip yoğunlaşıyordu.

Buraya kadar geldikten sonra kararım artık şu beyaz cehennemin içine girmekti. Başka bir seçeneğim yoktu sanki. Bütün cesaretimi toplayarak içeriye girdim. Aşağının tersine burası yalnızca tek ve büyük bir salondan oluşuyordu yo, hayır burası bir salon değildi, burası sade, basit ve parlak bir beyazlıktan oluşan bir hiçti. Sınırları, boyutları ve hiçbir gerçekliği yokmuş gibi görünen başka bir beyaz dünyadaydım artık. Ara sıra uzaklarda, tıpkı beyaz bir uzaydaki gizemli yıldızlar gibi nokta şeklinde ışıklar parıldıyordu. Karmaşık donanımlı teknik aygıtlara benzeyen hayali cisimler tıpkı, hareketli kabartmalar gibi saniyeden daha küçük bir zaman diliminde görünerek kayboluyorlardı. Bütün bu beyazlık içinde o keskin, ilikleri donduran uluma sesi çınlayınca, birden yürek parçalayan bu

ulumanın, benim ait olduğum türden birinin yalvarması olduğunu fark ettim.

Birdenbire bu tuhaf manzaranın ortasında, sanki hiçlikten gelen uzun, beyaz paltolu bir adam beliriverdi. Beni bu denli korkutan onun aniden ortaya çıkması olmamıştı. Adam başını benim olduğum yöne çevirdiğinde, onun yüzünün olmadığını gördüm.

Adamın elinde ip ya da kolyeye benzeyen ve çevresine yıldızlardan daha görkemli parıltılar yayan bir şey vardı. Kendi gördüğüm düşün büyüsüne kapılmışçasına elindeki parlak şeyi bir sarkaç gibi iki yana sallayan, yüzü olmayan adama yavaşça yaklaştım. Adam, benim hiç düşünmeden saf bir meleğe ait olduğuna inanabileceğim yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. Kelimenin tam anlamıyla büyüleyici olan bu erkek sesi, ipek kadar yumuşak, akordu tamamlanmış bir harp kadar rahatlatıcıydı. Ruhumun derinlikleri beni bu gerçekdışı sese karşı uyarmasına karşın, büyük bir gönüllülükle benden istenenleri emredilmişçesine yapıyordum.

"Buraya gel ufaklık. Gel de, senin için ne kadar hoş şeylerimin olduğunu gör bak." diyordu yüzü olmayan adam baştan çıkarırcasına.

Onun önünde durarak hipnoz olmuşçasına yukarıya, ona doğru baktım. Adamın elindeki, üzerinde binlerce ışıldayan elmas bulunan gümüş kolye pırıl pırıl parlıyordu. Bu kadar güzel ve değerli bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Aslında kolyelerden nefret ederim ve kolye takmaya da kesinlikle karşı koyarım. Ancak bu kolye sanki ilahi bir emir gibiydi. Elmasların parlaklığından artık gözlerim ağrımaya başlamıştı. Yüzü olmayan adam yavaşça bana doğru eğildi ve kolyeyi burnuma dayadı.

"Bak bakalım, bunu nasıl buluyorsun?" diyerek, sözlerine devam etti. "Gerçekten güzel bir parça değil mi? Bunu takmaktan hoşlanır mısın acaba? Bak bunu sana hediye ediyorum! Ediyorum işte..."

Henüz ben tek bir kelime bile etme fırsatı bulamadan göz, açıp kapayıncaya kadar adam bu değerli parçayı boynuma geçirdi ve kilidini kilitledi. Başıma gelenleri anlamaya çalışırken, dünya çoktan kararmaya başlamıştı bile. Şu beyazlık önce grileşmeye, sonra da yavaş yavaş kararmaya başladı. Ancak şimdi, kolyenin ucunun, yüzü

olmayan adamın elindeki paslı bir zincire bağlı olduğunu ayırt edebilmiştim. Umutsuzluk veren karanlık çevremizi giderek sarıp bütün o parlak yıldızcıklar ölüp giderken adam zincire sımsıkı sarılıyordu. Artık bir tası maya dönüşmüş olan kolye boynumu daha fazla sıkmaya ve nefes borularımı kapatmaya başlamıştı.

Bu arada karşı koyuyor, bağırıyor ve yüzü olmayan adamdan kaçmaya çalışıyordum. Ancak bütün bunlar içinde bulunduğum durumu daha da güçleştiriyordu, çünkü boynumdaki ilmik, hareket ettikçe daha da sıkılaşıyordu. Birkaç saniye sonra hiç nefes alamamaya ve panik nedeniyle vahşice havaya sıçramaya başladım. Yüzü olmayan adam elindeki zinciri biraz daha gererek sonunda beni havaya kaldırdı, işte tam o sırada gırtlağımda müthiş bir acı duydum ve ayaklarım birden yerden kesiliverdi.

Yakında öleceğimin bilincinde hırıldayarak, aslında adamın yüzünün olması gereken o tanrısız karanlık boşluğa baktım. Birden boşlukta iki fosforlu sarı göz beliriverdi. Bunlar tıpkı benimkiler gibi gözlerdi ve onlar da ağlıyorlardı. Bu gözlerden yuvarlanan inci büyüklüğündeki gözyaşları, tıpkı sıcak havayla çalışan balonların yere indiği gibi yavaşça yere düşüyorlardı. Artık o uluma ve ağlama seslerinin nereden geldiğini biliyordum. Ancak şu an bu o kadar önemli miydi ki? Boynumdaki ilmek nefes borularımı tamamen kapatmış ve ciğerlerimdeki oksijen de bütünüyle tükenmişti. Çevremdeki her şey ağır çekimde oynatılan, infilak eden bir mozaik gibi çözülmeye başladı. Gördüğüm düşün esrarını çözemeden ölüyordum işte.

Sarsılarak yeniden canlıların dünyasına döndüğümde bağırmak istiyordum. Ancak boğazım o kadar kurumuştu ki, bu da boğulmayla ilgili bir düş görmemi açıklıyordu. Sanki bir maratona katılmış gibi kalbim yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu, bedenim de hurda presine girmişçesine kaskatı kesilmişti. O ağlayan gözler bütün canlılığıyla hâlâ gözümün önündeydi. Bunlar, işkence görmüş, aşağılanmış ve yaralanmış gözlerdi. Aynı zamanda bunların, bir katilin gözleri olduğunu da biliyordum. Peki ama neden ağlıyorlardı? Kuşkulu bakışlarla yatak odasına çepeçevre göz atarak, Gustav ile Archie'nin buraya şu tuhaf mezarlık dizaynını gerçekten vermedikleri konusunda emin olmak istedim. Aslında bu durum oldukça gülünçtü,

ancak yine de gördüğüm kâbusun beni ne kadar derinden etkilediğini gösteriyordu. Sonra içimde duyduğum korku yavaş yavaş geçti. Ortalıkta değişen hiçbir şey yoktu. Yatak odası hâlâ, şizofren bir çevre sanatçısının ödül almış iğrenç bir yapıtını andırıyordu.

Bu arada kan dolaşımım yeterince hızlanmasına rağmen ben yine de şu sıkıcı, ama kaçınılmaz kas hareketlerimi yaptım, gerinerek kabardım, alışkın olduğum biçimde sırtımı kamburlaştırdım, ön ve arka bacaklarımla iyice gerinip uzandım.(4). Açık olan balkon kapısının aralığından iğrenç bir kafanın içeriye doğru uzandığı sırada ben de tam temizlik programımı uygulamaya geçmek üzereydim.

Şu yaratığın biçimsiz suratı, onun heyecanlı ruhsal yaşamını yansıtabilmek için hiç de uygun değildi, ancak bu kez onun o yüzsüz fizyonomisinde derin endişelerin olduğu görülüyordu. Gerçi bu yaratık akla gelebilecek her türlü şeyi deneyip hiçbir şey çaktırmamaya çalışarak sanki yalnızca, eskiden işemeye geldiği bu yerde rutin bir tur atıyormuş gibi yapıyordu, ama sağlam kalan ve şimdilik de sık sık seğiren gözüyle sarkmış kulakları onun duyduğu endişe ve korkuyu ele veriyordu. Bu durumdayken bile, oyun oynamak gibi sıradan şeyler yaparak bana tek bir kez gözünün ucuyla bile bakmıyordu.

"Yine birisi mi yolcu oldu?" diye sordum açık açık. Şaşırmanın da ötesi bir etkilenmenin ardından stoacı bir duruş sergileyerek Humphrey Bogart tavrını takındı.

Bir süre sonra da "biri daha yolcu oldu!" diye itirafta bulundu.

Arka sağ ayağımı yay gibi hızlıca havaya kaldırarak boynumu kaşımaya başladım.

"Bu korkunç yerde piyango bu sefer kime vurdu? Dur bakayım. Bu seferki de bir erkekti değil mi? Yani tıpkı diğer dört ceset gibi." dedim.

Şimdi şaşkınlığını açıkça dışa vurarak:

"Evet, Allah kahretsin, ama sen bunu nereden biliyorsun ki?" diye sordu.

"Ne bileyim, yalnızca tahmin ettim." diye yanıtladım.

Boynum üzerinde yeterince çalışmıştım. Şimdi de sıra göğsüme gelmişti; bu arada dilimle de bütün tüylerimi iyice temizlemiştim. Ara

sıra da dişlerimi tüylerime daldırarak aralarındaki parazitleri dışarıya çıkartıyordum.(5)

Yaratık nefes nefese topallayarak odaya girdi ve suratını asarak yanıma oturdu.

"Bu sefer bizim koca Deep Purple öbür dünyayı boyladı. Ensesi öyle kötü olmuş ki, sanki birisi yeni buz kıracağın onun ensesinde denemiş. Aslında o sersemi köpek maması yapmaları bile hiç umurumda değil, ama bu ölümler artık sabrımı taşırmaya başladı. Kim bilir, belki de bu işi zevk haline getiren her kimse günün birinde benim enseme de bir delik açmak isteyebilir."

"Peki ama, Deep Purple da kim?"

Bu arada sıra kuyruğuma gelmişti. Onu mükemmel bir U şeklinde kıvırarak kökünden ucuna doğru yalamaya başladım.

"Deep Purple mı? Aptalın biriydi o, tıpkı şu Guinness Rekorlar Kitabı'ndaki en büyük aptallar gibi biriydi. Eğer sözlükte budala diye bir sözcük olmuş olmasaydı, bizim baş budala için bu sözcüğü icat etmek gerekirdi. Oldukça yaşlıydı, ama yine de kimilerine bazı kuralları hatırlatmak için yeterince güçlüydü. Sersem aslında tam bir baş belasıydı, çünkü adım başı hepimize ahlak dersleri çeker dururdu."

"Adı neden Deep Purple'dı peki?"

"Mesele de bu ya zaten. Onun sahibi, bizimkinin tam zıddı birisi. Deep Purple'ın adını Deep Purple koymuş, çünkü adam kendini tam anlamıyla kaçık bir Deep Purple zannediyor. Aslında o, gerçek bir ortadirek Easy Rider'dır. işten çıkar çıkmaz ağır deri giysilerini kuşanarak, pikaba çılgın bir Black Sabbath Oldie atar, kendi kıçına kurukafa dövmesi yaparak, fillerin ayaklarını andıran deri çizmeleriyle kendi pencerelerini paramparça eder, insanların kafalarına boş bira kutuları filan fırlatır. Bütün bunların ardından biraz sakinleştiğinde birbiri ardına keyifle sardığı malları kendinden geçinceye kadar çeker.

"Peki bu adam ne iş yapar?"

"Postacı"

"Aman ne hoş bir karşıtlık bu böyle!"

Genel temizliğin sonunda ön ayaklarımı ıslanıncaya kadar yaladım, sonrada ön ayaklarımla yüzümü ve kulaklarımı sildim. Ne de olsa arapsaçına benzeyen bu durum karşısında uyanık olmalıydım.

"Evet öyle ya," dedi karşımdaki ve devam etti; "şu konserve açacağının tahtalarından biri eksik! Çünkü bizim Purple, Şu yaşlı Dennis Hopper'i daha uzaktan gördüğünde bile midesi bulanırdı. Geleneksel yaşam biçimiyle o, hiç de onun tipi değildi. Ancak başka hangi seçeneği vardı ki? Kimse kendi konserve açacağını seçemiyor, öyle değil mi? İkisini bir arada görmek tam anlamıyla bir korku şovunu izlemek gibi bir şey oluyordu. Bir yanda, birinin gelip kendi mıntıkasına pisleyebileceği endişesiyle tedirgin Deep Purple, ki, zavallı sabahtan akşama kadar sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi, çünkü sahibi olacak olan şu Born to be wild kuklası günümüz gençliğinin, geleneksel kendine özgü selamlama biçimini bilmemesine öfkeden kudurduğu için onun düzenli beslenmesine asla riayet etmez. Diğer yanda da yeni bir Motley Crüe LP'sini sonuna kadar açık sesle kulaklıktan dinlediği için bir kulağının zarı yırtılmış olan onun şu tuhaf sahibi."

"Bir soru: Deep Purple kısırlaştırılmış mıydı?"

"Purple ve kısırlaştırma ha! Şu hilkat garibesi sevgilisini kısırlaştırmaktansa etiyle kanıyla Frank Sinatra hayranı olmayı tercih ederdi herhalde. Ancak Purple bu tür can sıkıcı şeylerin dışındaydı. Dediğim gibi, o yaklaşık Metusalem ile aynı yaştaydı ancak çok daha yaşlı görünüyordu!"

Ayağa kalktı, sırtını bana döndü ve hafızasını yitirmişçesine balkon kapısının kirlenmiş penceresinden gökyüzüne baktı.

"Tuhaf" dedi hüzünlü bir sesle. "Şimdi ikisine de bir şekilde acıyorum. Şu pis domuz ile taklitçi Heavy Metal Hanzo'su arasında çok büyük bir fark olamayıp bu kadar uzun süre birlikte yaşadıklarına göre, ikisi de birbirinden hoşlanmış olmalı. Evet, onlar komik bir çiftti, yani Deep Purple ve şu postacı. Bizim konserve açacağı Purple olmadan ne yapacak bakalım? Yanına yeni bir ev arkadaşı mı alacak? Ona nasıl bir isim verecek acaba? Judas Priest mi?"

Deep Purple’ın kimliği ile ilgili tedirgin edici bir öngörü oluştu içimde. Sıkıcı temizlenme işini bitirdiğimde, beklenmedik bir biçimde

konuşkanlaşan ve sonunda sessizliğe bürünen yaratığa doğru döndüm.

"Deep Purple'ın cesedi nerede şimdi?"

"Peter Fonda'nın garajında. Yoksa yine şu zekice araştırmalarına mı girişeceksin?"

"Evet eğer sen de razıysan. Beni oraya götürebilir misin?"

Esneyerek "neden olmasın" derken, onun kendine has soğukkanlılığı yeniden ortaya çıktığında biraz önceki üzgün hali sanki hiç anılmaması gereken bir boşluk gibi geride kalmıştı Gitmek için döndü, ancak o daha doğru dürüst yürümeye başlamadan önce yıldırım gibi fırlayarak onun önüne geçtim ve onun tek ama buna karşılık alabildiğine parlak olan gözünün içine baktım.

"Senin adın ne, Çokbilmiş mi yoksa?" diye meydan okuyarak sordum. Yorgun bakışlarla gülümsedi, sonra da sessizce yanımdan geçerek balkon kapısından dışarıya çıktı.

"Mavi Sakal!" diye dışardan bağırdı ve devam etti. "Ancak sakın bana benim konserve açacağım konusunda bir şey sorma yoksa benim de şimdi midem bulanmaya başlar!" dedi.

Topallayan bu kralı balkona kadar izledim sonra dev bir sıçrayışla onun ardından terasa atladım. Sonbahar yavaş yavaş kendini göstermeye başlamış ve kuru yapraklardan oluşan pelerinini pitoresk bahçelerin üzerine sermişti. Tıpkı görünmeyen bir vampir gibi ağaçlar ve diğer bitkilerdeki yeşili emmiş ve onları sarımsıkahverengimsi, kansız birer enkaza dönüştürmüştü. Kasvetli olan gökyüzü, dingin mıntıkamıza aralarından batmakta olan güneşin kızıl ve solgun ışıklarını sızdıran kurşuni bulutlarla dolmuş ve tehditkâr bir havaya bürünmüştü. Esen tatlı rüzgâr, yerlerdeki kurumuş yaprakları ve küçük dallardan oluşan bitki atıklarını oradan oraya sürükleyerek muntazam biçilmiş çimlerin üzerine dağıtıyor, köhne yarı açık bahçe kulübelerinin önüne yığıyor ya da yapay göletlerin içine doluşuyordu. Hiç kuşku yok, her şey o büyük ölüme, inşallah yeniden uyanılacak olan o derin uykuya hazırlanıyordu.

Kuşbakışı görünümü çetin bir labirente benzemesi gereken ve sayısız bahçeyi birbirinden ayıran büyük bir duvar ağı üzerinde yürüyorduk. Mavi Sakal önümde topallayarak güçlükle yürürken tıpkı

hediyelik satışların yapıldığı yerlerde satılan ve tek işlevi komik hareketler yapmak olan saçma oyuncaklar benziyordu. Bu arada Mavi Sakal'ın kuyruksuz arka manzarasını görebiliyor ve iki arka bacağı arasında bir o yana bir bu yana sallanan muhteşem erkeklik organını da izliyordum Onun kaybettiği organlar sonucu sahip olduğu sakatlıklar koleksiyonu düşünüldüğünde, bu değerli organının elinde kalmış olması hayret verici bir mucizeydi sanki.

Bu gururlu gazinin arkasından yürüyerek bu sefil durumunu izledikçe, onu kimin bu hale getirdiği sorusu giderek daha fazla beynimi kemiriyordu. Kazalar, özellikle de trafik kazaları türdeşlerimin ölüm nedenidir. Yanlış bir tepkiyi, caddeyi geçerken yapılan aptal bir hatayı ya da korkuya dayalı bir refleksi, çoğunlukla akıl almaz bir kaçış refleksi izler, ardından bir de bakmışsınız bütün iç organlarınız bir araba lastiğinin yüzeyine yapışmış. Yalnızca çok azı bir Mercedes Benz ya da Go GTI ile olan riskli tanışma sonucu kurtulur. Ya kurtulanlar, onlar da böyle mi görünüyorlar acaba?

Sık sık bu tür kazaları ve sonuçlarını izleme olanağım olmuştu. Aslında kurbanlar üç kategoriye ayrılır. Kaza geçirenlerin yüzde doksan dokuzu anında kaza yerinde ölerek asfalt üzerinde iğrenç, anlatılması zor bir manzara bırakırlar. İkinci gruba giren adaylar kazayı bazı sıyrıklarla atlatırlar, ancak yeniden kendilerine gelerek tekniğe ve ilerlemeye bakışların gözden geçirene kadar yaklaşık bir hafta boyunca geçirdikleri beyin sarsıntısının giz dolu dünyasında yaşarlar. En kötüsü üçüncü gruba girenlerdir. Bu gruptakiler bedensel sakatlıkların doğurduğu çöküntünün, daha da kötüsü ruhsal bozukluklar nedeniyle yaşanan çöküntünün acısını çeker, çoğu da kısa süre sonra ölür gider. Her zaman olduğu gibi kazananlar veterinerler ile köpekseverler olur, köpekseverler galip sayılır; çünkü bunlar böyle bir durumda yine bizim zekâ seviyemiz konusunda pervasız açıklamalar yapma olanağı bulurlar. Peki ama nasıl bir anlaşılmaz trafik kazası bizden birinin hem gözünün çıkmasına, hem kuyruğunun tertemiz biçimde yerinden kesilmesine hem de sağ ön ayağının sakatlanmasına neden oldu acaba?

Bu kadar karmaşık bir kazayı akla getirebilmek için gerçekten bir action senaristinin düş gücü gereklidir. Ancak benim düş gücüm de zengin sayılır, bu nedenle düşlemeyi istemediğim şeylerin yerine

başka şeyler düşleyebilirdim çoğunlukla. Yani Mavi Sakal'ın sakatlıklarının nedeninin bir trafik kazası değil de, sadist birinin, bütünüyle kaçık bir konserve açacağının işi olduğu aklıma geliverdi. Ancak tutarlı olmayan bir şey vardı, sadistlerin çok azı cerrahi yeteneğe sahiptir bu nedenle bunlar, çılgınlıklarını uyguladıklarına acemice acılar çektirirler.

Kısacası, Mavi Sakal'ın durumuna ilişkin mantıksal bir açıklama yapabilmek için kendimi ne kadar zorlasam da, makul bir sonuca ulaşamadım. Elbette bunların nedenlerini ona sorabilirdim, ancak bu arada dostumun tutuk halini hesaba katmayı öğrendiğimden, herhalde bana açık seçik bir cevap vermeyecekti. Biliyordum, onun hastalıklarının öyküsünü dinleyebilmek için daha epey zaman geçmesi gerektiğini biliyordum.

Bu arada evden oldukça uzaklaşmış olduğumuzdan, ev ağaçların ve duvarların ardında gözden kaybolmuştu. Evimizin bulunduğu adanın tam ortasında bulunuyorduk, yani artık "yabancı topraklarda"ydım, bu da beni oldukça korkutuyordu, çünkü şu benim sevimli türdeşlerimin kendi mıntıkalarına girecek olan yabancılara nasıl davranacaklarını çok iyi düşünebiliyordum. Tıpkı cezaevinden kaçmış bir mahkûm gibi, her an benim naçiz varlığımı görerek psikopatlaşmaya başlayan bir türdeşimle karşılaşacağım beklentisiyle hiç durmadan çevreyi gözlüyordum. Bir yandan da bölgenin arazi yapısını çok iyi bellemeye çalışıyordum, çünkü buranın bundan böyle kendi vatanım olacağını varsayıyordum.

Durmadan gözlerimle sağı solu paranoyakça kolaçan ettiğimden, buradaki eski evlerin içlerini arka pencerelerinden görüyordum. Akşam yemeği nedeniyle sımsıcak, altın renkli ışıklar saçan pencerelerden yansıyan duygular hep aynıydı alacakaranlıkta bu aydınlık dikdörtgenlerin içinden şu baş belası dünyaya emniyet, güven, sevgi fışkırıyordu sanki. İçerde olup bitenleri biraz düşünebiliyorsunuz aslında: Dev bir meşe masanın etrafında bütün aile toplanmış akşam yemeği yiyordur, çocuklar kavga edip ortalığı karıştırıyordur, baba sıra dışı fıkralar döktürüyordur, çocukların yanında böyle şeyler anlatmaması için anne onu uyarıyordur, bizim gibiler de, ha sahi ya bizim gibiler de aşağıda, aile fertlerinden birinin diğerlerinden gizlediği, ki olasılıkla bütün aile fertleri yapar bunu yağlı

bir parçayı önüne atsın diye bekler durur. Bu pencerelerin ardındaki akşam yemeğinde noel yaşanmaktadır adeta, hem de noel forever!

Bu ihtişamlı yaşamı kafamın içinde fazlasıyla abartmaya başladığımda içimdeki kötü sesin sahibi, buruşuk suratlı küçük adam durmadan karışarak, gerçekte noel diye bir şeyin: hiç olmadığını söylemeye başladı. Bu pencerelerin ardında heri zaman aptal dünya görüşlü ve aptal bir yaşam biçimine sahip aptal insanlar oturur. Hep aynı terane işte... sıkıcı evlilik sorunları, bilmem kimin eşini bilmem kimle aldatması, başarıyla sonuçlanmış boşanmalar, çocukların kötü muameleye maruz kalmaları, kanser urları, ve acıyı paylaşmasını bilip bu urların durumu konusunda test sonuçları laboratuvardan gelir gelmez haber verecek olan bir doktor amca, alkole yenik düşüp bütün umutlarını yitirenler, sonsuza kadar yalnız olanlar büyük kısmı başarıya ulaşamayan zavallı intihar girişimcileri hayat trenini kaçırmış olanların yakınmalarıyla ağlanmaları televizyondaki takma dişli sersem birinin sersem bir fıkrası üzerine histerik gülme krizine tutulanlar; aptalca, anlamsız, gülünç şeyler işte... Pencerelerin ardında aslı bir Frank Capra filmi oynamaz, tersine insanları herhangi bir geçerli sebep ileri sürmeden yaşamaya devam etmeleri konusunda ikna etmeye çalışan sefil bir reklam spotu geçer durur.

Birden, sanki bir katedralden sökülmüş gibi duran çatı penceresinin birinin ardında bir hayvan gördüm, itiraf ediyorum, kendi türdeşlerim bağlamında hayvan sözcüğünü kullanmam tam anlamıyla grotesk kaçıyor. Ancak daha ilk bakışta tanınamaz derecede tadil edilmiş olan bu eski yapıların birinin penceresinde gördüğüm şu tuhaf yaratığın, benim türümle çok uzaktan bir yakınlığı olduğunu anlamıştım. O henüz çok gençti, neredeyse bir bebekti, bu nedenle de baskın özellikleri yeterince algılanamıyordu. Sıradan bir insan hiç düşünmeden onu, bizim her yerde çok sevilen türdeşlerimizden biri sanabilirdi, hem bu gibileri evinde barındıranlar da olasılıkla benzer düşünüyorlardır. Tüyleri açık kum renginde olan bu yaratığın minicik, yatık kulakları vardı. Kafası yusyuvarlak, beden yapısı da oldukça tıknazdı. En çok da gözleri hayret vericiydi. Karanlıkta tıpkı iki kor güneş gibi parlayan bu gözler, sanki bir şeyi bekliyor gibiydiler. Epey tüylü olan kuyruğunu durmadan sallayarak cama vuruyor, bunun dışında bir heykel kadar hareketsiz duruyordu. Sonra, onun bulunduğu, uzaktan kılını bile kıpırdatmadan bizi izlediği odanın

lambası yandı. O da pencereden içeriye doğru atlayarak gözden kayboldu.

Bu karşılaşmanın o kadar etkisi altında kalmıştım ki, duvarın üzerinde yürürken aniden karşımıza çıkan, gelecekte kendileriyle epey hırlaşmak zorunda kalacağım iki ukaladan korkarak sinip kalmıştım.

Bunlar, bütün yaşam misyonları durmadan suçu olmayan insanları rahatsız etmek ve her fırsatta kavga çıkararak kendilerinden güçsüzlerle kanlı dövüşler yapmaktan oluşan bayağı köşe başı tipleriydi. Bunların zekâlarının büyük kısmım olasılıkla, şayet birazcıcık varsa tabii, durmadan kendilerine ve başkalarına nasıl zarar verebilecekleri sorusu meşgul etmektedir. Şu fare suratlı, üçkâğıtçı tipli, doğu tarzı kısa tıraş edilmiş iki sefilin en büyük zevkleri arasında başkalarının tasından yem çalmak ve pahalı halılar üzerine pislemek gelir. Hem korkak hem de aynı zamanda psikopattır bunlar; ikisi de birbirinden daha beceriksiz ve iticidir. Şu kara kardeşlerden daha az gülünç olanı o kadar şaşıydı ki, herhalde dünyada bütün olup biteni yüz seksen kat görüyordur. Kesin bir kalıtım özrü olan bu tablo onun karakteri hakkında bütün bilimsel araştırmaların söylediğinden daha çok şey söylemektedir. Diğer sersemin yüzündeki aptal ve kayık bir gülüş, sanki tam da onun sefil mizah yeteneğini yansıtıyordu.

Duvarın üzerinde tam karşımızda durmuş yolumuzu kapatmışlardı. Ve hemen huylu huyundan geçer mi? dövüş pozisyonu alıverdiler. İki iğrenç ahbap bize dik dik bakarak saldırı homurtuları çıkartmaya başladılar. Kulakları mum gibi dikilmiş; gözbebekleri iyice küçülmüş, kuyruklarıyla da soba borusu gibi upuzun gerilmiş gövdelerini kamçılıyorlardı.

Mavi Sakal durdu, esneyerek bakışlarıyla onları dikkate bile almadı ve onların varlığından hiç etkilenmemiş gibi hareket etti.

Rahat bir edayla "Şu işe bakın, mutlu kerizler Hermann ve Hermann demek iş başında ha. Böyle önemli kişiliklerle karşılaşmak ne büyük mutluluk yahu. Yoksa yine bayıla bayıla bana kısırlaştırılmanızın avantajlarını mı anlatacaksınız! Fakat çocuklar ben size inanıyorum, testisleriniz olmadan çok daha hafif olduğunuza gerçekten inanıyorum!" dedi.

Diğer ikisi birbirlerine öfkeyle baktıktan sonra gurlamalarının dozunu artırdılar. Mavi Sakal miyavlayıp gülümseyerek duvardan aşağıya baktı.

"Kong!" diye seslendi meydan okuyarak. "Tanrı aşkına neden hâlâ böyle basit sürtüşmelerle zaman geçiriyorsun? Yalnızca kendini rezil ediyorsun böylece. Diğer yandan elbette hadım edilmiş iki çenebazın çok konuşkan olacaklarını ve kötü bir televizyon programının yerini alabileceklerini de biliyorum!"

Aşağıdan, tam duvarın yanındaki çalılıkların içinden tüyler ürperten bir kahkaha patladı, "kahkahalarınla ne kadar da kasılıyorsun öyle kendi kendine".

"Mavi Sakal, seni yaşlı topal seni!" diyordu çalılıkların içinden gelen bu ses alınmış bir tonla. "Görünüşe bakılırsa ibneler diyarında yaptığın geziler çok başarılı olmuş. Yumuşaklar artık peşini hiç bırakmıyor. Şu arkandaki ufaklık gerçekten mükemmel bir parça. Nasıl yaptıklarını sana öğretiyor mu peki?"

"Hayır bunu bizzat sana kendisi göstermek istiyor, çünkü sizin üçünüz için de ideal pozisyonu biliyormuş, anladın mı!"

Birdenbire çalılıkların içinde üç yıldızlı Bosch marka buzdolabı büyüklüğünde bir yaratık fırlayarak burnumuzun dibinde beliriverdi. O gerçekten, ama gerçekten benim şimdiye kadar gördüğüm en iri ve dikkat edilmesi gereken bir türdeşimdi. Colourpoints'lere şu sevimli aptal Persli'nin karakter özellikleri yakıştırılsa da, bu şeytani mamut için hiçbir standart geçerli olamazdı. 'Kong' ismi tam anlamıyla ona göreydi. Olasılıkla hiç tarak yüzü görmemiş olan uzun beyaz tüyleri, saçları birbirine umarsızca dolanmış uzun saçlı palyaçoları andırıyordu. Bu tüylerin arasından gereğinden fazla büyümüş karpuzu andıran bir kafa belirginleşiyordu. Gök mavisi gözleri, minicik kulakları, neredeyse kaybolmuş olan dümdüz burnu, normalde görünmesi gereken bütün duyu organları ve uzuvları çamur ve pis kokulu bu dev tüy balyasının içinde kaybolduğundan, Kong'un yüz ifadesini anlamak oldukça güçtü.(6)

Şu iki doğulu, aptal aptal geri çekilerek efendilerine yer açtılar. Kong bir süre delici bakışlarıyla bizi süzdükten sonra, bana göre yalnızca bahçe duvarını değil bütün evreni sarsan, kulakları çınlatan

bir kahkaha attı. Ancak şu benim cesur Long John Silver hiç etkilenmemiş gibi görünerek onun yüzüne biraz kabalık biraz da serinkanlı ağırbaşlılık karışımı bir ifadeyle baktı.

"Burada her mıntıkanın kendine ait kuralları ve yasaları olduğunu unuttun mu yoksa, benim sevgili aksak dostum?" diye sordu şu dev.

Mavi Sakal umarsızca yavaş yavaş esnedi, esnedi, esnedi...

"Hadi canım sen de, senin gibi küçük çaplı bir eşkıyanın bölgecilik filan gibi konularda kafa yoracak hali yok ya. Böyle eften püften şeyleri geç de sadede gel. Gördüğüm kadarıyla kavga çıkarmak istiyorsun. Pekâlâ, istediğin olsun. Ancak öyle sanıyorum ki, sırtın benim yüzümden kaşınmıyor. Belki de hatırlarsın, şimdiye kadar seninle yalnızca bir kez fikir ayrılığına düştük ve yine hatırladığım kadarıyla o zaman kıçında onarılamaz hasarlar oluşmuştu. Elbette o zamanlar daha küçüktün ve sahibin seni severken şımarıklıktan onun eline işerdin. Dediğim gibi, eğer şikâyetin varsa, sırtını kaşımak için her zaman hazırım ben. Ama galiba senin aklını kurcalayan daha çok şu benim dostum Francis. Böyle bir durumda şu kadarını mutlaka bilmen gerekir ki, böyle adil olmayan bir kavgayı hiçbir şey yapmadan seyredecek değilim. Bu durumda sonradan senin ya da bence önemli değil ama kıçının pişman olacağı, hatta ardındaki şu iki sirk maymununun çok daha fazla pişman olacakları şeyleri iyice düşünmeden yapma sakın!"

Bu arada Kong öfkeden iyice kabarmış ve vücudu neredeyse iki misli olmuştu. Sanki gözlerinin maviliği kimyasal bin numarayla kırmızıya, kan kırmızısına dönüşmüştü. Bu dev yaratık sanki her an patlayacak ve gerilim dolu bu sahnede yeri alan herkesi de beraberinde götürecekmiş gibi bir izlenim yaratıyordu. Benim asıl merak ettiğim konu bu arada açığa kavuşmuş ve bu iğrenç yaratığın, bölgenin tartışmasız kabadayısı olduğunu anlamıştım. Bu türden olanları çok iyi tanınmıştır. Şimdiye kadar bulunduğum her yerde, dişileri bayıltıncaya kadar düzen, başkalarının sorunlarını doğa ananın ona bahşettiği kas gücüyle zor kullanarak çözen, ve bütün enerjisini zaten zor olan barışseverlerin yaşamlarını daha güçleştirmek için kullanan böyle gülünç bölüm şefleri vardı hep.

Ancak hangi nedenle olursa olsun diktatörlerin de sınırları vardır. Herhalde Mavi Sakal da bu sınırlardan biriydi. Anladığım tek nokta,

Kong gibi her olanağa fazlasıyla sahip olup düşmanında bunların hiçbiri bulunmayan birinin, Mavi Sakal gibi zavallı bir topaldan neden korktuğuydu. Yaratık birden, sanki şimdiye kadar 1 Nisan şakası yapıyormuşçasına muzipçe gülmeye başladı. "Hoho!" diye kükredi ve devam etti. "Neredeyse korkudan donuma kaçıracağım be dostum. Şu önündeki dünyaca ünlüdür ne de olsa. Ama edemediğimiz dans için pek fazla tasalanma. Tıpkı bütün hesapların günün birinde görüldüğü gibi, kararlaştırılan zamanda bizim hesabımız da görülür."

Sonra bana doğru döndü ve soğuk soğuk baktı.

"Sana gelince tatlım, şu kadarından emin olabilirsin, seninle ikimiz çok uzak olmayan bir gelecekte, hiç de kolay unutamayacağın baş başa bir görüşme yapacağız. Hadi bakalım, görüşmek üzere tatlı şeyler..." diyerek duvardan aşağıya atladı. Fare suratlı iki yaltakçısı da onu izleyerek çalılıkların arasında gözden kayboldular.

Mavi Sakal onların ardından tek bir kez bile bakmadan tekrar harekete geçti. Ben de sessizce kendi kendime gülümsedim.

"Hey!" diye arkasından seslendim, o da durarak bana doğru döndü.

"Korkarım prensiplerine gösterdiğin sadakatten vazgeçmeye başladın." dedim.

"Yok yahu. Nasıl acaba diye sorabilir miyim?"

"Onlara benim, dostun olduğumu söyledin de!"

"Peter Fonda'nın garajında hayret veren bir manzara beni bekliyordu. Deep Purple, şu deli bozuk postacının pırıl pırıl parlatılmış Harley Davidson'u üzerinde upuzun yatmış patlak gözlerini tavana dikmişti. Hiç kıpırdamadan donmuşçasına sırtüstü yatarak, dört bacağını da havaya kaldırmış, sanki nasıl pozlar verebileceğini göstermek istiyordu. Önsezilerimde yanılmamıştım. Çünkü sevgili yaşlı Deep Purple bir önceki gün birden saldırgan bir moruğa dönüşüvermiş ve çöplüğü konusunda çok fazla ısrarcı olmuştu.

Garaja arka taraftan yaklaşırken bahçede Purple'ın bıraktığı kan izleriyle karşılaşmıştık.

Kanımca Deep Purple hayatının son dakikalarını şöyle geçirmiş olmalıydı: Kendi mıntıkasının sınır duvarı üzerindeyken birisi onu

birkaç kez ensesinden ısırdı. Bunun üzerine o da duvarın üzerinden bahçeye düştü. Epey yaşlı olmasına rağmen, hayret edilecek bir şey ama hemen ölmedi. Katil, işini başarıyla tamamlamış olmanın inancıyla oradan ayrıldıktan sonra, mucizevi bir şey oldu. Purple büyük miktarda kan kaybetmesine karşın yeniden kendine geldi ve öleceği yer konusunda düşünmeye başladı. Bu isteğini gerçekten yerine getirebildi mi, yoksa tam olarak kendinde olmadığı için mi buraya geldi bilinmez ama, sendeleye sendeleye, adeta sürünerek şu çok sevdiği ya da nefret ettiği postacısına yani evine kadar gelebildi. Garajın arkasına geldiğinde de en büyük engelle karşılaştı. Çünkü acemi ellerin yaptığı bu barakaya ancak sac tavanın altındaki tuğla duvarın yıkılmış yarığından girilebiliyordu. Bu durumda Deep Purple hayatının son tehlikeli atlayışını yapmaya karar verdi. Olduğu yerden, kendi gövde uzunluğunun beş katı yükseğe, yani iki metre havaya sıçradı. Ve bu engeli de aşmayı başardı. Yarıktan içeriye doğru süründü ve kendini garajın içine bırakıverdi, sonra zorla ayağa kalktı ve Harley Davidson'a doğru yalpalayarak ilerledi. Acılar içinde kıvranarak motora tırmandı ve yeni cilalanmış deri semerin üzerinden sarhoş gibi çevreye bakındı.

Bu arada üşümeye başlamış olmalıydı, hem de sanki bir daha asla ısınamayacakmış gibi üşüyordu herhalde. Neler olduğunu, bütün bunların neden olup bittiğini bir türlü anlayamadı. Yoksa anlamış mıydı? Bir hata mı yapmıştı? Bu kanlı saldırının nedenini biliyor muydu? Şu canavar ruhlu katilini tanıyor muydu acaba? Ardı arkası kesilmeyen sorular... sorular, sanırım bu soruların yanıtları asla bulunamayacaktır.

Sonra birden yığıldı herhalde. Tıpkı savanlarda vurulan bir fil gibi Deep Purple da siyah deri semerin üzerine yıkılarak dört bacağını havaya dikti.

"Bahçede gördüğüm kan izlerini takip ettim", dedi Mavi Sakal.

Motora aşağıdan bakıldığında, üzerindeki Purple ile tıpkı yerli mezarlarını andırıyordu; ne de olsa Purple motorun üzerinde efsanevi bir yerli şefinin oturduğu gibi yerini almıştı. Semere sıçrayarak cesedi ayrıntılı olarak incelemeye başladım. Aslında bu yaşlı oğlanın ensesindeki şu koca delikle buraya kadar gelebilmesi inanılacak bir şey değil. Onun yalnızca ensesi kanlar içinde

kalmamış bütün yüzü de kan revan içindeydi. Kuruyan kanlar yüzünü adeta paçavraya çevirmişti. Herhalde sendeleyerek yürürken defalarca yere düşmüş, kendi kanları içinde yuvarlandığı için bütün tüyleri kana bulanmıştı.

Ancak Mavi Sakal yine bu dehşet manzarası içinde en önemli ayrıntıyı unutmuştu.

Purple'a arkamı dönerek şu topal dostuma eleştiren gözlerle baktım:

"O da şu, onunla bununla düşüp kalkanlardan biriymiş" dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Biliyor musun, Purple kendini ölümsüzleştirmeyi amaçlamış."

"Kendini ölümsüzleştirmek mi?"

"Yani yavrusu olsun istemiş."

"Ne? Purple ve cinsel ilişki ha? Hadi canım, bu yaşta birinin böyle bir dileği gerçekleşecek değil ya. imkânsız bir şey bu. Onun yaşında biri iki gözlük bir de büyüteç kullanarak 'kalkmış babafingo' sözcüğünü bile okuyabiliyorsa mutlu olmalıdır, bir de o babafingosunu kullanarak dişilerin aklını başından alacak ha!"

"Yukarıya gel de kendi gözlerinle gör." dedim.

"Hayır teşekkür ederim. Bir ayda ciğer yiyeceğim tek gün bugün. Böyle kokuşmuş biri yüzünden iştahımı kaçırmaya hiç niyetim yok. Ayrıca şu ırz düşmanı için gözyaşı dökmeyi de hiç canım istemiyor."

Bunları söylemesine rağmen aklının bu konuyla meşgul olduğu belliydi.

"Yani şu bizim Purple’ın gizli bir ilişkisi olduğunu mu söylüyorsun sen? İnanılacak gibi değil, gerçekten buna inanmak çok zor! Ne biçim bir dünyada yaşıyoruz ki böyle?" diye devam etti.

Bu tür şeylere neden yalnızca azgınların inandığını soruyordum kendi kendime. Şayet öldürülen şu ikisinin katledilişleri arasında bir ilişki varsa, bu ne tür gizemli bir ilişkiydi acaba? Kafamın içinden yığınla düşünce, elektronların atom çekirdeği etrafında döndüğü gibi hızla geçiyordu. Ama buna rağmen titiz hareket edip, bütün ipuçlarını sırasıyla toplamak gerekiyordu. Bu seri cinayetlerde en göze batan

ortak özellik cinsellikti. Manyağın birinin onları rastlantısal olarak öldürmüş olabileceği gerçeğini de elbette göz önünde tutmak gerekiyordu. Ancak bunu pek dikkate almamak gerek, çünkü hayvanlar dünyasında ruhsal hastalığı olanlar hemen hiç yok gibidir, olanlar da fazla yaşamazlar zaten, daha bebeklik çağında birilerine yem olup giderler. Öte yandan şu gizli katilin ; şimdiye kadar yalnızca azgın türdeşlerimi enselemiş olması bütünüyle bir rastlantı da olabilir elbette. Ama şayet rastlantı değilse, biri a) ya genel olarak oynaşmaya karşı, b) ya kendisi de azgın bir dişi olduğundan mıntıkadaki rekabet mücadelesi konusunda tuhaf görüşlere sahip, c) ya da bu katil bir erkek ve belli bir dişinin başkalarıyla birlikte olmasını istemiyor demektir.

Uzun lafın kısası, incelemelerimin sonunda yine de aramızda bir manyağın olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştım.

Mavi Sakal aşağıdan, "bunu yapanın Allahın belası bir konserve açacağı olduğunda ısrar ediyorum!" diye homurdanarak; devam etti. "Allah kahretsin, yani bizden biri hangi aptal nedenden dolayı böyle pis bir şey yapsın ki diyorum? Bu konuda senin mantıklı bir cevabın var mı yani? ister birini becermiş ister becermemiş olsun, nasıl olsa bu sefil yaratık en fazla kir ay içinde ölüp giderdi zaten!"

"Eh, ben de tıpkı senin gibi bir bilmeceyle karşı karşıyayım. Ancak bu arada kendimizi de kandırmayalım! Şu kanlı yaranın nedeni bir ısırık, ama kesinlikle bir buz kıracağı değil. Görünüşe bakılırsa, artık şu uğursuz yeri ve uğursuz sakinlerini tanıma zamanı geldi. Sen de bana bu işte yardım edeceksin Mavi Sakal."

"Öyle mi, demek sana yardım edeceğim, Bay Müfettiş?"

"Bu kâbusların sona ermesi eğer benim kadar seni ilgilendiriyorsa edeceksin tabi. işe nereden başlıyoruz bakalım?"

"O zaman önce seni biriyle tanıştıracağım. O, buraları benden daha iyi bilir. Ayrıca çok da zekidir. Şu bizim sisli Londra'mızda aptallara yol gösteren tek Çokbilmiş sen değilsin, tamam mı."

"Hemen şimdi mi tanıştıracaksın?"

"Hayır, Allah kahretsin! Bugünlük şu dedektifçilik oyunu burnuma kadar geldi artık. Ayrıca ciğer yeme randevum da var daha. Şu bizim profesöre seni yarın sabah erkenden götüreceğim."

Motorun semerinden aşağıya atlayıp Mavi Sakal'ın yanında durarak bir kez daha motorun üzerindeki Deep Purple'a baktım. Bu haliyle, kötü bir tanrıya, kan ve şimşeklerle takdis edilmiş bir sunak üzerinde boğazlanmış lanetli bir kurbana benziyordu adeta. Böyle bir durum için ruhları teskin etmek deyimi kullanılır. Yerdeki pıhtılaşmak üzere olan kan birikintisinin içine hâlâ motorun kromajlarından aşağıya doğru kan akıyordu. Şu an onu böyle görmek beni gerçekten çok üzdü. Bir zamanlar onun tavırlarıyla, bütün varlığıyla, birçoğuna, özellikle de insanlara mutluluk ve şans vermiş olduğu geçti aklımdan. Daha iyi bir ölümü hak ediyordu, diye düşündüm. Herhalde daha iyi bir hayatı da hak ediyordu. Ancak hepimizin sonu böyle değil mi ki?

Üçüncü Bölüm

O gece iki kâbus daha gördüm. İkincisini neredeyse gözlerim açık görmüştüm!

Purple'ın ölüm nedeni konusunda yaptığımız anlamsız tespitten sonra Mavi Sakal ile yolumuz ayrıldı, ben de aniden patlayan fırtınada eve dönmüştüm. Bu süre içinde tufan gibi yağan yağmur ve şimşekler bahçelerdeki sakinleri öylesine kaçırmıştı ki, ben de Kong'un saldırısından paçayı kurtarmıştım.

Bu konuda kendi adıma bir açıklama yapmak istiyorum: Züppelikle ya da ukalalıkla suçlanmamak için hemen itiraf etmeliyim ki, şimşekler ve gökgürültüsü beni de çok korkutur. Korkmakta da pek haksız sayılmam hani. Yerkürenin özellikle cennet gibi olan yarısında yaşayan insanlar, tıpkı yerlilerin beyaz adam tarafından alkolik yapılmasına benzer biçimde, doğada zarif bir vahşet görme eğilimindedirler. Bunlar, doğanın türlü güçlerini modası geçmiş varyete efektlerine benzetirler, oysa bu güçler birçoğunu müthiş bir hayrete düşürebilir. Ancak bu küçümseme, doğa hakkındaki bilgilerinin çoğu ya Geo dergisinin parlak fotoğraflarına ya da ölmez televizyon dizisi Daktari'nin bazı bölümlerine dayanan, kimi hanım evladı yumuşak yaratıkların içine düştükleri bir yanılgıdır. Ancak gerçekte doğa, özellikle gelişmeyi ve onun harikulade nimetlerinden yararlanmayı bilmeyenleri gözüne kestiren gözü kanlı bir cadıdır. Bugün bile hâlâ şiddete maruz kalarak yaşamlarını yitirenlerin çoğu doğanın terör saldırıları nedeniyle ölmektedir. Uçan ve sürüngenler sınıfındaki "hayvanat"ı saymazsak, bütün dünyada yalnızca şimşek çarpmasına yılda yedi bin insan kurban gitmektedir. Sonuçta, benim türümden olanlar, meteorolojik birtakım gümbürtüler başladığı an, dolapların ve karyolaların altına gizlenerek akıllıca hareket ederler. Varsın aptallar şu "doğa gösterisi"nin tadını çıkaradursun, ben kendi hesabıma konsolun altına gizlenerek, şimşeklerin onları çarparak nasıl korkunç birer kızarmış tavuğa dönüştürdüğünü izlerim daha iyi.

Evdeki onarım savaşı bugünlük sona ermişti. Archie çekip gitmişti, Gustav da hipnotize edilmiş bir tavşan gibi oturma odasının ortasında

durmuş, sebep oldukları zararı izliyordu; Bütün odalar, o eski zombi tarzlarını yitirmiş ve artık, deyimi yerindeyse tam anlamıyla ölmüş ve gömülmüş bir görünüm taşıyorlardı. Çünkü evin dört duvarı hariç, şu eski, saygın domuz ahırından artakalan pek bir şey kalmamıştı. Şu iki acımasız zalim, bütün böcek yuvalarına, bir zamanlar Israiloğulları'nın çarptırıldığı cezayı vermişlerdi. Bununla da yetinmeyerek, benim, türümden gelen gereksinimlerime hiç kafa bile yormadan bütün kemirgenleri de yok etmişlerdi. Yaptıkları işin tek olumlu yanı, her tarafın gerçekten tertemiz olmasıydı. En azından bu sağlanmıştı.

Gustav benim yemeğimi hazırladıktan sonra (koca bir çanak az kızarmış ciğer ve hazır mama karışımı), erkenden yattı. Bütün maden işçileri gibi çalıştıktan sonra, yorgunluktan koltuğuna yığılıp kaldıktan sonra gidip zıbarmıştı. Ben de onu izleyerek erkenden yattım. Bu arada, bizlerin neden ve hangi sebeple hayatımızın yüzde altmış beşini uyuyarak geçirdiğimiz bilmem kaç bin bilimsel araştırmanın sonucuyla ortaya konacak olsa ve hangi sebeple yuppiliğin ve erken kalkmanın moda olduğu bir zaman diliminde yine bir istisna oluşturduğumuz sorulacak olsa da, bütün bu soruların muhatabı kesinlikle ben değilim. Sanırım bu konuda çok uyuyanların dünyadaki en başarılı bireyler olmadığını, ancak buna karşılık az uyuyanların arasında da dahilere rastlanmadığını tespit etmek (elbette yine bilimsel araştırmalarla!) yeterli olacaktır.

Sonunda kaloriferi yakmak Gustav’ın aklına geldiğinden yatak odası sıcacık oldu, ben de hemen derin bir uykuya dalıverdim.

Düşümde kendimi yine o korkunç garajda gördüm. Ancak şimdi Purple ölü olarak sırtüstü yatmıyor, tersine capcanlı olarak, tıpkı bir insan gibi Harley Davidson'un semerinde dimdik oturuyordu. Ensesindeki kocaman yaradan havaya doğru şiddetle fışkıran kan aşağıya düşerken hem onun üzerine hem de motora bulanıyordu. Korkunç bir manzaraydı bu, sanki Männeken Pis'in[1] korkutucu bir versiyonu gibiydi.

Yüzünde sahte bir gülücükle beliren zombi kılıklı moruk, ön ayaklarını vahşice sallıyordu.

"Bu kahrolası yer benim çöplüğüm!" diye bağırdı Deep Purple. "Hâlâ bazılarını haklayabilirim anladın mı! Şimdi iyice bak bana!"

Ön ayağını omzuna doğru uzatarak ensesindeki kan fışkıran yaranın içinden bir bebek çıkardı. Şu zavallı minik şey, sanki babasının bir minyatürüydü ve ürkek ve aciz bakışlarla çevreyi süzüyordu. Purple ise yüksek sesle gürleyerek bebeği şiddetle sallıyordu.

"Peki benim bunu nasıl yapabildiğimi biliyor musun? Çığır açan yöntemler, sevgili dostum, çığır açan yöntemler kullanarak yapabiliyorum! Spazm gidericiler, anjiyografi, elektrokardiyografi, organ nakli, kan pıhtılaşması, enjektörler, şırıngalar, kan nakli, tampon, sargı bezi, kompres, ve ve ve!... Evet, yaşlanınca tıbbi bakımla her şeyin oluverir! Günümüzde, modern tıp olmadan yaşamak mümkün değil artık!"

Sonra birdenbire beklenmedik şekilde dünyaya gelmiş olan yavrusunu havaya kaldırıp beysbol topu gibi fırlatıp attı. Bebek iğrenç bir şaklama sesiyle sac duvara çarptı, duvarda büyük bir kan lekesi bıraktıktan sonra cansız biçimde şap diye yere düştü. Ama Purple hunharca gülmeye başlayarak yarasını tekrar karıştırmaya başladı ve içinden yeni bir bebek daha çıkardı.

"Evet sevgili dostum, öyle ya da böyledir hayat, öyle ya da böyledir dünya!", dedi hunhar baba. Uzun yaşamak ve doksan dokuz yaşında bile kalkmış bir babafingoya sahip olmak istiyorsan, hiç düşünmeden bedenini modern tıbba emanet etmen gerek!"

İkinci bebeği de duvara fırlatıp attı. Bebek duvara saklayarak vurduktan sonra içi kırmızı boyayla dolu bir balon gibi patladı.

Durmadan elini yarasına sokarak yeni bebekler çıkartıp onları tenis topu fırlatma makinesi gibi garajın duvarlarına fırlatan Purple, sanki dönen bir platformun üzerindeymiş gibi kıçı üzerine oturmuş kendi ekseni etrafında dönmeye başlamıştı. Bir yandan dönme hızı artarken bir yandan da vahşi gülüşünün sesi gittikçe yükseliyordu ki, bu gülüş sonunda bir kükremeye dönüşmüştü.

"Hahahohohehe!" diye çığlıklar atıyordu. "Doktora gidip kendinize ölümsüzlük hapı yazdırın, iktidar için de merhemler yazdırın! İktidar için! iktidar için! İktidar için!.." diye devam ediyordu bağırarak.

Giderek daha hızlı dönmeye başladığından sonunda yalnızca titreşen ve tanınmayan bir nokta olarak görünmeye başladığında,

aralıksız olarak duvara fırlatılan zavallı bebekler şap şap şap diye sesler çıkartıyordu.

Birkaç saniye sonra garajın duvarlarından oluk oluk kanı akmaya başladı. Yerdeki bebek cesetlerinin yığını giderek büyümeye başlamış ve ortalık mezbaha gibi taze ve ölü et kokmaya başlamıştı. Purple'ın giderek hayaletlerin ulumasına dönüşen gülüşü, gördüğüm ilk kâbustaki korkunç sese benziyordu. Ancak bu kez duyduğum sesleri tek bir türdeşim yerine bir çoğu birden çıkarıyordu.

Sinir sistemim bu altın gibi olaylardan ciddi yaralar almadan yavaş yavaş uyuma zamanım gelmişti artık. Gizemli bir çığlıkla gerçekten de yeniden yatak odasına geri dönmüştüm. Gördüğüm düş o denli yoğundu ki, kulaklarımda hâlâ yüzlerce inilti ve ağlama sesi duyuyordum.

Fırlayarak ayağa kalktım ve sırtımda hayatımın en dik kamburunu çıkarmayı başardım, ancak kulaklarımdaki uluma sesi hâlâ kesilmiyordu! Tam da kafamdaki bazı vidaların gevşeyerek çevreye uyum sağladığı bir anın tadını çıkartırken, artık epey gerçekçi olan ulumanın nereden geldiğini bulmuştum. Tıpkı ilk gördüğüm kâbustaki durumun aynısıydı bu. Sesler birinci kattan geliyordu. Gustav'ın bu seslere uyanmaması beni hayrete düşürmüştü.

Öylece durmuş, korkudan kaskatı kesilmişken kulaklarıma inanasım gelmiyordu. Gerçi kendimi, bu sesleri azmış bir dişinin çevredeki erkekleri çekmek için çıkardığı ya da onun çevresine toplanan erkeklerin karşılıklı hırlaştıklarını düşünerek biraz teselli ediyordum. Ancak aklımın gerçekçi yanı bu seslerin acıyla çıkan inlemelerden başka bir şey olmadığını söylüyordu.

Peki bu durumda ne yapmalıydım? Meseleyi daha fazla izlememek, şu cinayetler hakkında belki de önemli bir bilgi elde etme olanağını kaçırarak korku ve teslimiyet sonucu verilen adi bir Kapitülasyon anlamına gelecekti. Peki buna şu an yukarıda birisinin öldürülmediğini kim söyleyebilir ki? Çünkü gelen sesler tıpkı böyle bir olayı andırıyordu!

Şu kahrolası, dizginlenemeyen merakım! En kötü yanımı söylemem gerekirse, işte o da şu merak duygumdur. Şu dünya ne kadar harikulade hobi ve tuhaf eğilimlerle dolu aslında. Kimileri özenle

porno dergiler toplar, onları büyüklüklerine ye fotoğraflarda yer alan zıbıklara göre kataloglar. Buna karşılık kimileri de aylak ufologlar olarak, günün birinde dilekleri yerine gelinceye kadar durmadan dünya dışı canlılarla ilişki kurmaya çalışır. Doktorları da bunlardan, bu muhteşem buluşmayı anlatmalarını ister durur. Çoğu da resim yapar ve insanların, kendi elleriyle yaptıkları bu resimleri daha çok beğenecekleri düşüncesiyle bunları, ahbaplarına doğum günü armağanı olarak zorla vermeye çalışır. Çoğu spermlerini bağışlar. Çoğu ama gerçekten bir çoğu alkollü içki uzmanı olup uzmanlıklarını her gün biraz daha geliştirir... Eh, dünyada sürüyle

o kadar muhteşem hobi var ki! Buna karşılık ben de sanki lanetlenmiş gibi, günün birinde üzerine bir tane çaksınlar diye şu duyarlı burnumu büyük tehlikelerin olduğu yerlere sokmaya bayılırım.

Bu arada uluma sesi giderek yükseliyordu. Bacaklarım biraz titreyerek dışarı hole çıktım. Yukarısını hiç tanımadığımdan bu keşfimin feci sonuçları olabileceğinin bilincindeydim. Ama diğer taraftan aşağıda kalıp bu sesi uzaktan dinlemeye devam etsem, meraktan ve vicdan acısından yavaş ama kesin bir şekilde akılımı kaçıracaktım. Sonunda bana özgü bir inatçı kararlılıkla, başıma bela olabileceğini bile bile bu gizemin peşine düşmeye karar verdim.

Gustav kendine has unutkanlığı nedeniyle kapıyı kilitlemeyi unuttuğundan, arka ayaklarım üzerine kalkarak ön ayaklarımla kapının kolunu aşağıya çekerek kapıyı açmam hiç de zor olmamıştı.

Merdivenler zifiri karanlıktı. Hareketlerin ve nesnelerin ayrıntılarını algılayabilmem için insanların gereksinim duyduğu ışığın altıda biri bile benim gözlerim için yeterli olmasına karşın dışarıda somut bir şey görebilmem tamamen olanaksızdı! Ancak bu, hiçbir şey "göremediğim" anlamına gelmiyordu(7). Bıyıklarım hafifçe titreşiyor ve zihnimdeki gözümün önünde! etrafımı saran merdivenlerin mimarisi konusunda farklı hava akımlarının biçimlendirdiği fazla net olmayan, ancak amacım için yeterli sayılan bir diyagram oluşturuyordu.

Sinirleri harap eden ulumaların duyulduğu merdivenlerini basamaklarını yavaşça çıkmaya başladım. Merdivenler, tıpkı önceki karabasanda gördüğüm gibi yüz seksen derece sağa karıldıktan sonra aydınlanmaya başladığında, korkudan ve heyecandan

neredeyse kusuyordum. Önceki düşümden tek fark, birinci kattaki yarı açık kapıdan dışarıya parlak bir ışığın vurmayıp, tersine kaynak yaparken olduğu gibi bir sönüp bir parlayan çok parlak bir ışık kaynağının çakmasıydı. Ara ara bu ışık söndüğünden, yine kendimi koyu bir karanlık içinde buluveriyordum.

En korkunç olanı da şu seslerdi. Neredeyse melodik olarak çıkan bu acı iniltileri aynı zamanda bozuk bir harmoniyi izleyerek bütün binanın içinde sonsuza kadar yankılanıp gidiyor, yankılanan sesler tıpkı bir ilahide olduğu gibi ya örtüşüyor ya da karşılıklı olarak yer değiştiriyorlardı.

Buraya taşındığımız ilk gün algıladığım şu iğrenç kimyevi koku bu arada o kadar yoğunlaşmıştı ki, artık onu burnumla rahatça duyabildiğimden Jorganımın yardımına gereksinim kalmamıştı. Bu kokuya bir de boş kalıp küf tutmaya başlamış evlerin nahoş kokusu da ekleniyordu.

Sonunda kapının önüne gelmiştim. Burnumu dikkatle kapının aralığından uzatarak içeriye bir göz attım. Bundan sonra hiçbir şey o kâbusta gördüğüm gibi gerçekleşmedi tersine çok daha kötü şeyler oldu! Burnuma yüzlerce türdeşimin kokusu gelmeye başlamıştı. Onlar arkadaki büyük odada bulunduklarından, ben ise yalnızca karanlık koridoru görebildiğimden onları göremiyordum. Ancak bu odaya açılan kapı bir parmak kadar aralık durduğundan devamlı hoplama zıplama sesleri işitiyor ve onların kokusunu alabiliyordum. Şimdi şu acı iniltilerine, kararlı bir tonla önemli bir konuda konuşan, ancak anlayamadığım şeyler söyleyen kuvvetli bir bas ses de ilave oldu.

Aman Tanrım, nereye gelmiştim ben böyle? Yehova Şahitleri'nin yanına mı yoksa? içeriye öylece giriversem ne olur acaba, diye kendi kendime soruyor yine kendim yanıtlayarak, hiçbir şey olmayacağını, çünkü oraya girmektense bir köpeği öpmeyi tercih edeceğimi söylüyordum. Böyle bir cüretkârlığı düşünmek bile düş gücüme, o ana kadar ürettiği bütün düşleri aşan inciler döktürtüyordu. Gelsin merak, gitsin merak, ama henüz zihinsel güçlerime bütünüyle egemen olduğumdan, düşümde, içinde birbirlerini öldüren yüzlerce vahşileşmiş iğrenç yaratığın bulunduğu bir yandan da papazın

kendilerine hoş vaazlar vererek refakat ettiği bu odaya girmeyi aklımın ucundan bile geçirmiyordum.

Tesadüfen gözüm koridorun tavanına ilişmeden önce burayı sessiz sedasız terk etmek üzereydim. Yıllardır çürümeye başlamış olan bu evin tavanında, ikinci katın görülebildiği delikler oluşmuştu. Elbette bu deliklerden bakarak bir şeyleri seçmek olası değildi, çünkü yukarısı da zifiri karanlıktı. Ancak, içerde "Parti" verilen şu odanın tavanının da delik deşik olduğu aklıma gelmişti. Bu durumda, birinci kattaki hayalet oyununu izleyebilmek için yukarıya çıkıp kendime güzel bir loca bulmam gerekiyordu. Şayet tahminim doğru çıkacak olursa, burada bütün olup biteni şu cinayet çetesine yakalanmadan patlamış mısır yiyerek seyredebilecektim.

Hızla merdivenleri tırmanarak bir üst kata çıktım. Sürpriz biçimde bu katta kapı filan olmadığını gördüm. Kapılar bütünüyle çürüdüğünden menteşelerinden sökülmüş ve olasılıkla kuvvetli bir rüzgârda da tamamen yıkılmışlardı. Bu durum benim için biçilmiş kaftandı, çünkü teknik birtakım sorunlarla hiç uğraşmadan içeriye girebilmiştim.

Burası da büsbütün karanlık olmasına karşın, aşağı kata bakışla, düşümde gördüğüm yere daha çok benzediğini hemen anlamıştım. Çünkü bütün odalar, umumi tuvaletler gibi beyaz seramiklerle döşenmişti. Elbette bu seramiklerin büyük bölümü kırılmış, üzerleri küf ve çamurla kaplanmıştı, ama yine de evin bütünündeki görüntüyü bunlar belirliyordu. Odalar, yıllardır biriken belirsiz olağan çerçöpün dışında bomboştu. İdeal bir gözetleme yeri bulabilmek konusundaki beklentim fazlasıyla gerçekleşmişti. Bakımsız olan zeminin her yeri, aşağısı rahatça görünecek biçimde delik deşikti. Bu haliyle zemin sanki minyatür bir dünya savaşında bombalanmış bir araziye benziyordu.

Sürekli evin iç taraflarına doğru ilerleyerek, aşağıdan yukarı sızan ışığın olduğu yere gelmiştim. Sonunda

o büyük odaya girdim. Bu oda, tıpkı hayalimde canlandırdığım gibiydi. Canlıların üzerinden süzülerek geçen bir ruh kadar sessiz, ta odanın ortasındaki yaklaşık bir metre çaplı bir deliğin bulunduğu yere kadar gittim ve aşağıya bakmaya başladım.

Aşağıda gördüğüm manzarayı şayet bir foto muhabiri görse ve buradan tek bir kare bile çekebilse, bir gecede kat kat milyarder olurdu. Gördüklerim inanılacak gibi değildi. Yaklaşık iki yüz kadar erkek ve dişi kardeşim, birbirlerini, iki çıplak elektrik kablosunun uçlarının kavuşarak şerare oluşturduğu şu pis odanın ortasına doğru itip kakıyor, bunun için adeta birbirlerini eziyordu. Beyaz ve acayip kabarık tüylü oldukça yaşlı bir türdeşim, bu lanet olayı yönetiyor ve ön ayaklarının birini kablolardan birine bastırarak kablonun bir aşağı bir yukarı yaylanmasını sağlıyor ve böylece sürekli bir kontağın oluşmasına neden oluyordu. Diğerleri de, biri diğerinin ardından infilak eden kontak bölgesindeki göz kamaştırıcı parlaklıkta olan şerarelerin üzerinden atlıyordu. İyice elektriğe çarpılıp yer yer tüyleri yandığı için, gırtlakları parçalanırcasına çığlıklar atıyorlardı. Elektrik çarpmasından şaşkına dönüp yorulduklarından yere düşüyorlar, aralarındaki bazıları kendinde olmayanlar da henüz yetinmemiş olacaklar ki, bu eziyeti yeni baştan yaşamak istiyorlardı. Ancak ne yazık ki, arkalarındaki diğer gerizekâlılar bu ölümcül oyunu sabırsızlıkla beklediğinden hemen kenara itiliyorlardı.

"Claudandus Kardeş adına!" diyerek kuzucuklarını kırbaçlayan papaz dualarına devam ediyordu. "Kendini bizler için kurban edip tanrılaşan Claudandus Kardeş adına! Claudandus, ey kutsal Claudandus, bizim acımızı duy, bizim sesimizi duy, duamızı duy! Sana yolladığımız kurbanı kabul et!"

"Sana yolladığımız kurbanı kabul et!" diye diğerlerinin tümü hep bir ağızdan haykırıyordu.

"Adil Claudandus'un ruhu artık Tanrının ellerinde olduğundan hiçbir şey ona acı veremez. Ahmakların gözünde o ölmüş gibi görünür; bizler için onun sonu bir felaket, gidişi de yokoluş gibi görünüyor. Ancak o huzur içinde!"

"Halleluja, Claudandus huzur içinde artık!" diye koro hararetli biçimde yineliyordu.

Artık bütünüyle kendilerinden geçmişlerdi. Bedenleri saran spazmatik bir kasılma ve titreme nedeniyle transa geçmek üzere gibiydiler. Alayı birden iniltilerle titreyerek ilerliyor, kor halindeki tellere daha da yaklaşarak, bunların üzerinden giderek daha hızlı atlıyorlardı. Elektrik tellerine dokunanlar, sanki artık bundan hiç

etkilenmiyorlardı. Tersine, aldıkları şok etkisi onları cesaretlendirip çılgına çeviriyordu. Tarikat lideri ön ayağını giderek daha sık ve hırslı biçimde kabloya bastırıyor, bu arada kontak yerinden vınlayarak çıkan şimşekler odaya hayaletimsi ve gözleri kör eden bir ışık yayıyordu.

"O, her ne kadar kötülerin gözünde eziyet çekmiş de olsa, bütün umudu ölümsüzleşmekti. Oysa biraz kendini terbiye ettikten sonra, büyük iyilikler elde etti; çünkü Tanrı onu sınadı ve ödüllendirmeye layık buldu. Yani onu tıpkı potada eriyen altın gibi sınayıp, yakılan bir kurban olarak kabul etti. Tam felaketi yaşadığı sırada birden parıldayarak kıvılcımlar gibi gitti gideceği yere. O artık halklar kuracak, uluslara egemen olacak: Tanrı sonuna kadar onun efendisi olacak! Ona güvenenler hakikati görebilecek, ona sadık kalanlar da sevgi dolu olarak onun yanında kalacaklar; çünkü onun rahmet ve merhameti onun seçilmişleri üzerine olacaktır!"

Kalabalığın arasında, sanki bütün olup biteni onaylarcasına, tıpkı kontrol dışı kalmış ve zirveye kadar çıkıp bu çılgınların üzerine doğru giden bir hız treni gibi, histerik bir inilti ve ağlama sesi dolaşıyordu. Bu arada diğerleri tarafından umarsızca bir tarafa itilen yaralıların sayısı giderek artıyordu, belki de yaralı sözcüğü yanlış deyimdir. Çünkü hak ettikleri su şok darbesini yedikten sonra suratlarında mutlu bir sırıtma beliriyordu.

Başlarındaki papaz bu delilere hitaben rafine biçimde konuşarak onları daha da delirtiyor, "Halleluja!" ve "Claudandus, kurtar bizleri!" gibi sesler her tarafta çınlayıp duruyordu.

Gerçekten, evet gerçekten, bu kaçıkların yaptıkları şeyler aristocat'[2]lerin çok uzağındaydı! Bunlar, Claudandus diye birini yüceltirken, onun için kendilerine elektroşok uygulayan bir tarikattı. Bütün bunlardan sonra birisi çıkıp, Bernhard Grimek ve Jacques Cousteau'dan bu yana doğada keşfedilmedik giz kalmadı desin de görelim bakalım!

Claudandus... böyle kutsal biri için tam da dam üstünde saksağan bir isim. Acaba bu isim eskiden ne anlama geliyordu. Latincem, ekonomik darboğaza giren Gustav’ın, eli işte aklı oynaşta duran yüksekokul öğrencilerine özel ders verdiği şu uğursuz günden beri o kadar gerilemişti ki. Ama yine de kendimi biraz zorlayarak, beynimin

pas tutmuş hücrelerinin bir yerinde, Latince "kilitlemek" anlamına gelen "claudere" sözcüğünü bulmuştum. "Claudere", sözcüğün yalın anlamıysa eğer, "claudatus" da geçmiş zaman edilgen çatısı olmalıydı ki, kelime o zaman "kilitlendi" anlamına gelir. "Claudere"nin sıfatfiil görevi gören ortaçlaşmış biçimiyse meli, malı anlamı veriyordu ki, "claudandus" yaklaşık olarak "kilitlenmiş olması gereken birisi" anlamına gelmesi gerekiyordu.

Kilitlenmesi gereken ya da zorunda olan biri hem de böyle bir ışık altında; yeniden belirteyim, kutsal sayılan birisi için ya da papazın da şu saçma sapan konuşmasında belirttiği gibi, Şehit biri için çok tuhaf bir isim doğrusu. Adına tarikat kurulan şu zavallı Claudandus kim bilir ne ürkünç, ne efsanevi acılar çekmişti? Bir noktayı çok iyi anlamıştım: Böyle bir duruma düşen biri, yakınındakilere, hele hele dinsel düşmanı olan ya da inancıyla alay eden birisine hiç de yufka yürekli davranmaz. Kısacası, aklını yitirmiş olan bu kitle her şey yapabilir, dahası cinayet bile işleyebilir.

Bu teorim, ancak çok az algılayabildiğim başka bir ayrıntıyla daha da sertleşmişti. Buraya geldiğimden beri, bütünüyle tahrik olup giderek yoğunlaşan tuhaf bir heyecana kapılıyordum. Bu tepkimin yalnızca aşağıdaki hayaletimsi sahneden kaynaklanmayıp, odaları dolduran şu kimyevi kokunun etkisiyle gerçekleştiğini ayırt edebilmem biraz zaman almıştı. Hiç kuşku yok, bu kokunun benim ırkımdan olanlarla, olasılıkla insanlar üzerinde de duyguları yoğunlaştıran, kışkırtıcı bir etkisi vardı. Deyim yerindeyse bu koku, uyarıcı maddelerin, gaz halindeki karşıt grubunu oluşturuyordu. Yani birinin bu vahşi tören ve şu kimyasal maddeyle iyice kışkırtıldıktan sonra normal halinde asla yapmayacağı şeyleri yaptığını düşünebilirsiniz rahatlıkla.

Şayet şu küçücük kusur olmasaydı, kurduğum mükemmel teori sayesinde her şey tereyağından kıl çekercesine kendi kendine açığa çıkabilirdi. Aslında Kong ile şu iki zoraki dostu Hermann ve Hermann'ın da Claudandunistlerin arasında bulunmaları beni pek şaşırtmadı. Çünkü tıpkı bir bok çukurunun yüz kilometre uzaktan sinekleri çektiği gibi, bu üçlü bela da bütün kötülükler tarafından çekilir. Boka bulaşmak onlar için biçilmiş kaftandı. Bunun için onlar

da, orta sıralardan birine girmiş, soğukkanlı cesaretlerini ya da sapık dindarlıklarını kanıtlayabilmek için sabırla bekliyorlardı.

Bu tüyler ürperten manzaranın içine yakışmayan yalnızca Mavi Sakal'dı. Odanın en uzak ve en karanlık köşesinde otun muş, kafasını şarkı ve ilahilerin ritmine göre sağa sola sallayıp duruyordu. Olasılıkla birçok sakatlığı nedeniyle hareket halindeki kütlenin altında ezilmek istemiyordu. Ancak şu hokupokusun onun da bütün varlığını etki altına aldığını, onun da diğerleri gibi trans halinde bulunduğu hemen anlaşılıyordu.

Bu gözlemim, dostum Mavi Sakal'ı gözünü kan bürümüş böyle bir tarikatın üyesi olarak kabullenmek istemediğimden zekice geliştirdiğim hipotezimi işe yaramaz hale getirmişti. Yoksa onun hakkında bu denli yanılmış mıydım? Yoksa başından beri beni gerçekten kandırmış, masum rolü mü yapmıştı? Normalde belirgin biçimde sahip olduğum psikolojik duyarlığım sayesinde, haklı olarak bir bakışta karşımdakinin düşüncelerini ve amacını anlayabilirim. Ancak çevrenizde bu kadar çok yalan söyleyen insan oldukça, elinizde olmadan, gerçeğin asıl yalanın kendisi olarak karşınıza çıkmak zorunda olduğunu asla öğrenemiyorsunuz, inanmak çok zor geliyor ama, eğer Mavi Sakal bana yalan söylemediyse, Claudandus tarikatıyla cinayetler arasında doğrudan bir bağ yok demektir.

Aşağıdaki neşeli ibadet artık doruk noktasına ulaşmıştı. Bütün katılımcılar kudurmuş gibi tepinerek tuhaf bir şarkıya eşlik ediyorlardı. Güçlükle anladığım sözler, şarkının, beklediğim gibi, kan ve acıyı konu edindiğini onaylıyordu. Kalabalığın içinden fırlayan iki vahşi, elektrik tellerine daha çabuk ulaşabilmek için diğerlerin kafalarına basa basa havadan gidiyordu. Sesleri artık çatallaşmaya başlamıştı. Şu heybetli baş zampano, deneyimli Showmaster'ler gibi durumu kontrolü altında tutarak, ara sıra ortaya renkli sözcükler atarak durumu idare ediyordu.

"Ey, acıların ve ışığın oğlu Claudandus! Yaralarımız, tıpkı bir zamanlar senin de olduğun gibi kanlar içinde kaldı. Azabımızı arttır ve şu mütevazı kurbanımızı kabul et!"

Bu büyüleyici olayı izlemeye o kadar derin dalmıştım ki, bütün dikkati elden bıraktığım için, yerdeki deliğin üzerine gittikçe daha çok eğiliyordum. Ön ayaklarım, ufalanmaya başlayan deliğin kenarlarına

iyice bastırdığından, dayandığım yer birden dökülmeye başladı. Ufak taşlar, ağaç kıymıkları, kabarmış boya parçacıkları, çimento tozları ufalanarak aşağıya düşüyor ve papazın üzerine yağıyordu. Korkuyla aniden geriye kaçtım, ancak artık çok geçti. Yaşlı moruk başını yıldırım hızıyla çevirmiş ve benim geriye doğru kaçan gölgemi fark etmişti.

"Yukarıda biri var! Gözetleniyoruz! Gözetleniyoruz!" diye diğerlerine doğru bağırdığından, tören bir anda kesiliverdi.. Birden tavana doğru fırlamaya başlayan yüzlerce kafa, tavandaki büyük delikteki karanlığın içinden bir şeyler yakalamak istiyordu. Bütün bu kepazeliğin yalnızca bir kâbus olmasını isteyeceğim başka bir şeyin olmadığı an gelmişti işte. Ancak şu tantanalı gösteri Gerçeklik adını taşıyordu ve beklentilerin tersine bu gösteride bana da baş rol düşmüştü.

Aşağıda gürültülü bir karmaşa yaşanıyordu, ancak onların bana karşı nasıl bir plan yaptıklarını öğrenebilmek için ne hevesim ne de zamanım vardı. Herhalde birkaç saniye sonra yukarıda olurlardı.

Telaşla odanın içinde çevreye bakındım. Çürük direklerden birinin bir ucu tavandan kurtulmuş ve odanın içine doğru sarkmıştı. Tam direğin tavandan kurtulduğu noktada, belki de içinden geçip tavan arasına çıkabileceğim küçük bir delik vardı. İkinci seçenek de, epey fazla belirsizlik taşıyan merdivenlerdi. Buradan çatıya bir çıkış yolu aramak, cesaret isteyen, ama her şeyden önce de boşa zaman tükettirecek bir uğraş olacaktı. Ne olursa olsun, her iki olanağı da deneme fırsatım zaten yoktu ki.

"Hâlâ ne bekliyorsunuz sersemler? Hadi çıkın yukarı! Onu buraya getirin!" diye kükrediğini duyuyordum şu papazın. Bunun üzerine yüzlerce ayak sesinin patırtısı takırtısı duyuldu. Artık buraya geliyorlardı.

İçgüdüsel olarak kararımı tavandan sarkan direk için verdim. Tırnaklarımı direğe geçire geçire yukarıya doğru koşuyordum. Direk gıcırdayarak kaykıldığından odanın ortasına doğru eğilmeye başladı. En küçük bir sarsıntıda direğin tavana tutunan diğer ucunun da yerinden kopup benimle birlikte aşağıya düşeceğini biliyordum. Peki sonra ne olacak? Bu cehennemden dışarıya nasıl çıkacağım ben?

Merdivenlerdeki vahşi koşturmaları işitiyordum. Az sonra odaya girecekler. Başka bir seçeneğim yoktu. Arka ayaklarınım beni sapan gibi fırlatmasıyla adeta infilak şiddetiyle yukarıya fırlamış, gerçekten de bu hızla kafamı ve ön ayaklarıma şu minik deliğe sokmayı başarmıştım. Tam o sırada direğin tavandaki ucu da, gıcırdayarak tavandan tamamen kurtulmuş ve o an içeriye giren güruhun önüne büyük bir sesle düşmüştü. Kendimi aceleyle delikten yukarıya çekmiş ve sonunda tavanarasına ulaşmıştım işte. Aşağıya baktığımda, olmasından korktuğum şeyin olduğunu gördüm. Av topluluğu, öfkeli küfürlerin ardından, merdivenleri kullanarak tavan arasına benim yanıma çıkabilmek için yine odadan koşarak çıktı.

Yeni mekânımı ancak çok kısa bir süre gözden geçirebildim. Köşegen olan bu karmaşık yer, ruhu evin her yerinde hâlâ hissedilen Doktor Frankenstein'ın laboratuvarından arta kalanlarla ağzına kadar doldurulmuştu. Tanınmayacak derecede tozlanmış, paslanmış ya da bozulmuş olan bütün şu korkutucu sivri veya eğri biçimlerdeki cerrahi aletlerden ameliyat lambaları, narkoz cihazları, EKG makineleri, iğneler, deney tüpleri, imbikler, boynuzlu imbikler, mikroskoplar ve sürüyle ne işe yaradığı bir yana daha adını bile bilmediğim makine ve malzemeler parlaklıklarından pek bir şey yitirmemişlerdi. Bunlar neden burada çürümeye terkedilmişti acaba. Ama sahi ya, günümüz doktorları bir yıldan daha eski ve kullanımı bir ordu bilgisayar uzmanı gerektirmeyen hiçbir şeyi muayenehanelerine sokmuyorlar artık. Aslında üçüncü dünya ülkeleriyle yapılacak iyi pazarlıkla bu hurdalar elden çıkartılabilirdi pekâlâ. Bütün o ürkütücülüğünün ancak yarısını yitirmiş olan bu ölü laboratuvara, üzgün gözlerle, sanki onu yeniden diriltebilecek bir büyücüymüş gibi bakakaldım.

Şayet, durmadan kurban etmek gibi bir konuda saçmalayan ve olasılıkla da ara sıra biriki kurban ele geçiren şu tarikatın müritleri tarafından kovalanmıyor olsaydım, olup biten bütün bu saçmalıklar konusunda kafa yorabilirdim.

Tanrı, Claudandus ya da bu tür mucizelerden her kim sorumluysa işte, bana acımış olmalıydı. Çünkü, daha buraya taşındığımız ilk gün tahmin ettiğim gibi, çatı da harap olduğundan delik deşikti. Çatı tavanıyla zeminin birleştiği ve çatıda yarım metre kadar genişlikte bir deliğin bulunduğu tam karşımdaki çatı duvarına doğru koştum.

Bu delikten yukarıya çıkar çıkmaz, niyetleri hiç de dostça olmayan otuz kadar türdeşim tavan arasına doluştu. Bizler kötü koşucularız, hele yarışçı hiç değiliz, bu yüzden beni kovalayanların yalnızca en güçlü olanları buraya kadar çıkabilmişti. Benim peşime düşenler ise, beni yakaladıktan sonra bana yapacaklarını düşünerek keyiften dört köşe oluyorlardı.

Oluğun üzerinde durmuş soluklanırken, bulunduğumu bölgeyi rahatça görebiliyordum. Bu arada sabah olmuştu. Güneşin henüz görünmediği, gökyüzünün kırmızı-mavimsi bir renge bürünmeye başladığı duygu dolu anlardan biriyi Önümdeki sayısız dikdörtgen çatı ve teras kaçabilmem için yeni umutlar doğuruyordu. Bu karmaşa içinde bir yerlerde beni izleyenlerden saklanabileceğim bir köşe olmalıydı. Ayaklarımın altındaki baş döndürücü yükseklik, tehlikeli bir manevra yapmamı engelliyordu. Yukarıdan bakıldığında aşağıda ki bahçe duvarları karmaşık bir labirenti andırıyordu. Hem de tıpkı istesem de istemesem de artık benim de bir parçası olduğum bu karmaşık hikâye gibi çözümü olanaksız bir bulmacaydı sanki bu duvarlar.

Nefes nefese yosun tutmuş çatıdan yukarıya doğru tırmanarak tepeye ulaştım ve telaşla komşu çatılara atlayarak yoluma devam ettim. Bu arada beni kovalayanların sayısı ona düşmüştü, ancak bunların da kararlılığı ve korkunçluğu yüz adıma yetecek kadardı neredeyse. Bu vahşi bakışlı olanlar da kadar yakınıma gelmişlerdi ki, bir saniyeliğine bile dönüp otların yüzlerine bakma fırsatım yoktu. Komşu damların birbirine değecek derecede yakın olmaları nedeniyle, son sürat koşarak bir damdan öbürüne geçiyordum.

Artık gücümün sonuna geldiğimi hissedebiliyordum. Eğer son anda gökyüzünden altın bir el uzanıp bu korkunç oyuna bir son vermezse kriz geçirerek öbür dünyayı boylayacaktım. Şu arkamdakilere bu sabah sporu iyi gelmiş olacaktı ki, aramızdaki mesafe gözle görünür biçimde kısalıyordu.

Uzunlamasına bakıldığında içinde bulunduğumuz adanın yaklaşık ortalarındaydım. Şansıma buradan itibaren önümdeki çatılar biraz karmaşık bir hal alıyordu, çünkü tekdüze biçimde inip çıkan çatılar artık son bulmuştu. Kubbeler, tahta çatılar, teraslar, bacalar, merdiven boşlukları, yangın merdivenlerinden oluşan karmaşa,

içimdeki cangıl duygusunu uyandırdığından kendimi içgüdülerime emanet ettim. Bu da beni başarıya ulaştırmış olmalıydı ki, avcılarım beni gerçekten de gözden yitirmişlerdi. Ancak hemen, sanki aralarında telepatik bir iletişim gerçekleşmişçesine, en eski avcı tekniklerini kullanarak beklemeye koyuldular. Sonra çatılardan oluşan bu cangıla dağılarak, her biri beni aramaya başladı.

Bu arada ben de, gücüm tükendiğinden dört dev baca arasına saklanmış, kesik kesik nefes alıyordum. Ancak kaçmayı sürdürebilmem için ne gücüm vardı ne de cesaretim.

Birden bir çatırtı geldi! Bu sesin nereden geldiğini tam olarak çıkartamamıştım. Bu o kadar önemli miydi ki? Artık beni istedikleri yere, yani kapanın içine sokmuşlardı işte! Ve beni artık öldüreceklerdi. Beni öldürecekleri, Cladandus'un göğe uçtuğu kadar kesin bir şeydi. Ensemde sinir bozucu bir karıncalanmayla yavaşça geriye doğru çekilmeye başladım ve birden bastığım yer çöktü. Arka ayaklarımla üzerine bastığım çatı penceresi içeriye doğru eğildiğinden, daha korkmaya bile fırsat bulamadan, tıpkı Alis Harikalar Diyarı'ndaki gibi başka bir karanlığın içine düşmüştüm şimdi de. Beklendiği gibi dört ayağımın üzerine düşmüştüm, ancak bu konuda şanslı olmam içinde bulunduğum beladan kurtulduğum anlamına gelmiyordu. Acaba şimdi neredeydim Tanrı aşkına?

Dikkatle çevreye baktım ve gözlerim buradaki ışığa alıştıkça kendimi daha güvende hissetmeye başladım. Çünkü yuva kadar sıcak olan bu yer tam anlamıyla bir güven ortamıydı. İpek perdeler kapalıydı. Şöminede için için yanan odunun çevreye yaydığı ölgün ışık dışında oda karanlık sayılırdı. Odadaki hakiki, eski İngiliz mobilyaları bende, sanki her an içeriye bembeyaz sakallı, kırmızı cübbeli yaşlı bir adam gelecek ve sallanan sandalyesine oturarak masal okumaya başlayacakmış gibi bir izlenim yaratmıştı. Ancak sallanan sandalyeye Noel Baba yerine bir Rus Mavisi oturmuş, parıldayan yeşil gözleriyle meraklı meraklı bana bakıyordu.

Nefis bir parçaydı. Kısa, yumuşacık ipek gibi olan dik mavimsi tüyleri tıpkı fok balığı ya da kunduz kürkü gibiçevreleyen gümüş rengi uzun saçları ona ışıldayan bir ihtişam veriyordu. Sanki benim tam olarak nerede durduğumu anlayamamış gibi başını bir sağa bir sola çeviriyordu.

"Sen yeni birisin, değil mi?" diye yumuşacık bir sesle sordu.

"Evet, öyle. Adım Francis. Bir buçuk haftadır birkaç ev ötede oturuyorum", dedim.

"Dost musun yoksa düşman mısın?"

"Dostum! Hem de sonsuza kadar dostum!" diye heyecanla haykırdım.

"Bu çok iyi. Çünkü böylece bazı nahoş şeylerden kurtuluyorum sayılır."

Onun baştan çıkartıcı güzelliği kanımı kaynattığından hipnotize edilmiş gibi gözlerimi ondan alamıyordum. Ancak onun şu gözleri, tıpkı donmuş bir gölü andıran buz gibi soğuk gözleri, gizemli, evet ölü gibi bir şey saklıyordu.

Ayağa kalktı, sallanan sandalyeden aşağıya atlamak istedi, ancak sonra durdu ve başını bir sağa bir sola çevirmeye başladı. Bu tuhaf törenden sonra aşağıya atlayarak yavaş yavaş bana doğru yürüdü.

"Birileri buraya sık sık gökyüzünden düşmez. Gelenler de ancak kötülük ya da sinsilikler için gelirler."

"Ben onlardan değilim. Ayrıca ben gökten filan düşmedim, yanlışlıkla çatı penceresinden aşağı düştüm. Ben, eee ben kaçıyordum da." diye karşılık verdim.

"Öyle mi? Kimden kaçıyordun ki?"

"Şu Claudandus tarikatının bazı üyelerinden. Herhalde oynadıkları şu oyun sırasında başkalarının onları izlemesinden pek hoşlanmıyorlar."

"Bunlar o sersemlere benziyor!"

Yavaşça pencereye doğru giderek bahçeye doğru baktı.

"Dışarıda hava aydınlandı mı?"

"Ama sen gör..."

Birden konuşmayı kestim. Artık onun acı sırrını çözmüştüm. Ona doğru giderek mahcup biçimde önüme baktım.

"Sen körsün", dedim.

"Ben kör değilim, yalnızca göremiyorum!" dedi.

Pencerenin önünden ayrılarak şöminenin önüne gitti. Ben de onu izledim. Donuk bakışlarla yavaş yavaş geçen ateşe bakıyordu. Cevabını bildiğim halde, ona şu soruyu sordum.

"Sen hep burada tıkılı mısın böyle, yoksa ara sıra dışarıya çıkıyor musun?"

"Hayır. Dışarıda sevgili kardeşlerimin çıkarttığı bir sürü kötülük var. Durmadan kavga edip duruyorlar. Bütün dünya kavga ediyor zaten. Ancak yine de, bu kötü dünyayı bir kez bile olsun görmeyi istemediğim tek bir gün bile olmadı."

Yüreğim ezilmişti. Karanlıklar içinde bir hayat, hiçbir çıkışı olmayan dev bir labirentin duvarları arasında, bir cehennemin içinde süren bir hayat. Durmaksızın hissedebildiğiniz, dokunabildiğiniz, işitebildiğiniz, koklayabildiğiniz, ama asla göremediğiniz bir hayat. O, ne gökyüzünü ne karı asla görmemiş, gözleri suyun parlaklığını hiç görememiş. Güneşin açıp açmadığı, çiçeklerin açıp açmadığı, turnaların güneye göçüp göçmediği onun için hiç fark etmiyordu, her şey karaydı onun için, hem de karadan daha kara. Kahretsin, niye bu kadar güzel olmak zorundaydı ki sanki! Onun güzelliği, göğe haykıran bu adaletsizliği yalnızca daha anlamsız kılıyordu. Tanrı olamazdı! Eğer varsa, buz gibi gülüşlü bir sadisttir herhalde!

"Üzgünüm", dedim. Bu son derece anlamsız ve gereksiz bir açıklamaydı, ama duyduğum üzüntüyü dile getirmek için süslü püslü sözler bulamazdım ya. İşte gerçek buydu: Onun için sonsuz bir üzüntü duyuyordum.

"Nedir? Hayatta beterin de beteri vardır. Öyle derler, değil mi? Hayatta her zaman beterin beteri vardır." diye bana karşılık verdi.

"Öyle olmalı. Ancak bunun sınırı nerede ki?"

"Belki de sınır diye bir şey yoktur. Köpeklerin arasında yaşamak zorunda kalmadıktan sonra, her şeye katlanılır."

İkimiz birden ortalığı çınlatırcasına gülmeye başladık. Espri yeteneği vardı. Bu hoşuma gitmişti.

"Sen hep böyle miydin, yani böyle..."

Bıyık altından gülümserken "Kör mü?" diyerek düştüğüm zor durumdan beni kurtardı. "Evet doğuştan körüm... Ancak çok tuhaf.

Görüntüler var, kafamın içinde bazı görüntüler var."

"Görüntüler mi?"

"Evet, elbette bir görüntünün nasıl olduğu konusunda yüzeysel fikrim var. Ancak buna rağmen bu görüntüler hatıralarımın arasından çıkıveriyorlar. Düşlerimde beliriyorlar. Her zaman oluyor bu."

"Nasıl görüntüler bunlar?"

O an yüzü oldukça tuhaf, ilgisiz bir biçim aldı. Ancak bir yandan da bütün gücüyle zihin gözüyle gördüğü ya da gördüğüne inandığı şeye yoğunlaşmaya çalışıyor gibiydi. Dışardan, onun, optik nesneleri zihninde ne kadar büyük bir çabayla canlandırmaya çalıştığı görülebiliyordu.

"Her şey o kadar silik ve puslu ki. İnsanlar görüyorum, çevremde toplanmış bir sürü insan görüyorum. Boylan şu kadar, bu kadar, o kadar açık ve aydınlık ki. Onlar, bana sık sık anlatılan şu efsanevi beyaz renkteler mi acaba? Bilemiyorum. Herkes bir ağızdan yüksek sesle gülüyorlar. Büyük korkuya Çapılıyorum, annemin yanına gitmek istiyorum! İnsanlardan biri bana doğru eğiliyor ve gülümsüyor. Ancak bu sahte bir gülüş, bir yalancının gülüşü. Bu adamın delici bakışları var. Olağanüstü parlayan bu gözler sanki beni kamayla delip geçmek istiyor gibi. Birden adamın elinde parlak bir şey beliriyor ve şimşek gibi bir hareket yapmaya başlıyor. Acı duyuyorum. Ve uyuyakalıyorum. Ancak bu uyku, bir daha uyanamayacağım korkunç derinlikte, kurşun gibi, kapkara bir uyku. Uykunun karanlıklarında insanların seslerini duyuyorum. Herkes çok öfkeli, karşılıklı olarak birbirlerine bağırıp, birbirlerini suçluyorlar. Bir şeyler yolunda gitmedi herhalde. Uyumaya devam ediyorum. Bu durumda sanki bin yıl geçirmişim gibime geliyor. Sonra korkunç bir şey oluyor. Hem de o kadar korkunç ki, bir anda bütün hafızamı yitiriyorum. Ama yo, hatırladığım bir şey daha var. Birden diğerleriyle birlikte dışarıya koşuyorum. Evet, başkaları da var, yüzlercesi var. Ancak göremiyorum ki, ben körüm. Hiçbir şey göremediğim için o kadar üzgündüm ki. Her şey kuru ve ölüydü. Biraz daha ortalıkta dolaştıktan sonra gidip bir yerlere yatıyorum. Yağmur yağıyor, ıslanıyorum. Bütün umutlarımı yitiriyorum, artık öleceğimi biliyorum. Ancak bu umurumda bile değil. Sonra, sanki kimyasal bir eriyiğe daldırılmış gibi bütün görüntülerin renkleri ve şekilleri çözülmeye

başlıyor. Her şey ebediyen yok oluyor. Sonra da görüntü filan kalmıyor işte..."

Gözleri yaşla dolmuştu, bu yüzden de biraz utanıyordu. Gözyaşlarını benden gizleyebilmek için yeniden pencereye giderek bana arkasını döndü. Ben olduğum yerde kalakaldım ve onu ardından kaygıyla izledim.

"İçinde çocukluğuna ait görüntüler var," diyerek devam ettim. "Sen doğuştan kör değilmişsin. Geçmişinde korkunç bir sır olmalı. Bir insanoğlu sana kötü bir şeyler yapmış olmalı. Bundan sonra sen kör olmuşsun."

"Sana bir sır vereyim mi?" derken ses tonunda ironik bir alçalma olmuştu. "Tanıdığım en sevimli canlılar hâlâ insanlar. Yoksa benim gibi bir köre başka kim katlanabilir ki?"

Yeniden gülmeye başladı, bu ona yakışıyordu, hem de çok fazla yakışıyordu.

"Bizimkiler yolunu şaşırıp da buraya geldiğinde neler olduğunu bir kez görmen gerek. Tıpkı psikopatlar, yaratıklar ve vahşi hayvanlar gibi davranıyorlar önce. Dışarıda sürdürdükleri şu sonsuz kavganın burada da sürdüğünü zannediyorlar. Karşılarında nasıl bir yaratık olduğunu birden fark ettiklerinde şaşkına dönerek daha öfkeli ve nefret dolu tepkiler göstermeye başlıyorlar. Neşeli bir sirke benzer bütün burada yaşananlar. O kadar uzun zamandır burada oturuyorum ki, hayat bana gerçek anlamda hiç dokunmadan kayıp geçiverdi önümden. Ancak belki de bir şey kaçırmamışımdır. Yani dışarıda süren şu sonsuz kavgadan dolayı demek istiyorum."

Yeniden düşünceli haline dönmüştü. O an söylediklerine gerçekte onun hiç mi hiç inanmadığını biliyordum. Evet, tıpkı güneş ışıklarının sisi çözdüğü gibi kahpe hayat onun önünden akıp gitmişti. Ama aslında onun önünden akıp giden, hayatın onun hiçbir zaman etmediği o muhteşem kavgasıydı.

"Sana pek hoş olmayan bir soru sorabilir miyim, eee, adın neydi senin?"

"Felicitas", dedi çabucak.

"Felicitas, uzun süredir burada yaşamadığım halde, bu bölgede uzun zamandır tuhaf şeylerin döndüğünü biliyorum. Bana az önce

anlattığın şeylerden çıkarttığıma göre de, sen çevrendeki yaşamı ve olayları, diyelim ki yalnızca akustik olarak izliyorsun. Öyle sanıyorum ki, senin kulakların şu dışarıdaki kavgayı sürdüren şeytanlardan daha keskin. Bu nedenle senden şunu öğrenmek istiyorum: Geçtiğimiz haftalarda, geceleyin acaba sana tuhaf gelen herhangi bir..."

"Ölüm çığlıkları mı demek istiyorsun?"

Hayretten ağzım açık kalmıştı. Sanki o an beni şimşek çarpmıştı ve kımıldadığım anda parçalanıp gidecektim. Çünkü sonunda aradığım ilk tanığı bulmuştum işte. Evet, o yalnızca yarım tanık sayılırdı, ama yine de hiç olmamasından iyidir. Ayrıca bilindiği gibi Tanrı da dünyayı bir günde yaratmamıştı.

"Buna çok mu şaşırdın? Evet haklısın benim kulaklarım başkalarından çok daha keskindir. Ama hayret edilecek bir şey değil, öyle değil mi? Benim en sevdiğim yer pencerenin önüdür. Buradan, aşağıda olup bitenler hakkında aşağıda bulunan birinden daha çok şey öğrenebilirim."

"O zaman bana her şeyi bütün ayrıntısıyla anlat bakalım. Hiçbir şeyi atlama. Tam olarak neler duydun?"

"Bütün bu olaylarla neden bu kadar ilgileniyorsun ki?" diye öğrenmek istedi.

"Ne de olsa konu cinayet, değil mi?"

"Bu durum için gerçekten bu kadar dramatik bir kavram mı kullanmayı tercih ediyorsun? Bütün olanlar benim üzerimde, abartılmış bir rekabet izlenimi bıraktı."

"Bu sonuca nasıl varıyorsun peki?"

"Çok basit. Ben her türdeşimi sesinden tanırım. Bölgedeki azgın Madonna'lardan biri tarafından çağrıldıklarında çıkarttıkları seslerden ya da attıkları çığlıklardan, akıllarından neler geçtiğini anlarım(8). Şu sesler, son haftalarda duyduğum ölüm çığlıklarının hepsi, daha önceden rakipleriyle dövüşen ve kendini çağıran dişiye giden erkeklere aitti. Yüksek sesle uludukları sırada birden, çok iyi tanıdıkları özellikle de çok saygı duydukları biri yanlarına gelmiş olmalı. Çünkü bu birisi karşısında, oldukça yükselmiş olan saldırganlıkları bile sekteye uğruyordu."

"Benim teorim de böyle. Peki sen bu birisini tanıyor musun?"

"Hayır."

"Peki o, şu cesetlerle fısıldayarak mı konuşuyordu?"

"Evet, ama ne konuda konuştuklarını duyamıyordum. Ancak yine de çıkarsadığım bazı şeyler olmuştu: Şu meçhul kişi, sanki konuştuğu kişiyi ikna etmek istercesine oldukça etkileyici ve merak uyandırıcı biçimde konuşuyordu."

"Hangi konuda ikna etmek istiyordu?"

"Yani bana öyle geldi, demek istedim."

"Ya sonra?"

"Konuşmaları bitince çoğunlukla bir ara..."

"Sonra da ölüm çığlığını atıyorlardı değil mi!"

"Aynen öyle. Şu meçhul kişinin onları ısırarak öldürdüğüne inanıyorum."

"Evet öyle. Evet, hepsi de şu bizlerin ava çıktığımızda kullandığımız ense ısırığıyla öldü. Aslında rakibi bu tür ısırabilmek hiç de kolay değildir, çünkü düşmanınız da aynı büyüklükte, aynı güçte, aynı çevikliktedir. Ancak kurbanlar böyle bir tepkiyi beklemedikleri bir anda olasılıkla katillerine kısa bir süre arkalarını döndüklerinde böyle bir şey gerçekleşebilir. Bu durumda bile katilin oldukça iri olması gerekir."

"Belki de rahatsız edilmek istemeyen bir dişidir."

"Erkeklerden uzak kalmak için tuhaf bir yol bu doğrusu. Yo, hayır cinayetlerin tümü planlanmıştı, hem de oldukça soğukkanlı biçimde planlanmıştı. Bence şu Claudandus tarikatının müritleri ense ısıranlar olarak görülebilir. Özellikle de şu karanlık tipli papaz, sanki eskiden şaka oyuncakları satan biriymiş gibi geliyor bana. Bu tarikat hakkında bana bir şeyler anlatabilir misin? "

"Çok az. Bildiğim tek şey, bir zamanlar bu bölgede yaşayan Claudandus adında birine taptıkları. Claudandus doğduğu anda itibaren işkence ve acı çekmiş. Ama bütün bunları ona kim yapmış bunu kimse tam olarak bilmiyor. Sonunda çektiği çile o kadar büyüyor ki, o da Tanrı'ya yalvararak kendisini kurtarmasını istiyor. İşe bakın ki,

Tanrı onun yalvarmalarını işitiyor. Onun içine girerek, onu acılarından arındırıyor. Ona acı çektirenleriyse en acımasız şekilde cezalandırıyor, diye anlatılır durur, bu arada da iyi Claudandus, Tanrı'nın katına yücelir. O yıldan beri de onu kimse görmemiş. Her efsanenin olduğu gibi bunun da içinde gerçek payı vardır, ancak ben bilmiyorum."

Claudandus'un Latince 'kilitlenmiş olması gereken birisi' anlamına geldiğini biliyor muydun?"

"Hayır. Bunu anlayamıyorum. Bana öyle geliyor ki, sen yanlış iz üzerindesin. Şu katilin tarikat üyeleri arasında olduğu kuşkusunu aklından çıkartabilirsin. Claudandus'a taparak, onun yüzünden kendilerini kısırlaştıran şu sersemler zararsız. Onlar bütün bu çılgınlıkları belirsiz bir dindarlık ve teslimiyet duysuyla, belki de bütünüyle can sıkıntısından yapıyorlar. Başkalarına da asla zarar vermezler. Hele cinayet hiç işlemezler...Evet, bilemiyorum."

"Umarım sözlerini Claudandus da işitir. Ancak ben hâlâ kuşkulanmaya devam ediyorum. Şu sefiller bence temiz değil..."

Ben daha cümlemi tamamlamadan birden başını yukarıya kaldırdı. Ben de yukarıya, Felicitas’ın kör gözlerini endişeyle diktiği çatı odasının tavanındaki yere doğru bakmaya başladım.

Mavi Sakal başını açık çatı penceresinden içeriye uzatmış suçlu bakışlarla ikimize birden bakıyordu.

"Neden tabanları yağlayıp kaçtın ki? Seninle yalnızca biraz çene çalmak istiyorduk" dedi nihayet af dileyen bakışlarla.

"Üç yüz altmış volt benim dilimi iyi çözerdi, değil mi?" diye öfkeyle karşılık verdim.

Bu arada rahatlayan Felicitas’ın yüzü, güneşin ilk ışıklarıyla gümüş gibi parlamaya başladı ve yüzünde o tatlı kör gülüşü belirdi. Onun üzerinde, kavga çıkmayacağının rahatlığı görülebiliyordu. Dövüşçüler yoktu, dövüş yoktu, hayat yoktu.

Dördüncü Bölüm

Mavi Sakal ortaya çıktıktan kısa süre sonra uyanan Felicitas'ın sahibi (Tipi şöyleydi: Yoksul düşmüş, tek gözü bantlı bir asilzade, ipek pijamalar, lüle taşı pipo ve mühürlü bir yüzük) ikimizi de, Gustav'dan pek de farklı olmayan ilkel bazı hareket ve seslerle selamladı. Alicenapları, bir "James"e sahip olmadıklarından taze ekmek ve gazeteyi kendisi almak zorunda. Ben de, çıkan fırsatı hemen değerlendirerek kapı açılır açılmaz dışarıya fırladım. Daha önce Felicitas ile vedalaşarak yeniden geleceğime söz vermiştim.

Yeniden çatıya çıktığımda beni bekleyen Mavi Sakal ile karşılaştım. Önceki gece olanlar hakkında konuşmaya oldukça utanıyordu, ancak onun bu hassaslığı beni pek ilgilendirmiyordu.

Dişlerimi gıcırdatarak "bir yandan şu cinayetler konusunda bir şeyler yapayım diye bana geliyorsun, öbür yandan da en önemli şeyi benden gizliyorsun. Başka nasıl hoş sürprizlerin beni beklediğim soruyorum doğrusu kendime", diye onu suçlamaya başladım.

"En önemli şey ha, demek en önemli şey! Tanrım, bu kimin aklına gelirdi ki! Şu Claudandus Chose bir çeşit zaman geçirme, biraz eğlenme ve cesaret gösterisinden başka bir şey değil ki. İster inan, ister inanma. Allah kahretsin! Bütün bu olanların şu ense ısırıklarıyla ne ilgisi var ki?"

Öfkeden patlamak üzereydim. Bilerek mi böyle aptal numarası yapıyordu yoksa?

"Elbette hiçbir ilgisi yok, seni sersem! Kendilerinden geç. tikleri şiddet dolu anların dozunu artırabilmek için bir araya gelen şu serseriler güruhu, bu eylemleri sırasında kim bilir ne acayip şeyler yapıyordur ya da yapabilir, ama elbette bütün bunların şu cinayetlerle hiçbir ilgisi yok. Bana yalan söyledin Mavi Sakal! Daha da önemlisi benden çok önemli bilgileri sakladın sen. Bunu sen de çok iyi biliyorsun dostum. Bunu neden yaptığını hâlâ çözebilmiş değilim."

"Eh işte, bunların o kadar önemli olmadığını filan sanmıştım", diye yan çizmeye çalıştı utanarak.

"Önemli değil mi? Şayet söz konusu olan bu denli dehşet bir olayın aydınlatılmasıysa, her ayrıntı önemlidir Mavi Sakal, ama her ayrıntı! Her küçük ayrıntı gerektiğinde büyük önem kazanabilir. Gelecek için de şunu iyice sok kafana: Ya benimle doğru dürüst oynarsın bu oyunu ya da hiç oynamayız!"

Yükselen güneş çatılardan oluşan bu manzarayı artık doygun bir portakal rengine boyamıştı. Hava o kadar temiz ve açıktı ki, güneş ışığı gözümüzü kamaştırmaya başlamıştı bile. Gustav'ın olduğu yere doğru yöneldiğimizde, yanımda ağır aksak yürüyen Mavi Sakal döktürmeye başlamıştı. Şu tarikat birkaç yıl önce kurulmuş. Kuruluşu hakkında hemen hemen hiçbir şey bilinmiyormuş. Bilinen tek şey, "Joker"in, yani törenleri yöneten şu yaşlı papazınyaşamı acılarla dolu Claudandus'un öğretisini ilk kez yaymaya başlayanlardan olmasıymış. Yıllar geçtikçe de bu davaya inanların sayısı gittik artmış ve sonunda nedenini hiç kimse bilmese de herkes b törenlere katılmaya başlamış. Felicitas'ın doğru olarak tahmin cüretinde bulunduğu gibi, bu törenler daha çok dinsel birtakım gereksinimlerden, güven ve eylem arzusundan kaynaklanmaktaymış. Bu törenlerin yeterince tuhaf olduğu sayılmazsa, giderek törenlerin bir parçasına dönüşen şu tuhaf elektrik verme olayı dışında, bu toplantılarda Mavi Sakal'ı yadırgatan pek bir şey olmamış. Küflenmeye yüz tutmuş odalardan yayılan ve duruma göre tarikat üyeleri üzerinde saldırganlık etkisi yaratan şu kimyasal kokunun etkisinin varlığını da Mavi Sakal reddetti. Dediklerine bakılırsa Mavi Sakal, saldırgan olmak bir yana bütünüyle bitkin düşmüş, kafasındaki düşünceler tamamen boşalmış ve uykulu bir hal almıştı. Claudandus'un gerçekte kim olduğunu o da bilmiyormuş.

Bütün bunlar beni hiçbir şekilde sakinleştirmemişti. Tam tersine bütün sorularımın ardından yeni sorular ortaya çıkmıştı. Katil, sırlardan ve yarı gerçeklerden oluşan bu bataklığın içinde bir yerde, tıpkı dev ve karmaşık bir organizmanın içinde gizlenen bir virüs gibi gizleniyor ve sessizce, hiç belli etmeden ölüm fermanları veriyordu.

Bizim evin çatısına yaklaşırken bakışlarım bir kez daha, bu arada güneşin altın renkli ışıklarla bezediği evlere ve bahçelere takıldı. Evet, diye içimden geçiriyordum bu arada, bütün bu gördüklerimi inşa eden ve kendini evrenin efendisi sananlar dünyada yalnızca insanlar

değildi. Her evrenin içinde bir mikro evren daha vardı ki, bu da umut kırıcı bir biçimde ilkinin çirkin bir yansımasıydı her zaman. Peki ama neden böyle olmak zorundaydı acaba? Neden dünyanın yarısı iyi, yarısı da kötü olmak üzere ikiye ayrılamıyordu. Gri renk bir sıkıntı yaratıyordu, çünkü gri nesnelerin karmaşık ve umarsız görünmelerine neden oluyor, siyah ve beyaz düşüncesine zarar veriyordu. İyi ve kötü diye bir şey yoktu. Birazcıcık iyi, birazcıcık kötü vardı, birazcıcık siyah, birazcıcık da beyaz vardı. Ne iğrenç bir renkti şu gri, ama gerçek bir renkti, hem de renklerin en gerçeğiydi. Cinayet ve katliam gibi gerçekleşmiş olan en korkunç şeylerin ardındaki hakikat ve açıklama, dünya var olduğundan beri en mükemmel gizlenme yeri olan grinin arkasında gizli.

Evde beni ve Mavi Sakal'ı bir çanak dolusu taze, yeni açılmış morina balığı bekliyordu. Her ne kadar Gustav'ın bazı kaçıklıkları varsa da ya da Gustav yalnızca kaçıklıklardan oluşu, yorsa da, en iyi arkadaşına kaliteli yem verme gibi konularda kusursuz biridir. Elbette bunun için uzun süren bir eğitime ve yanlış anlaşılmayacak bir beden diline gereksinim vardır. Çünkü insanlar asla durup dururken, kendilerinden başkalarının da leziz şeyler yemekten hoşlanabileceklerini düşünemezler. İnsanlar kendi yemlerini yapmayı ve hazırlamayı bir kültüre, sıklıkla da bir ideolojiye dayandırmalarına karşın, başka canlıların da damak zevklerinin olabileceğini düşünebilmeyi asla kendiliklerinden akıl edemezler. Bu tür bir dar kafalılığın bir tek çaresi vardır: Aç kalmak! Önünüze koydukları şu pis şeyleri, çöpleri, uyduruk sadakayı yemeyip aç kalmak ve yine aç kalmak en iyi çaredir(9) Kodesteki birinin bile, koşullar kötüleştiği için yaptığı açlık grevinde kanıtladığı gibi, biraz dayanıklılık ve onurunuz olacak tabii. İlk zamanlar, burjuva itaatsizliğine ait bu yöntemle ben de Gustav'a dersini vermiştim ve ona, bana verdiği şu "Leckerli"yi bilmem neresine sokabileceğini, bu yemden bir kere bile yemeyeceğimi anlatabilmiştim. Defalarca belirttiğim gibi, Gustav'ın anlama yeteneği, şu konuşan ünlü maymun Coco ile Rus uzay köpeğinin arasında bir yerlerde olduğu için, hatasını görüp bana daha seçkin yemekler hazırlaması çok uzun zaman almıştı. Evet zamanla ona yiyeceklerimi hafifçe kızartmayı ve ete baharat koymayı öğretmiştim ve, konuyu saptırmadan söyleyeyim, kısa sürede bana harfiyen itaat eden biri olmuştu. Ayrıca yaptığım bu açıklamanın

amacı, gerçekte baskı yapılanlar olmadığını, kendine baskı yaptıranlar olduğunu belirtmekti. Amin.

Gereğinden fazla yiyerek, oturma odasındaki onarım işinin nasıl gittiğini kontrol edebilmek için içeriye göz atma riskine girdiğim sırada, mide hacmi benimkinden dört kat büyük olan Mavi Sakal hâlâ morina balığını tıkınıp duruyordu.

Şu iki ağır işçinin gösterdikleri gelişme dikkate değerdi doğrusu. Archie parkeleri döşerken, Gustav da kan ter içinde, farkında olmadan çıkardığı dilini kıvıra kıvıra, duvarları, modaya uygun seçilmiş duvar kâğıtlarıyla kaplıyordu. Beni görür görmez her şeyi bir kenara bıraktı ve bana doğru gelerek beni havaya kaldırdığı sırada, sık sık dediği "gerekli okşamalar"ı sosis gibi parmaklarını kürküme daldırarak yaptı.

Bu arada tam bir usta olarak yakalanan Archie, yüz kilometrelik bir mesafeye kadar götürebileceği bütün gereksiz, aslında öyle sanıyorum ki yalnızca gereksiz makineleri tutup buraya getirmişti. Öyle sanıyorum ki, burundaki sümükleri çıkartmaya yarayan bir makine bile vardı bunların arasında. Birbirimize büyük bir sempatiyle bağlı olmamıza karşın Archie, dış görünüşüme bakarak benim tipimin artık modasının geçtiğini, günümüzde Birma cinslerinin "in" olduğunu söylemekten alıkoyamadı kendini. Buna karşılık Gustav da zararsız birkaç söz sarf edip gevezeleşerek bana, şu kötü yürekli Archie Amca'ya kulak asmamamı söyledi.

Ben de öyle yaptım ve dostumun kucağından yere atlayarak, iyice boşaltıp yaladığı çanağın önünde beni bekleyen Mavi Sakal'ın yanına, banyoya geri döndüm. Misafirperverliğime duyduğu minnete karşılık bir önceki gün bana verdiği sözü yerine getirmeyi ve beni "diğer Çokbilmişlerle" tanıştırmayı kararlaştırdı.

Diğer Çokbilmişlerle olan buluşmada yaşadıklarım, yolda Mavi Sakal'ın anlattıklarının çok çok üzerindeydi. Bundan sonra anlatacaklarıma haklı olarak birçok kişinin inanmayacağını çok iyi biliyorum. Çünkü, açık söyleyeyim, bütün olup bitenleri ben de kendi gözlerimle görmeseydim, inanmazdım. Ama ne yaparsınız ki, bütün anlatacaklarım, kahrolası gerçeğin ta kendisi; ben de hiç olmazsa anlatırken abartmamaya niyetlendim.

Mavi Sakal beni, adamızın en uzak ve en gizli kalmış köşesinde, dört tarafı da sarmaşık bitkilerle sarılı eski bir binaya götürdü. Ancak bu cadı mekânının içi sanki, ekranlarda her gün görmekten bıktığımız, enflasyona uğramış Beverly Hill VIP'lerinki gibi bir eve sahip olmayı düşleyen dinamik bir genç yöneticinin düşüydü. Burası, başarılı bir iç mimarın sine önerdiği, en küçük ayrıntısına kadar dizayn edilmiş minyatür bir Chalet'ye benziyordu. Evin dikkat çeken karakteristik özelliği, içinin boş olmasıydı. Her odanın en göze batan yanı, yerlerin ya büsbütün halı ya da ayna gibi parlak beyaz mermer döşeli olmasıydı. Az sayıdaki mobilya ve diğer eşyalar tıpkı bir sergi de olduğu gibi aralıklarla yerleştirilmişti.

Oldukça yadırgatıcı bir duyguydu bu. Bu insanlar acaba dikiş kutusu ya da ayakkabı temizleme şeylerini filan nereye koyuyorlardı? Çocukluklarına ait hiçbir hatıra eşyaları yok muydu acaba? Her evde günlük işleri yapmak için kullanılan ve yıllar boyu artan şu ıvır zıvırları nereye akmışlardı ki? Buna karşılık ortalıkta, sanki New York'taki Museum of Modern Arts'tan alınmış olan nesneler duruyordu.

Mavi Sakal ve ben aralık olan evin kapısından önce bahçeye oradan da, içinde yalnızca kocaman deri bir yatak, CD çalar ve bir dizi klasik CD bulunan salona girdik. Bembeyaz duvarlarda yalnızca iki resim asılıydı. Birinde bir kadının oldukça büyütülmüş cinsel organı, öbüründe de erkeğinkinin görüntüsü vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu evde sanattan anlayan birileri oturuyor! Gustav’ın zevkleri ya da zevksizlikleri ne kadar farklıydı. Herif bir keresinde Van Gogh'un Ayçiçekleri resminin röprodüksiyonunu takvimden kopartarak raptiyeyle, özellikle belirtiyorum raptiyeyle duvara iliştirmişti, ben de sonunda öfkeden deliye döndüğüm için resmi paramparça etmiştim. Bu modern sanat evinin sakinlerinin de banyolarında, Gustav gibi şişirme ördekleri var mıdır diye, soruyordum kendime. Ya da büyükanneleri tarafından örülmüş masa örtülerinin kendilerinin olduğunu söylüyorlar mıdır acaba, tabii şayet bir büyükanneleri varsa. Olasılıkla bunlar et de yemiyorlardır. Yiyorlarsa bile, eminim yerken Gustav gibi iğrenç sesler çıkartmıyorlardır.

Mavi Sakal, dev boyutlardaki vajina resmine dalmış gülüyordu.

"Çok etkileyici", dedim "şu an da acaba bir pezevengin evinde mi, yoksa bir sanat profesörünün evinde mi bulunuyoruz?"

"Lanet olsun, bunu ben de tam olarak bilemiyorum."

Kendini zorlayarak düşündü biraz.

"Galiba bu evin sahibi olan herif bilimle filan ilgileniyor. Matematik, biyoloji, parapsikoloji filan işte. Ama bütün bunlara sahip olabildiğine göre, adamda mangiz yerinde demektir."

"Peki, bu Çokbilmiş herifin yanında kalan Çokbilmiş nerede bakalım?"

Omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Ama onu arayabiliriz."

Ultra modern döşeli bu evde, halı zeminden mermere, mermer zeminden halıya geçe geçe iyice başımız dönene kadar dolaştık. Sonunda, Afrika totemlerini, ki, bir odanın içinde bulunan tek eşya buydu, Le Corbusier yataklarını, Thonet sandalyeleri, restore edilmeleri olasılıkla, kendisinden yok pahasına satın alınan bir köylünün bütün yaşamından daha pahalıya mal olan Memphis ve Biedermeier dönemi konsolları görmekten midemiz bulanmıştı.

Sonunda aradığımız şeyi bulmuştuk, ve de bu karşılaşmayla "Çokbilmiş harekâtı" doruk noktasına ulaşmıştı.

Birinci kattaki çalışma odasına girdiğimizde, sonradan dikkatimi oldukça çeken, odanın sağındaki duvarda asılı tabloyu önce fark etmemiştim. Bu koca tablonun içinde geniş omuzlu, oldukça huzurlu, büyük kafalı ve altın çerçeveli gözlüğü olan, kırklı yaşlarındaki sevimli ve delici mavi gözlere sahip olan bir adam tasvir edilmişti. Bakışları onun zekâsını ve merakını, Sergin duran ağzı da onun ne denli nüktedan biri olduğunu ele veriyordu. Üzerinde, siyah ve bol bir redingot, pantolonumun paçaları içine soktuğu boru tipi çizmeler, tarikat mensubu bir rahibin sivil elbiseleri vardı. Betimlemesi oldukça güç bitkilerin dal ve yaprakları adamı öylesine sarmıştı ki, sanki o da bu yeşilliklerin içinde bitmiş bir bitki gibiydi. Resmin alt sağ köşesinde asil ve düzgün bir el yazısıyla şunlar yazılıydı: Gregor Johann Mendel. Belki de evin beyi inançlı biriydi, ya da resimdeki yalnızca akrabalardan biri, belki de onun babasıydı.

Bakışlarım duvardaki resimden, cam masanın üzerindeki renkli monitörünün önünde oturan dostumuza ve bilgisayara kaydı! İlk anda, onun orada uyuduğunu sandım. Ancak daha sonra onun sağ ön ayağını hareket ettirerek ustaca tuşlara bastığını gördüm. İnanılacak gibi değildi. Demek bu işi de becerebiliyordu! Kendi halkım hakkında en tuhaf öyküleri dinlemiştim şimdiye kadar, ancak bu gördüklerim gerçekten saçma şeylerdi, çünkü bunlar hem doğaya aykırıydı, hem de en kötüsü Brehm'in Hayvanlar Alemi"ne aykırıydı!

Ben şaşkınlıktan henüz kendime gelmeden o, ekrandan bize doğru dönmüş, ışıltıyla gülüyordu.

"Hoş geldiniz sevgili dostlarım!" diye bizi selamladı abartılı biçimde. "Nerede kaldığınızı düşünüyordum ben de, Mavi Sakal bana ..."

Bu arada benim şaşkın bakışımı fark ettiğinden, bıyık altından bana gülerek başını sallıyordu.

"Ha, öyle ya, sizler beni bununla oynarken yaladınız. Ancak, mikro elektronikteki büyük gelişmeler bütün dünyayı adeta baştan çıkardı, çünkü bunlarla geberene kadar oynamanız gerekiyor! İlerde siz de, bilgisayar sahibi ukalaların sizlere, bu sihirli makineleri yalnızca zorunlu nedenlerle kullandıkları masalını anlatmalarına izin vermeyin. Çünkü zamanın çoğunu ıvır zıvır şeylerle geçiriyorsunuz bunun başında. Ben de istisna sayılmam işte."

O bir "kahverengi Havana"ydı, yani zekâ ve dikkat bakımından bütün ırkları koltuğunun altından geçirebilen bir ırktandı. Özel bir Amerikalı olan bunların kafaları çok geniştir, gözleri arasındaki burunlarının da belirgin bir "duruşu" vardır. Karakteristik çene biçimi ve epey büyük, öne doğru eğik sivri kulaklarıyla o ana kadar gördüğüm hiçbir türdeşime benzemiyordu. Onun loş ışıkta siyah olarak algıladığım koyu, sıcak bir çikolata kahverengisi olanyumuşacık tüyleri, çalışma masasının arkasındaki kocaman pencereden içeriye düşen sonbaharın son ışıklarını yutuyordu. Evet harikulade görünüyordu, ancak bu çevredeki bütün türdeşler gibi onda da normal olmayan bir şey vardı. Bunun ne olduğunu tam olarak bilemiyordum, ama benim üzerimde, ne bileyim işte, parçaları uyumlu biçimde yan yana getirilmemiş büyük bir yapboz oyunu gibi bir izlenim bırakmıştı. Belki de bu izlenimim onun yaşından dolayı

oluşmuştur, çünkü yaşça, yaşlılığın bir ön aşamasındaydı. Ama belki de önceleri, Felicitas'a olduğu gibi ona da kötü şeyler yapmışlardır.

Mavi Sakal, "bu oğlanın adı Francis, bu zekâ küpü de Pascal" diyerek bizi tanıştırdı.

Çalışma masasından atlayarak yanımıza doğru gelirken, ben de ekrana göz atma şansını yakalamıştım. Ancak içinde bazı renkli grafiklerin bulunduğu, okunması olanaksız kriptografik bir metinden başka bir şey görünmüyordu.

Pascal, sinir bir samimiyetle "seninle tanışmaktan büyük sevinç ve onur duydum Francis," derken gelerek önümüzde durdu. "Acaba size bir şeyler ikram edebilir miyim? Biraz, karides karışımlı LatziKatz'ım var."

"Teşekkür ederim, biraz önce biz de zaten yemiştik."

Bu kibarlık gösterisi yavaş yavaş tepemi attırmaya başlamıştı.

"Ehm, ben küçük bir şey alabilirim. Bu sabah hiç iştahım yoktu, yemler bir türlü boğazımdan geçmedi, herhalde ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Mavi Sakal sağlam gözüyle mahcup biçimde önüne bakarken, göz ucuyla da sessizce benden anlayışlı olmamı istiyordu.

"Elbette sevgili dostum Mavi Sakal. İştahsızlık ciddiye alınması gereken bir sorundur. Belki de tıbbi bir muayeneden geçmende yarar vardır. Böyle ufak arazlarla kimse yeterince dikkatli olamaz ki."

"Yo hayır, hayır" diye karşılık verdi Mavi Sakal. "Nasıl derler, ben yalnızca biraz boşboğazlık ettim işte. Sanırım birkaç lokma atıştırdıktan sonra kendimi yine iyi hissederim."

"Tabii, tabii, istediğin kadar al. LatziKatz kutusu mutfakta."

Bütün nezaketiyle bizi mutfağa götürmek istedi. Mavi Sakal mutfak lafını duyar duymaz aksak topal mutfağa fırladığında, ben de şu bilgisayar uzmanının yolunu kestim.

"Özür dilerim Pascal, bizden birinin böyle bir cihazı kullanabileceğini rüyamda bile görebilmeyi düşünemezdim. Bana biraz gösterebilir misin acaba?"

Yüzünde heyecanlı bir tebessüm belirdi. Sevimlilik sözcüğü tam bu oğlana göreydi!

"Elbette Francis, seve seve gösteririm. Eğer istersen sana öğretirim bile. Ayrıca Mavi Sakal senden çok söz etti. Elbette yalnızca iyi şeyler söyledi. Civardaki cinayetleri sona erdirme çabalarını mükemmel buluyorum. Ben de kendi çapımdaki yöntemlerle bu korkunç olayları çözmeye çalışıyorum. Öyle sanıyorum ki, güçlerimizi birleştirirsek bu cinayetlerin önünü kesebiliriz. Burada şu yöntemin nasıl çalıştığını görüyorsun..."

Çalışma masasına atlayarak, bilgisayarın üzerinde duran monitörün önüne geçtik. Evin beyi bu konuda da cömert davranmıştı. Alet gerçekten de IBM markaydı. Öyle sanıyorum ki, ekrandaki metin bilimsel bir denemeydi, çünkü daha ilk satırları okur okumaz, ağzı açılan şişeden ortalığa yayılan parfüm kokusu gibi bütün dikkatim dağılmaya başladı.

"Elbette sahibimin, o yokken benim onun bilgisayarıyla oynadığımdan haberi yok. Ama o bütün gün evde yoktur ki; evde yalnız kalınca da can sıkıntısından patlıyorum dostum, bana inanabilirsin. Benim yaşımda biri dışarıda dolaşmaktan da pek zevk almaz."

"Dışarı" çıkamayan birisi daha çıktı işte karşıma. Bu civarda da hep rahipler yaşıyordu doğrusu. "Dışarıda" Amok Kar çetesinin dolaştığı düşünülürse, bütün bunları anlayışla karşılamak gerek.

"Bu inanılmaz bir şey Pascal. Bütün bunları sen nasıl öğrendin peki?"

"Çok basit. Hayat arkadaşımın program kitapları çalışma odasında her zaman ortalıkta dağınık durur. Onlara bakarak bu işi kendi kendime öğreniyorum ben de. Disketleri ondan yürütüyorum. Dahası onun haberi olmadan bilgisayara yeni komutlar vererek hard diskte gizli dosyalar bile açtım..."

"Bir dakika, bir dakika, o kadar hızlı anlatma" diye karşı koydum. "Eğer karşındakinin seni dinlemesi senin için önemliyse daha yavaş konuşman gerek. Program kitapları, disketler, hard disk filan bütün bunlar bana Arapça gibi geliyor."

Utanmış gibi sırıttı.

"Evet, evet şu yaşlı Pascal'ın çenesi düştü işte yine. Aptalca şeyler anlatıyorum baksana. Yaşlılıktan olmalı. Yalnızlığın öcü böyle saçmalayarak almıyor işte. Tasalanma Francis. Sana her şeyi öğreteceğim. Mantık üzerine kurulu olduğu için her şey gerçekten çok basit. Senin gözlerinden, doğuştan mantıklı biri olduğunu okuyorum sanki."

"Şu seri cinayetleri aydınlatmada mantık dehamın bana yardımcı olmasını diliyorum doğrusu. Ancak bu arada toplayabildiğim bütün bilgi ve verilere karşın, hâlâ başladığım yerdeyim."

"Nasıl yani."

Pascal, klavyenin üst tarafındaki fonksiyon tuşlarından birine dokundu. Bunun üzerine ekranın tamamı, yukarıdan aşağıya doğru kararmaya başladı. Sonra bu siyah ekranda, içinde, Romen rakamlarıyla numaralandırılmış bir sürü isim belirdi. Listenin en üstünde FELIDAE başlığı yazılıydı.

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Pascal.

"Elbette" diye yanıtladım. "Bu, bizim türümüzün Panthera, Acinonyx, Neofelis, Lynx ve Leopardus olarak alt dallara ayrılan üst kavramıdır. Hayvanbilimciler arasında bugün hâlâ tartışma konusu olmasına karşın, Felidae bütün bu türlerin kökeni olarak kabul edilir."

Pascal, sanki gizem dolu bir artzaman dilimini izliyormuşçasına şaşkın şaşkın bakmaya başladı.

"Felidae..." diye iç geçirirken süzgün bakıyordu. "Evrim inanılmaz sayıda canlıyı ortaya çıkarttı. Bugün yeryüzünde bir milyondan fazla hayvan türü yaşamaktadır, ancak bunların hiçbiri Felidae kadar saygı ve hayranlığı hak etmiyor. Felidae'nin yalnızca kırk kadar alt türü olmasına karşın, en çok hayranlık uyandıran yaratıklar bu grubun içindedir. Her ne kadar abartılıyormuş gibi olsa da bu, doğanın bir mucizesidir!"

"Peki bu listedekiler nedir Pascal? Bilgisayarla soy araştırması mı yapıyorsun yoksa? Bütün bunların şu cinayetlerle ilgisi nedir?"

Hınzır hınzır güldü.

"Sabret sevgili dostum, birazcıcık sabret. Eğer yaşlı bir adamla konuşuyorsan her şeyden önce iki şeye ihtiyacın vardır: Ağız kokusuna karşı dayanıklılık, bir de sabır!"

"Birlik" maddesine gelinceye kadar bir tuşun yardımıyla listedeki her maddeyi teker teker geçti, sonra da başka bir tuşa bastı. Liste kayboldu, ardından ekrana, her ismin yanında yaklaşık yarım sayfalık metinlerin bulunduğu bir sürü ismin yer aldığı bir tablo geldi.

"Bu, içinde bulunduğumuz bölgede oturan birlik üyelerimizin ayrıntılı bir listesidir", diye açıkladı Pascal. Bu listede her türdeşimizin adı, yaşı, cinsiyeti, ırkı, tüy cinsi, ailesi, sahibi, karakteri, en belirgin özellikleri, sağlık durumu gibi bilgileri kayıtlıdır. Özellikle türdeşlerimiz arasındaki çoklu ilişkiler burada belgelendirilerek, istendiğinde kurulan ilişkilerle karmaşık bir arama ve sınıflandırma sistemi oluşturulur. Şu an seni de buraya kayıt etmem gerektiğini anımsadım. Burada yaklaşık iki yüz kadar kardeşimizin kaydı var. Bu listeyi, bilgisayarı yeni öğrendiğim sırada, elimdeki karmaşık bilgileri kullanarak bilgi işlem programını çalışabilmek için oluşturmuştum. Bu işi öylesine yapmıştım işte. Ancak bu arada bu liste oldukça büyük önem kazandı."

Yeni bir tuşa basmasının ardından, sağ üst tarafta yanıp sönen küçük bir soru işareti belirdi. Pascal bunun yanına "cinayet" kelimesini yazdı. Makinenin içinden iniltiye benzeyen sesler gelmeye başladı, ardından liste hızlı hızlı bir aşağı bir yukarı doğru gidip geldikten sonra "Atlas" isminde durdu, bu ismi ve buna ait bilgileri siyah bir çerçeve içine aldı, zemini kan kırmızı boyadıktan sonra en alt kısmına siyah, kaim bir çarpı işareti koydu.

"Şu karanlık herifin ağına ilk düşen Atlas'tı. O, küçük bir Kazanova'ydı; gençti, hiçbir sorunu yoktu, içinde hayata ve sevgiye duyduğu sonsuz açlıktan başka hiçbir şey yoktu. Onun düşmanının olmasına olanak yoktu. Gerçi o kısırlaştırılmadığından bazı bölge liderlerinin damarına basıyordu, ama diğer bütün kısırlaştırmamışlar gibi bölgecilik konusunda oldukça geniş bir yaklaşımı vardı."

"Acaba şunu biliyor muydun, bütün kurbanlar tam da..."

"Evet, öldürüldüklerinde hepsi de aşıktı, yani kızışmış bir dişinin peşindeydiler. Hepsinin erkek olduğunu ve ailelerinin arasında

çapraz bağlantılar olduğunu saymazsak ölenler arasındaki tek ortak nokta da bu galiba. Ancak şimdilik bunları bir tarafa bırakalım."

Yeniden sihirli tuşlara dokundu ve yine yanında çarpı bulunan bir isim belirdi.

"Bu da ikinci kurban: Tomtom. Nevrotik hayvanın tekiydi, durmadan izlendiğini sanırdı. Oldukça ödlekti ve beceriksizin biriydi. Zaten er ya da geç belasını bulacaktı... Ceset no üç: İsimsiz bir türdeş. Olasılıkla her gün bulunduğu bölgeyi değiştiren evsiz başıboşlardan biri. Tahminen insanların ona verdikleriyle ve çöp bidonlarından bulduklarıyla yaşıyordu. İçindeki ilkbahar ateşinin tam da bizim bölgemizde uyanması bütünüyle rastlantı. Dördüncü ölümüz Sascha. O daha neredeyse bir çocuktu. Büyük olasılıkla ensesinden ısırılarak hayata veda etmeden birkaç hafta önce cinsel olgunluğa erişmişti. Özel not: Ölmek için çok genç. Turumuzun beşincisi nihayet Deep Purple. Mavi Sakal bana, senin onun hakkında bilgi topladığını anlattı. O moruğun gizli bir çapkın olduğu hiç aklıma gelmezdi doğrusu."

"Aklıma bir şey geldi. Cinayete kurban gidenlerin ırklarının ne olduğunu bilgisayara sor bakalım" dedim.

"Fena fikir değil", diye sevindi Pascal. Artık keyfi yerine gelmişti. Kendisi gibi bu işlerden hoşlanan birini bulmanın sevinci yüzünden okunuyordu. Bütün bilgileri önceden bilgisayara kendisi girdiğinden yanıtın ne olduğunu bildiği halde, yine de ön ayakları sanki tuşların üzerinde hızla uçuyordu.

Bilgisayar, sonucu birkaç saniye sonra üstteki bir kutucuğun içinde vermişti bile:

İSİM IRK

ATLAS.............. Avrupalı Kısa tüylü

TOMTOM.......... Avrupalı Kısa tüylü

FELIDAE X........ Avrupalı Kısa tüylü

SASCHA............ Avrupalı Kısa tüylü

DEEP PURPLE... Avrupalı Kısa tüylü

"Beşi de Felidae'nin seçkin türlerinden biri değil", dedi Pascal bıyık altından.

"Ama yine de büyük benzerlikleri var" diye kendimden emin karşılık verdim.

"Sevgili dostum, bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, çünkü Avrupalı kısa tüylüler, dünyada en yaygın olan türdür. İstersen şöyle söyleyeyim: Avrupalı Kısa tüylüler bizim temel standardımızdır! Öyle sanıyorum ki, bölgemizdekilerin yüzde yetmişi bu türdeler."

Haklıydı. Ancak içgüdülerim bana, benim varsayımlarımda da doğruluk payı olduğunu söylüyordu.

"Buna rağmen oldukça ilginç. Bütün kurbanlar erkek, kızışmış ve de Avrupalı Kısa tüylü."

"Yo, hepsi değil."

Birden yüzünü karanlık bir ifade kapladı. Biraz gülen gözlerindeki bütün canlılık kaybolup gitti.

"Altıncı kurbanı kayıtlara geçme fırsatını bulamadım henüz."

"Ne altıncı kurbanı?"

Hiçbir şey anlamıyordum. Yoksa Mavi Sakal yine benden bir şey mi saklamıştı? Bana hiçbir yanıt vermeden Pascal birkaç tuşa daha dokundu. Bilgisayar bir süre aradıktan sonra, isimleri F ile başlayan bütün türdeşlerin isimlerini sıraladı.

Müthiş bir düşünce beynimi kemirmeye başladı. Aklımdan geçenleri sonuna kadar getirmektense ölmeyi tercih ederdim. Hayır, aklıma gelenler çok saçmaydı, çünkü bunun içinde mantık diye bir şey yoktu.

İşte o an korktuğum başıma geldi. Pascal, ekranda sürekli yukarıya doğru akan listeyi Felicitas isminde durdurdu ve birimi, tuşların da yardımıyla kırmızıya boyamaya başladı.

"Felicitas mı?" Histerik biçimde güldüm.

Pascal hiçbir tepki vermeden, düşünceli düşünceli işini yapmayı sürdürdü.

"Evet, maalesef Felicitas da gitti."

"Hayır, hayır, Pascal. Bu olanaksız. Sen bir şeyleri birbirine karıştırıyorsun. Ben daha yarım saat önce konuştum onunla. Bana çok canlı geldi.

"Onun ölümünü ancak sen ve Mavi Sakal gelmeden önce haber verdiler bana."

"Kim haber verdi?"

"Agathe. O da başıboş dolaşan biridir ve her deliğe girer çıkar."

"Peki neden bana bunu hemen söylemedin?"

"İlk karşılaşmamızı böyle tüyler ürpertici bir haberle gerçekleştirmek istemedim işte."

"Ama ne zaman ve nasıl ..."

Birden her şey gözümün önünde canlanmaya başladı. Şu açık çatı penceresi... Sahibi, sabah ihtiyaçlarını karşılamak için benimle birlikte dışarıya çıkmıştı. Sonra o da evde yapayalnız kalmıştı.

Aniden gözlerimden yaşlar boşandı. Neden? Niçin? Zaten çok acı çekmiş olan bu zavallı yaratığı öldürmenin nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

Asadan aşağıya atlayıp, koşarak evden dışarıya çıktım. Dışarıda, Pascal'ın sözlerinin gerçek olamayacağı düşüncesi kapladı içimi. Başka bir Felicitas'ı kastediyor olmalıydı. Evet öyle olmalıydı. Felicitas'ın yaşadığını kendi gözlerimle bir görebilsem, dünyanın gidişatını bile değiştirecek güce sahip olabilirdim.

Bahçe duvarı boyunca çılgın gibi koşuyordum. Kuşkuyla çevreyi gözden geçirerek çatılara çıkabileceğim bir yer arıyordum. Çevremdeki her şey, kopartılıp havaya fırlatılmış takvim yaprakları gibi uçuşuyor gibime geliyordu. İşte orada bir yangın merdiveni! Merdiveni hızla tırmandıktan sonra nefes nefese çatılardan oluşan manzaranın içinde bulmuştum yine kendimi. Durmak filan yoktu onu görmeliydim, onu mutlaka görmeliydim. Çünkü o ölmemişti. Kafamdaki bu düşünce giderek şizofren bir kesinlik kazanıyordu.

Sonunda hâlâ açık olan çatı penceresine ulaştım. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarparken kafamı pencereden içeriye sokup, aşağıya doğru baktım.

Aşağıda sanki korku filminden alınma bir sahne vardı. Şu asil babalık sallanan sandalyesine oturmuş, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Ayaklarının dibinde yatan Felicitas'ın başı neredeyse gövdesinden kopacak gibiydi. Katil bu kez oldukça hunharca bir vahşet

sergilemişti. Çünkü ensesine, onu amacına rahatlıkla ulaştırabilecek ölümcül ısırığı atmakla kalmamış, aynı zamanda çoktan ölmüş olan Felicitas’ın boynunu da parçalayarak, darmadağın etmişti. Halının üzerine o kadar çok kan akmıştı ki, Felicitas sanki bu kırmızı sıvının içinde yüzüyormuş gibi duruyordu. Canavar kesinlikle onun kafasını koparmayı amaçlamış, ancak birden yaşlı adamın ayak seslerini duyunca olağanüstü bir sıçrayışla çatı penceresine atlayıp kaçmıştı. Felicitas’ın kör olan gözleri, ölmek üzere olmasına rağmen bile, bir şeyler görmek istiyormuşçasına sonuna kadar açılmıştı.

Dünyada ne kadar çok nefret, savaş ve kötülük var! Dışarıdan boşu boşuna korkmuyormuş zavallı. Çünkü diğerleri vardı, şu katiller vardı dışarıda! içinde bulunduğum acıklı duruma karşın, Pascal'a anlattığım varsayımlarımda kesinlikle haklı olduğumu biliyordum. Diğer beşinin katledilmesiyle Felicitas’ın öldürülmesi arasındaki tek fark, onun tanıklığıydı. Belki de bana anlatmak istediği daha başka önemli bilgiler olduğu için öldürülmüştü.

Aniden tepemden aşağı kaynar sular döküldü. Bütün bunlardan çıkan sonuca göre, birisi beni hiç durmadan izliyordu. Katil öyle vahşi, ağzından salyalar akan bir sapık filan değildi. Tam tersine oldukça zeki ve kimsenin planlarını öğrenmesini istemeyen biriydi.

Felicitas'a baktım öylece, onun kan lekeleriyle kirlenmiş gümüş gibi parlak tüylerini gördüm, içinde, görerek yaşadığı bir hayata duyulan özlemin okunduğu yeşil parlak gözlerini gördüm, bütün lanet olası haksızlıkları gördüm ve öç almaya yemin ettim. Bu işi kim yapmış olursa olsun, tıpkı Felicitas gibi ölecekti!

Beşinci Bölüm

Kâbuslarıma korkunç bir tanesi daha eklenmişti.

Tıpkı bir uyur gezer gibi katatonik bir ruh hali içinde, dış uyanlara karşı bütünüyle kapalı ve içimde betimlenemez bir üzüntüyle eve geri döndüm. Bir an içimde alevlenen öfke, artık yerini kabullenmişliğe ve depresyona bırakmıştı. Bütün bedenimi tuhaf bir yorgunluk kapladı, ben de birkaç saat uyumaya karar verdim.

Richard Strauss'un Son Dört Şarkı'sı eşliğinde yatak odasına girip, rahat bir yastığın üzerine yerleşir yerleşmez kapkaranlık bir düşe dalıverdim. Birden kendimi içinde bulduğum yer, sanki dünyanın sonuyla ilgili bir filmden alınmıştı: Buna göre olasılıkla dünya ya bir Abombası ya da bir bakteri savaşı nedeniyle yok olmuştu; aslında bu yokoluşun gerçek nedenini kim bilebilirdi ki? Bu manzarayı izleyenlerin gözüne takılanlar, ancak bir uygarlığın, tabii gerçekten bir uygarlık olabildiyse, son kalıntılarıydı. Bu yıkıntıların bizim bölgemiz olduğunu anlamam biraz zaman almıştı. Onarım görmüş şu sevimli evlerin ardında artık yalnızca harabeler artakalmıştı. çünkü bu evler yıkılmış, çürümüş ve kısmen de bombalanmıştı. Artlarında korkunç sırlar barındıran evlerin cephelerinde kocaman delikler açılmıştı. En şaşırtıcı durumda olanlar bitkilerdi. Sarmaşık bitkiler gibi en küçük deliği bile dolduran sık ve koyu bir yeşillik, durmadan yayılıp her tarafı kaplayan sümüksü bir tabaka gibiydi. Daha dikkatle baktığımda, bunların dev boyutlardaki bezelye bitkileri olduğunu fark ettim. Tam anlamıyla çılgınlıktı bu, ama düşlerin akılcı olmaları gerekmiyor ki zaten. Herhalde insanlar evrim tiyatrosunda misafir oyuncu olarak oynadıkları oyunlarını bitirmiş, sahnedeki yerlerini bezelyelere terk etmişlerdi. Bu sahne bana, Uyuyan Güzel masalını anımsatmıştı, ancak tek bir fark vardı, o da artık uyuyan insanların olmamasıydı.

Bu gerçekdışı senaryoyu bıkana kadar izledikten sonra, bu batık dünyada tıpkı bir Budist tapmağının kalıntılarını andıran bahçe duvarları üzerinde amaçsızca dolaşmaya başladım. Sık sık duraksayarak, bu yokoluşun nedenleri konusunda bazı ipuçları

bulabilmek umuduyla çevreyi gözden geçiriyordum. Ama boşuna. Bezelyelerin evlerin bile içlerine kadar girdikleri gerçeğinin dışında hiçbir şey bulamadım.

Bu yeşil cehennem giderek daha sıklaşarak, tanınmaz bir hal alıyordu. Tam da içimde küçük bir kuşku uyanmaya başladığı sırada, sık bitkiler arasında, içinden parlak ışık sızan bir açıklığı fark ettim. Hemen oraya doğru koştum, bu delikten önce kafamı, sonra da bütün vücudumu geçirdim. Burada gördüklerim içimi, betimlemesi güç bir sıkıntıyla doldurmuştu.

Önümde, gözleri kör edecek parlaklıkta aydınlık, üzeri türdeşlerimin sayısız kadavralarıyla dolu bir meydan vardı. Görünüşe bakılırsa bu kıyamet sırasında yalnızca insan ırkı yok olmamıştı. Üst üste yığılı cesetlerin oluşturduğu dağ gibi manzara, üzerinden kan seli akmış pis bir çöplüğü andırıyordu. Milyonlarca patlak göz, parçalanmış enselerden oluk gibi akan kanı endişeyle izliyordu. Ölü bedenlerden bazıları çürümüşlerdi bile; postlarında açılan bazı deliklerden bedenlerinin içi görülebiliyordu. Ama hâlâ, sanki gizemli bir pompa onlara kan basıyormuşçasına, hayaletimsi biçimde bedenlerinden kanlar akıyordu.

O anda gözlerimden seller gibi yaşlar boşalmasına karşı yine de, öndeki bir ceset tepesinin içinde, bazı çok iyi tanıdıklarımın bulunduğunu görebiliyordum. Olamaz, bunların arasında yalnızca Felicitas, Sascha, Deep Purple yoktu, Mavi Sakal, Kong, Hermann ve Hermann, Pascal ve eski bulunduğum gölgedeki bazı dostlarım da bu sessiz partiye katılmış ve ölü gözlerle ev sahibinin şerefe içmek için yaptığı konuşmaya kulak kesilmiş gibiydiler. Dahası Atlas, Tomtom ve daha önce hiç görmediğim ama tanıdığımı sandığım bazı türdeşlerim de bu korku mezarlığında bulunuyordu. İnsanlar da, o eski ve çok sevdikleri alışkanlıklarım terk etmeyerek, bütün diğerlerini kendileriyle birlikte ölüme götürmüşlerdi.

Ancak bu sessizlik uzun sürmedi. Sanki ayaklarımın birkaç santimetre altından bir metro treni geçiyormuşçasına birdenbire yer sallanmaya başladı, bu sırada da öyle keskin ve gürlemeyi andıran bir ses çıktı ki, sanki dünyayı yok etmiş olan hidrojen bombası, tıpkı filmin tersine oynatılması gibi, yerden çıkarak gerisin geriye havaya doğru yükseliyordu. Bunun ardından harekete geçen cesetler, sanki

yerin altında, bir o yana bir bu yana gidip gelen gizli bir mıknatısa tepki verircesine çılgınca çırpınmaya başladılar. Bu arada çığlıklar doruk noktasına ulaştı; ölüler, yeni yakalanıp karaya çekilen balık gibi çırpmıyordu; gökyüzü de koyu bir kırmızıya büründü ve güçlü bir rüzgâr esmeye başladı.

Birdenbire, kulakları sağır eden bir patlama sesiyle cansız bedenlerin ortasında O beliriverdi: Yaklaşık otuz metre boyunda, Titan kadar cüsseli, gökyüzünün kızıllığını yansıtan gözlük camlarının arkasında haince parlayan gözlere sahip biriydi bu adam. Üzerindeki rahip giysisi rüzgârda dalgalanıyordu; dağ gibi kabaran saçları şuleleşen alevler gibi sağa sola kavruluyordu. Gülüyordu, ancak bu gülüş, tıpkı gülmeyi tasvir eden karikatürlerde olduğu gibi, bir çığlığı andırıyordu. Bu adam, bu arada canavara dönüştüren, duvarda resmi asılı Gregor Johann Mendel'di.

"Mantıklı olduğu için bulmacanın çözümü gerçekten çok basit Francis," diyerek alaylı bir ses tonuyla gürledi. "Senin gözlerinden, doğuştan mantıklı biri olduğunu okuyorum," diye devam etti.

İğrenç bir sırıtmayla aşağıya, cesetlere doğru baktı.

"Panthera, Acinonyx, Neofelis, Lynx, Leopardus: FELIDAE! Bugün dünyada bir milyondan fazla hayvan türü var ancak bunların hiç biri, şu eski sevimli Felidae kadar benim saygımı ve hayranlığımı kazanamaz! Her ne kadar abartılıyormuş gibi olsa da, doğanın bir mucizesidir bu! Ancak dikkatli ol Francis! Homo sapien'i sakın küçümseme."

Ancak şimdi onun sağ elini arkasında gizlediğini fark ettim. Giderek daha iğrenç bir hal alan gülmesiyle birlikte, dev bir kukla oynatma düzeneğini bulundurduğu elini meydana çıkarttı. Normal bir kukla oynatma düzeneğine karşılık bu düzeneğin üzerinde karmaşık parçalar bulunduğu gibi, oynatma ipleri de yoktu.

Şu dev boyutlardaki Mendel, elindeki şeyi, sanki çok önemli bir şey yapıp bir sanat eseri sergiliyormuşçasına sallıyordu.

"Sakın tereddüt etme dostum. Ölüm, yalnızca ilk bakışta bir son bulmadır. O'nun nasıl 'Lazarus, dışarıya çık!' diye seslendiğini unutma. Şu Claudandus olayını da aklından hiç çıkarmaman gerek.

Ayrıca çoktan ölmüş olmama karşın ben de hâlâ yaşıyorum. Dikkat et!..."

Elindeki oyuncağı bir kamçı gibi aşağı doğru savuruyordu. Birden düzeneğin üzerindeki tahta çubukların içinden ardı ardına binlerce kara ip fışkırıverdi. İplerin uçları, tıpkı bir olta iğnesi gibi ölü bedenlere saplandı.

Mendel elindeki oyuncağı birden havaya kaldırarak çılgınca bağırmaya başladı: "Haydi, hop, hop, hop!..."

Dirilmeye başlayan cesetlerin ağızlarından çıkan, tersten çalman cenaze marşı gibi korkunç ve ilikleri donduran bir inilti, sonsuz bir yankılanmaya dönüştü. Sırtımdaki bütün tüyler diken diken oldu. Bu deli manzarasını daha fazla izlemek zorunda kalırsam aklımı yitirmekten korkuyordum. Ancak kaçış yoktu.

Ölüler ölüm uykusundan uyanmış, mekanik hareketlerle ayağa kalkmış ve sıraya geçmişlerdi. Kukla oynatıcısı elindeki düzeneği ustaca oynatıyor, ipleri becerikli biçimde çekiyordu, ipleri ani hareketlerle bir o yana bir bu yana çekilen şu zombiler ordusu, uluma türküleri eşliğinde robot gibi dans ediyordu. Bu korkunç müziğin ritmiyle birlikte Felicitas'ın başım nasıl aşağı yukarı doğru koparcasına salladığını, Mavi Sakal'ın da sayısız sakatlıklarına karşın, absürd de olsa bir balet duruşunu yapmaya çalıştığım izliyordum. Bu hızlı hareketlerin ve baş döndürücü temponun bilincinde olmamalarına karşın, suratlarından, bu uyanışa karşı duydukları isteksizlik ve karşı koyuş okunabiliyordu.

Ancak Mendel'in azgınca kendinden geçişi giderek artmıştı; elindeki aleti de deli gibi sağa sola, aşağı yukarı sallıyor, kendisi de çılgın gibi dans edip tepiniyordu. Felidae Ölüler Ordusu da onun bu acımasız emirlerine itaat ediyor, kendilerinden geçmişçesine canla başla tepinip, harap oluyorlardı.

Dev adam aklım yitirmişçesine "Haydi, hop, hop, hop!..." diye bitevi biçimde tempo tutuyordu. "Bitki piçlerinin üzerinden atlayın! Bitki piçlerinin üzerinden atlayın! Bitki piçlerinin üzerinden daha çok atlayın! En önemlisi bezelyelerin içinde gizleniyor! Bitki piçlerinin üzerinden atlayın! Bitki piçlerinin üzerinden atlayın!.."

Çılgına dönmüş bir papağan gibi bunları yineleyip şu tuhaf hareketleri yaparken, bir gökdelen yüksekliğine ulaşıncaya kadar uzayıp durdu. Ancak ölü olmayanlar bu kadar yükü kaldıramadıklarından arka arkaya parçalanmaya başladılar. Kopan kol ve bacaklar, parçalanmış kafalar, tanımlanması güç organlar bir patlamada olduğu gibi dur durak bilmeden oradan oraya uçuşuyor ve yavaş yavaş siyah, yoğun ve pis kokan bir buluta dönüşüyordu; bu bulutun ortasından da Gregor Johann Mendel'in deli gibi sırıtan suratı bir hortum gibi dönerek yükseliyordu...

Gözlerimi açtığımda, Mendel önümde durmuş bana tuhaf tuhaf gülüyordu. Tam avazım çıktığı kadar bağıracaktım ki önümde duranın, dans eden dev değil de Gustav olduğunu fark edebildim. Gustav yere, yanı başıma oturdu ve beni sevmeye başladı. Sanki buzdolabının içinde sabahlamışım gibi bütün vücudum titriyordu.

Bu arada akşam olmuş ve evimizin etrafında hortuma benzeyen bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Bütün mandalları kopmuş olan kepenkler başıboş duvarlara vurup korkutucu sesler çıkartıyordu. Gustav’ın yaktığı dört mumun yalpalanan ışıklan, içerdeki hayaletimsi havayı doruk noktasına ulaştırıyordu. Gustav dışarıya çıkıp bir elinde portatif televizyon, bir elinde de portatif yatakla geri geldiğinde, haftanın hangi gününde olduğumuzu hemen anlamıştım. Günlerden cumartesiydi ve Gustav gece sinemasını seyredecekti. Son günlerde, özellikle de bugün yaşadığım tüyler ürpertici olaylar nedeniyle, zaman bilincimi bütünüyle yitirmiştim.

Gustav birkaç kez daha dışarıya çıkarak yatağı için ıvır zıvır, değişik yastıklar ve eski geleneğe göre son çeyreğini benim yaladığım cumartesi akşamı dondurmasını getirdi. Böylece Gustav her zaman olduğu gibi filmin ortasında uyuyakalmadan önce, yılların verdiği bir alışkanlığı, daha doğrusu biraz da zoraki olan bu alışkanlığı benimle birlikte yerine getirmek istiyordu. Rüyalar aleminden henüz yeni döndüğümden akşamı alışageldiğim biçimde geçirmeye hiç niyetim yoktu. Ama buna rağmen, Rebecca filmini defalarca seyrettiğim halde, Gustav filmin ortalarında uyuklamaya başlayıncaya kadar onun yanında kaldım. Sonra ekrana arkama dönerek sessizce odadan dışarıya çıktım; amacım, kafamı toplamak

ve streslerimden acilen uzaklaşmak istediğimde yapmak istediğim şeyi yapmaktı: Yani fare avlamak istiyordum!

Hayvan dostları için bir açıklama: Birçok kişi için, benim türümden bir tanesinin dişleri arasında şu veba hıyarcıklarından, özür dilerim kemirgenlerden birini görmek yürek parçalayıcı bir görüntüdür. Bunlar, şu veba hıyarcıklarına, özür dilerim kemirgenlere acıyarak, avlama ve av olmanın acımasız felsefesi konusunda sızlanıp dururlar. Bu da yetmiyormuş gibi bazıları bu veba hıyarcıklarını, özür dilerim kemirgenleri, ev hayvanı olarak bile görebiliyor. Elbette onları suçlayamazsınız. Çünkü bu zavallılar "ev hayvanlarının" megalomanisini nereden bilsinler ki? Ancak şu kadarı kesin: Fareler dünyayı ele geçiriyor! Bu amaçlarını çok yakında gerçekleştireceklerini gösteren işaretler de giderek artmaktadır. Önyargı mı? Çok mu abarttım? Benim türümün kuruntuları mı? İşte size açık seçik birkaç sayısal veri: Yalnızca yüz adet fare yılda bir, bir buçuk ton tahıl tüketmektedir. Dünya çapında farelerin yol açtığı zararın yıllık elli milyar dolar olduğu tahmin edilmektedir. Başka sayılar da vereyim mi? Yalnızca Federal Almanya'da bugün yaklaşık yüz yirmi milyon fare yaşamaktadır. New York'ta kişi başına on fare düşmektedir. Bu da, dokuz milyon nüfuslu New York'ta en az doksan milyon fare olduğunu gösterir. Burada, benim dostlarımın şu veba hıyarcıkları ve diğer enfeksiyon hastalıkları konusunda dünyaya ne denli büyük bir iyilik yaptıklarını anlatan bir konferans verecek değilim. Çok öncelerden beri insanoğlu, bu baş belası yaratıklardan kurtulmanın yollarını arar durur. En etkin kimyasal karışımlardan biri olan Cumarinderivate gibi mucize silahlar bile bunlar karşısında son zamanlarda başarısız kalmıştır, çünkü bu ilaca karşı bağışık ırklar ortaya çıkmaya başladı artık. Ancak bizlerden biri kalkıp da, "rattus rattus"ların dünyayı ele geçirmelerine son vermekten filan söz edecek olsa, vay onun haline. Bu aptal duygusallık aşılıp da bizi bu konuda serbest bıraksalar, anında bitiririz biz bu işi. Tanrı biliyor, ben bir Rambo ideolojisi dostu değilim, ancak hayatta çoğu kez öyle sorunlarla karşı karşıya kalıyoruz ki, yalnızca tek bir çıkış yolu kalır, o da şudur: Gözlerini kapat, vazifeni yap(10)!

Ne yalan söyleyeyim, yukarı katları dolaşıp keşfetmeye yüreğim yetmiyordu doğrusu. Ben de bu nedenle bu kez bodruma inmeye

karar verdim, ne de olsa bilindiği gibi şu mahlukların geleneksel yeri bodrumlardır.

Holü geçerek bodrum kapısına gittiğimde düş kırıklığıyla bu kapının kilitli olduğunu gördüm. Ancak kapının üst tarafında iki gözden oluşan bir cam vardı. Camlardan bir tanesi kırıktı ve tam ortasında, iyi hesaplanmış bir atlayışla benim, kenarlardaki cam kırıklarına hiç dokunup kendimi yaralamadan geçebileceğim kocaman bir delik vardı. Ancak öbür tarafta acaba neyle karşılaşacaktım? Büyük olasılıkla ben öbür tarafa atlar atlamaz, üç metre kadar aşağıda bulunan çürük ve dik ahşap bir merdivene düşecektim. Herhalde hemen duramayacağım için de, kayarak paldır küldür merdivenden aşağıya yuvarlanacaktım.

Benim için önemli olan bir tek şey vardı; o da, içimde dur durak bilmeyen avlanma isteğiydi. Ben de iyice nişan aldım ve upuzun bir atlayış yaptım.

Hiç zarar görmeden camın içindeki delikten geçer geçmez, olmasından korktuğum şey başıma gelmişti. Ahşap merdiven tahminlerimden çok daha dikti. Geri dönebilmeyi ne kadar isterdim, ama artık çok geçti, çok geç...

Üç dört metre kadar havada uçtuktan sonra alt basamaklardan birine hızla düştüm. Bütün vücudum tepeden tırnağa kadar acıyla sızlarken, tıpkı bir diyapazon gibi titriyordu. Gerçi yere çakılmamak için havada asılı kalmaya çalışmıştım, ama dar geçit, gerekli kıvrak hareketi yapmamı engellemişti. Dikkatle ayağa kalkarak ağrılar içindeki bedenimi, biraz düzelinceye kadar iyice gerdim. Sonra da dikkatle çevreye kulak kabarttım.

Eğer kulaklarım beni yanıltmıyorlarsa, şu aşağıdaki ahbaplar bir kutlama filan yapıyorlardı. Bodrumun her yerinden yüreğimi ısıtan tırmalama sesleri, şap şup ayak sesleri, cıyaklama sesleri geliyordu. Acaba şöyle yağlı, kendiyle barışık, gülümseyen bir fareyle karşılaşma olanağım olacak mıydı? Hayır, şansın da bu kadarı fazlaydı doğrusu!

"Sessizlik moduna" geçtim. Yani, bütün hareketlerimi o kadar yavaş yapıyordum ki, sanki ağır çekimde oynatılan bir baleti andırıyordum. Bu arada gözlerim karanlığa alıştığından, çevremi en küçük

ayrıntısına kadar görebiliyordum artık. Merdivenler dar, boğucu, içi tıp cihazları ve aletleriyle ağzına kadar tıka basa dolu bir yerde sona eriyordu. Evet her şey olduğu gibiydi. Artık Doktor Frankenstein'ın izlerine öylesine alışmıştım ki, bunları dikkate bile alma gereğini duymuyordum. Bir labirenti andıran asıl bodrum kapısı bir parmak aralıktı; bu aralığa, sanki bir bombayı zararsız hale getirmek üzere gidiyormuşçasına çok dikkatle yaklaştım. Ancak kapı pervazının yanına gittikten sonra bu aralıktan içeriye göz atma cesaretini gösterdim.

İşte cennet! Hem de İncil'de anlatıldığı gibi. Bir kerede dört fare birden gördüm, bunlar arasında oldukça besili olan fareler kralı daha yüksekçe bir yere, tahta oturur gibi oturmuş, baş meleğe bakıyordu, arada sırada da canı isterse aşağıdaki halkına gözünün ucuyla bakma lütfunu gösteriyordu.

Diğer odanın tersine bu koca oda ağzına kadar kâğıtlarla doluydu. Belgeler, bilgisayar çıkışları, kitaplar, formlar ve bağlı mektup demetlerinden oluşan dağlar, içinde, kâğıttan gerçek uçurumların, kraterlerin, kaya terasların ve ovaların oluşturduğu dev bir Büyük Kanyon barındırıyordu. Bütün bunların üzerinde, altında, arasında da bizim şu sevimli dostlarımız bulunuyordu. Her biri iktidara gelecekleri X gününü sabırla, giderek daha etkin, daha sosyal, daha neşeli biçimde bekliyordu.

Bu harika manzaraya karşın içimi birden depresyon ve cesaretsizlik kapladı. Bir anlık da olsa içinde bulunduğum durucu unutarak gözümün önüne Felicitas ve diğerlerinin nasıl acımasızca öldürüldükleri geldi. Ne yaparsınız ki, ben kanlı bir vahşet evinde yaşıyordum ve içinde yaşadığım bu terörden uzaklaşabilmek için vahşet dolu oyunlar oynuyordum. Parolam da şuydu: Dünya sana gülüyorsa, sen de ona gül! Bu söze güleyim mi, ağlayayım mı bilemiyordum.

Birden içimi delice bir öfke kapladı. Bu düşünceler nedeniyle pes etmemeliydim. Ne demişler, güne iyi başlamak gerek! Bu da iyi bir sözdü doğrusu. Av artık başlamıştı; içgüdülerimin bütün varlığımı nasıl etkisi altına aldığını, gelişmemiş beyinleriyle uzaktan kumandalı robotları andıran ve üremek ile yiyecekten başka hiçbir şey düşünemeyen şu farelere karşı nasıl daha da hiddetlendiğimi

hissediyordum. Onları yok edip, cehennemin ne olduğunu göstermek istiyordum. Haydi, şimdi!

Tıpkı çelik bir ok gibi en yüksek kâğıt balyasının üzerine fırlayarak fareler kralının ensesine ön dişlerimi geçiriverdim. Salak o kadar şaşırmış, o kadar korkmuştu ki, kâğıt balyasının üzerine sıçıvermişti. Onu yalnızca yaralamıştım, şu meşhur ense ısırığını ona tattıramamıştım. Fareler kralı dişlerimin arasında debelenirken, diğerleri korkudan kaçışıp duruyor, saklanacak bir delik arıyorlardı. Benim de çok dikkatli olmam gerekiyordu, çünkü şu pisliğin de tıpkı benimkiler kadar sivri dişleri vardı. Onu ağzımdan bırakarak güçlü birkaç pençe darbesiyle işime devam ettim. Tıpkı şişlenmiş bir domuz gibi her tarafı kan revan içinde kalan fare sendeleyerek deli gibi tabanları yağlamaya çalıştı, sonunda kâğıt balyasının üzerinden aşağıya düştü.

Aşağıya düştükten sonra gücünü sanki yeniden kazanmış gibi hızını artırdı. Dev bir atlayış yaparak, yukarıdan onun üzerine atladım. Ağzını sonuna kadar açarak göğe doğru acı bir çığlık attı. Bütün gücümle ensesine derin bir ısırık attım. Kralın boynu çatırdayarak kırıldı ve çığlık birden kesiliverdi. Sonra yorulmuşçasına gözlerini kapatarak, derin bir uykuya dalıyormuş gibi anlamsız fare yaşamının son nefesini verdi.

İşte bu kadar. Ortalıkta diğerlerinin eseri bile yoktu. Kendi canlarını kurtarmak pahasına krala kazık atarak onu, canavarın pençelerine terk etmişlerdi işte. Ödlek şeyler, birlik olsalar beni parça parça edebilirlerdi, diye geçirdim içimden. Böyle düşünmek, içimdeki öfke ve nefretin dalga dalga artmama neden oldu. Hayvanın ölüsünü dişlerimin arasında sıkıştırarak dik oturdum ve dört ayağımı da kullanarak onu parçalara ayırmaya başladım. Cesedin üzerinde hırsla çalıştıkça, içimdeki saldırganlığın da azaldığını hissediyordum.

Soluk soluğa kalarak durup şöyle bir nefes aldığımda, içimde birden patlayan öfkenin nedeninin bu zavallı fare olmadığını, tam tersine son günlerde geçirdiğim kâbus dolu günler olduğunu anladım. Benim aradığım yalnızca bir şamar oğlanıydı.

Avımı bir kenara bırakarak üzgün biçimde dik dik önüme doğru bakmaya başladım. Ağlamak istiyordum, ancak bugünlük gözyaşı rezervlerim tükenmiş durumdaydı. Önümdeki ölü fare, yemek için

hazırlanmış bir parça et gibiydi. Farenin kanı, sedye gibi üstünde yattığı kalın, üzeri kahverengi lekelerle dolu bir deftere akıyordu. Derin düşünceler içindeyken, bilinçsizce kitabın el yazısıyla yazılı başlığını okumaya çalışıyordum. Kitabın kapağı pislikten ve rutubetten epey bozulmuştu. Kapağın üst tarafında büyük harflerle "PRO ES R JUL US PRETERIUS'UN", alt tarafında da "GÜ ĞÜ" yazılıydı. Harflerin arasındaki boşlukların üzerinde fare pisliği ve olasılıkla tavandan aşağıya damlamış ne olduğu belirsiz sümüksü bir madde vardı.

Merak! Elbette, ancak merak eski ve iğrenç bir ayıp mıydı, yoksa işkence miydi? Öyle sanıyorum ki, cehennemdeki sıcaklığın kaç derece olduğunu öğrenebilmek için gözümü bile kıpmadan oraya da gidebilirdim. Ölü fareyi ayaklarımla otomatik biçimde kenara iterken, bilenmeyen şeyleri çözmeye meraklı, hasta beynim yine bazı kombinasyonlar kurmaya başlamıştı.

PRO ES R

Elbette kitabın içine bir göz atacak olursam, kapağın üzerinde yazanlar konusunda bir fikrim olabilirdi. Ancak hasta beyinler böyle düşünmezler. Onlar ucu bucağı belli olmayan bilmeceleri çözmek isterler. Birden aklımda bir şimşek çaktı çözümü bulmuştum! Acaba bunu daha önce neden düşünememiştim?

PRO ES R = PROFESÖR

Bilinmeyen harfler çorap söküğü gibi sökülmeye başlamıştı.

JUL US = JULIUS

GÜ ĞÜ = GÜNLÜĞÜ

Profesör Julius Preterius'un Günlüğü. Sonunda çözmüştüm işte: Demek bizim şu gizemli Doktor Frankenstein bu adammış. Demek ki beyimiz bir de günlük tutmuş. Ne amaçla yapmıştı acaba bunu? Bu özel defterin bu çöplükte işi neydi peki?

Titreyen ön ayağımla defterin kapağını açtım. Kitabın sararmış ilk sayfası, insanların can sıkıntısı ya da heyecanlandıkları bir anda, örneğin telefonla konuşurken yaptıkları gibi karalamalarla doluydu. Bu karalamalarda ilginç olan şey, kiminin komik, kiminin de grotesk biçimde türdeşlerimin pozlarını şekillendirmesiydi. Bütün bunlar sanki benim türümün resmini yapmak için çizilmiş taslaklardı. Bir sayfa

daha açtım ve işte Profesör Julis Preterius'un gizli notları başlıyordu. Dışarıda bardaktan boşanırcasına bir yağmur başlamıştı. Önümdeki duvarın üst tarafındaki bir aralıktan içeriye, açık havada düzenlenen ışık gösterisini andıran çakan şimşeklerin ışıkları giriyordu. Ancak bu kez beni ne şimşekler ne de gök gürültüsü korkutuyordu.

Okudukça okudum okudukça ürperdim. Bu adamın işlediği suçlar nedeniyle büyük dehşete kapıldım. Bu suç dehşet ve çılgınlık yaratma suçuydu. Ya da bu suç, şu bizim koca Nietszche'nin dediği gibi bir şeydi: "Uçurumdan aşağıya ne kadar çok bakarsan, uçurum da senin içine o kadar bakar..."

Altıncı Bölüm

15 Ocak 1980

Mutluyum... yanlış! Yeryüzünün en mutlu adamı benim! Bir aydır, sanki ilaçların etkisi altındaymışım gibi bir duygu var içimde. Ancak ilaçların verdiği mutluluk "anlaşılır" bir şey değil, yani şunu demek istiyorum, uyarıcıların verdiği zindeliğin üzerinde sürekli gerçekdışı bir soluk var sanki. Buna karşılık bir de bu durum var işte... Ağaçları kökünden söküp fırlatabilirim, sokakta karşılaştığım herkesi kucaklayıp öpebilirim. Rosalie diyor ki, on yaş kadar genç görünüyormuşum, tevazuya gerek yok ama, bu hiç de abartılmış sayılmaz.

Düşüncelerimi düzenlemek zorundayım, bundan sonra gerçekleşecek olayları bu günlükte tespit etmek zorundayım. Yazma konusunda iki ayrı laboratuvar dergisi ve İsviçre'yle yazışmalar nedeniyle yeterince yüklü olmama rağmen, ek olarak bu projeyi kendime özel ve hiç de bilimsel olmayan bakış açımla tanıtmak istiyorum. Mağrur olduğumu itiraf ediyorum. Bunun için bir aydır yeterli nedenim var sanırım!

Düşlerim gerçek oldu. Geriye doğru dönüp baktığımda, enstitüde geçirdiğim o yıllar bana kötü bir düş gibi geliyor. Benim bütün yaratıcı fikirlerimi iğrenç bir fanfar gibi alaya alan Profesör Knorr'un aptal gülüşü artık bütünüyle geçmişte kaldı. Kendisiyle övündüğü tek şeyin, Avrupa'nın en iyi kantin yemeğini servis yapması olan o geri zekâlı enstitüde tam yirmi yıl çalıştım. Buna karşılık bana söyledikleri şuydu: "Sevgili meslektaşım, göreceksiniz ki, aklınızdan geçen şeylerin hepsi birer hayal."

Şeytan alsın hepsini! Onlardan nefret bile etmiyorum Çünkü bunların hepsi bütün gün, kafalarını devletten nasıl vergi kaçıracaklarına yoran değersiz bürokratlardan başka insanlar değildir. Ben bu işte yokum, sevgili meslektaşlarım. Good bye!

Şu bürokratlar, PHARMAROX'ta da öylece oturup beklerler. Ama eğer günün birinde kendilerini pahalı büro mobilyalarıyla birlikte

sokakta bulmak istemiyorlarsa, devlette çalışan meslektaşlarına karşılık ara sıra bir şeyler yapmak zorundalar. Bay Geibel ve Dr. Morf bu laboratuvarı bana "bağışladılar" ve araştırmalarım için bana bir yıl süre verdiler, yoksa bütün düşler sona erecekti.

Her şeye kadir olan Tanrı'ya şükürler olsun.

24 Ocak 1980

Laboratuvar tıpkı bir düş gibi! Üç katlı eski bir binaya kurulmuş ve içi, laboratuvar ve tıp tekniğine yönelik en modern cihazlarla donatılmış. Şansımın bu kadar yaver gittiğine hâlâ inanamıyorum. Aylık olarak alacağım on bin isviçre Frangı ve bu araştırma cennetinin yanı sıra bir de başarılı olmam durumunda bana, 1,5 milyon Frank prim ve lisans anlaşmasını gizlemem için kârdan yüzde üç verecekler. Bir de İsviçrelilerin pinti olduklarını söylerler!

Bazen kendime, geçen kış PHARMAROX'un kapısını çalıp Geibel ile bir görüşme talebinde bulunmadaydım, şimdi ne halde olacağımı sorup duruyorum. Katedral kapısını andıran girişteki yaşlı kapıcı, beni kesinlikle deli filan sanmıştı, ama yine de içeriye telefon etmeye razı olmuştu. Şükürler olsun ki, Geibel benim, Scientific American'daki yazımı okumuş da, beni kabul etli Gerisi hikaye işte, öyle derler ya. Peki her şey farklı gelişseydi, ne olurdu acaba? Şimdi elli bir yaşımdayım ve kelleşmeye başlayan başımda artık tek bir siyah saç bile kalmadı. Küçüklüğümden beri hayatıma bir anlam vermek isterdim. Ölürsem, ışık denizinde sönüp giden bir küçük ışık gibi sönüp gitmek yerine, ardımda bir iz bırakmış olmayı isterdim. Kalan izin spekülatif olması gerekmiyor, yalnızca anlamlı olsun yeter. Ancak son yıllardaki şu iğrenç kapı kollarını temizleme işi, dünyadaki bütün ecza firmalarıyla yazışmalar, şu Sisyphus eziyeti, yöneticileri ikna çalışmaları sinirlerimi iyice zayıflattı. İşin aslını söylemem gerekirse, PHARMAROX, finansman temini için çalacağım son kapıydı aslında.

Hiçbir zaman gelmemiş olan kara zamanlar için neden kafamı yorayım ki? Benim hayatım ne kara ne de gri. Tam tersine, bu satırları kâğıda dökerken, birinci kattaki büromun penceresinden dışarıya, güneşe doğru bakıyorum. Güneş, sanki benim buraya taşınmamı kutlar gibi parlak ve aydınlık.

Ne kadar kızsam da, enstitüyle iyi ilişkimi sürdürmek zorundayım. Knorr ve şu sersem arkadaşlarının, hayvanlar üzerinde deney yapma izni verme yetkisini elinde bulunduran Veterinerler Kurulu üzerinde önemli derecede etkisi var. Hatta aldığım bilgilere göre, onlardan birkaçı komisyonlarda bile yer alıyormuş. Bu kâbus hiç bitmeyecek mi?

1 Şubat 1980

Nihayet kadroyu tamamladık. Ziebold ve Gray isimli şu Amerikalı moleküler biyologlar bugün geldi, ben de koca bir şişe şampanyayla ortalıkla ahkâm kestim. İnsan yanında çalışanları iyi motive edebilmeli, yoksa daha baştan dükkânı kapatmak gerekebilir. Çektiğim acı dolu deneyimler nedeniyle işin bu yanını çok iyi bilirim ben.

Acı dolu, sözünü biraz açayım: PHARMAROX'un benim burada hiç denetlemeden çalışmama izin vermesi, benim en çok istediğim şey olarak kaldı elbette. Başıma, resmen tıpçı, ancak ger. çekte pis bir casus olan Dr. Gabriel adında birini diktiler. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum, herkes biliyor. Bu aralıksız kontrolden kurtulmam gerekiyor.

Ziebold'u enstitüden "kaçırarak" getirdim buraya. İlk bakışta onun işini yapmadığı sanılırdı. Çünkü her gün değiştirdiği modaya uygun elbiseleri ve ukala tavırlarıyla o, bir bilim adamından çok mankene benziyordu. Ancak çalışken tıpkı bir hayalet gibi değişerek, adeta şeytanlaşıyordu. Sonra da o dahiyane fikirleri yumurtlamaya başlıyordu. 200 Mark'lık After shave'inden Gobi Çölünün ortasında bile uzak kalamayan genç, uzun dilli, düş gücüne sahip bir kariyerist işte. Herhalde geleceğin araştırmacı kuşakları böyle olacak.

Buna karşılık Gray bana çok anti sempatik geldi. Alanında sihirbaz gibi biri olduğu için maalesef onu gözden çıkartamam. Her şeyi o kadar çabuk öğrenip benim düşüncelerimi öylesine usta bir dille eleştirmeye başladı ki, düşüncelerimin saçma olduğuna neredeyse ben bile inanacağım. Bilim adamları bu alandaki en önemli şeyin düş gücü olduğunu ne zaman görebilecekler acaba? Ancak şikâyet etmiyorum, Tanrı'ya bana tanıdığı bu mükemmel olanak için şükrediyorum.

On iki gün içinde elimizdeki maddeleri birbiriyle karıştırmaya başlayacağız. Eğer ilk hayvan deneylerimiz başarıya ulaşırsa, Rosalie ile birlikte Roma'ya gitmek ve bir hafta boyunca Chianti Classico'dan başka bir şeyle beslenmek istemiyorum. Şaşalı bit kutlama olacak!

2 Mart 1980

Çorba hazır artık!

Elde ettiğimiz karışımlara laboratuvarda çorba deriz şakadan. Bizim çorba, her biri, birbirinin aynısı sanılan ve çok küçük taklarla birbirinden ayrılan tam yetmiş altı farklı etken maddeden oluşur. Çok gürültülü geçen bir toplantıda Grey'in, pıhtılaşma enzimlerinin oluşumunu hızlandıran bakteri kültürleri üretme ve bunu da "çorbaya" katma önerisini kabul ettik. Şu andaki duruma bakılırsa, binlerce deney yapmamız gerekiyor. Temel amacımızdan sapmayacağım halde, konuyu öncelikle kimyasal açıdan görebilmek için, yanımda çalışan adamların en çılgın fikirlerine bile açığım. Ne yaparsak yapalım temel maddenin, kendi kendine polimerleşen sentetik bir madde olarak kalması gerekiyor, çünkü böyle bir madde moleküler yapısı gereği iki cismi çabuk ve sağlam biçimde birbirine bağlayabiliyor. Yaşayan hücreler hu konuda bir istisna oluşturmaz.

Şu "çorba" fikri aklıma on yıl önce, özel arşivim için gazetelerden yazılar kestiğim sıralar makasla elimi oldukça derin kestiğim zaman geldi. Kesip biçme işine öyle dalmış bulunuyordum ki, ovucumun içindeki kesiğe ve masanın üzerinde duran yapıştırıcıya bakıyordum kendimden geçmişçesine. Birden aklıma bir şey geldi. Açılan şu yaraya antiseptik toz serpip, sargı beziyle sarıp bir de üstüne acı dolu bir iyileşme süreci geçirmektense, yarayı hemencecik şu yapıştırıcıyla yapıştırabilsem kim bilir ne kadar kolay olurdu, diye geçiriyordum aklımdan.

Yaradan yavaş yavaş masanın üzerine damlayan kan, gazeteyi kırmızıya boyarken, aklıma gelen şey beni sevince boğmuştu. Aklımdan geçen şey, küçük yaralanmalarda, dalak ve hücre yapıları fazla dayanıklı olmayan organlar gibi dikiş olanağı bulunmayan bazı iç organların ameliyatlarında kullanılabilecek çift bileşenli fibrin yapıştırıcısı da denilen doku yapıştırıcısıydı. Fibrin yapıştırıcı asla kendinden beklenen başarıyı gösteremedi. Gerçi doku uyuşmazlığı

yaratmadığından organizma tarafından iyi tolere ediliyordu, ancak açık ve mekanik müdahale gerektiren yaralarda işe yaramıyordu. Sonunda da klasik dikiş ile birlikte kullanılmaya başlandı. Cerrahların inatla dikişte ısrar edip, bu maddeyi sevmemelerine çok şaşmamak gerek, çünkü ancak dikiş yoluyla sanatlarını kanıtlar onlar.

Bu durum değişmeli. Çünkü aklımdan radikal bir çözüm geçiyor. Şu benim "çorba"nın bana Nobel Ödülü'nü getirmeyeceğini bilmeme rağmen, bu madde tıpta bir devrim yaratacak. Zaten Nobel Ödülü ne işe yarar ki? Yüzyılımızda, atom çekirdeğinin parçalanmasından daha önemli gelişmelere yol açan elektrik ampulünün mucidine bile verilmemişti bu ödül. Önemli olan şu küçük, gözle görülmeyen devrimlerdir!

Benim kafamda olan, oldukça zahmetli, uzun süren ve yalnızca uzman kişilerin uygulayabildiği dikiş olayını tamamen ortadan kaldırmak. Bir adım daha İleriye giderek, benim "süper yapıştırıcımın" günün birinde bütün ilk yardım çantalarının içinde bulunacağını söylüyorum. Açılan yara daha kaza yerinde yapıştırılacak. Özellikle trafik kazalarında ve savaş durumlarında bu madde hayati önem taşıyacaktır!

Ulaşılması istenen amaçlar şunlardır: Yaralanmalarda birincil önlem aşamasını zaten doğa yalnız başına pratik biçimde hallediyor. Asıl sorun ikincil önlem aşamasında başlıyor. Çoğu vakada yaranın açılan kenarları birbirine bitişik değildir. Genellikle yaraya iyice ayrılır ya doku eksikliği söz konusudur ya da doku ölecek kadar zedelenmiştir. Parçalanan dokuya da çok çabuk bakteriler girer. Yani yapılması gereken şey yaraya biraz destek sağlayarak yaranın kenarlarını dikmek, pens atmak ya da yapıştırarak birbirine kavuşturmaktır, ideal olan elbette bütün yaraları birincil önlem aşamasına getirebilmek.

Elbette benim şu doku yapıştırıcım, cerrahların becerikli elleriyle yaptıklarını yapamaz. Ancak sağlıkçılar bu maddeyle, cephede yaralanan bir askere ya da trafik kazasında yararlanan bir çocuğa hemen ilk yardım uygulayabilecekler. Şayet bu ilaç gerçekten de yüksek yapıştırıcılık özelliği kazanırsa, şu koşulları da yerine getirmesi gerekmektedir:

1. Antiseptik olmalıdır ya da bakterileri daha yaraya girmeden önceden "yakalayabilmelidir".

2. Polimerleşme özelliği olduğundan yaranın kenarlarını anında birbirine yapıştırır. Ancak bu arada dokuların hava almasının önlenmemiş olması gerek. Çünkü oksijen yetersizliği enfeksiyonun yayılmasını elverişli hale getirebilir.

3. İlaç, bağışıklık sistemiyle erken sayılabilecek bir zamanda karşılaşmamak.

4. "Çorba", tıpkı insan vücuduna giren bir şeytan gibi bir süre sonra yok olup gitmeli. İki, üç haftalık bir süre bana makul gibi görünüyor.

5. ilacın kullanımı oldukça basit olmalı. Yani tam anlamıyla tüpten çıkan bir şeytan olmalı. Eğer bunları başarabilirsek, gerçekte insanlığa büyük bir hizmet yapmış olacağız. Ancak kabul görmek ve düşlerimin gerçekleşmesi konusunda pek şanslı değilimdir. Peki ama, bu konuda bütün insanlığın şansı neden yaver gitmesin ki?

17 Mart 1980

Herşey mükemmel gidiyor hem de biraz fazla mükemmel. Şu kan pıhtılaşması konusunda birkaç araştırma daha yaptık mı, hayvan deneylerine başlayabiliriz. Rosalie, çok yorulduğumu ve hiç olmazsa haftasonları dinlenmem gerektiğini söylüyor. Zavallı kadın, insanın içine kötü bir ruh gibi giren bu çalışmanın, olağan çalışma kavramıyla uzaktan yakından hiç ilgisi olmadığını bilemezdi ki.

Saat gecenin biri, ve ben hâlâ benim küçük, Rosalie'nin hercai menekşelerle süslediği büromda oturuyorum. Diğerleri çoktan gittiler. Binada yanan tek ışık, masamdaki antika lamba. Bir, iki kadeh kırmızı şarap içtiğimden çakır keyif olmak üzereyim. Hatıralarımda Robert ve Lydia ile, onların çocukken hiç sorun çıkartmadıkları o neşeli yaz günleri canlandı. Bizleri artık yalnızca noel şenlikleri sırasında asık suratla sıkıcı oyunlar oynamak kin ziyaret etme şerefiyle onurlandırdıkları halde, yine de onları hâlâ bütün yüreğimle seviyorum. Birbirimize bütünüyle yabancılaşmış ve artık söyleyecek birkaç kıytırık sözden başka konuşacak şeyimiz kalmamıştı. Benim sürpriz yükselişimle bile pek ilgilenmediler. Çocuklarla benim aramdaki ilişkiyi yalnızca yalanlar, önemsiz şeyler ve soğukluk belirliyordu artık. Dünyanın dişi miydi yoksa bu? Bir zamanlar çocuk

yapmayı arzulayanların, dünyaya yalnızca yabancı insanlar getirdiklerini görmek, bütün insanların paylaşmak zorunda oldukları bir kader miydi?

Sevdiğim şeylerden artakalan tek şey, işim ve Rosalie'ydi. Yoksa Rosalie de, "hayatın düş kırıklıkları" grubuna mı dahildi? Rosalie daha çok insanın, hani bir türlü vazgeçmek istemediği, yoksa onun alışkanlıktan başka bir şey olmadığını ve yıllar yılı ona gereğinden fazla önem verdiğini mahcup biçimde kendi kendine itiraf etmek zorunda kalacağı alışkanlıklardan biri değil miydi? Umarım değildir.

Kadınlara karşı asla aşın tutkum olmadı. Ne ben onları anlayabildim ne de onlar beni fazla etkileyebildi. Ben gençken bile yapamadılar bunu. Benimle arkadaşlık kuran ilk kadınla evlendim. Şairlerce sırf bu yüzden bile yaşamaya değer olarak bulunan hayatımın bu bölümü, benim için her zaman kapalı bir kutu olarak kaldı. Hayatımı neye çevirmiştim ki ben böyle?

Bu ahlakdışı işe bir son vermeliyim. Bir şeyin olacağı yok. Artık çok geç. Yarın sabah hayvanlar getirildiğinde benim burada hazır bulunmam gerek. Şempanzeler üzerinde deney yapmak için izin istemiştim, ama beklediğim gibi, bunun için izin verilmedi. Kılı kırk yaran gerekçe ise, bu değerli hayvanların, projenin son aşamasında devreye sokulması gerektiğiymiş. Ahmaklar! Burada sıradışı şeylerin olup bittiğini kabul etmemek için hâlâ direniyorlar.

Ancak sakin olmalıydım ve deneylerimi fareler üzerinde sürdürmek zorunda kalmadığım için sevinmeliydim, çünkü bu hayvanların derisi benim amacım için çok ince, yoksa boşuna harcamış olurdum.

18 Mart 1980

Hayvanlar geldi! Bütün binayı dur durak bilmeyen miyavlama sesleri sardı, bütün laborantlar da bu hayvanların pisliği yüzünden çılgına dönmüş durumda. Onları hep birlikte besleyip seviyoruz. Burada çok rahat edecekler, bunu garanti edebilirim.

27 Mart 1980

İlk deney başarısızlıkla sonuçlandı. Hiç uyuşturmadan beş hayvanın kafasına küçük yarıklar açarak yaranın kenarlarına "çorba"dan sürdük. Karışım, açık yeri yapıştıracağı yerde, etleri delik

deşik ederek, tıpkı asit gibi kafatasından beyne kadar her yeri yiyiverdi. Hayvanları hemen iğneyle öldürmek zorunda kaldık.

Yani olay geri tepti. İşin başında daha farklı bir şey beklemiyordum aslında, ama öbür yandan bu ilacın bu denli ürkütücü sonucunu da hiç hesaplamamıştım doğrusu. Temel bir yanlışlık olmalı. Daha yoğun çalışmamız gerekiyor. Roma fikrini unutmam gerekiyor.

2 Nisan 19801:20

Zil zurna sarhoşum ve bu satırları nasıl yazabildiğime hayret ediyorum. Geçen hafta yaşadığımız başarısızlık, önceden hesapladığımdan çok daha fazla kendime olan güvenin yıkılmasına neden oldu. Çok tuhaf doğrusu. Yaptığımız deneyde en çok umut beslediğimiz karışımı kullanmıştık. Bu korkunç sonucu kimse beklemiyordu. Kuşku uyandıran her şeye daha baştan karşı koyan Gray bile, bu görülmemiş reaksiyondan çok etkilendi.

Şu akıllı uslu Dr. Gabriel, tam kendisinden beklenildiği gibi, daha ben raporumu yazıp İsviçre'ye yollamadan önce, kendi Konfederasyon dostlarına haberi uçurdu bile. Bunun üzerine Geibel telefonla arayarak bizzat, hu fiyasko hakkında ayrıntılı bilgi istedi. Bu paniğe kapılmalar aslında bir skandal ve grubun moralini bozmaktan başka işe yaramaz.

Hayvanlar üzerinde otopsi yaptıktan sonra, deneyin başarısız olmasını, bir asit türünü çok yoğun kullanmamıza borçlu olduğumuz anladık. Deneklerin kafa derileri, kafatası ve beyinleri sıcakta eriyen plastiğe benziyordu. Gelecek ay deneyeceğimiz şey, asidin yoğunluğunu azaltmak.

Şimdi iki kat daha fazla çalışmalıyım. Rosalie, yüzümü yalnızca hafta sonlan görmeye alışmak zorunda kalacak.

11 Nisan 1980

Kaderin işine bakın: Burada otuz kadar hayvan barındırmamıza rağmen, bu sabah çok güzel bir tane daha çıktı yolumun üzerine. Arabayı laboratuvarın karşısına park ettiğimde, onu, laboratuvarın kapısında bir o yana bir bu yana gidip gelip, kapıyı hırsla tırmalarken buldum. Yürekli hayvanmış doğrusu. Her ne kadar kasları birinci sınıf bir görünüm de sergilese, oldukça bakımsız görünüyordu. Laborantlar onun, başıboş bir hayvan olduğunda ısrar ediyorlar.

Böylece bu zavallıyı alarak maskotumuz ilan ettik. Binanın her yerinde serbestçe dolaşıyor, herkes onu severek yemesi için önüne birkaç lokma bir şey atıyor. Bu hayvanın, kafeslerdeki türdeşleri hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum doğrusu.

25 Nisan 1980

Yeni bir deney, yeni bir düş kırıklığı. Üç hayvanın karın kısmındaki kıllar kazındıktan sonra neşterle yarıldı. Sonra yaranın kenarlarına "çorba"dan sürülerek yara mandallarla ağzı kapanacak biçimde tutturuldu. Beş saat sonra düş kırıklığıyla yapışma diye bir şeyin gerçekleşmediğini gördük. Bence başarısızlığın edeni, asidin içindeki bileşenlerin oranlarının düşürülmesiydi. Herhalde bu maddenin, karışım üzerinde gizemli bir etkisi var, itiraf edeyim ki, diğer bileşenler de birbirleriyle o kadar rahat karışmıyorlar. Belli bir aşama kaydedebilmek için, başta hesapladığımızdan çok daha fazla deney yapmaya ve hayvana ihtiyacımız var, Özellikle de daha epey zaman gerekiyor. Konunun asıl can sıkıcı yanı, bütün bu sorunları aştıktan sonra, bu ilacın iyi tolere edilmesi ve bağışıklık sistemi ve kısa sürede dışa atılması gibi konularda ortaya çıkan sorunların da üstesinden gelmemiz gerekecek ki, bu da çok keyifli bir iş olmayacaktır.

Az sonra raporumu yazarak isviçre'ye yollayacağım. Yeniden kötü haber alma beklentisi insanı tüketiyor aslında, ama olacak olanın da önüne geçilemez ki. Zaten PHARMAROX'a Dr. Gabriel tarafından haber uçurulduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca bu zarif adam, gerçek amacını gizlemek için pek de bir çaba sarf etmiyor hani. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, enstitüdeki şu iğrenç Knorr da buraya geleceğini haber verdi. Diğerlerinin ona sızdırdığı şeylerden haberi yokmuş gibi, başarısızlığımı bizzat buraya gelerek görmek istiyor adam.

Bütün bunları yazarken ağlamak üzereyim. Bu zor durumdan kurtulabilmem için Tanrım bana güç versin. Daha önce sözünü ettiğim şu başıboş hayvan masanın üzerine oturmuş dikkatle beni izliyor. Ziebold'un dışında, içimdeki üzüntüyü anlayabilen belki de yalnızca odur. Diğerlerinin bu arada projeyi ciddiye aldıkları filan yok. Onlar birinci sınıf elemanlar olduklarından her Zaman başka bir firmada ya da kurumda işe girebilirler. Böylesine çocukça bir amaç

adına bu kadar çok çalıştığım için, herhalde beni deli filan zannediyorlardır. Belki de o kadar haksız değildirler.

7 Mayıs 1980

İlkbahar evin arkasındaki bahçelere bütün ihtişamıyla gelerek burada baş döndürücü biçimde rengarenk bir hayatı başlattı. Sonsuz parlaklıktaki güneş ışığı ve her tarafı dolduran güzel kokular nedeniyle insanın sevinçten çığlık atası geliyor. Buna rağmen herhalde ben yeryüzünün en mutsuz adamıyım. Bu sabah on tane hayvan üzerinde yeni bir deney daha yaptık. Sonuç şimdiye kadar aldıklarımızın en kötüsüydü. Deneklerin bedenlerinin değişik bölgelerini uzunlamasına yararak çeşitli kesikler oluşturduk. Çeşitli bölgelerine "çorba"dan sürdürdükten sonra buraları ameliyat penseleriyle sıkıca birbirine kenetledik. Tüyler ürpertici bir manzaraydı! Önce yaraların kenarları gerçekten yapışır gibi oldu, ancak daha sonra karışım birkaç saniyede etleri yiyerek bu bölgeleri çamur gibi yaptı. İçlerinden kanlar fışkırıp hayvanın etleri tanınmayacak hale gelene kadar yarıklar büyüyüp durdu. Reaksiyon sona erdiğinden on hayvanın hepsi ölmüştü.

Bütün bunları anlamıyorum. Bu olanlar mantığa aykırı şeyler. Asidite problemini bir ölçüde çözmüş olmamıza karşın ilaç, canlı hücrelerle bir türlü uyum sağlayamıyor. Mahcubiyet, öfke ve kendimden duyduğum kuşku nedeniyle öylesine hiddetliyim ki, bütün vücudum titriyor. Bana kalsa içimdeki şeytana uyup deneylere devam ederim, ama gruptaki diğerlerine nasıl ikna edebileceğimi bilmiyorum...

23:25

Binadaki herkes gittikten sonra, kendi kendimi teselli için bir şişe kırmızı şarap açtım. Bu arada çözemediğim şu problemi bir türlü aklımdan çıkartamıyordum. Kendi tasarımda herhangi bir hata bulamadığım için, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir sonuca ulaşamıyorum. Bu nedenle yeni bir deney daha Kimseye hesap verme durumunda olmadığım halde, buna zorundayım, açık söyleyeyim, bunu, diğerlerine anlatmam için neden göremiyorum. Korkarım şu isimsiz başıboş hayvan bu iş için biçilmiş kaftan.

2:30

Bir mucize oldu! Daha ilk denemede başardım!

Belki biraz abartıyorum, ama bu deneyin gerçekte, geçirilen bütün aşamalar sonunda başarıya ulaştığı söylenebilir.

Şu küçük ameliyatı yaparken kendi kendime, geceyarısı ameliyathanede ne aradığımı soruyordum. Kendimi bir hırsız gibi hissediyor ve o an yaptıklarım bana saçma ve anlamsız geliyordu. Daha işe başlarken başarılı olacağıma inanmıyordum aslında, içinde bulunduğum durum, tıpkı hiçbir şansı olmadığını bildiği halde babasına diklenen bir çocuğun umarsız durumu gibiydi. Sonra da olanlara bakın...

Başıboş hayvanı kırktıktan sonra ona kas gevşetici bir iğne yaptım ve onu upuzun bir konumda ameliyat masasına bağladım, sonra da karnında yaklaşık on beş santimetre uzunluğunda bir yarık açtım. Acıyla çığlık atıp korkunç biçimde gürlüyor ve ısırmaya çalışıyordu. Açılan yerden daha kan akmaya başlamadan, oraya şu karışımı sürdüm. Sonra başparmağım ve işaret parmağımla kenarları birbirine bastırdım ve ben daha farkına bile varamadan mucize gerçekleşerek yara yapışmıştı. O kadar şaşırmıştım ki, gördüklerimin, şu kaliteli şarabın duyularımı ağırlaştırdığı için bir hayal olduğunu sandım. Ardından cin gibi ayılıverdim. Aklımdan binlerce soru geçiyordu, ancak uzun zamandır özlemini duyduğum bu zafer nedeniyle bütün sorular anlamını yitiriyordu. On altı saat önce hiçbir işe yaramayan aynı madde, neden bu kez etkili olmuştu? Dozaja mı bağlıydı acaba? Yoksa yanımda çalışanlar üçkâğıt mı yapmıştı? Bir sandalyeye oturarak sigaramı yaktım ve bu kadar ani iyileşmesine kendisi de şaşırmış gibi görünen hastamı seyrettim. Ameliyathaneyi toplayıp başarı bulutlarından aşağı inmem bir buçuk saat sürdü. yaraya bir kez daha göz attım. Yaranın kenarları biraz gevşemişti, ancak bu o kadar önemli değildi, çünkü bu gelişmenin çok basındaydık. Bu nedenle sağlam adım atmak için yarayı dikerek hastamı kafesine koydum. Afallayan gözlerle, sanki bütün bunların ne anlama geldiğini öğrenmek istiyormuş gibi bana bakıyordu. Gülümseyerek odadan dışarı çıkmak üzereyken bu hatanın daha bir adı bile olmadığını anımsadım. Kısa bir süre düşündükten sonra ad vermede kullanılan geleneksel bir yöntemi kullanarak, yardımcım ve dostum olan bu hayvana "Claudandus" adını verdim.

10 Mayıs 1980

Yaptıklarımı alıngan bir tavırla kabullendiler. Soğukluklarının nedeni benim Claudandus'u test için harcamam değildi, tersine bu işi onlar yokken yapmış olmamdı. Sanki ben, deney tüplerini hile temizlemek için izin alması gereken küçük bir laboranttım. Beni hâlâ ciddiye almıyorlar, işte önemli olan nokta bu. Ya yüzümde ya davranışlarımda ya da bütün benliğimde, insanları otoritem konusunda, eğer birazcıcık varsa tabi, kuşkuya düşüren bir şey olmalıydı bende. Umurumda hile değil, benim için önemli olan tek şey "çorba".

Claudandus ameliyattan sonra çabucak düzeldi ve çoğunlukla uyuyor. Artık yalnızca, savunma sisteminin hesapladığımız sürede yapıştırıcıyı dışarıya atıp atmayacağını beklemek kaldı Hayvanın karın bölgesine, yarayı yalamasın ve de dikişleri patlatmasın diye iğrenç kokan bir madde sürdüm. Birkaç hafta içinde, o gece benim yaptıklarımı tıpa tıp izleyerek deneyi birden fazla hayvan üzerinde yineleyeceğiz.

Geldi mi üst üste gelir derler ya. Şu, Knorr'un ziyareti öyle bir ana denk gelmişti ki, istediği şeyleri göremediğinden havasını almıştı. Ne de olsa elimizde kanıt olarak Claudandus vardı.

1 Haziran 1980

Aklımı kaçırmak üzereyim. Benim kendimden emin yaklaşımımla çoktan ulaştığım dönüm noktası, olasılıkla hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Beş hayvan üzerinde de yapmış olduğumuz deneyler başarısızlıkla sonuçlandı. Elimizdeki karışım etkisiz olmakla kalmayıp, açıklanamayan nedenlerden dolayı doğal pıhtılaşma olayını da ortadan kaldırdığından, hayvanlar acı çekerek kan kaybından öldüler.

İçime kötü bir kuşku düştü. Hele şu Claudandus'un karnındaki yara iyileşene kadar bir bekleyelim. Sonra onu yine "parçalarız"

14 Haziran 1980

Tahminlerimde haklı çıktım. Claudandus tam bir mutasyon örneğiydi. Diğer hayvanlarla onun arasındaki farkın ne olduğunu bilmiyoruz. Ancak onun genlerindeki bir şey, organizmanın bizim "çorba"yı hiç sorun çıkarmadan kabul etmesini sağlıyor. Bugün

hayvanın böğrü üzerinde çalışarak, burada açtığımız uzunlamasına ve derinlemesine kesilere şu bizim ilaçtan doldurduk. İç organlarında da küçük bazı kesiler oluşturduk. Şu karışımla yaptığımız tedaviden sonra yaraların kenarları o denli iyi yapışıyordu ki, güvenlik için attığımız dikişlerden bile vazgeçmiştik. Sonra aynı işlemleri başka hayvanlara da yaptık, ancak sonuç başarısız. Kestiğimiz hayvanları artık dikmeye bile çalışmadan onları hemen iğneyle öldürme yoluna gidiyorduk.

İyi ki aramızda Gray var, çünkü tökezleyen araştırmalarımızın yönü, şu andan itibaren genetiğe doğru kaydı. Claudandus'un sırrını" açığa çıkartabilmek için onun üzerinde sayısız araştırma yapmamız gerekiyor. Bunun yanı sıra diğer hayvanlar üzende yaptığımız deneyler elbette devam ediyor. Başarıya ulaşmamanın belirginliğini yitirmesi üzerine, PHARMAROX'un bu projeden uzaklaşacağından ya da tamamen desteğini çekeceğinden ciddi biçimde endişe duyuyorum. Sonra ben ne yaparım? Enstitü, ye bir daha asla geri dönmem!

2 Temmuz 1980

Gray ve Ziebold bütün zamanı, elimizdeki kısıtlı aletlerin elverdiği oranda Claudandus'un gen analizini yapmaya çalışarak geçiriyorlar. Bu hayvanın yerinde olmayı kimse istemez, çünkü bedeninde ne zamandır dayanılmaz acılar çekiyor. Durmadan ondan doku örnekleri alınıyor, iğneler yapılıp acı veren ilaçlar veriliyor ve iç organlarına müdahalelerde bulunuluyordu. Oturun ağlanacak bir manzaraydı bu. Bize tanınan zamanın yansını aşmış olduğumuzdan bundan sonra çok sıkı çalışmamız gerekiyor. Her gün bir düzine kadar hayvanı kesmek, dikmek, birçoğunu sakat bırakmak ya da hemen iğne yaparak öldürmek bizim için rutin bir olay olmuştu artık. Bunlar yetmiyormuş gibi çok içtiğim için Rosalie ile durmadan kavga ediyoruz. Bu kadın bir türlü benim stres ve ruhsal çöküntü nedeniyle patlamak üzere olduğumu, hiç olmazsa geceleri beni rahatlatacak bir şeye ihtiyacım olduğunu anlamıyor.

Boş zamanlarımda bile, asla alkole teslim olmadım ben. Kırmızı şaraba olan düşkünlüğüm yalnızca damak zevkimden kaynaklanıyor. Ancak son aylarda alkol bütün duyularımı harekete geçiriyor, daha sağlıklı düşünmemi ve inanılmaz derecede ihtiyacım olan

gevşememi sağlıyor. Rosalie bütün bunları anlamıyor. Acaba hayatında tek bir şeyi anlayabildi mi o? Yani benim yaptığım işin önemini, benim düşlerimi, hayatıma vermeye çalıştığım anlamı filan anlayabildi mi, demek istiyorum. Görünüşe bakılırsa iki insan, birbirini hiç anlamadan ve tanımadan sonsuza kadar birlikte yaşayabilir. Bu manzara oldukça acıklı, tıpkı buradaki her şey gibi çok acıklı.

7 Temmuz 1980

Hiç ilerleylemiyoruz. Ancak asıl felaket bu değil, benimle birlikte çalışanların canlarının artık bu projede çalışmak istemmemeyen insanlar, özellikle de gelişmeye açık olanlar, henüz felakete sürüklenmeden başarısızlığı algılayan altıncı duyuya sahipler. Her gün, çalıştıkları sırada, sanki görevlerini yapıyormuşçasına benim esprilerime gülerek ve en küçük bir ilerlemeden büyük bir başarıymış gibi söz ederek bir şey çaktırmamaya çalışan bu insanların çoktan insanı felç eden görmezlikten gelme hastalığıma yakalandıklarını anlamamak için epey duyarsız olmak gerekir. Genç insanlar nasıl bu kadar kısa soluklu ve zayıf olabilir ki? insanların, büyük işleri ancak büyük cesaret ve kocaman bir yürekle başarabildiklerini bilmiyorlar mı? Bu hüzünlü öykünün sevindirici bir yanı da var. Bu hayvanlar üzerinde çalışıp onlar hakkındaki bilgim arttıkça, onlara duyduğum hayranlık giderek artıyor. Proje nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, ilerde araştırma çalışmalarını bırakmayı, hatta hiç çalışmamayı bile düşünüyorum. Ancak o zaman bu hayvanları katı bilimsel kurallara göre yetiştirmek güzel ve verimli bir hobi olabilir. Dürüst olmam gerekirse, bu işe gizlice başladım bile.

4 Ağustos 1980

Bir günde üç felaket haberi birden geldi; hem de resmi olarak. Bu sabah PHARMAROX'tan gelen mektupta Geibel bana, proje için ayrılan bütçenin üçte bire indirildiğini bildirdi. Bu kısıtlamanın somut sonuçları şunlar olacaktır: Hemen hemen bütün laborant ve asistanlar işten çıkartılacak, maaşlar düşürülecek, zaten güç olan işimiz, deney hayvanlarının ve diğer ıvır zıvırın iyice kalmasıyla, daha da güçleştirecek. Oysa şu cimri herifler beklenilenin tam tersini yapıyorlar. Hiç ilerleyemediğimiz ve daha çok desteğe ihtiyacımız olan şu sıralarda bütçemizi kısıyorlar.

Ek olarak Gray de istifasını istedi. Öyle sanıyorum ki, daha sonra adının, aslında yüksek bir zekânın kanıtı olan, böyle bir olay bağlamında anılmasını istemiyor.

Bunlara karşılık üçüncü felaket haberi daha masum sayılır. Veterinerler Kurulu, hayvanlar üzerinde, talep ettiğimizden daha az oranda deney yapmamıza izin veriyor. Komisyon üyeleri, şimdiye kadar vermiş oldukları izinlerin sayısını sabit tutabilmek için, deneylerin ayrıntılı raporlarını istiyorlar, başka deyişle bu onlar da artık başarı görmek istiyorlar demektir. Buna ne dersiniz! Sanki projeyi PHARMAROX değil de, bu sivri zekâlılar finanse ediyordu. Bu tehlikeli terbiyesizliğin arkasında Knorr ve şu sersem arkadaşlarının olduğunu elbette tahmin edebiliyorum. Benim çalışmalarımı başka türlü sabote edemeyeceklerine göre, demek bu pis yolu deniyorlar.

Gecenin saat ikisi. Bütün binada dayanılmaz bir sıcaklık vat: Yine sarhoşum ve sanki bütün duygularım ölmüş. Biraz önce hastalanma bir göz atıp onlara su vermek için onların bulunduğu odadaydım. Hepsinin kıllarının kazındığı yerlerde, rahatlıkla görülebilen kocaman iğrenç yara izleri vardı, içlerinden bazılarını öldürmek zorunda kaldığımız için çok üzgünüm, ama başka seçenek de yoktu ki zaten. En kötü durumda olan da, genetik kodunu hâlâ çözemediğimiz Claudandus idi. Üzerinde sayısız deneyler yapıldığından görüntüsü sonunda bir canavara benzemişti. Uyuyordu, ancak ağrıları nedeniyle uykusunda inliyordu. Eğer gerçekten bir mucize daha gerçekleşecek olursa, onun adına bir anıt oluşturacağım. İlacın adını "Claudandus" koyacağım.

23 Ağustos 1980

Bugün bir şey daha yaptım. Sabahın üçünde, önemli miktarda üzüm suyunun etkisinde dengemi yitirmiş sallana sallana laboratuvardan çıkıp arabama doğru giderken onları fark ettim. Neredeyse her evin kapısında bir tane oturan bu eksantrik yaratıklar kendi bölgelerini denetliyor gibiydi. Bunlar zaten gece hayvanı olduklarından ortaya geceyarısından sonra çıkarlar. Evet geceyarısından sonra kent onlarındır artık. Bu manzarayı mutlaka görmek gerek. Biçimsel de olsa bütün kenti ele geçirirler. Birden aklımı saçma bir kuşku kapladı; sanki bu hayvanlar kendilerini bizim üzerimizde görüyor ve bizi denetimleri altına alabilmek için yalnızca

doğru zamanı bekliyorlardı. Bütün bunlar aklıma, hani daha küçücükken evin içine alınan, bakılıp yetiştirilen ve sonra da günün birinde yeterince büyüyüp güçlendiğinde bütün aileyi yiyen şu etobur bitki hikâyesini getirdi.

Bahçe duvarı üzerinde iki güçlü hayvanın oturduğunu gördüğümde sallanarak sokaktan aşağıya doğru iniyordum. Yüzlerinde öyle düşünceli bir ifade vardı ki, sanki o an evrenin sonsuzluğunu düşünüyorlardı. Bu durum beni biraz keyiflendirdi, ama aynı anda da denek eksikliğimiz olduğu için Veterinerler Kurulu'yla bu konuda yaşadığımız sorunları anımsadım. Bundan sonra yaptıklarımın bir suç olduğunu bilmiyordum, çünkü çok fazla düşünmeden şu iki filozof kolumun altına sıkıştırarak aceleyle laboratuvara geri döndüm ve onları kafese koyup kilitledim. Bana kötü kötü bakıyorlardı. Olasılıkla şimdi artık evrenin sonsuzluğu konusunda düşünmüyorlardır.

Şimdi kafamın içindeki hayali yargıca soruyorum: Birçok hayatın kurtulmasının, buna hayvanların hayatları da dahil, bu deneyin başarıya ulaşması bağlı olduğu için kaçırdığım bu iki canlı yüzünden hırsız mı sayılıyorum ben? Bilim adına bazı riskleri göze aldığım için utanmaz alçağın biri miyim ben? Ama kafamın içindeki yargıç susuyor bana yanıt vermiyor. Bu durum, beni yargılamasından çok daha kötü. Çünkü korkudan damarlarımdaki kanı donduran bu sükût, yargıcın değil kurbanların sükûtuydu.

15 Eylül 1980

Fareler batan gemiyi terk ediyor. Ziebold bugün bize veda etti. İstifa için de sıradan bir neden bulmuş. Benim büromda sür durduğumuz veda konuşması sırasında adam anlaşılmaz bir bulmaca kitabını andıran şeylerden söz etti durdu. Ancak ben de bulmaca konusunda dünya şampiyonu sayılacağım için bütün işaretleri ve yarı gerçekleri nasıl yorumlayacağımı iyi biliyordum Buradaki herkesin bana nasıl diş bilediğini, beni yerde sürünürken görmeyi ne kadar arzuladıklarını çok iyi hissediyordum Olasılıkla başarısız olmam daha ilk baştan beri planlanmıştı Çünkü Ziebold'un, benim yanımda çalışabilmek için gönüllü olarak enstitüyü neden terk ettiğine bir türlü akü erdirememiştim Daha önce, enstitü yüzünden sızlandığını hiç duymamıştım. Birazcıcık soruşturduğumda, eskiden kuşkulandığım gibi, onun benim araştırmamda bir yem olduğunu ortaya çıkarmıştım.

Ama bu arada çok şey öğrendim. Bugün artık, birilerinin benim projemi daha işin başından beri sabote ettiğini biliyorum. Zaten şimdiye dek küçücük bir başarıya bile ulaşamamış olmam oldukça dikkat çekici. Evet, öyle olmalı. Benim işimi bitirmek istiyorlar. Olasılıkla telefonlarım dinleniyordur. Ancak onlara hiçbir şey belli etmeyeceğim. Acı sona ulaşıncaya kadar inatla burada kalacağım. İsterse hepsi beni terketsin. Onlara ihtiyacım yok.

3:20

Rosalie'nin de onlarla işbirliği yaptığından kuşkulanıyorum. Yoksa neden her gün yaptığı suçlamalarla hayatı bana zindan etsindi ki? Tabii ki benim düşüncelerimi dağıtıp işimi yavaşlatmak için. Bu yüzden artık eve gitmeyeceğim. Zaten bu çok aptal bir alışkanlık. Hem bütün geceyi denekleri organize etmekle geçirmem gerekiyor.

29 Eylül 1980

Bugün laboratuvarda, Knorr, Gabriel ve benim aramda yüzümüzün gözümüzün mor ardağı, yara bere içinde kaldığımız filmleri aratmayacak bir dövüşme yaşandı. Şimdiye kadar hiçbir zaman şiddet olaylarına karışmadım, ama burada dönen terbiyesizlikle karşısında kim olsa gözü dönerdi.

Öğleden önce bütün binada yaptığım rutin tur sırasında Dr. Gabriel'i suçüstü yakalamıştım. Çünkü o, hiç haber vermeden buraya gelen şu sersem Knorr'a, sanki burada patron ben değil de o imiş gibi, bence sizim sırrımız sayılan, deneylerin aşamalarını baştan sonuna kadar anlatıyordu. İkisini böyle samimi biçimde enseledikten sonra, birden kan beynime sıçradı. Onların üzerlerine atladım ve rastgele vurmaya başladım. Casuslar kendilerini korumaya çalışıyordu, ancak bende cengâver gücü vardı, sonunda asistan ve laborantlar gelip bizi ayırıncaya kadar onları iyice benzettim.

Bu onlara iyi bir ders olsun. Sürekli yürütülen bu ispiyonculuktan bıkmıştım artık, bu nedenle eğer gerekirse laboratuvarı kendi başıma savunmaya kesin kararlıydım!

17 Ekim 1980

İsviçre'den gelen mektup ve telefon terörüne hiç kulak asmıyorum. Laboratuvar için günlük masraflar ödeneğini bile kestiler, artık binada benim dışımda bir asistan biyolog ile iki laborant Çalışıyor. En utanç

verici haber ise bugün ulaştı. Yılbaşından itibaren yerimi Knorr alacakmış. Böylece projenin, enstitünün iğrenç entrika ve gizli hesaplarına kurban gittiği yolundaki kuşkularını da bütünüyle kanıtlanmış oldu. Bundan böyle görevim yalazca, PHARMAROX için kaynak taraması yapmakmış. Başka hiçbir şey yapmayacakmışım. Benim başarımın üzerine de şu iğrenç leşkargası Knorr konacak. Ancak benim göstereceğim tepkiyi pek düşünmediler anlaşılan. Buraya geldiklerinde onları silahlarla karşılayacağım. O zaman amacımın ne olduğunu anlamak için her yere dinleme mikrofonları yerleştirip binaya arka arka. ya siyah Limuzinli casuslar yollasınlar da görelim bakalım.

Gelecek hafta sakin sakin kendi hasıma çalışabilmem için burada çalışan herkesin işine son verdim. Onların pis paralarına ve personeline ihtiyacım yok benim. Kimseye ihtiyacım yok!

Ara sıra duvarlarda beliren şu tuhaf formüllerin ne anlama geldiklerini keşke bilebilsem.

Kasım

Yalnız başına çalışmak harika bir şeyi insan radyoyu sonuna kadar açabiliyor, istediği kadar içiyor, istediği her şeyi yapabiliyor. Dikkatle gözlendiğimi bir an bile aklımdan çıkartmamam gerektiği halde, şu sabotajlar ve casuslar olmadan çok daha hızlı ilerleyebiliyorum. Elbette beni gözetliyorlar, yoksa ONLAR bu laboratuvarı neden bana bıraksınlar ki? Elbette ONLAR bana her gün bir mektup yollayarak, binayı boşaltmamı istiyorlar. Ama ONLAR bu yüzden polise gitmiyorlar. Neden acaba? Neden acaba? ONLARIN karanlık planlarını çok iyi biliyorum. ONLAR kaçık birinin bulmayı istediği, ve ONLARIN da bulmayı istedikleri şeyi bulana kadar araştırma yapılmasını istiyorlar.

Bu arada hayvanları organize etme işini hiç aksamayan bir huşu içinde sürdürüyordum. Yaptığım işe saygı gösteren bir onlar vardı zaten. Ne kadar cesurca ve karşı koymadan bedenlerini hana emanet ediyorlar, şu birazcıcık yemek için ne kadar müteşekkirler ve bilime yaptıkları paha biçilmez hizmete karşılık kendi hayatlarını ne kadar da değersiz görüyorlar.

Günde ortalama yedi tane hayvan tüketiyordum. Karışım hâlâ yapıştırma etkisi göstermediğinden yaptığım ameliyatlara devam ediyordum. Bedenlerinin her yerini kesiyordum: Boyunlarını, makatlarını, bağırsaklarını, adalelerini, gözlerini, her yerini kesiyordum. Akıl ettiğim üreme programı sayesinde bazı diller yavruladı da, yedek hayvan sayısı korunmuş oldu. Sırrını hâlâ ele vermemesine karşın elbette en çok, Claudandus üzerinde çâlışıyorum.

Artık ara verip laboratuvarı temizlemem gerekiyor, içersi korkunç derecede kan ve hayvan kadavrası kokuyor.

Kasım

Rosalie, ah benim zavallı Rosalie'm, benim için tasalanma sen cesur kadın. Az önce kapının önünde durup uzun uzun zili çaldın. Gizlice seni pencerenin arkasından izlediğim halde sana kapıyı açmadım. Açık seçik görebiliyordum, yüzün allak bullak olmuştu. Seni her şeyden çok seven kocan, işini tamamladıktan sonra sana geri dönecek ve sonra her şey yine eskisi gibi olacak.

Eskisi gibi mi? Eskiden nasıl olduğunu artık hatırlayamıyorum ki. Su an gece mi, yoksa gündüz mü buna bile karar vermekte ne kadar büyük güçlük çekiyorum.

Ah Rosalie, kanın ne kadar büyük bir çekim gücüne sahip olduğunu ve memeli bir hayvanın vücudunun insanlarınkine ne kadar benzediğini biliyor muydun? insanın, benim uzun süredir yaptığım gibi kanla ve kesik bedenlerle bu kadar çok meşgul olmaması lazım, yoksa insanın başı bir hoş oluyor. İnsan uyuyamıyor, uyusa bile gördüğü korkunç kâbuslar onu bir türlü rahat bırakmıyor. Çünkü bu kâbuslarda sürekli kesilmiş bedenler canlanır, seni suçlayarak açık yaralarını sana göstererek bağırırlar: Yapıştır bunları! Yapıştır bunları! Ama sen bütün bu kesikleri yakıştıramazsın, çünkü elindeki yapıştırıcın yine işe yaramaz. Ama yaralar içindeki bu küçük bedenler giderek daha yüksek sesle bağırmaya devam ederler: Yapıştır.' Yapıştır! Bizi yine bütün yap! Sonra çığlık atarak kan ter içinde uyanırsın, ancak gerçeğin içinde de rahat yüzü göremezsin, çünkü bütün kesik bedenler senin yanı başındadır ve üstün başın onların kanıyla ıslanmıştır.

Cehennemin sonsuz sayıda versiyonu vardır Rosalie, hepsi de ölmeden önce başlarlar. Claudandus'a sor hele bir kez, o da bunu onaylayacaktır. Sık sık onun kafesinin önüne oturarak saatlerce onu izliyorum, dahası bazen bütün gün yapıyorum bunu. Burada acı çekmeye başladıktan sonra epey değişti, hem de yalnız fiziksel olarak değil. Bana, sanki bir insanmış da her şeyden haberi varmış gibi nefretle bakıyor. Evet, onun gözlerinde insanımsı bir şey var. Bana öyle geliyor ki, o artık masumiyetini yitirdi. Delirdi galiba, ama bazen sanki benimle konuşmak istiyormuş gibime geliyor. Ama o bana ne söyleyebilir ki? Çektiği acılardan şikâyet mi edecek? Yoksa benden merhamet mi dileyecek? Hayır, hayır ben bu tür şeyleri dikkate alamam. Ben bir bilim adamıyım, ne yaptığını bilecek durumda olan memeli bir hayvanım ben.

Rosalie, benim sevgili karıcığım, kesinlikle yine bir araya geleceğiz, inan bana. O zaman çok daha güzel bir durumda olacağız. Ben Nobel Ödülü'nü alacağım ve devamlı televizyona çıkacağım. Hiç tanımadığım insanlar beni sokakta durdurup kutlayacak, hastalar da teşekkür edecekler. Teşekkürler Profesör Preterius, teşekkür ederiz, CLAUDANDUS'a da teşekkür ederiz, çünkü bu yapıştırıcı hepimizin hayatını kurtardı, diyecekler. Hayvanlar da bana teşekkür edecek ve şöyle diyecekler: Teşekkür ederiz Profesör Preterius, önce bizleri kestiniz, sonra da diktiniz. Bunun için size teşekkür ederiz. Teşekkürler! Teşekkürler! Teşekkürler! Teşekkürler! Teşekkürler! Teşekkürler!...

Kasım

Sevgili Claudandus, gel de konuk ol bana,

içinde barındırdıklarını göster bana.

Açık yaralar, iğrenç urlar

Bedenini keserken neşter sanki kayar

Öğrenmek istediğim tek şey, sevgili dostum:

Nasıl sırlar saklıyor şu senin değerli postun?

Profesör Julius Preterius

Çığır açan doku yapıştırıcısı CLAUDANDUS'un mucidi

1981 yılı, Biyoloji dalı Nobel Ödülü sahibi incredibilis vis ingenii

Kara, Kapkara Aralık

Yapışmıyor! Asla da yapışmayacak!

Bütün ameliyatlarda çevremde uçuşup duran şu şeffaf, garip hayvansı yaratıklardan olan ruhlar bile bu gerçeği durmaksızın bana fısıldayıp duruyorlar. Defolun! Defolup gidin piçler! diye Çağırıyorum, ama onlar, ameliyat masasının çevresinde uçuşmaya devam edip fısıltı gibi çıkardıkları sesleriyle bana gülüyorlar. Bunlar şu benim ilacın içine de sızdılar, ilaç bu yüzden etkili olamıyor galiba. Araştırmalarıma ısrarla devam edeceğim, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermeyeceğim.

Gece çalışmaları için denek temin etmede yetersiz kaldığım için, bundan böyle bütünüyle kendi ürettiklerimle yetinmek zorundayım. Bu konuda da pek sorun yaşamıyorum. Düşlerimde, henüz doğmamış mükemmel bir ırk var. Süper bir ırk bu! Bu da, Colomb'un yumurtasının ta kendisi. Acaba Claudandus hâlâ üreyebilecek durumda mıdır?

Hz. İsa'nın doğumuna göre 1980

Parçalanmış iç organlar, oyulmuş gözler, kopartılmış kuyruklar!

Sayın profesör, acaba temiz bir şekilde kesilen bir kafa gövdeye yeniden bağlanabilir mi?

Sevgili öğrencilerim, bunu bir deneyelim bakalım.

Profesör Preterius, acaba kesilen bir ayak, zavallı hayvan sonradan topallamayacak biçimde bacağa y apıştırılabilir mi?

Çok saygıdeğer Nobel Ödülü Komitesi, bunu bir deneydi bakalım.

Profesör, bir arabanın kafadan çarpışması sırasındaki simulosyonda kullanılarak yaralanan bir hayvanın sizin şu doku yapıştırıcısıyla yeniden bir araya getirilebileceğine inanıyor musunuz?

En küçük bir kuşkum bile yok, sevgili televizyon izleyicileri ama biz yine de bir deneyelim.

Ey ruhlar, çekilin başımdan! Şeytanlar, beni rahat bırakın Ben yalnızca iyi şeyler yapmak istedim!

O bugün konuştu! Evet, Claudandus benimle konuşuyor. Harika, değil mi? Konuşabilen bir hayvan. Ayrıca bu benim buluşum! Bu nedenle kesinlikle Nobel Ödülü'nü alırım.

Ama, ne, ne dedi o? Ne demişti bakayım? Bir türlü anımsayamıyorum. O kadar ciddi ve kısık sesle sert sert konuşuyordu M. Hiç şakası yok bu hayvanın. Onu kafesten çıkartmamı ve kendisiyle kapışmamı söylememiş miydi bana? Böyle mi söylemişti?

Ah, her şey bir bir geçiyor gözlerimin önünden. Laboratuvar yavaş yavaş pembe bir buluta dönüşüyor. Claudandus'u kurtarmak zorundayım!

Yedinci Bölüm

Burada yazdıklarınız gerçekten çok etkileyici sayın Profesör, peki ama, hiç suçları olmadığı halde günün birinde enselerinde, sizin şu mucize yapıştırıcınızla bile kurtaramayacağınız, hatırı sayılır yarıklar oluşan türdeşlerimin bu korku filmiyle ne ilgileri var?

Ama bunun yanıtı çok basit, sevgili Francis. Hatırlayacak olursanız, laboratuvarda geçirdiğim şu takdire değer zamanımın son aylarını, yoğun olarak sizin türünüzü ıslah etmeye adamıştım. Evet, avcılık konusundaki içgüdüleri biraz tutarsızlık da gösterse, gerçekten de çok gizli olan "süper ırkı" üretebilmeyi başardım. Bu üretimin ürünü olan dişi de bu sıralar düzenli aralıklarla bölgesinde turlayıp, ona arkasını dönenlerin hepsini ensesinden yakalıyor. Evet müthiş bir şey, ama ne yaparsın, bu onun özelliği işte. Gerçekten çok heyecan verici bir çözüm, öyle değil mi?

Profesör, bu anlattıklarınız açıkça delilik! Araştırma yaptığınız konudaki başarısızlığınızdan da rahatça anlaşılabileceği gibi, anlamını yitirmiş korkunçluklar artık sizin kanınıza işlemiş galiba. Şu "süper ırk" konusu bana çok aptalca geldi. Birincisi, oldukça özel, hem de olağanüstü özelliklere sahip bir ırkın yetiştirilmesi çok uzun süren bir iştir, daha doğrusu seçilmiş hayvanların nesiller boyu üremelerini gerektiren bir çabadır. Oysa sizin zamanınız çok azdı. İkincisi, mükemmel bir tür yetiştirme arzusu günlükte oldukça muğlak belirtilmiş ancak katil bir ırk yetiştirilmesinden hiç söz edilmemişti' Üçüncü nokta da, katil ırk (diyelim ki böyle bir tür gerçekten yetiştirildi), olasılıkla laboratuvarın kapatılmasıyla sona erdi ve hayvanlar da yine eski vahşi yaşamlarına döndüler. Lütfen bu masalları artık bir kenara bırakın da gerçeği anlatın bana!

Doğru, biraz uydurdum. Ama şimdi gerçeği anlatmak istiyorum. Şu tüylü kulaklarını aç da dinle bakalım: İtiraf ediyorum, katil benim! Bildiğiniz gibi, 1980 yılının sonlarında yaşanan korkunç olaylar günlükte oldukça belirsiz anlatılmıştır. Bu da kuşkuların artmasına neden oluyor, yoksa olmuyor mu? Evet evet, bilimsel etkenliklerimin sonunda deli gibi olmuştum. Şu "çorba" ve sizin türünüz, özellikle de

Claudandus'un gen yapısı üzerinde yapılan bitmek tükenmek bilmeyen çalışmalar aklımın son kırıntılarını da yok etmişti. Bütün dikkatinizi, türünüz üzerinde yoğun olarak yaptığım çalışmalara yöneltmelisiniz, bu çalışma benim psikolojik dengemi alt üst etti doğrusu. Siz küçük şeytancıklara aptalca bir sevgi duymuş olmalıyım. Uzun lafın kısası, hayatımın en büyük fiyaskosu sonucu ne tımarhaneye ne de mezarlığa girdim. Tam tersine, sağlığım bir şizofreninki kadar yerinde; etrafta tıpkı Operadaki Hayalet gibi dolaşarak, ardı ardına Felis'leri öldürüp duruyorum. Neden? Aklımı kaçırdığım için, hem de bütünüyle kaçırdığım için, anlıyor musunuz? Ve de çok tehlikeliyim ben! Bu arada kendimi elbette ustaca gizliyor, hayvan davranışlarını tamı tamına dikkate alarak kurbanlarımı onların kullandıkları bir yöntemle, yani onları enselerinden ısırarak öldürüyorum. Dahice değil mi?

Korkarım profesör, siz kendi inandığınızdan daha çılgınsınız, çünkü siz daha kendi düş dünyanızı bile denetleyemiyorsunuz. Cidden sizin şu Operadaki Hayalet saçmalığınıza inanmamı beklemiyorsunuz, değil mi? Bakın, sizin yalanlarınızı' ortaya çıkartmak çocuk oyuncağı. Aslında bayağı aptalca ve mantıksız bir varsayım, ama diyelim ki siz aklınızı kaçırdıktan sonra, benim türümden olanları enselerini ısırarak öldürmek için gerçekten hayaletleştiniz. Peki bu kadar süredir neredeydiniz? Neyle beslendiniz? Nereden baksanız aradan sekiz yıl geçmiş. Hiç hasta olmadınız mı? Siz küçük bir hayvan değilsiniz ki, yoksa masum Felidae'lerin arkasından, büyük olasılıkla dört nala koşup onları kovarlarken birileri sizi mutlaka görürdü. Görünüşe bakılırsa gerçekten sizin kafanızdan birkaç tahta eksik, ki bu da, bu kadar karmaşık ve zaman isteyen işleri yapabileceğiniz durumda olmadığınızın bir göstergesi sayılır.

Benim başka bir teorim var. Siz, şu Frankenstein laboratuvarında, Veterinerler Kurulu'nun izin vermediği deneyler yapıyordunuz. Kendi gözlerimle görmüş olduğum gibi, bu yasak deneylerin kanıtları hâlâ ortalıkta duruyor. Benim çok sevdiğim, bu arada aynı biçimde öldürülmüş olan Felicitas adlı kız arkadaşım, bir düş gibi de olsa, bana sizin şu araştırma mekânınızda, hadi diyelim laboratuvarınızda son aşamada bir isyan çıktığını ve bazı kobayların kaçtığını anlattı. Gerçek şu, kurbanlar insanlıktı... hayır, hayvanlık dışı deneylerde hayatlarından oldular. Ancak PHARMAROX'taki sorumlular, kendi

çöplüklerinde olup biten bu hayvanlara işkence rezaletinin ne pahasına olursa olsun kamuoyunda duyulmasını ve işin içine kendi isimlerinin karışmasını engellemek zorundaydı. Bu nedenle, önce baş düşmanınız Knorr'un sizin yerinize getirilmesi planlanmış olsa da, bu alandaki çalışmalar tamamen durduruldu. İş işten geçtikten sonra şu büyük adamlar, denetlemedikleri aylar boyunca burada nasıl bir pisliğe neden olduklarını fark ettiklerinde laboratuvar hemen kapatıldı, kapıdaki levha da alelacele söküldü. Ve şu "Doku Yapıştırma Şirketi" adeta çürümeye terk edildi. Fark edilmeden ortadan kaldırma olanağı bulamadıkları bazı kanıtlar büyük adamları çok rahatsız etmeye başlamıştı. Çünkü örtbas etme harekâtının asıl objeleri özgür kalmış, çevrelerdeki bahçelerde dolaşıyor, belki de onlardan saklanıyorlardı. İnsanlar bu yaratıkları fark ederse kim bilir neler olabilirdi? Kuşkulanarak, bu zavallı hayvanlarla içinde ne olduğu belirsiz şu laboratuvar arasında ilişki kurmayacaklar mıydı? Kesinlikle kuracaklardı! Sonuç olarak laboratuvardan kaçmış bütün hayvanların ortadan kaldırılması gerekiyordu. Bu açıklama bana daha makûl geliyor.

Hahaa! Sizin şu vahşi küstahlığınız benim hasta ruhumu bile aşmaya başladı sevgili Francis. Demek gerçekten bana inanmayıp çevrede PHARMAROX adına çalışan hayvan katillerinin dolaştığına ve arkadaşlarını öldürdüğüne inanıyorsun ha? Hem de dörtnala onların peşinden koşuyorlar demek! Çok eğlenceli, gerçekten çok eğlenceli. Bana kurulan tuzaklara siz düşüyorsunuz. Lütfen sizin şu pamuk ipliğine bağlı hipotezinizi çürütmeme izin verin. Birinci nokta, yeniden mantığa aykırı şeylerin olmaya başlamasıdır. Şu korkulan hayvan katilleri, sakat kalan hayvanları sekiz yıldır ortadan kaldırmayı başaramamışlar mı? PHARMAROX gibi bir kuruluşun sekiz yıl boyunca böyle bir saçmalıkla uğraşacağına inanıyor musun gerçekten? İkinci nokta da, eğer katiller bu yasak deneyin canlı kanıtlarını ortadan kaldırmakla bu kadar yakından ilgileniyorlarsa, o zaman bütün şu cesetler herkes görebilsin diye sergileniyormuşçasına neden serbestçe ortalıkta duruyor? Ve üçüncü nokta Sherlock, bu aynı zamanda bir büyük ödül sorusu: Felicitas dışında öldürülenlerin herhangi bir sakatlıkları var mıydı? Hayır mı? Hahaa! Hahaa! Eğitimli bir hümanistin dediği gibi, önce düşün sonra konuş! Hahaa! Hahaa! Hahaa!

...

Profesör Julius Preterius'un günlüğünü okumayı bitirdikten sonra kafamın içinden bir yandan bu ikili konuşma geçerken, bir yandan da günlükten, şu seri cinayetlerle ilgili ipuçları yakalamaya çalışıyordum. Bu

o kadar tuhaf mıydı ki? Nesnel bir gözle bakıldığında bugün işlenen cinayetler ile 1980 yılının o dehşet laboratuvarı arasında hiçbir bağ yokmuş gibi görünse de, içgüdüsel olarak iki olayın birbirine bağlı olmak zorunda olduğunu hissediyordum. Bunun nedenlerinden biri; günlükte anlatılan dehşetin, şeytani bir biçimde günümüze kadar sürmüş olmasını zorunlu kılacak kadar büyük olmasıydı Kötülük bir kez doğmuştu artık ve bundan böyle sonsuza kadar bölünen bir hücre gibi başka kötülükleri de doğuracakta Bu da evrenin acımasız kuvantum mekaniğinden başka bir şey değildi. Nedenlerden diğeri de, bütün cinayetlerin benim türüme karşı işlenmesiydi, bunu fark etmemek için kör olmak gerekir aslında. Şu kadarı kesin, ölenler de öldürenler de benim emsimden olduğuna göre, bu işi filler yapmamıştı. Ancak bir şey daha vardı, bu da o kadar bizlere, yani, FELIDAE'lere has bir şeydi ki. Öyle sanıyorum bu şey, uzun zamandır özlemini duyulan çözümü de beraberinde getirecek. Hissediyordum, biliyordum bunu.

İşkence görerek ölen kardeşlerimi sadece şu yıpranmış günlük hatırlıyordu ve bütün zekice tahminlerime karşın onların anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunmak belki de çok yerinde bir şey olacaktı. Ancak bunu gerçekleştirecek durumda değildim. Geçmişte var olmuş ancak henüz varlığını yitirmemiş bu yeryüzü cehennemini anımsamaktansa zeki dedektiflik rolümü oynamayı tercih ederim. Ne de olsa bu dünyadaki hiçbir şey yok olmaz, her şey olduğu gibi kalır. Buna üzülmek mi gerekir yoksa sevinmek mi? Bütün bu kepazelikten sonra büyük olasılıkla ölmüş olan şu zavallı Claudandus'u biraz hatırlamam gerekirdi belki de. Onun bu acıklı kaderine, yaşamına son verilmesine yok edilmesine, fiziksel olarak belli bir niceliğe, daha büyük bir beyine ve belli bakış açılarına sahip olan canlıların başka canlılara neler yaptığını gördükçe iki gözüm iki çeşme ağlamam gerekirdi aslında. Hem kurbanlar için ama aynı zamanda hem de fail için yas tutmam gerekirdi, çünkü bütün bu olup bitenler beni dünya

ve onun içinde yaşayanların gelişmişliği konusunda .kuşkuya düşürmekteydi. Kısacası, bütün bunları ahlamam ve birazcık da hüzünlenmem gerekiyordu.

İçimde Preterius ve onun lanet olası bütün türdeşlerine karşı nefret duyuyordum; bir türlü tasvir edemediğim, çok büyük bir nefretti bu. Ancak Preterius, kendisinden nefret etmeye değmeyecek kadar kaçık ve düş dünyasında yaşayan biriydi. Ve şu dışarıda kendi yollarında yürüyen, saçma sapan işler yapan, kendilerini çok zeki, olgun, güncel, duyarlı, neşeli, yetenekli ve gerçekten insan sanan diğer insanlar, benim kıymetli nefretimi hak etmeyecek kadar yüzsüz ve anlamsızdılar Bu nedenle bütün nefret birikimimi olasılıkla bilinçlibu vahşi cinayetlerin faili üzerine yönelttim. Çünkü o daha yakınmadaydı, belki de içgüdülerim sayesinde onu engelleme olanağım vardı. Olayları aydınlatabilmem için, hepsi de birbirinden büyük engellerle dolu üç yol vardı. Günlüğün her satırını okuyarak son günlerin önemli önemsiz bütün olaylarını iyice belledim, bu olayları bir film şeridi gibi zihin gözümün önünde bir ileri bir geri sararak, gri hücrelerimi bu olaylar arasında ilişki kurmaya zorladım. Hiçbir yararı yoktu. Şu an için yapacağım bir şey kalmamıştı. Belki de buna gereksinimim de yoktu, çünkü elimde olmadan, izleniyormuşum duygusuna kapıldım. Günlüğü okuyarak ve üzerine düşünerek ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyordum, ama beni izleyen gözlerin ancak birkaç dakika önce buraya gelmiş olması gerektiğinden adım gibi emindim.

Artık zaman gelmiş miydi? Yedinci sırada olan ben miydim yoksa?

Üzerime, tıpkı uzaktan kumandalı bir roket gibi fırlayıverdi. Bodrumla aktaki bahçeyi birbirinden ayıran duvarın üzerindeki delikte duruyormuş. İlikleri donduran bir çığlık kapladığı ortalığı. Sinsi saldırgan uçarcasına hedefine doğru yol alırken köpek balığı gibi olan ağzı büyük olasılıkla sonuna kadar açıktı.

Adamı felç eden korkunun esiri olmadan harekete geçiverdim. Sanki bir tramplen üzerinde zıplıyormuşçasına ok gibi bir hamle yaparak yan tarafa sıçradım.

Kanlar içindeki farenin üzerine yüzüstü düşen Kong'un göğsündeki beyaz tüyler farenin kanlarından kıpkırmızı oldu. Bu oğlan ismini boş yere almamış demek. Yaşadığı bu küçük kaza, onun ne gururuna

dokunmuş, ne de şeytani saldırganlığını azaltmıştı. Aşağıya düşer düşmez yeniden şeytan gibi ayağa fırladı ve bana tıpkı, bir kobra yılanının tavşana baktığı gibi soğuk ve donuk biçimde bakmaya başladı. Kulakları sağır eden bir kükremeyle gülmeye başladı.

"Yakında seninle baş başa bir görüşme yapacağız diye sana söz vermemiş miydim?" diye alaylı biçimde konuşurken, göğsündeki tüylerden günlüğün üzerine farenin kanları damlıyordu.

"Hayal meyal hatırlayabiliyorum", dedim. "Benimle hangi konuda konuşmak istiyordun? Böyle sessizce içeri dalma konusunu mu konuşacaktın yoksa? İstersen sana bu konuda önerilerde bulunabilirim."

Ne de olsa ben de şakacının biriydim.

"Bu gerçekten çok komik", diyerek bir cellat gibi gülümsedi.

Artık yavaş yavaş birbirimizin etrafında dönmeye başlamıştık.

"Sen gerçekten komik birine benziyorsun. Yoksa nazik biri mi demeliydim? Senin kendini çok özel biri olarak gördüğünü, daha doğrusu kendini beğenmiş bir ukala olduğunu hemen anlamıştım zaten. Öyle derler değil mi? Bu rafine kavramları kesinlikle sen benden daha iyi biliyorsundur. Oysa ben kaba saba biriyimdir işte."

"Bunu görebiliyorum", dedim. Hipnoz eden bakışlarını yoğunlaştırırken, bir yandan da birbirimizin etrafında döndüğümüz görünmez çemberi fark ettirmeden daraltıyordu. Zayıflık göstereceğim ve bakışlarımı ondan alacağım anı bekliyordu yalnızca. Ondan sonra üzerime atlayacak ön dişlerini yıldırım hızıyla enseme geçirecekti. Ancak zayıflık göstermek yerine, kendini beğenmiş, ukala bir gülüş ve alaycı tehditkârlık karışımı bir tavır sergilemeye başladım. Bu oğlanı kararsızlığa itmek gerekiyordu, ona karşı en etkili taktik buydu sanırım.

"Buradaki bütün pis işlere bakan sensin herhalde, değil mi?" diyerek söze devam ettim. "Ne de olsa birileri kendini böyle işlere adayıp, topluca yaşamaya bir düzen getirmeli Yoksa dünya batar herhalde. Düzen, işte senin parolan bu. Sen en tepede duruyorsun ve senin bütün isteklerine boyun eğen kendilerini senin kontrolüne bırakıp seni King olarak, pardon King Kong olarak gören herkes aşağıda sıraya geçiyor. Benim gibi, 'kendini beğenmiş ukalanın birisi'

de imparatorluğunun sınırlarına girerse, ona oyunun kurallarını hatırlatmak gerekiyor, değil mi? Sen de hiç düşünmeden bu sıkıcı görevi üstleniyorsun tabii. Birçoğu, hani senin kaba saba dediğin eğitim yeteneğin sayesinde de, burada işlerin nasıl yürüdüğünü çok çabuk öğreniyordur. Ancak bu kadarı yetmez. Yeni gelenlerin ilk andan itibaren, senin on emrine belli bir ölçüde de olsa, içten inanmaları gerekiyor. Bu yüzden daha başta ilk dersin verilmesi zorunludur: Eğer boyun eğmezsen çok acı çekersin, hem de öyle büyük acılar çekersin ki, belki de bir daha asla eskisi olamazsın. Ana başlıkları doğru mu özetledim?"

Hayretle bakakaldı. Hangi durumda ve nerede olursa olsun şakacılığı elden bırakmak istemiyordu gerçek bir centilmen!

"Evet, evet, evet çok iyi özetledin kardeşim! Beni bu kadar iyi anlayabilen birisiyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Senden gerçekten zekâ fışkırıyor. Bu yüzden senin kanının tadına bakabileceğim için çok seviniyorum."

Bu arada dışarıda müthiş bir yağmur başlamıştı. Dünyanın sonu gelmişçesine çakan şimşekler ve gök gürültüleri bizim şu tuhaf konuşmamıza uygun bir müzik yaratarak eşlik ediyordu sanki. Dönüş hızını giderek azaltan Kong tehlikeli biçimde bana yaklaşmaya başlamıştı. Yüzündeki sırıtma artık yerini bütünüyle kabalığa bırakmıştı. Ben de artık şaka yapmaya cesaret edemiyordum.

"Kong", dedim sertçe. "Bu aptal oyuna bir son verip, ciddi şeylere kafa yormamız gerektiğine inanmıyor musun?"

"Elbette. Nelere mesela?"

"Bu bölgede anlatması bile çok zor tüyler ürpertici şeyler olup bitiyor. Korkunç şeyler yaşanıyor. Her gün bizlerden biri öldürülüp, soğukkanlı biçimde katlediliyor. Çevrede dolasan bir canavar yakaladıklarını gebertiyor. Bu manyağı bulmaca yardım etmek istemez misin?"

"Onu aramana gerek yok. Onun kim olduğunu sana söyleyebilirim."

"Öyle mi? Kimmiş peki?"

"Benim! Katil karşında duruyor!"

"Peki neden öldürüyorsun?"

"Neden mi? Onlar da tıpkı senin gibi bir halt olduklarını sanıyorlardı da ondan."

Tahmin ettiğimden çok daha ilkel biriydi o. Tam anlamıyla üstünlük taslayan bir Neandertal'di.

"Bana alınma ama Kong, buna inanacak değilim. Yani aslında iğrenç biri olmana rağmen senin cinayet işleyebileceğini sanmıyorum. Biliyor musun, bu konuda hiç de inandırıcı değilsin."

"Ne kadar inandırıcı olduğumu çok yakında göreceksin."

"N'apalım sevgili dostum, başa gelen çekilir. Yalnız sana bu arada şu iki maymun fedainin yanında olmadıklarını hatırlatmak isterim. Teke tekiz yani, dayanabilecek misin bakalım?"

"Yanılıyorsun!" diye karşılık verirken zafer kazanmış bir edayla yarığa doğru baktı. Bir işaretiyle, tepeden tırnağa fare gibi ıslanmış olan Hermann ve Hermann duvardaki yarıkta belirip pis pis bana bakmaya başladılar. Askerleri yanında olmayan bir generalin savaş açamayacağını bilmem gerekirdi.

"Bu yaptığın adil mi?" diye sordum. Aslında bu bir soru olmaktan çok, felsefe yapmanın ta kendisiydi.

"Hayır", diye kıkırdadı. Onun felsefeden melsefeden anladığı yoktu ki.

Tepemizde duran şu siyah doğulular da birbirlerine keyifle bakarak gülmekten kırılıyorlardı. Sonra ardı ardına delikte aşağıya atlayarak çevremi sarıverdiler. Artık, nedeni belli olmadan sırıtan Kong ve Hermann kardeşlerin oluşturduğu üçgenin tam ortasında bulunuyordum. Kozlarını neden benimle paylaşmak istedikleri sorusu bundan böyle önemini yitirmişti. Sanki çoktan gerçekleştirilmesi gereken bir ayindi bu. Konunun asıl can sıkıcı yanı, beni, kendi çöplüğümde dize getirmek istemeleriydi. Duruma bakılırsa bunlar asla türümüz hakkındaki şu pahalı kitapları okumamışlar, yoksa böyle bir ihlalin ne anlama geldiğini bilmeleri gerekirdi.

Bodrumdaki vahşi dövüş şöyle gelişti:

Bir buçuk metrelik bilgisayar çıktılarından oluşan tepenin üzerine sürpriz biçimde atladığımda şu Bermuda Şeytan Üçgeni dağılıverdi. Öfkeden deliye dönen üç şeytan bana nasıl saldıracaklarını

planlayacak durumda olmadıklarından üçü birden üzerime atladıklarında ben çoktan, diğer tepeciğe atlamıştım bile. Şu Marx Kardeşler, üçü için çok dar olan kâğıtlardan oluşan tepede birbirleriyle çarpıştılar, aşağıya düşmemek için panik içinde bulundukları yere tırnaklarıyla tutunmaya çalıştılar, ancak bunu başaramadıklarından aşağıyı boyladılar.

Ayağa kalkıp neler olduğunu anlamaya çalışan ve ardından benim bulunduğum tepeye atlayan yine önce Kong olmuştu. O daha havadayken ben de kendimi aşağıda öfkeli ve aptal bakışlarla beni bekleyen Hermann ve Hermann'a doğru yere attım.

Bu arada yukarıya ulaşan Kong histerik çığlıklar atarak "Onu bana bırakın!" diye bağırıyordu. Ancak Hermann ve Hermann kendilerini frenleyemeyecek kadar damarlarındaki adrenalinin etkisi altına girmişlerdi bir kez. Şu ikisinden gözleri şaşı olanın ağzı bile köpürmüştü zaten.

Hepimiz aynı anda atladık. İkisi birden bana doğru zıpladıklarında ben de onlara doğru havaya fırladım. Yerden yaklaşık yarım metre havada şu iki saldırganın arasından geçtiğinde, ön ayaklarımı dimdik uzatmış ve tırnaklarımı iyice çıkarttım.

Hermann ve Hermann havada yanımdan geçerlerken onlara hafifçe dokundum ve böylece karınlarında hatırı sayılır sıyrıklar oluştu.

Bu arada Kong'un ne yapacağını tam olarak hesaplamamışım. Öbür tarafa düşüp zemini yeniden ayaklarımın altında hissettiğimde Kong, benden daha yüksekte durduğu yerden aşağıya, tam benim sırtıma atladı ve şu meşhur ense ısırığını atmaya çalıştı. Ani bir refleksle onu sırtımdan silkeledim, yaralarını yalamakla meşgul şu iki doğulunun arasından hızla geçerek, yaklaşık iki buçuk metre kadar yükseğinde yarık bulunan duvara doğru koştum.

İki buçuk metre, ulaşılması güç bir yükseklik. Ancak tereddüt edecek durumda değildim. Can düşmanlarım uğradıkları şaşkınlığı atlatmış, öfke dolu suratlarla bana doğru gelmeye başlamışlardı. Çok fazla düşünmeden en yakınmadaki kâğıt yığını üzerine, oradan da körü körüne tepedeki yarığa doğru zıpladım. Bu küçücük delikten bütün bedenimi geçirebilmemin bundan başka bir yolu yoktu zaten.

Ağrı kızgın bir lav gibi bütün bedenime yayılıyordu, çünkü korktuğum başıma gelmiş ve başarılı bir atlayış yapamamıştım. Tepedeki deliğin kenarına başımı yandan çarptığımdan sürtünme nedeniyle dudağımın sol tarafı kanıyordu. Son anda deliğe ön ayaklarımla tutunabilmiştim. Deliğin kenarlarına titreyerek tutunduğumda, aşağıdaki gözünü kan bürümüş yaratıklar, sanki ben, en iyi atlete ödül olarak verilen et parçasıymışım gibi, bana erişebilmek için durmadan zıplıyorlardı.

Yavaşça, bütün kas gücümü kullanarak ve aşağıya düşecek olursam başıma neler geleceğinden başka bir şey düşünmeyerek kendimi yukarıya doğru çektim ve sonunda deliğin içinden geçmeyi başardım. Aşağıya son bir kez baktığımda, bu berbat filmin zaten daha fazla süremeyeceğini anlamıştım. Kong ile yanındakiler benim kurtulduğumu fark ettiklerinde, birbirlerinin peşi sıra tıpkı benim gibi, kâğıt tomarlarının üzerine çıkarak coşkuyla beni takip etmeye niyetlendiler.

Delikten kurtulur kurtulmaz delicesine bahçeye doğru koşmaya başladım. Burada da karşıma sel çıktı. Gökyüzünde su namına ne varsa, sanki bu gece yere inmişti. Yeri delecekmişçesine yağan ve beni birkaç saniyede tepeden tırnağa sucuk gibi ıslatan bu şey, yağmurdan çok Atlantik Okyanusu'nun kendisiydi sanki. Yağmur damlaları, vücuduma vuran yerleri öyle acıtıyordu ki, sanki hepsi birer bıçaktı. Ayrıca yağmurun yoğunluğundan bir metre ilerisi bile görünmüyordu. Buna ek olarak, sanki kıyamet günü gelmişçesine gökgürültüsü ve şimşeklerin ardı arkası hiç kesilmiyordu.

Tam karşımdaki bahçe duvarına doğru yürüdüm ve tırmanmakla zıplamak arası hareketlerle onun çıktım. Nefes nefese yukarıya vardığımda önce bir soluk aldım, sonra tüylerimdeki suları silkelerken bir yandan da şu yarığa bakıyordum. Onlar da başarmışlardı işte! Delikten önce Kong sonra da Hermann ve Hermann çıktılar ve hızla bana doğru koşmaya başladılar. Seller içinde dünyanın batmak üzere olması onları hiç etkilemiyordu sanki.

Niagara Şelalesi gibi yağan yağmur bahçede küçük göletler oluştururken ben de amaçsızca, daha önce de söylediğim gibi aklımı yitirmişçesine duvarların üzerinde koştukça koşuyor, onların şekline uyarak bir sağa bir sola dönüyor ve bu arada da kendi kendimi, beni

izleyenleri atlattığıma inandırmaya çalışıyordum. Ancak onlar yoğun yağmuru aşarak bana yetişiyor ve henüz yorulmadıklarının açıkça belli olduğu hareketli görüntüleriyle beni onurlandırıyorlardı.

Sonunda aniden durarak biraz düşündüm. Plan yapmadan kaçmanın hiçbir anlamı yoktu, çünkü eninde sonunda bir evin arka duvarıyla çarpışacak ve şu üçünün bana yaklaşmalarını korkuyla bekleyecektim. Bahçelerden birine atlayıp açık bir kiler penceresi bulmak ya da bir kenara toplanmış kuru yaprakların içine gizlenmek zekice, belki de dahiyane bir fikirdi. Çabucak saklanabileceğim bir yer mutlaka bulunabilirdi herhalde.

Görüş açımı yağmurun engellemesine karşın, çok büyük olduğu gerekçesiyle tam arkamdaki bahçe amacıma uygun gibi geldi bana. Simetrik olmayan ve belirgin bir düzen taşımayan bahçede ağaçlar ve çalılar gelişigüzel büyümüştü; fırtınanın etkisiyle bahçedeki plastik masa ve sandalyeler de oradan oraya uçuşuyordu. Bahçenin ortasındaki yapay göletin sınırları yağmurun etkisiyle taşmış ve olasılıkla içinde yaşayan süs balıklarının yaşam alanı genişlemişti. Bahçenin ait olduğu ve hayaletimsi bir karanlığa bürünmüş eski ev ise sanki içinde felaketler barındırıyordu.

Duvardan atladıktan sonra aşağıda düşeceğim yeri tam olarak görememek tek engeldi, çünkü düşeceğim yere ağaçların ve duvarın gölgeleri vuruyordu. Ancak bu riski göze almak zorundaydım.

O andan itibaren bütün olaylar öylesine gerçeküstü bir biçimde gelişti ki, geriye dönüp baktığımda bütün olup bitenler bir kâbusmuş gibime geliyor. Elimde olmadan kapıldığım bu korku girdabının yanında, daha önce olup biten her şey ancak bir başlangıç sayılabilirdi.

Daha fazla düşünmeden eyleme geçerek duvardan aşağıya atladım ve şansıma diz boyu yükseklikteki çimenlerin üzerine yumuşak biçimde düştüm. Artık hemen kaçıp kendime saklanacak bir yer bulmak istiyordum ki, birden çakan güçlü ve uzun süren bir şimşek bütün bahçeyi aydınlatıverdi. Bu arada neyin üzerine düşmüş olduğumu fark ettiğimde sanki kanım dondu.

O tam burnumun dibindeydi ve gök mavisi gözleri, öfkeyle boşalan gökyüzüne düş görüyormuşçasına bakıyordu. O; yüzünde,

kulaklarında, ayaklarında ve kuyruğunda kendine has kahverengi gölgeleri olan kar beyazı bir Bali Adası dişisiydi. Onu Siyam türünden ayıran ve en belirgin özelliği olan uzun tüyleri yağmur suyunu içmiş, başındaki ipek gibi tüyler iğrenç bir yumağa dönüşmüş olduğundan, o mükemmel bedeli, sanki çamaşır makinesinden yeni çıkmış bumburuşuk bir giysiye benziyordu. Uzun, sivri kafasındaki yüzünde, kısa süre önce karşılaşmış olduğu vahşetten eser bile yoktu, tam tersine yüzünde bu acımasız dünyadan uzaklaşan bir ifade vardı Ensesindeki kocaman yaradan artık kan akmıyordu, çünkü zavallının damarlarındaki kanı bütünüyle boşalmıştı; orasından burasından damlayan kanlar da yağmur tarafından hemen yıkanıveriyordu. En yürek parçalayıcı olan ise, onun ileri derecede gebe olmasıydı. Karnındaki kurtçuklar da bu arada iyice belirginleşmeye başlamıştı.

Şu seri cinayetler konusundaki bütün tahminlerim, tıpkı iskambil kâğıtlarıyla büyük uğraş vererek yapılan bir evin tek bir dikkatsiz hareket sonucu yıkıldığı gibi yıkılıvermişti. Ceset bir dişiye aitti. Öldürüldüğü anda kızışmış değildi, çünkü o zaten gebeydi. O, Avrupa kökenli kısa tüylü büyük aileye ait "standart" türden biri değildi, tam tersine seçkin bir ırktan geliyordu. Bu cinayet ve daha önceki bütün cinayetler arasındaki en belirgin benzerlik belki de hepsinin sonunu hazırlayan tedbirsizlikleriydi. Böyle bir caniliği ancak bir deli, çevresine ölüm saçan bir psikopat yapabilirdi. Çünkü iyi niyetle bakıldığında bile bu gelişigüzel kıyımın ardında "makul" bir cinayet nedeni görülemiyordu.

Şimşeğin parlak ışığı sona erince, Balili yine koyu karanlığın içine gömüldü. Artık onun nerede olduğunu bildiğimden, karanlığa rağmen hâlâ görebiliyordum sanki. Ancak o artık, şimşeklerin ürkütücü ışığında olduğu gibi dehşet uyandırmadığından, gölgedeki bir varlığa dönüşmüştü. Kendimi taşlaşmış gibi hissettiğimden, kulağımı bile kıpırdatacak durumda değildim. Sonunda ortaya çıkmış bir Tanrı gibi hiç kuşku duymadan onun cesedine gözlerimi dikmiş bakarken, yağmur beni iliklerime kadar ıslatmış, sanki içime kadar işlemişti. Bütün vücudumu güçlü bir titreme aldı, belki de bu, bir zatürree başlangıcının haberiydi.

"İşte bakın! Ufaklığın nefesi tükenmiş. Herhalde çok fazla kedi maması yemiş."

Kong soluk soluğa duvarın üzerinde durmuş, zafer kazanış bir edayla aşağıya, bana doğru bakıyordu. Hermann ve Hermann da hemen onun arkasında belirerek onu taklit etmeye ve onun gibi aptal aptal sırıtmaya başladılar. Şu dostumu fark etmemiş gibiydiler.

"Evet", dedim üzgün bir tonla. "Nefesim tükendi. Ama nefesi tükenen yalnız ben değilim galiba."

"Sen neler saçmalıyorsun öyle?"

Kong duvardan aşağıya atladı ve tam yanıma düştü, iki yalakası da hemen onu izlediler. Sonra Kong'un bakışları cesede takıldı ve yüzünü birden endişe bürüdü. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldığında ağzı da ses çıkarmadan çığlık atıyormuş gibi ikiye ayrıldı. Hermann ve Hermann da kendilerinden hiç beklenmediği halde bu manzaradan çok etkilendiler.

Sonunda Kong "Solitaire!" diye çığlık attığında, ta yüreğinden ağlamaya başladı. "Ah Solitaire! Solitaire! Sana neler yaptılar böyle? Benim sevgili, güzel Solitaire'im! Tanrım, sana neler yapmışlar böyle? Benim zavallı, zavallı Solitaire'im! Ah Solitaire!..."

Bir yandan çığlık atıp bir yandan hıçkırırken hem cesedi kokluyor ve yağmur dansı yapan bir yerli gibi aklını yitirmişçesine onun etrafında zıplıyordu, hem de duyduğu acıdan yerdeki otları yoluyordu. Kong duygularını nasıl dışa vuruyorsa, içindeki acıyı da aynı aşırılıkta yansıtıyordu. Gücü sonunda tükendiğinden, koca hayvan kendini inleyerek Solitaire'in ölü bedenin üzerine attı ve onun yağmurdan ıslanan tüylerini yalamaya başladı.

"Kimdi o?" diye yan tarafımda duran Hermann'a sordum. O da, sarılmış olduğu diğer çiftinden ağlamaklı bir suratla dönerek, sanki daha birkaç dakika önce derisine okkalı bir dövme yapan ben değilmişim gibi ümitsiz ve kendinde değilmişçesine bana doğru baktı.

"Solitaire patronun en sevdiği bebeğiydi. Ve onun şu karnındaki de, olasılıkla patronundu", diye kısaca yanıtladı.

Tüylerine varıncaya değin saldırgan olan bu üçlüyü bu denli üzgün görmek benim için gerçekten yeni bir deneyimdi Birbirlerine öylesine bağlıydılar ki, birinin duyduğu acıları ve düşünceleri diğeri de aynı yoğunlukta paylaşıyordu. Sonunda Hermann ve Hermann da dayanışma amacıyla patronlarıyla birlikte ağlamaya başladılar.

Ancak Kong yavaş yavaş kendine gelmeye başladı ve içindeki kötülük ile dinamik çabucak geri geldi. Şu bildik korkutucu kabarışını yine gerçekleştirerek patladı.

"Onu öldüreceğim!" diye öyle yüksek bir sesle gürledi ki, sesi gök gürültüsü tanrısının senfonisinden bile baskındı. "Onu lime lime yapıp bağırsaklarını mikrodalgada pişireceğim! Onu boynundan ısırarak bütün kanını içeceğim! Onun testislerini kopartıp kendine yedireceğim. Ben, ben..."

Bağırmaktan nefesi kesildiğinden ağzından balgamlar ve henüz öğütememiş olduğu yiyecekler çıkmaya başladı. Sonra yine, bu küçük iğrençliği hiç dikkate almadan gürlemeye devam etti.

"Hangi kalpsiz yaratık yaptı bunu? Kim? Yoksa sen miydin?"

Yarı çılgın biçimde bana baktıktan sonra, bu söylediğine kendi de inanmayarak başını iki yana salladı. İçime biraz su serpilmişti.

"Hayır, bunu sen yapamazsın. Sen olamazsın. Böyle bir iş için sen çok aptalsın. Ayrıca bunun için zamanın da yoktu. O zaman kim yaptı? Kim yaptı? Ahh..."

İçindeki sınırsız öfke birden kayboldu ve yeniden acılar içinde, sevgilisine bakmaya başladı. Onun duygusal yaşamını, kendiliğinden birden bire kabaran ve yine aynı biçimde birden yok olan duygusal dalgalanmalar belirliyor olmalıydı. Zavallı... hemen belirteyim onu şu an gerçekten bir zavallı olarak görüyordum, çünkü o şu an, tıpkı yaptığı şeyleri ve her an değişen tepkilerini denetleyemeyen küçük bir çocuk gibiydi. Hermann

Hermann, bu zor anında ona destek olabilmek için dikkatle ona yaklaştılar. Üç kafadar baş başa vererek sessizce cesedin üzerinde ağlamaya başladılar.

Birden çalıların arasından bir hışırtı geldi. Bu sesi hepimiz ayni anda duyduk ve kulak kesildik. Fırtınanın durmadan yağmuru oradan oraya savurarak sesler ve hışırtılar çıkartarak diğer bütün sesleri bastırmasına karşın bu hışırtı çok net biçimde duyulmuştu. Çok yakınımızda başka biri daha olmalıydı.

Kong elektriğe kapılmış gibi kafasını dimdik yukarı kaldırdı. Burnuyla mekanik bir tempo ve ritimle etrafı koklamaya başladı. Hermann ve Hermann da onun gibi yaparak etrafı derin derin

kokladılar. Bakışlarımız ister istemez yaklaşık dört adım uzağımızdaki ağaca yöneldi. Birden ağacın dibindeki yapraksız çalılık içinden bir şey fırlayarak paytak bir yürüyüşle yakındaki başka bir ağaca güçlükle yürümeye başladı; amacı bizden kaçarak saklanmaktı, ama bu o kadar saçma ve aptalcaydı ki, zaten olup biten her şeyi biz de görüyorduk. Buna rağmen bütün olay o kadar çabuk ve ani oldu ki, siluetinden bu yabancının bizden biri olduğunu fark etmemize karşın onun tüylerinin rengini ve bizim için önemli olan onun kim olduğunu bir türlü anlayamamıştık. Böylece incecik bir ağacın arkasına gizlenerek, olasılıkla bu basit yanıltma numarasıyla bizleri gerçekten atlattığını sanıyor olmalıydı.

Alışılageldiği gibi Kong önce, aklından geçenleri yüksek sesle haykırmaya başladı.

"Tanrı sana acısın!" diye kükredi. "Tanrı sana acısın! Eğer bir zamanlar bir yerlerin ağrıdıysa, biraz sonra başına geleceklerin yanında o tür acılar çok küçük kalacak! Kafanı kopardıktan sonra gırtlağına sıçacağım senin! Kalbini yerinden sökerek onunla masa tenisi oynayacağım! Ben sana..."

Olacakları önceden bildirmesi etkisini göstermişti: Yabancı kendine has paytak yürüyüşüyle karşı taraftaki duvara doğru dört nala koşmaya başladı. Kong ile maiyeti derhal onun ardından koşmaya başladıklarında gökyüzünde şimşekler, sanki bu dramatik anın altını çizmek istercesine ardı ardına çakıyordu. Onların arkasından bağırarak, bu kadar aceleci olmamalarını, bu yabancının da belki bizler gibi buradaki cesetle rastlantısal olarak karşılaştığını, önce onun ifadesini almamız gerektiğini, suçu ispat edilene kadar herkesin suçsuz sayıldığım filan söylemek istedim... Ama aynı anda, onlara bunları söylememin ne kadar gülünç olacağını düşündüm. Bu o kadar saçmaydı ki, tıpkı dörtnala koşan bir at sürüsünün ardından trafik işaretlerine uymalarını hatırlatmak gibi bir şeydi. Olabileceklerin en kötüsünü önleyebilmek için, hem avcı hem vahşi birisi olarak bana da onların ardından koşmaktan başka bir şey kalmamıştı. Uzaktan görebildiğim kadarıyla oldukça bakımsız, gri renkte bir İranlı ya da en azından yoğun İranlı izleri taşıyan bir melez olan şu paytak yürüyüşlü yabancı, şaşırtıcı derecede atikti. Koşarken hiç vakit kaybetmeden bahçenin bitiminde bulunan duvara atlarken, yavaşça kalkan bir

jumbo jet etkisi bırakıyordu. Yukarıya vardığında tıpkı hücum anındaki bir bölük gibi kendini izleyenlere aceleci fakat tuhaf biçimde ilgisiz bir göz attı. Çakan büyük bir şimşek ve ardından gelen kulakları sağır edici gök gürültüsü sırasında meydan yine aydınlandı ve o an onun yüzünü ilk kez görebildim. Onu neden kovaladığımızı anlayamamış olacak ki, alnını kırıştırıp duruyordu. Evet o gerçekten çok şaşırmıştı, ancak kendini kovalayanlara karşı kendini savunmak ya da acındırmak için yalvarmaya hiç niyeti yoktu. O an için gerçek bir korku duymuyordu, ancak epeyce kafası karışmıştı. Allak bullak olan yüz ifadesine bir de tuhaf davranışları eklendiğinde komik bir kukumav kuşu görüntüsü veriyordu.

Duvarın üzerinden komşu bahçeye atlayarak gözden kayboldu. Kong, Hermann ve Hermann ve birkaç saniye sonra da olsa aynı duvarın üzerine çıktığımızda, kuşkulunun öbür taraftaki duvara nasıl tırmandığını ve buradan da aceleyle öbür tarafa beceriklice nasıl atladığını izleyebilmiştik. Yani böylece bütün olay yineleniyordu. Biz de onu izleyerek bahçeyi geçip diğer duvara tırmandık.

Yok olmuştu! Sanki yer yarılıp içine girmiş gibi ortadan kaybolmuş ve olasılıkla buraya geldiği, kendi sarı yeraltı dünyasına geri dönmüştü. Hepimizin suratları biraz öncekinin aynısı olmuştu yine. Yine bir bahçe, yine dört köşe duvarlar, yine çıplak ağaçlarla dolu uçsuz bucaksız arazi, bozulmuş çiçek ekim alanları, dağınık duran bahçe mobilyaları, betimlemesi güç kara hurdaları ve elbette şu mahzun ızgaralar.

Kong, konsantre olarak düşünmeye çalışırken onun o basit ruh dünyasında olup bitenler çok açık biçimde yüzüne de yansıyordu. Sağırlar için harika bir öğretmen olurdu ondan. Sonra bana doğru döndü.

"Şu leş kargasının nereye sıvıştığı konusunda bir fikrin var mı, Çokbilmiş?"

İşe bakın, benim fikrimi soruyor! Bu ne şeref! Bu ne lütuf! Daha birkaç dakika önce beni paralamak, parçalara ayırarak kıyma makinesinden geçirmek istediğini herhalde unutmuştu.

"Hayır", dedim. "Bu lanet havada ve göz gözü görmeyen karanlıkta kendi evimin bile nerede kaldığını bilmiyorum."

Durmadan sırıtan şu Hermann, "Kesinlikle yoluna devam etmiştir, patron" dedi ve ekledi. "Kesinlikle bütün duvarları geçe geçe kaçmaya devam ediyor olmalı. Ancak bundan sonra yalnızca üç bahçe daha var. Sonra adanın sonuna geliniyor. Bölgenin uç kısmında onu kıstırabiliriz aslında!"

Kong'un yüzünde birden bir gülücük belirdi. Basit çözümler onu hayran bırakıyordu.

"Evet, evet, evet" diye tekrarladıktan sonra, "hadi yürüyün bakalım!" dedi.

Üç silahşor duvardan atlayarak bahçeyi geçtiler, sonra diğer duvara tırmanarak gözden kayboldular. Bu gecelik av işinden de, aniden ortaya çıkan cesetlerden de, sözüm ona katillerden de bıkmıştım artık. Şu tuhaf tipi yakaladıkları anda linç etmemeleri için benim de onlarla gitmem gerekiyor^ belki de. Ama şimdiye kadar yaşadıklarım gücümü öylesin? tüketmişti ki, artık sendelemeye başlamıştım. İçimde hem biraz suçluluk duygusu vardı, hem de kendimi o kadar suçlu hissetmiyordum, ancak artık benim de bu duruma ayak uy. durmam gerekiyordu.

Şu İranlı birdenbire yeniden ortaya çıkıverdi. Gözlerime inanamıyordum, ancak onun, benim türümden olanlara zor durumlarında güvenli bir sığmak görevi gören, çimenlerin üzerinde ters çevrili duran eski bir küvet üzerindeki, olasılıkla çürüme sonucu açılan bir delikten güçlükle çıkmaya çalıştığını görüyordum işte. Bulunduğu yerden çıkınca biraz mola verdi. Bu kadar heyecan onu yormuş olmalıydı, ama yine de Kong'a kahvaltı olmaktan daha iyiydi. Gerçekten de tehlikeyi ucuz atlatmıştı.

Arkası bana dönük oturduğundan, beni fark etmemişti. Saklandığı yerden onu takip edenlerin gittiğini görünce ve bu karmaşa içinde sayı saymayı da olasılıkla unuttuğundan, hepsini atlattığını düşünüyor olmalıydı.

Hiç çevresine bile bakmadan güç bela ayağa kalktı, sakin biçimde yine paytak paytak yürüyerek bahçeyi boylamasına geçerek sarmaşıkların ve değerli bitkilerin bulunduğu köşeye gitti. Bu yoğun yeşilliğin içine atlayarak gözden kayboluverdi. Yorgunluktan ölmek üzere bile olsam bütün bu gereksiz olayları yaşadıktan sonra şimdi

pes edemezdim doğrusu. Sonuçta ben de duvardan aşağıya atlayarak şu bitki yumağına doğru yaklaştım. Gerçekten de burada, sarmaşıklarla çok iyi gizlenmiş, diğer ucu boru biçimindeki bir tünele açılan bir yarık vardı. Bu tünelden, benim önümden giden türdeşimin çıkardığı sesler yankılanıyordu. Bu bağlantı olasılıkla ya kanalizasyona ya da yer altındaki bir yere gidiyordu.

Biraz durup düşündüm. Duruma bakılırsa ölebileceğim iki yol vardı. Eğer izleri takip etmezsem oracıkta meraktan patlayabilirdim, ye eğer onu izleyecek olursam bir kitle katili beni dünyaya yollayacaktı. Birincisinin daha acı verici olduğunu düşünerek, ikinci ölüm yolunu seçtim.

Şu daracık deliğe güçlükle girdikten sonra bu gizli geçidin oldukça dar, kare biçiminde olasılıkla bazalttan yapılmış bir baca olduğunu fark ettim. Geçidin çeperleri çamur, yosun ve zamanla oluşan pisliklerle doluydu. Bu geçit hangi amaca hizmet ediyorsa ya da bir zamanlar hangi amaca hizmet etmiş olursa olsun, görünüşe göre yüzyıllardır toprağın altında gizli kalmış olmalıydı. İçersi öyle bunaltıcıydı ki, ancak sürünerek ilerleyebiliyor ve klostrofobi krizine girmemek için büyük çaba harcıyordum. Şu gizemli İranlıdan hiçbir eser yoktu. Duruma bakılırsa o, bacanın sonuna ulaşmıştı. Şu uğursuz tünel aşağıya doğru eğimli olmasına rağmen başta güçlükle ilerleyebiliyordum, çünkü eğim oldukça azdı. Ancak bir süre sonra tünel öylesine dikleşti ki, korkuyla kendimi frenlemeye çalıştım, ama yine de büyük bir hızla aşağıya doğru kaydım. Bu işkence epey uzun sürdü ve ben bu arada sürtünmeden dolayı, vahşi bir hayvan gibi kokan baca temizleyicilerine benzemiştim. Sonra birden ayaklarımın altındaki zemin kayboldu ve aşağıya düştüm(11).

İçi taştan oyulmuş bir soğana benzeyen, küçücük, kupa gibi bir odanın içine yuvarlanmıştım. İçersi kapkaranlıktı, ancak sağ taraftaki bir delikten içeriye biraz ışık sızıyor ve acil durumda dengenizi sağlamaya yardımcı oluyordu. Yeniden tuzağa düştüğüme göre yeni bir araştırma gezisi yapmaktan başka seçeneğim kalmamıştı, hem bu arada serüven zevkim de kamçılanmıştı. Kısa süre sonra mutlaka bu labirentin içini benden çok daha iyi bilen şu kasapla karşılaşacaktım, o da bana saati soracak sonra da beni yalayıp yutacaktı. Bütün zeki ve düşgücü sahibi canlılar gibi ben de sık sık

ölümüm hakkında düşünmüş, en tuhaf hayallerde kendimden geçmiştim. Her yaşamın sonunun kırık dökük olduğunu ya da sefil bir yoksulluk içinde tükendiğini hiç hesaba katmamıştım. Demek ki Çokbilmiş Francis son nefesini işte böyle verecekti. Yer altında, karanlık, soğuk bir mağarada, namı diğer Paytak da denilen İranlı bir melezin pis kokan ağzında yitip gidecektim demek ha! Kuşkusuz birçoğu buna çok üzülecektir. Benim ölmemin ya da birden ortadan kaybolmamın ardından öncelikle Gustav gözleri iki gözü iki çeşme ağlayacak ve kederinden haftalarca yataktan çıkmayacaktır. Ancak bu acı da zamanla unutulup gidecek, anılardaki yaralar kapanacaktır. Kim bilir belki de iki ya da üç ay sonra bir başkası benim yemek yediğim kapları kullanacak, "benim en iyi dostuma" kulaklarının arkasını kaşıtacak ve belki de bu arada zevkten yellenecektir Şu zombi kılıklı sayın Deep Purple benim o tüyler ürpertici güzellikteki düşümde nasıl demişti? Öyle ya da böyledir hayat, öyle ya da böyledir dünya!

Peki benim burada işim neydi? Hayatımda asla yapmayacağım bir şey yapıyordum, yani teslim oluyordum! Korkudan mı, tükenmişlikten mi yoksa bunadığım için mi yapıyordum bunu tam bilemiyordum. Atlattığım bütün şu birbiri ardına gelen korkunç olayların, beni farklı biri yapmaya başladığı apaçık ortadaydı. İstesem de istemesem de bunu kendi kendime itiraf etmek zorundaydım. Bu sinsi hastalığın ilacı, güçlü olup kendini koyvermemekti! Kendine mukayyet olmaktı! Yürekli olmaktı!

Korkudan küt küt atan kalbimle delikten geçerek, bulunduğum yer konusundaki tahminlerimi doğrular gibi gözüken karanlık bir koridora çıktım. Büyük olasılıkla, katakom da denilen bir yeraltı mezarlığına inmiştim. Gustav ile entelektüel anlamda paylaştığım tek şey arkeoloji olmasına rağmen, açık söyleyeyim şaşkınlığımın doruk noktasındaydım. Kimbilir kaç kez Gustav’ın o harika resimli kitaplarına, eski çağlan, ölüp gitmiş imparatorluk ve kültürleri konu alan tarih kitaplarına bakarken zevkten kendimden geçmişimdir. İçinde farklı kavimleri ve devirleri barındıran bu denli eski bir tarihe sahip olan bir ülkenin böylesi sürpriz kalıntılar içermesi aslında hiç de şaşırtıcı değildi. Örneğin unutuldukları için ancak ilk kez 16. yüzyılda ortaya çıkartılmaya başlanan katakomların hepsi kesinlikle henüz bulunmamıştır. Bu arada yalnız Hıristiyan katakompları değil, aynı

zamanda gnostik ve Yahudi katakompları da bulunmuştur, örneğin bunların Roma'daki toplam uzunluğu yüz elli kilometreyi bulmaktadır. Bu keşfime dayanarak, yukarıda, yani bugün bahçelerin bulunduğu alanda çok eskiden, büyük olasılıkla da Orta Çağ'da bir kilise ya da bir manastır bulunduğunu iddia etmem yanlış olmayacaktır. Heri bir zamanda bilinmeyen bir nedenden dolayı binanın yeryüzünde kalan bölümü yıkılmış, yeraltında kalan kısımları aynen korunmuştu. Bu durumda beni buraya getiren baca, yer altındaki bu dünyaya temiz hava akışını sağlamak için yapılmış olmalıydı.

Duvarları kayaç kiriyle kaplı, tanınamayacak kadar erken dönem Hıristiyanlık minyatürleri ve kutsal resimlerle süslü olan bu taş koridor beni başka koridorlara da götürdüğünden kısa süre sonra karmaşık bir labirentin içinde bulunduğuma inanmaya başlamıştım. Duvarlara oyulmuş mezarların içinde insan iskeletlerinin bozulmuş kalıntıları vardı. Bazı mezarların içi, üzerinde İncil'den alıntılar bulunan taş kapaklar bulunması nedeniyle görülemiyordu. Geçtiğim bütün yollar yıkılmış duvar kalıntıları ya da duvarlardan dökülmüş taş parçalarıyla dolu olduğundan bunların üzerinden atlayarak yoluma devam edebiliyordum. Birçok yerde de bütün tavan çöktüğünden ilerleyebilmek için önce bir geçit bulmam gerekiyordu. Olasılıkla bu yıkıntıların nedeni depremler ya da ikinci Dünya Savaşı sırasındaki bombardımanın yarattığı sarsıntılardı. Bütün bunları gördükten sonra, böylesine değerli parçaların bulunduğu bir arkeolojik dünyaya şu dostumuzun özen gösterdiğine inanmıyordum. Bu gizemli yerin, bir zamanlar küçük ve önemsiz bir tarikatın merkezi olduğu yolundaki tahminlerimde haklıydım galiba.

Bütün bunlara karşın katakomp etkisini inkâr etmiyordu. Trans halindeymiş gibi taş labirentin içinde yürürken, aklımdan, her an şu karanlık tipli İranlı’nın saldırısına uğrayabileceğimi geçiriyordum. Duvarlardaki yarıklardan sızan yağmur sularının yere damlamasıyla çıkan seslerin yankıları adeta tuhaf bir müzik oluşturuyordu. Labirentin içini ezberlemiş olduğuma inanana kadar, hem korkudan taş kesilerek hem de hayranlık içinde bu ölü yeraltı sarayını dolaştım durdum.

Sonra birdenbire, görüntüsü bile aklımı başımdan alan hac şeklinde bombeli tavanı olan yuvarlak bir odaya ulaştım. İçerideki bütün

duvarlarda ya da kubbenin iç kısmını oluşturan duvarların içine açılan oyuklar herhalde bir zamanlar mum dikmeye ya da kutsal sayılan şeyleri koymaya yarıyordu, ancak bunlar çirkin bir şekilde amaç dışı bir görev görüyordu. Çünkü bunların içinde şimdi bir sürü türdeşimin kemikleri bulunuyor, buradaki hava ortamı nedeniyle çürüyüp gitmeye karşı koyarak kurumuş da olsa hâlâ üzerinde derileri bulunan kardeşlerim yatıyordu. Bu oyuklar üzerine insanlar gibi kıçları üzerine dik olarak oturtulmuş olan ölüler oyuk gözleriyle bana oldukça dokunaklı bakıyorlardı. Yok oluşun eşiğinde olan bunların hepsi kurutulmuş çiçeklerle süslenmişlerdi. En tuhaf ve dehşet verici olan şey ise sunaktı. Odanın tam ortasında bulunan, ön tarafına özensizce oyulmuş bir haç bulunan bu dev taş bloğun üzerinde kemiklerden oluşan dev bir yığın, yanlarında da içindeki mumlar çok uzun zaman önce sönmüş ayaklı şamdanlar vardı. Bu korku yapıtının üzerinde bir kurukafa konmuş, çevresi de solmuş çiçeklerle süslenmişti. Taş zemin de, insanlara ait olmayan iskelet parçalarıyla öyle döşenmişti ki, bütün bunların sorumlusu olan kaçık herhalde kemikleri nasıl uyumlu biçimde yan yana koyacağını bilememişti. Bu sunağın biraz ötesinde sayfaları açık, dağılmak üzere olan kitaplar ve deri ciltli eserler karma karışık biçimde bir yığın halinde duruyordu. Zamanın acımasız dişleri ve çeşitli hayvanlar bunları kemirmiş ve tanınmayacak hale getirmişti. Bunların bir zamanlar, bu odaya getirildikleri ana kadar şu manastıra ait olduklarını düşündüm. Kâbus gibi olayı bütün manzarayı dev örümcek ağları sarıyordu, olasılıkla burada reler cennet gibi bir yaşam sürüyordu.

Ağzımı açmış sihirli bir çekim gücüyle yapının merkezine doğru ilerleyip burada, benim türümden kaç kişinin yattığını ya da son yolculuğuna gittiğini tahmin etmeye çalışırken burnuma birden bir leş kokusu geldi. Evet, bu zavallıların henüz hepsi iskelet haline gelmemişti. Sayıları az da olsa hâlâ bazıları çürümenin son çilesini çekiyordu ki, bu da sürüyle kurtçusun ve çeşitli yaratığın onlar üzerinde çalıştığı anlamına geliyordu. Yapının içini dolduran çeşitli kokular, özellikle de dışkı kokusunun keskinliği insanın burun direğini kıracaktı sanki.

O an aklıma, içgüdüleri sayesinde gerçek katili ayırt edebilmiş olan Kong geldi. Oysa ben yine dahice davranıp, olayları güç biçimde

çözümleme yolunu seçmiştim, ancak yaptıklarım hiçbir işe yaramamıştı. İnsanları taklit ederek ne kadar çocukça bir yaklaşımın zekice hipotezleri ortaya atmıştım. Ancak olayın ardında hiçbir mantık yoktu ki. Ruh hastası bir İranlı olan katil, kurbanlarına saldırıp onları öldürdükten sonra onları buraya, yani kendi kült bölgesine getiriyordu. Cinayet nedenine gelince, öldürmek ya törenin bir parçasıydı ya da o, bütünüyle aklını kaçırmıştı.

Karanlıkta kalan tek bir nokta vardı. Bali Adalı olan Solitaire'den önce öldürülen altı türdeşimi acaba neden bu katakompa getirmemişti? Neyse ki bu küçük ayrıntılar konusunda daha fazla kafa yormama gerek yoktu, çünkü nasıl olsa şu paytakla kısa süre sonra karşılaşacaktım ve ondan sonra da düşünmeme hiç gerek kalmayacaktı. Duvar boyunca yürüyerek, kurutulmuş çiçek demetleri arasında kuşkulu duran, Mumyalanmış gibi görünen türdeşlerime bakıyordum. Bazılarının ne kadar iyi korunmuş olması gerçekten hayret verici bir şeydi. Şöyle bir bakıldığında bile, onların ne kadar cılız olduklarını görebilir, tıpkı hayvan düşmanı ülkelerde sıklıkla karşılaşabileceğiniz örneklerde olduğu gibi, onları rahatlıkla canlı sanabilirdiniz. Ara sıra da olsa onların yer yer yırtılmış derilerinin içinden çıkan böcekler bütün manzarayı berbat ediyordu.

Beni en çok etkileyen de karanlık bir oyuğun içinde bulunan bir kardeşim olmuştu. Sırf onu daha yakından izleyebilmek için yürüyüşümü yarıda kestim. Üzerine bir gölge vurmasına rağmen onda, canlı birine ait yer yer fizyolojik izlere rastladım, hem dimdik tüyleri bile öylece korunabilmişti. Gözlerini kapamış, sanki uyuyordu. Gerçekten onun soluk alıp vermesini görmeyi dileyip yanılabilirdiniz, ancak biliyordunuz ki o bir...

Aniden gözlerini açtı! Aynı anda onun mistik ölüler ordusundan biri olmayıp, beni öldürebilmek için iyi bir sürpriz hazırlamış olan şu bizim paytak olduğunu fark ettim. Bir anda nefesim kesildi ve korkudan dişlerim takırdamaya başladı. Onun gibi bir hayvan için bana tepeden saldırarak, babadan kalma geleneklerle kafamı koparmak işten bile değildi. Tuhaf biçimde titriyordu, sanki o kocaman, hızla dönüp duran gözleri heyecanla kırpışıyordu.

"Ölü bekleyicisine acı verme", dedi boğuk, bozuk bir sesle. Bedenindeki titreme yavaş yavaş yerini güçlü bir sallanmaya bıraktı.

Bu arada gözlerini yine öyle tuhaf çevirmeyi başladı ki, daha önceki o kukumav haline benzemeye başlamıştı. Onu yukarıdaki bahçede iyice görmüştüm. Gerçekte o, sefil, pislik içinde yüzen, tüyleri yapış yapış olmuş İranlı biriydi. Yakından bakıldığında tüylerinin renginin gri değil mavi olduğu görülebiliyordu; ancak bu, uzman birinin ayırt edebileceği bir maviydi, çünkü yetkin olmayan göz, bu tonu koyu gri olarak algılayabilirdi. Bedeninden durmadan yayılan pis kokudan neredeyse bayılacaktım. Birden kafamın içinden soğuk bir espri geçti ve onun kurbanlarını belki de önce böyle bayılttığını düşündüm.

"Ölü bekleyicisine acı verme", diye yineledi.

Konuşurken bana doğru değil, donuk gözlerle karşıya baktığını fark ettim.

"Ölü bekleyicinin tapınağı terk ederek ve kutsal kuralları ihlal ederek günah işlediği muhakkak. Herhalde en büyük günah budur. Bunun için en acı biçimde cezalandırılacaktır. Ancak eğer ölü bekleyicisi yok olursa, ölülere kim çiçek getirecek, onların evini böyle muhteşem kim süsleyecek, onları kim anımsayacak? Onlar için kim dua edecek ve onları kim karşılayacak. Bir daha asla, ama asla tapmağı terk etmeyeceğime ve başkasının işine karışarak yüzüme gözüme bulaştırmayacağıma, ölüler imparatoru peygamber üzerine yemin ederim..."

İşte böyle devam etti. Duruma bakılırsa burnunu gereğinden fazla şu yırtık pırtık Manastır kitaplarına sokmuş ve bunun yan etkisi olarak da konuşma biçimi o kitapların hitap biçimine benzemişti. Bu arada, onun bu dokunaklı konuşmasını ne zaman bitirip bana saldıracağını merak ediyordum.

Korkudan çok merağım nedeniyle "Beni ne zaman öldüreceksin, kardeşim?" diye sözünü keserek sordum.

"Öldürmek mi? Cinayet mi? Ahh, ölüm bu mihnethanede bir son değildir ki. Şeytan Jahwe azgın boğasıyla bütün ülkeyi dolaşıp senin koyunlarını birbirine düşürür. Bu günahkârlar barış yolunu tanımazlar ki; onların dünyasında hak diye bir şey yoktur. Eğri büğrü dünyalarına kim girerse, artık onlar barış diye bir şey tanımazlar. Bu yüzden hak bizden uzaktır, adalet bize ulaşamaz. Aydınlık ümit ediyoruz, ama işe

bak ki hep karanlıktayız. Sanki geceymiş gibi öğle vakti ortalıkta sürtüp duruyoruz, tıpkı ölüler gibi karanlığın içinde oturuyoruz..."

"Dur, dur, dur!" diye bağırdım kendimden geçerek. "Söylesene, birini ensesinden ısırmadan önce ona hep vaaz mı verirsin sen?"

Felicitas artık, şu katilin öldürmeden önce kurbanlarına, içinde anlamlar gizli bir konuşma yaptığını öğrenmişti. Bu kokuşmanın da "gizli anlamlar" içerenler kategorisine girip girmediği konusunda kuşkuluydum.

Ancak şu İranlı vaazını yarıda keserek ilk kez bana doğru baktı. Olasılıkla sorumu anlamadığından yanıtlayacakmış gibi görünmediğinden hemen ikinci sorumu sordum.

"Senin adın ne dostum?"

Nefret dolu yüzünde birden bir sevinç belirdi. "Bana ölü bekleyicisi Jesaja derler," diye gururla yanıtladı beni.

"Eee, bütün bunları sen mi becerdin?" Yani bütün şu kemikleri demek istiyorum. Onların hepsini öldürerek buraya sen mi getirdin?"

Fıldır fıldır dönen gözleri birden durdu ve fanatik bir tavırla bana doğru baktı.

"Yoo hayır yabancı, ölüler bana gelir. Onlar peygamber tarafından bana yollanırlar."

Yavaş yavaş gevşedim ve içimdeki öfke biraz olsun dindi. Evet o, katilden çok sıradan bir deliye benziyordu. Belki de birisi onu bir maşa olarak kullanıyordu. Jesaja'nın bu gizemli kişiyi tanıyıp tanımadığını ve çılgın olayların nasıl başladığını mutlaka öğrenmem gerekiyordu.

"Benden korkmana gerek yok Jesaja. Benim adım Francis ve senden yalnızca birkaç şey öğrenmek istiyorum. Bu konuda kendini biraz zorlarsan, gerçekten çok sevinirim. Birinci sorum: Sen nerelisin ve nasıl oldu da bu korkunç yere düştün?"

Son söylediğim şey onu biraz kırmış olmalıydı çünkü alınmış gibi, yüzünü hemen asıverdi. Buna rağmen istediğim bilgileri vermeye hazırdı.

"Ölü bekleyicisi çok eskiden bu yana tapmakta oturur, o karanlıkların çocuğudur. Işığı görür görmez gözleri kamaşır ve

canlıların imparatorluğundan ayrılmak zorundadır. Bir zamanlar orası, ölü bekleyicisinin doğduğu bir düş ülkesiydi. Öfke ve işkenceyle yönetilirdi, gülme diye bir şey bilinmezdi orada. Düş ülkesinde peygamberin de etkisi vardı ve o bizi kurtuluşa erdirdi. Sonra da dedi ki: Herkesten güçlü olan Tanrım, sen şu zavallıların sesini duy ve bizleri kötülerin eziyetinden koru! Bizi korkularımızdan arındır! Göster kendini, ey lahwe! Bizleri kurtar, Ey benim Tanrım!..."

"Peki şu düş ülkesinden nasıl kaçıp kurtuldun Jesaja?"

"Tanrı, peygamberin yakarmalarını işitti onun bütün düşmanlarının suratlarını darmadağın edip canilerin dişlerini kırdı. Sonra da aydınlık gün infilak ettiğinde, düş ülkesi de infilak etti. ve bütün acı çekenler şaşkın biçimde dağılıp dört bir tarafa yollandılar."

"Peki peygambere ne oldu?"

"O gökyüzüne çıktı."

"Sen bunu gördün mü?"

"Hayır. Bu mucizeyi kimse görmedi. Efendimizi tanıyanların hepsi düş ülkesinde öldüler. Ölüp gidenlerin çocukları olarak bizlere de yalnızca karmaşık hayaller kaldı."

"Aydınlık gün infilak ettikten sonra sen ne yaptın peki?"

"Bedenimde türlü acılar, sarhoş gibi oradan buraya dolaşıp durdum. Gün ve gece birbirinin içine karışmaya başladı ve sonunda birbirinin içinde eriyip gitti. Sonra, açlık ve susuzluk beni tükettiğinde ve duyularımı yitirmeye başladığımda ölümle kalım arasında bir ayrım noktasında bulunuyordum ki, tam o sırada Joker Baba ile karşılaştım."

"Joker mi?"

"Elbette, şu lütufkâr ve çok sevilen Joker Baha'ydı o. Bu tapmağı evvel zamandan beri yuvası bilmiş olduğundan tutup beni buraya taşıdı ve bana nefis yiyecek içecekler sundu. Bundan sonraki yıllarda bana avlanmayı ve yeraltı dünyasında suya nasıl ulaşabileceğimi öğretti. Ek olarak, şu kutsal yazıları okuyabilmem için bana okumayı ve sonra da nasıl cesur bir tanrı insanı olabileceğimi öğretti. Sonra, Joker Baba'nın üzüntüyle bana, peygamberin sözlerini iletmek ve yaymak için benden ayrılması gerektiğini söylediği zaman geldi çattı.

Herkes yeniden dirilmiş olanın etkisini tanımalı ve bunun üzerine dindar biçimde yaşamalı, diyordu. Sonra buralardan gitti ve ben de tapınakta yalnız başıma kaldım."

"Bu anlattıkların çok etkileyici Jesaja. Acaba bana, şu sevgili Joker Baba'nın bu nefis kemik koleksiyonunun nasıl toplayabildiğini de anlatabilir misin?"

"Yo hayır. Hayır. Joker Baba ve ben birlikte olduğumuzda bütün bu ölüler bizim aramızda değildi. Tapmak yalnızca bir tefekkür ve Jahwe'ye dua yeriydi. Ancak, Joker Baba gittikten uzun zaman sonra günün birinde, gece dünyası ile gündüz dünyasını birbirine bağlayan kanalların birinden bir yuvarlanma sesinin geldiğini duydum. Ölü olarak aşağıya yuvarlananı görebilmek için hemen oraya doğru gittim ve tam zamanında çıkış borusunun ağzındaydım. 'Aman Tanrım, peygamberin kara tüyleri adına, bu da ne demek oluyordu böyle?!' diye bağırdığımda neler olup bittiğinden haberim yoktu. Aklımı yitirmişçesine aşağıya yuvarlanan bu dişi türdeşimin etrafında koşuşup Jahwe'den yardım ve dayanma gücü istiyordum. Yoksa cehennem zebanileri bana bir oyun mu oynuyorlardı? Ya da yukarıda dehşetli bir savaş mı çıkmıştı? Bildiğim tek şey, müthiş korkmuş olmamdı. Ancak birdenbire efendimizin, bizim kutsal peygamberimizin bana seslendiğini işittim."

"Ne? Yani şu kanalın içinden gelen bir ses mi duydun?"

"Hayır, o herhangi bir ses değildi, onun sesiydi!"

"Peki, onun sesi ne diyordu?"

"Benim, ölü bekleyicisi olarak seçildiğimi söylüyordu. Ben de kanalın içine doğru şunları söyledim: 'Efendimiz, sen o kadar yücesin ki, senin sonsuz bilgeliğin yanında ben ancak sefil mecnun sayılırım. Biliyorum, senin yaptıklarının hesabı sorulmaz, ancak lütfen bana bu dişi kardeşimin nereden geldiğini ve neden kanlar içinde olduğunu söyle!' Efendi sonra yine konuştu, ancak bu kez sesi öfke ve zehir doluydu: 'Sen yalnızca görevin olan ölü bekleyiciliğini yap ve ilahi şeylere fazla kafanı yorma! Çünkü küçük bir baş çok fazla düşünürse, o zaman bir kabak gibi birden büyür ve sonra da kırılıverir! Ve eğer gündüz dünyasına bir kez bile çıkmaya cüret edersen, seni yakarım!"

"Yani sen de itaat edip, durmadan aşağıya atılan cesetleri almaya başladın."

"Evet, aynen öyle oldu. Ölülerin tapınağımda rahat etmeleri için elimden geleni yaptım. Onları, kanallarda yetişen çiçeklerle süsledim ve ruhlarının kurtulması için onlara dualar ettim. Efendimiz, onun dediklerini yerine getirdiğim için beni övdü ve sık sık beni kutsadı. Benimle her seferinde bilgece konuşuyor ve ardından da aşağıya yağlı bir fare yolluyordu. Ancak birdenbire her şey değişiverdi."

"Öyle mi?"

Bir şeyler olacağını hissediyordum.

"Efendimiz son zamanlarda aşağıdaki bu ölüler sarayına artık ne ölü yolluyordu ne de benimle konuşuyordu. Beni unutmuştu."

"Onun yokluğunu hissettiğin için de bu gece yukarıya çıktın. Ölüleri kendi gözlerinle görmek ve eğer birkaç tane bulursan onları tapmağa getirmek istiyordun, aslında bunu neredeyse başarıyordun da."

"Gerçekten öyle, büyük günah işledim ben, çünkü kutsal emirler, gündüz dünyasına çıkmamı kesinlikle yasaklamaktadır. Ancak ölü bekleyicisi artık yeni ölüler alamıyorsa, onun ne yararı vardır ki? Efendim beni terk etti, bu sadık hizmetkârına artık yüz çevirdi."

Evet, ama neden? diye soracaktım ki son anda bundan vazgeçtim, çünkü artık onun ne cevap vereceğini bildiğimi sanıyordum. Bunun nedeni olarak bana kesinlikle ya çok az dua ettiğini ya tövbekar olduğunu ya görevini kötü yaptığını ya da onun arkaik dünya görüşü doğrultusunda başka naif nedenler uyduracaktı.

Dehşetin boyutları birdenbire yükselmiş, içinde bulunduğumuz duruma uygun biçimde söylemem gerekirse, ta cehenneme kadar uzanmıştı. Artık acısını duyacağım yedi tane değil yüzlerce kurban vardı! Buna göre katilin bu korkunç eylemleri çok gerilere, dahası büyük olasılıkla laboratuvarına kadar uzanmalıydı.

Yeniden şu çılgın profesörün saçmalıkları kafamın içinde canlanmaya başladı ve bana cinayet nedeni olarak ileri sürdüğü değişik kuramlarını anımsattı. Ancak bu kez onu durdurdum. Jesaja kendi ilahi görevlerini bana İncil'in diliyle anlat maya çalışırken, ben de kafamda şimdiye kadar elde ettiğim bütün verileri bir araya getirmeye çalışıyordum:

Bir: Herhalde yalnızca şu yaşlı Joker, 1980'de bu bölgede yaşanan bütün çılgınlıkları en küçük ayrıntısına kadar anımsıyor ve acı sonuçlarını biliyordu. Büyük olasılıkla o, yaşanan olayların içinde yer almamış, tam tersine dışında kalmış birisiydi, ancak olup bitenler konusunda ayrıntılı bilgi edinebilmişti. O zamana kadar yaşamını katakompun içinde geçirmiş ve başıboş gezen bir hayvan olduğundan, belki de günün birinde çevrede gezinirken laboratuvardaki türdeşlerinin imdat çağrısını duymuş, pencerenin birinden içeride yaşanan korku sahnelerine tanık olmuş ve o andan sonra da bütün olup biten o hüzünlü olayları dakikası dakikasına izlemişti, içeride çok az sayıda yetişkin hayvanın kurtulduğunu, belki de hepsinin bu acılara dayanamayıp öldüğünü, daha gençlerin de garip biçimde sakatlanarak ölümden kıl payı kurtulduklarını izlemek zorunda kalmıştı. Ancak konunun açığa kavuşmayan bir noktası vardı: Acaba son günlerde laboratuvarda ne olmuştu da bütün deney hayvanları serbest bırakılmıştı? Yoksa dışardan, örneğin Joker'den yardım mı almışlardı? Artık her ne olmuş bilinmez ama, Joker yeniden yeraltı dünyasına geri dönerek yalnızca, örneğin Jesaja'yı açlıktan ölmekten korumak ve onu iyi bir öğrenci olarak yetiştirmek için filan ortaya çıkmaya başladı, bunun dışında kendini inzivaya çekti.

Ancak bundan sonra birden oldukça tuhaf bir şey oldu. Joker, bir din kurmaya karar verdi, Claudandus diniydi bu; bu din şehitlik söylencelerinden çile çekmeye ve yeniden dirilişe kadar birçok olayın karmakarışık bir araya gelmesinden oluşuyordu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi Joker, inzivaya çekilmekten de vazgeçerek öğretisini daha iyi yayabilmek ve bütün türdeşlerin Claudandus'luğu kabul etmelerini sağlamak için bu koca dünyaya açıldı. Neden böyle bir dönüş yapmıştı acaba? Elbette, Joker oldukça inançlı hayvanın biriydi. Nasıl bir dürtü onu birdenbire bütün Felidae dünyasını Claudandus öğretisi altında toplama girişimine itmişti? Bu bağlamda Jesaja'ya karşın Joker'in gündüz dünyasıyla ilişkisini hiçbir zaman kopartmadığını anımsamak hayati derecede önem taşıyordu. Yoksa yukarıda tanıştığı birisi mi onu böyle bir karar vermeye ikna etmişti? Kimdi bu birisi? Peygamberin ta kendisi miydi?

İki: Peygamber olan kimdi? Joker'in anlattıklarına bakılırsa Claudandus'tu; çünkü o, çektiği dayanılmaz işkenceler nedeniyle

Tanrıya seslenip, Tanrı tarafından işitilen ve sonunda göğe uçan kutsal biriydi. Preterius'un yazdıklarına göre o, gerçekten acınacak halde olan bir kobaydı. Sonunda ona ne olduğunu kimse bilmiyordu, ancak mantıksal bazı işaretlerden yola çıkılırsa, bedenindeki yaralar nedeniyle acı biçimde ölmüş olmalıydı. (Bu arada iki parantez arası belirteyim, Profesör Julius Preterius'a ne olmuştu acaba?) Jesaja'nın verdiği rapordan yola çıkılacak olursa peygamber katilin ta kendisiydi, başka deyişle peygamber kılığında dolaşan bir türdeşimiz hangi nedenle olursa olsun kendi kardeşlerini öldürüp duruyordu. Konuya hangi açıdan bakarsanız bakın, peygamberin gerçekten kim olduğunu ya da yalancı peygamberin kim olduğunu bilen tek kişi, şu sevgili Joker Baba idi.

Üç: Bir anda aklıma gelen dahice fikir sayesinde şu gerçeğe ulaşabildim:

Cinayetlerin tanığı olduğu için katilin susturmak zorunda olduğu Felicitas'ı saymazsak, daha önce işlenen altı cinayet ile Solitaire'nin öldürülmesi arasında yine de ortak bir nokta vardı. Gerek erkek kurbanlar gerekse şu Bali Adalı dişi, hangi biçimde olursa olsun öldürüldükleri sırada aynı işle, yani üreme işiyle meşguldüler. Aynı durum şu an etrafımda bulunan bu iskeletler ordusu için de geçerli miydi bilemem ama, önce böyle bir varsayımdan hareket edeyim. Buna göre olası bir cinayet nedeni, katilin üremeden nefret etmesiydi ve bu yüzden üremeye çalışan ya da gebe olan türdeşlerini öldürüyordu Olasılıkla yeni doğanları da öldürüyordu ki, bu düşünce bütün tüylerimi ürpertti! Peki ama nasıl bir üreme biçimi arzulanıyordu ki? Acaba hangi ırk bütünüyle yok edilmeye çalışılıyordu? Avrupalı kısa tüylüler mi? Rus Mavisi olanlar mı? Bali Adalılar mı? Yoksa şu kara vicdanlı adam bütün Felidae'leri mi katletmeyi gözüne kestirmişti?

Dört: Şu Mister X, işlediği bu kepazelikleri, cesetleri katakompun hava bacalarından aşağıya yollayarak yıllarca mükemmelen gizleyebilmişti. Dahası, meraklıların dikkatini çekmeyecek biçimde cesetleri güvenle gizleyebilecek bir budala bile bulmuştu. A) Cesetleri bu kadar temiz yolla yok etme yoluna nasıl ulaşmıştı? Joker sayesinde mi? Belki de. B) Artık epey sevimli olmaya başlayan bu anlamsız alışkanlığına neden birdenbire son vermişti acaba? Son

zamanlarda kendine çok güvendiği için mi tedbiri elden bırakmıştı? Belki de.

Beş: Şu Claudandus tarikatı ya da Claudandus dini nasıl bir amaca hizmet ediyordu acaba? Böyle bir soru ilk anda elbette aptalca geliyor. Aynı soru, böyle bir din acaba neden var, olarak da sorulabilir. Elbette her canlının içinde, tatmin etmek zorunda olduğu dindarlık duyguları vardır da ondan. Ancak bu özel durumda dinin farklı bir amaca hizmet ettiğini sanıyordum. Bu din sanki yapılan özel, ama hiç kimsenin aklının ucundan bile geçemeyecek kadar özel bir şey için yapılan hazırlıkların yumuşatılmasında kullanılıyordu. Peygamberin kara tüyleri adına, ne için hazırlık yapılıyordu ki?

Soru çok ama yanıt yoktu. Ancak zekice yürüttüğüm tahminler vardı! En azından bunlar vardı.

Jesaja'yı bir süre daha sorguladıktan sonra üzerime kurşun gibi bir ağırlık çöktü. Bu gecelik bu kadar hafiyelik oyunu yeterliydi. Bu nedenle ölü bekleyicisinden, beni acilen bu pis kokan labirentten çıkartmasını istedim, o da bunu seve seve yaptı. Beni farklı bir çıkıştan dışarıya çıkarttığından, bir de baktım ki bizim bahçenin çok yakınındaydım. Tuhaf biçimde, oldukça yaşlı bir ağacın kovuğunda sona eren bu çıkış, taştan oyulmuş, ancak artık devre dışı kalan bir su kanalıymış. Jesaja bana, daha bir sürü böyle gizli geçitlerin bulunduğunu, ama Şunları ancak kendisinin bildiğini anlattı.

Ağacı budak deliğinden terk etmeden önce, "Son olarak birkaç sorum daha var", diye direttim. "Jesaja, yıllar boyunca almış olduğun ölülerde dikkatini çeken bir şey oldu mu? Yani onlar arasında kızışmış durumda olanlar da var mıydı?"

Birden heyecanlandı ve gözleri yine kontrol dışı fıldır fıldır dönmeye başladı.

"Evet vardı, kardeşim. Ancak aşağıdaki tapınağa bir sürü tanımayacak duruma getirilmiş olanlar gelmişti. Dahası, Jahwe bunları unutmuş olmalı diye içimden geçirip günaha bile girdiğim oluyordu."

"Peki ya gebeler, yani öldükleri zaman gebe olanlar da var mıydı aralarında?"

O an durmadan dönen gözleri yaşlarla doldu. Ona sarılıp teselli etmek geçti içimden.

"Çok vardı", diye mırıldandı. "Aralarında sürüyle erkek de vardı!"

Ondan sevgiyle ayrılarak kendi yoluma koyuldum. Yolda içimi bir suçluluk duygusu kapladı, çünkü ona gerçekleri anlatmamış ve onu yine şu sahte peygambere olan inancıyla baş başa bırakmıştım. Bir yandan da, onun yukarıdaki bu katı gerçekliğe alışamayacağından endişe duyuyordum. O kadar saf, masum ve Tanrının kutsal düzenine öyle inançlıydı ki, onun elinden bu hayalleri almaya kıyamadım bir türlü. Benim için geçerli olan hakikat başkaları için de geçerli olmak zorunda değildi. Beni çevreleyen gerçeklik bütün dünyayı sarmak zorunda değildi ki. Jesaja'nın katakompa, tapmağa ve ölülere ihtiyacı vardı. Onun göreviydi, yaşam amacıydı bu. Ölülerin de dünya iyisi ölü bekleyicisi Jesaja'ya ihtiyaçları vardı. Yoksa onlara başka kim çiçek getirirdi?

Sekizinci Bölüm

Gecenin artakalan kısmını uyuyarak, daha doğrusu düş görerek geçirdim. Aslında gecenin artakalan kısmı diye bir şey yoktu, çünkü ben tuvalet penceresinden eve girerken ortalık ağarmak üzereydi. Karnım o kadar acıkmıştı ki, koca bir atı bile yiyebilirdim. Her zaman dile getirdiği gibi Gustav "hiç olmazsa pazar günleri biraz uyumak istediği" için (bu çok aptalcaydı, çünkü o zaten her sabah uyurdu), onu uyandırmaya cesaret edemedim. Bu nedenle yatak odasına süzüldüm ve kendimi, şu korkunç biçimde horlayan yağ tulumu adamı saran tüylü battaniyenin üzerine atıverdim. Bu arada yağmur durmuştu, ben de hemen derin bir uykuya dalıverdim.

Şansıma bu kez kâbus filan görmemiş, ama buna karşılık hayali andıran bazı düşler görmüştüm:

İşte yine, ne mekân ne zaman ne de herhangi bir gerçekliği bulunan sınırsız parlaklıkta bir beyazlığın içindeydim. Yüzü olmayan adamın elindeki pırlanta kolyeyle beni boğmaya çalıştığı düştekinin tersine, o tehditkâr ortam içinde hiç mi hiç yoktu. Bu tuhaf yerde ara ara beliren buhar kümeleri, bu beyazlığı yer yer açık gri tonda gölgeliyordu. Bu hiçlik içinde huzur dolaşıyor, yürüdükçe de daha güçlü, ama güzel bir heyecan kaplıyordu içimi. Ara sıra buhar kümeleri etrafımı sarıp yönümü kaybetmeme neden oluyordu. Ancak burada zaten yönünüzü belirleyeceğiniz bir şey olmadığından, bundan pek rahatsız olmuyordum.

Sonra birden uzakta gördüğümü sandığım bir şey bu heyecanımın yitmesine neden oldu. Durmadan yürüyerek nereye gittiğimi, kiminle karşılaşmayı umduğumu bilmiyordum; ancak onu gördüğüm an, içimdeki büyük beklentinin bu karşılaşmaya yönelik olduğunu hemen anladım. Düşümde bile onun bir hayal olduğunun bilincindeydim. Çünkü ne onu tanıyordum ne de dış görünüşü hakkında en ufak bir fikrim vardı. Ancak bütün bunlara karşılık o an, yaşamımda asla hissetmediğim kadar yoğun bir duygu belirdi içimde: Sonunda onu bulmuştum işte!

Tüyleri anlatılamayacak kadar zarifti, daha doğrusu krallara yaraşacak biçimde ipeksiydi ve insanın gözlerini ağrıtan dünya dışı parlak bir beyazlığa sahipti. Arkası bana dönük oturduğundan, ara ara arka plandaki benzer beyazlıkla sanki birleşerek, tıpkı havada dalgalanan bir hayaletmiş gibi bir etki bırakıyordu.

Oldukça alımlı ve baştan çıkartıcı bir güzelliğe sahipti, kısaca söylemek gerekirse, bütün reklamcıların ardından koşabileceği mükemmel bir yaratıktı o. Kutsal bir dağmış gibi buhar kümeleri etrafını sarıyordu.

Onun birkaç metre uzağında durduğumda, daha ilerideki sis kümesi dağılmaya başladı ve ortaya, tıpkı laboratuvarlardaki hayvan hapishanelerindeki orijinalleri edatında dev boyutlarda, pırıl pırıl parlayan bir kafes çıktı. Kafesin içinde oturan Profesör Julius Preterius sanki içine binlerce şeytan girmiş gibideli deli gülüyordu. Üzerine bir deli gömleği giydirilmiş ve boynuna da, üzerinde "Profesör Julius Preterius 1981 yılı en iyi şizofren ödülü sahibi" yazan pirinç bir levha asılmıştı. Onu daha önce görmemiştim, ancak bu tuhaf şovun komik sunucusunu nasıl hemen tanıyabildiysem, şu bizim yaşlı profesörü de anında tanımıştım. Arka planda dağılmaya başlayan buhar kümeleri, bana tuhaf biçimde sırıtan türdeşlerimden oluşmuş dev bir orduyu açığa çıkarttı. Hemen ön sırada Mavi Sakal, Felitas, Kong, Hermann ve Hermann, Joker, Deep Purple, Solitaire' Sascha ve Jesaja bulunuyordu.

Ondan sonra olanları, ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi algılamaya başladım

Şu beyaz katil, başını çok yavaş bana doğru döndürdü, ancak ondan sonra gözlerinin içindeki kor gibi yanan sarı rengi görebildim.

"Sonunda seni buldum işte!" dedim. Heyecandan ve sevinçten neredeyse ağlayacaktım.

"Elbette", dedi oldukça derinden gelen üzgün bir sesle. "Elbette buldun, sevgili Francis. Er ya da geç beni bulman zaten beklenen bir şeydi, çünkü sen benden bile daha zekisin. Evet, eninde sonunda olacaktı bu. Basardın sevgili dostum, baştan beri aradığın kişi benim işte. Katil benim, peygamber benim, Julius Preterius benim, Gregor Johann Mendel benim, şu sonu olmayan bulmaca da benim, insan

da benim, hayvan da benim ve ben Felidae'yim. Bütün bunların hepsiyim ve daha niceleriyim."

Yeniden buhar kümeleri onun etrafını sardığında, artık yalnızca, değerli bir taş gibi parlayan gözleri bu sisi delip geçebiliyordu. Kafesindeki profesör ortalığı gürültüye boğuyor, delice kıkırdıyor, saçma sapan sözler söylüyor ve yüzü korkunç derecede yaralanıp etraf kanlar içinde kalana değin başını kafesin demirlerine vuruyordu. Sonra kanlar içinde kalan başını bana doğru çevirip bağırmaya başladı:

"Her şey, hani şu daha küçücükken evin içine alman, bakılıp yetiştirilen ve sonra da günün birinde yeterince büyüyüp güçlendiğinde bütün aileyi yiyen şu etobur bitki hikâyesinde olduğu gibi!"

Yeniden çılgınca gülmeye başladı. Buhar kümesi yine dağıldı ve şu beyaz katili bütün ihtişamıyla ortaya çıkarttı. Ağır çekimde gibi hareket ederek yerinden kalktı, bana doğru döndü ve evrenin gizem dolu derinliklerinden gelen bakışlarla beni süzdü.

"Önceden var olan ve bundan sonra var olacak olan hiçbir şeyin anlamı yok Francis", dedi ve üzgün sesi sonsuz yankılandı. "Artık önemli olan senin taraf değiştirip bize gelmen bizimle birlikte olmandır."

Aklım bütünüyle karıştığından bütün bu söyledikleriyle ne anlatmaya çalıştığını bir türlü anlayamıyordum. Aslında buraya onu yakalamak, işlediği cinayetlere bir son verebilmek için gelmiştim. Ancak onun üzerine atılacağım yerde birden öylesine aklım karışmıştı ki, ona acımaya başlamıştım. İçimdeki tuhaf sesi dinleyerek ona sordum:

"Yani Bremen Mızıkacıları gibi mi?"

Düşünceli bir tavırla başını öne doğru salladı.

"Tıpkı Bremen Mızıkacıları gibi: 'Benimle gel, dedi eşek horoza, her yerde ölümden daha iyisini bulabilirsin!' demişti."

Arka planda bekleyen türdeşlerimin ordusu koro halinde yineliyordu:

"Benimle gel! Her yerde ölümden daha iyisini bulabilirsin!"

Katil bana arkasını dönerek uçarcasına diğerlerinin yanına gitti. Sonra onlardan küçük bir parça oldu ve yeniden bana baktı.

"Bizimle birlikte gel Francis", dedi etkileyici bir tonla. "Bizimle birlikte şu uzun ve harika seyahate gel."

Sonra hepsi birden bana arkalarını döndüler ve sisin içine doğru yavaşça yürümeye başladılar.

Arkalarından "Yolculuk nereye?" diye bağırdım.

"Afrika'ya! Afrika'ya! Afrika'ya!.." diye hep bir ağızdan bağırırlarken ağır ağır sisin içinde kayboluyorlardı.

"Peki orada ne bulacağız?" diye öğrenmek istedim.

"Her şeyi, Francis, yitirdiğimiz her şeyi bulacağız...", diye fısıltıyla gelen seslerini duydum. Artık görülemiyorlardı, çünkü sisle özdeşleşmiş durumdaydılar.

Onları izlemediğim, bu uzun yolculuğa katılmayıp burada yapayalnız kaldığım için içimi yavaş yavaş dayanılmaz bir acı kapladı. Afrika! Kulağa çok çekici, gizemli ve heyecan verici geliyordu doğrusu. Beni hiç yalnız bırakmayan içgüdülerimin söylediğine göre, düşlediğiniz her şeyi bulabilirdiniz orada. Afrika! Yitik cennet, Eldorado, bir zamanlar her şeyin başladığı güzel ülke. Ancak Afrika o kadar uzaktı ki, oysa ben ancak yakın mesafelere gitmeyi göze alabilen tembel dört ayaklının biriydim. Savanların kızgın rüzgârlarını olduğu gibi, Tanrıların geceleyin söyledikleri şarkıları da bilmiyordum. Asla yıldızların altında uyumadım ve asla kutsal cangıla girmedim ben. Afrika! Peki ama Afrika neredeydi ki? Nerede olursa olsun, ama benim içimde değildi, özlemlerimin ve yüreğimin içinde yoktu o. Başka bir yerlerde, benden çok uzaklarda, hem de oldukça uzak bir yerlerdeydi orası.

Ama buna rağmen:

"Beni de alın, beni de alın kardeşlerim..." diye kendi kendime sessizce ağlamaya başlamıştım.

Uyandığımda gözlerim yaşlar içindeydi. Yani düşümde gerçekten de ağlamıştım. Balkon kapısının üzerindeki pencereden odanın içine giren parlak güneş ışığı, ortalıkta darmadağınık duran aletlerin üzerinde parlayarak yansılar oluşturuyordu. Ancak bu fazla sıcak

olmayan bir güneşin ışığıydı. Dün geceki şiddetli yağmurun sonbaharın işi olduğunu biliyordum. Artık çok yakında, belki de bugün kar yağmaya başlayacaktı. Karın kokusunu almak olasıdır aslında. Kış hiç belli etmeden yaklaşıyordu.

Gustav hâlâ uyuyor ve yüzünde ara sıra basit bir tebessüm beliriyordu. Olasılıkla düşünde çikolatalı puding veya sağlık sigortasının yıllık prim iadesi yaptığını filan görüyordur. Uykulu halimle gördüğüm şu tuhaf düşü yorumlamaya çalışırken, odaya kuşkuyla göz gezdirdim. Son günlerin karmaşası içinde, Gustav ile Archie'nin tadilat işinde ne kadar yol aldıklarını hiç fark etmemiştim. Çünkü bu arada yatak odası açık mavi bir tonda boyanmıştı. Beni kızdıran tek şey, duvara gerçek boyutlarında uzak doğuya has kuş tüyüyle yapılmış rengârenk samuray resimlerinin asılmış olmasıydı. Bu çapta bir vurgunun ancak Archie'nin işi olabileceğini düşünürken, bu tür bir şıklığın, Gustav gibi bir zevk barbarının ne işine yarayacağı sorusu geldi. Ama yine de sonunda bu çöplük epey güzel bir yer olmaya başlamıştı, eğer şey, şey... Evet şimdi artık yalnızca, durmadan cinayet işleyen şu canavar, tapınaktaki iskeletler ve de görevi karanlığı aydınlatmak olan ben vardım.

Gördüğüm düşün oldukça acıklı olmasına karşın, tuhaf da olsa o sabah kendimi hiç de kötü hissetmiyordum. Kendimi iyi hissetmemde güneşin, atlattığım o badireden sonra biraz dinlenmemin ve pazar günü keyfinin büyük payı vardı doğrusu. Ancak durum daha da iyi olacaktı.

Birden dışarıdan beni çağıran, Binbir Gece Masalları'nın yüce yazarlarının olasılıkla "sevimli" sıfatıyla niteleyecekleri o sesi duydum. Bu ses, o ana kadar duyduğum bütün dişi seslerinden farklıydı. Gizem dolu, karanlık, yabancı bir şeyler gizliydi bu sesin içinde ve elbette zor karşı koyulabilecek bir sesti bu. O denli melodik ve ateşli söylüyordu ki şarkısını, neredeyse aklımı kaçıracaktım. Yavaşça kalktım ve sırtımı dik bir kambur yaparak derin derin havayı kokladım. Gizemli aşk mesajları taşıyan kokusu keyfimi iyice yerine getirdiği gibi yitirdiğimi sandığım bedensel duygularımı da yeniden geri getirdi. Bütün benliğimin, kızgın tereyağın kızgın ateşteki gibi eridiğini, aklımda da bu kokuyla birleşmekten başka bir şey geçmediğini hissediyordum. İçimden yoğun olarak gelen, ona kendi

kokumla yanıt verme arzusu sonunda dizginlenemeyen bir hal almıştı.

Horlayan dostumun karnından aşağıya atladım, tuvalete koşarak pencereye sıçradım.

Bu an, bir kraliçeyle karşılaşma anıydı. Sanki Kleopatra'y1 görüyordum karşımda. Kızışan dişilerin yaptığı gibi kendi etrafında yuvarlandı, sonra sırtüstü dönerek tanrısal bir yumuşaklıkla terasın zeminine sürtünmeye başladı ama hiç ara vermeden o karşı konulması güç, baştan çıkartıcı melodisini söylemeyi sürdürüyordu. Başta, onun ırkından biriyle daha önce hiç karşılaşmadığımı düşündüm. Ancak daha sonra aklıma, Mavi Sakal'ın beni Deep Purple'ın cesedine götürürken pencerelerden birinde çok kısa da olsa gördüğüm türdeşim geldi. O zaman onu da bildiğim ırklardan birine koyamamıştım ve buna oldukça şaşırmıştım. Artık hiç kuşkum yoktu, mıntıkama girerek baştan çıkarırcasına kendini bana sunan bu peri kızı da aynı ailenin bir üyesiydi.

Karnına doğru beje dönüşen kum rengindeki tüyleri güneş ışığını öyle şiddetli yansıtıyordu ki, üzerinde altın kaplama bir giysi var sanırdınız. En büyüleyici yeri ise gözleriydi. Gözler tıpkı bir kraliçeninki gibi iri, parlak sarı ve adamı ipnotize eden birer mücevher gibiydi. Gözleri özellikle öne çıkıyordu, çünkü başı biraz küçük, bedeni de hafif tıknazdı. Benden aşk dilenmek için yaptıkları yetmiyormuş gibi, beni deli etmek için uzun tüylü kuyruğunu bir kırbaç gibi durmadan sağa sola vurarak içindeki gizi dışa vuruyordu. Ben çoktan ateşlenmiş, onun esiri olmuştum bile.

Daha düşünmeye bile fırsat kalmadan gırtlağımdan, onun baştan çıkartıcı şarkısıyla birleşen boğuk bir çığlık çıktı. Varlığımı daha iyi hissettirebilmek için balkona atlayarak dünyayı, şu benim çevre dostu, her derde deva fıskiyemle dolgun miktarda ödüllendirdim. Artık bütün kokular havada birbirine karışarak, bizleri sağır edip kendimizden geçiren sihirli bir atmosfere dönüşüyordu.

Sanki artık sabrı kalmamış gibi yerde giderek daha vahşice sürünüyordu. Yine de çok dikkatli olmam gerekiyordu. Davranışlarından her ne kadar onun ne istediği açıkça belliyse de, bunun için özellikle beni seçmiş olması, bu işin içinde bir hainlik olabileceğini otomatik olarak aklıma getirdi. Ama hiç de öyle değildi,

olasılıkla burası onun tarafından, çevredeki bütün hayranları için seçtiği en iyi yerdi. Duruma bakılırsa acele etmem gerekiyordu, çünkü bölgedeki yaşam biçimi düşünülürse hemcinslerimin duyarlığı, ordununki gibi erken uyarılan cinsten olmalıydı. Elbette ben daha baştan avantajlı durumdaydım, çünkü komşu bahçelerdeki rakiplerim benim bölgeme girmeye çekineceklerdir. Ancak bu kadar tatlı ve bas tan çıkarıcı bir davete karşı koyabilmek hiç de kolay olmadığından, sonunda her türlü riski göze alacaklardır.

Başarıya çabucak ulaşmak için eski bir yöntemden yararlandım. Bakışlarını kısa bir süre benden ayırdığında birden balkondan terasa atladım ve orada donmuş gibi hiç hareketsiz kaldım. Sihirli bir numarayla biraz ona doğru yaklaştığımı fark etti ve tıslamaya başladı. Sonra yine şehvetle yuvarlandı ve bunu yaparken farklı bir yöne baktı. Bu fırsatı da hemen değerlendirdirdim ve ona bir parça daha yaklaştım. Kafasını bana doğru döndürür döndürmez ben yine taş kesildim ve saf saf etrafa bakınmaya başladım.

Benim ona yaklaştığımı doğrudan fark ettiğinde bana saldıracağını biliyordum. Oysa hareketsiz biri, onun saldırıya geçmesini önlüyordu. Bizlerde aşk çok karmaşık bir konudur, ama itiraf edeyim, başka türlü olmasını da istemezdim doğrusu.

Bu dur kalk oyunu, ben onun arkasına varıp tevazu dolu, kısık bir tonla seslenene kadar sürdü. O da bazı fısıltı türü sesler çıkartarak yine bazı saldırgan hareketler yaptı, ama artık gerçekten oynaşmak istediği açıkça belliydi. Buna karşın hâlâ gurlayıp pençeleriyle bana saldırıyordu. Nefesi tükenip sonunda bana gerekli işareti verinceye değin bunları yapması için ona fırsat tanıdım. Çabucak etrafı gözden geçirdim. Ortalıkta hiçbir rakibim yoktu.

Meydan okurcasına önümde kurulup duruyor, heyecanla ön ayaklarını dans eder gibi sallıyor ve bağırıyordu. Çevresinde bir tur attım, vücudunu kokladım, zevkle dudaklarımı geriye doğru gererek dişlerimi gösterdim ve sonunda onun üzerine çıktım. Hemen kuyruğunu yana yatırıp bana en değerli yerini gösterdi. Kıpırdayamayacağı ve birleşme anındaki reflekslerini rahatça yapabileceği biçimde hızla, boynunu dişlerimin arasına aldım(12). Bedeninin üst kısmını bütünüyle yere arka kısmını havaya kaldırdı.

İşte son işaret de buydu! kraliçemi kollarımın arasına aldım ve işi bitirdim.

Birleşmemizin zirvesindeyken zihin gözümün önünde yıldızların çaktığını, evrenlerin oluştuğunu görüyordum; bir ışık demetinin sardığı sevgilimi evreni dolaşıp bana doğru gelen kutsal biri olarak görüyordum; ikimizi birlikte sanki aklımızı kaçırmış gibi yerçekimsiz bir ortamda dans etmeye çalışırken görüyordum; ikimizi, milyarlarca ve milyarlarca evreni dolduran milyarlarca ve milyarlarca Felidaeler üretirken görüyordum, ki bunlar da kendi aralarında çiftleşerek bana benzeyen yavrular üretiyordu ve işte bu kutsal formül durmaksızın ve son bulmaksızın bizi yaratan bilinmeyen güç ile birleşinceye kadar yinelendikçe yineleniyor, yinelendikçe yineleniyordu. İçimdeki bu kaynaşmanın, yaşamımda o zamana kadar hissettiğim bütün kaynaşmalardan çok farklı olduğunu hissediyordum. Tam ben boşalırken acı bir çığlık attı ve hızla birbirimizden ayrıldık. Kafamdaki hayaller tıpkı geldikleri gibi aniden gidivermiş, geriye yalnızca buruk bir tat kalmıştı.

Derhal ayağa kalktı ve bana saldırmaya başladı. Tırnaklarını çıkartmış, gelişigüzel bana vuruyor ve yüksek sesle bağırıyordu. Hemen kendi köşeme çekildim, kendimi temizlerken bir yandan da onun yerde yuvarlanarak yaptığı son kızışık hareketlerini izliyordum. Hızla yerde dönüyor ve hırlıyordu.

"Sen kimsin ve hangi ırktan geliyorsun?" diye sordum sonunda dizginleyemediğim merakım nedeniyle.

Soğuk ve ukala bir tavırla gülerken, parlak güneş ışığı nedeniyle gözbebekleri iyice kısılmış ve artık yalnızca iris tabakasının o muhteşem sarı rengi belirgin kalmıştı.

"Irk mı? Ne kadar eski ve sınırlayıcı bir kavram. Hangi ırktan olduğum o kadar önemli mi?" diye ateş püskürdü. Sonra yan tarafa doğru yuvarlandı ve o da kendini temizlemeye başladı.

"Hayır", diye yanıtladım onu. "Hiç de o kadar önemli değil. Ben yalnızca kiminle karşı karşıya olduğumu öğrenmek istemiştim."

"Eğer memnun olacaksan, ben hiçbir ırktan değilim. sevgilin, tıpkı gördüğün gibi biri Francis."

"Yani yeni bir ırktan mı geldiğini söylemek istiyorsun?"

"Yeni değil, eski. Daha doğrusu eski ve yeni ve tersi! İstersen bundan bir kafiye yapabilirsin.

"Benim adımı nereden biliyorsun?"

"Bunu bana kuşlar söyledi."

"Peki senin adın ne?"

"Benim adım yok." Şeytanca kıkırdıyordu. "Yo hayır, bu elbette yalan. Ama benim gerçek adım sana göre pek bir anlam taşımayacaktır, çünkü sen onu anlayacak durumda değilsin.

"Buradaki herkes yanılgı ve karmaşa içinde galiba."

"Evet, öyle dostum. Ancak bu konuda kafanı fazla yorma. Günün birinde her şey kendiliğinden açığa kavuşur. Ve her şeyin sonu iyi bitecek, güven bana."

Karşımda şehvetli hareketler yaparak beni yine uyardı ve bütün oyun yeni baştan başladı. Söylediği davetkâr şarkı beni ilk seferindeki yoğunlukta yine baştan çıkardığından, ona sormak istediğim bütün soruları unutmuştum.

Birbirimizi giderek daha çok tahrik ettiğimiz bütün öğleden önceyi aşk meşkle geçirdik. Zevk alarak geçirdiğim saatlerde hiçbir rakip tarafından rahatsız edilmememize karşın yine de, sevişirken gözetlendiğimiz duygusundan kurtaramadım bir türlü kendimi. Böyle bir durumun gerçekten var olup olmadığı ortaya çıkmadı. Çünkü ne zaman paranoyakça çevreye göz gezdirsem, hiçbir şey görememiştim. Bu yabancıyla yaşadığım serüven sonradan bana, harika, ama oldukça tuhaf bir düş gibi gelmeye başladı.

Öğle güneşi kara bulutlar tarafından kapandığında, o da benden ayrılarak bahçelerin içindeki cangılda gözden yitip gitti. O kadar yorulmuştum ve gücüm tükenmişti ki, onu izleyecek dermanım kalmamıştı. Ancak onun için düğün yeni başlamıştı ve daha günlerce, gecelerce sürecekti. Her yerde dolaşan şu katilin onun da karşısına çıkabileceği hiç aklıma gelmediğinden onu da bu konuda uyarmamıştım. Bu davranışımın nedenini hiçbir zaman çözemedim. Sonradan, belki de o bir kurbana benzemiyordu, diye düşünmüştüm.

Güçlükle kendimi eve attıktan sonra, Gustav'ın bezgin bakışları altında midemi, şu nefis LatziKatz ile doldurdum. O da yeni kalkmış

ve benim kahvaltımı hazırlamıştı, bu nedenle de şu kaçamağımı kaçırmış olmalıydı. Yüzünü limon gibi ekşitmesinden, benden çıkan şu keskin kokudan ne kadar rahatsız olduğu açıkça okunabiliyordu. Sonunda iğrenerek başını iki yana salladı, "banyo yapmak" ve "bizlerin temizliğe ne denli düşkün olduğumuzdan" filan söz ettikten sonra, onun yaşamına Archie'nin saçma sapan önerileriyle yeni girmiş (kısa sürede unutacağına inandığım) ve benim nefret ettiğim bir yenilik olan, besi değeri yüksek müslisini hazırlamak için kendi yetiştirdiği buğdayları homurdanarak dövmeye başladı. Gustav pazar günü şu onarım işine ara vermek istediğinden, Tanrıya şükür o gün Archie'den kurtulmuş sayılıyorduk. Yemekten sonra doğruca yatak odasına gittim ve kendimi yastığımın üzerine atarak deliksiz bir uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda, olasılıkla uzun süredir baş ucumda bekleyen Mavi Sakal, yere uzanmış esnerken "O ufaklığı ben de tanıyor muyum acaba?" diye söyleniyordu. Herhalde benim gibi biraz kestirmiş olan Mavi Sakal'ı Gustav evin içine almış olmalıydı. Ne kadar uyuduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu, ancak öyle sanıyordum ki zaman, öğleden sonrayı epey geçmişti. Bakışlarım pencereye takıldığında, öngördüğüm kar yağışının gerçekleştiğini gördüm. Pencerenin ardında, demir gibi gri gökyüzünden yağan fındık büyüklüğündeki kar tanelerinin yoğunluğu dikkatimi çekti. Oturduğu yerde bir sağa bir sola hareket eden Mavi Sakal, sinirli sinirli sağ ayağını yalıyordu.

"Umarım onu tanıyorsundur, çünkü o bize şu olayları aydınlatmamıza yardımcı olabilir", dedim.

Suratını asarak sağlam gözüyle suçlarmış gibi bana baktı.

"Olayı mı? Aydınlatmak mı? Hâlâ bu saçmalığa kafa yorduğunu söyleme sakın! Senden yayılan şu pis kokulara bakılırsa senin artık yaşamın daha keyifli yanlarıyla ilgilendiğini söylemek yerinde olur sanırım.

Onun bütün bunları ciddi olarak mı söylediğini, yoksa içindeki gizli bir kıskançlık nedeniyle mi bana fırça attığım tam olarak kestiremiyordum. Kendisi de misler gibi kokmayan bu oğlan yoksa beni rahip filan mı sanıyordu?

"Ooo, bugün pek keyfimiz yok galiba? Bu aptalca suçlamalarının ne anlama geldiğini bana da söyler misin acaba?"

"Bir de soruyorsun ha? Piyango dün Felicitas'a, akşam da Solitaire'e vurdu. Bütün bölge ayaklanmış, her yerde senin, Kong'un, Hermann ve Hermann'ın şu katili elinizden nasıl kıl payı kaçırdığınız anlatılıp duruluyor. Bana kalsa bu işin iyice suyu çıktı artık! Ama sen şu sivri zekâlının kıçına tekmeyi basıp hepimizi bu lanetten kurtaracağın yerde, sakin sakin gönül eğlendirip uyukluyorsun. Senin artık, şu benim tanıdığım Çokbilmiş Francis olmadığını söylemek zorundayım.

Evet, artık ağzındaki baklayı çıkartmıştı. Elbette benim Kong ve Ortaklarından ayrıldıktan sonra öğrendiklerimden haberi yoktu onun. Çözüme ne kadar yaklaştığımı, şu kasabı ele geçirmek için çözmem gereken ancak birkaç düğüm kaldığını bilemezdi ki. (Ya da en azından ben böyle sanıyordum!) Şu korkunç günlüğün varlığından da haberi yoktu onun. Bütün bu olaylar onun sakatlanmalarıyla da ilintili olduğundan, bütün hikâyeyi ona biraz yumuşatarak anlatmak gerekiyordu. Sözün kısası, benim hakkımda yanılıyordu.

"Mavi Sakal, eğer benim burada bir şey yapmadan pineklediğimi ve yalnızca dişilerle gönül eğlendirdiğimi düşünüyorsan gerçekten çok üzülürüm. Seni temin ederim ki, yanlış düşünüyorsun. Dün gece, bu bölgede kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı şeyler ortaya çıkardım ben. Bunlar, bizim şu yabaniyi ele geçirmemize yardımcı olacak korkunç şeyler aslında. Bütün bunları sana daha sonra anlatacağım, çünkü olanları ben bile tam anlamıyla kavramış değilim. Ama sen önce sana soracağım soruları yanıtla. En önemli sorum şu: Şu sırada Joker nerede bulunuyor?"

Samimiyetime ve iyi niyetime inanmış göründüğünden, öfkesi yavaş yavaş dağılarak yerini büyük bir dikkate bıraktı. Yüzünde, o küçümser kuşkudan eser bile kalmamıştı. Konuşmaya başlamadan önce gırtlağını temizledi.

"Joker mi? O koca oğlan herhalde evinde oturmuş bir dahaki vaazına hazırlanıyordu. Zaten bu havada başka ne yapabilir ki?"

"Evi nerede peki?"

"Onun sahibinin, bizim bölgenin epey uzağında bir züccaciye dükkânı var. Orası hem depo, hem dükkân hem de onların evidir. Joker'in orada olduğunu sanıyorum."

"Pekâlâ, ben önce Pascal'a bir ziyarette bulunacağım. Bu arada sen de Joker'e gidip, benim ve Pascal'ın onunla şu cinayetler hakkında konuşmak istediğimizi söyleyeceksin. Eğer her zamanki gibi ters davranacak olursa, ona sakince ama kararlı bir ifadeyle, Joker diye birinin sevgilisi Solitaire'i öldürdüğünü ileri sürerek, Kong'u devreye sokabileceğimizi söyle. Sonra hepimiz Pascal'ın orada buluşuruz."

"Kahretsin, demek Joker yapıyormuş ha?"

"Bunu henüz büyük olasılıkla kanıtlayanlayız. Bu nedenle onu iyice korkutman gerekiyor. Anladın mı?"

"Anladım!"

"İkinci soru: Bu sabah, hiç tanımadığım ırktan bir bayanla tanıştım. Onun davranışları da beni kuşkulandırdı. Tüyleri kum renginde, gözleri de parlak sarıydı..."

"O melez türü biliyorum."

"Sayıları o kadar fazla mı?"

"Evet öyle. Özel yetiştirilen ve şu sıralar çok revaçta olan bir türe benziyorlar. Yakında bütün bölge bu kendini beğenmişlerle dolup taşacak. Şu aptal insanlar yıldan yıla yaptıkları aptalca buluşlarla bizim türümüzü nasıl daha mükemmel hale getireceklerini düşünüyorlar. Ancak bu yeni ürettikleri türle galiba

baltayı taşa vurdular."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar bizler gibi değil. Ne bileyim, içimde öyle bir his var ki, sanki şu yeni ırklar yetiştirme işi biraz ters gitti. Yani şu yeni tipler daha vahşi, daha soğuk ve tehlikeli."

"Yani yırtıcı hayvanlar gibi mi?"

"Tam değil. Yoksa onları evlerine almak için insanların biraz maçası sıkardı, değil mi? Bazen onların, karanlık amaçlarına ulaşabilmek için karınlarını doyurup kafalarını sokacak sıcak bir evleri olsun diye uslu

çocuk rolünü oynadıklarını düşünüyorum. Pis egoistler. Onların amaçlarının ne olduğunu tam bilmiyorum aslında. Ama her halükârda bizimle ilişki kurmaktan kaçınıyorlar, zaten onlara hiç tahammülüm yok. Başka ne öğrenmek istiyorsun?"

"Şimdilik bu kadar yeter. Şimdi kolları sıvayıp işe koyulalım da karanlık olmadan bitirelim."

Gustav soğuk nedeniyle istisnasız bütün kapıları ve pencereleri kapattığından, evin içinde onu aradık ve bizi dışarıya bırakması için miyavlayarak ona yalvardık. Bu odadaki onarım, tavandaki kartonpiyerlere varıncaya değin tamamlanmıştı. Şu benim sevgili dostum, bir çalışma odası olmadığı için büyükçe bir masayı buraya sokmuş ve üzerine o güzelim resimli kitaplarıyla bilimsel yazıları yaymıştı. Yıllardır kafasında, Mısır Tanrıçası Bastek hakkında ayrıntılı bir kitap yazmayı düşler durur. Boş kaldığı her an deliler gibi bu projenin üzerinde çalışır. Ama ne yazık ki bu yolda ancak bir arpa boyu yol alabildi, çünkü geçim paramızı kazanabilmek için o berbat romanları yazarken araştırma ve incelemeleri hep yarıda kesmek zorunda kalıyordu. Yeni evimiz bütçeyi delik deşik ettiğinden, son zamanlarda gençlik dergilerinde, ilk adet kanaması ve ergenlik sivilceleri konusunda "gerçekten berbat" yazılar yazmaya da başladı. Şimdiye kadar kâğıda döktüklerinin içinde en berbat olanı da, sansasyonel başlıklı, "Okul müdürü bana odasında tecavüz etti," yazısıydı! (Yazının alt başlığı şöyleydi: beni altı kez sıkıştırdı ve o acı olay başıma altı kez geldi. Bu haksızlığı doruğuna ulaştırabilmek için belki ben de bu başlığın altına, bunun üzerine ben de altız doğurdum, diye yazabilirdim.) Para uğruna ne kadar sersemce şeyler yaparsa yapsın, yüreği her an Mısır'daki esrarengizlikler için atıyordu. Hemen hemen hiç araştırılmamış Tanrıça Bastek kültü, dördüncü kitabının konusunu oluşturacaktı ve bu yüzden bütün dünyadaki ejiptolog ve müzelerden en yeni araştırmaları getirtiyordu. Günlerce ve gecelerce bu araştırmaların, yazıtların ve duvar resimlerinin fotoğrafları başında oturarak onları okuyordu. Bu kitabı bitirmek onun için özellikle önemliydi, çünkü analığın, verimliliğin ve diğer dişilere has erdemlerin sembolü sayılan Tanrıça Bastek'in diniyle, benim türümün tapınması arasında sıkı bir ilişki vardı. Kazılarda ortaya çıkartılan parçaların sayesinde Tanrıçanın çoğunlukla Felidae olarak tasvir edildiği bilinmektedir.

Mavi Sakal ve ben oturma odasına girip çıkardığımız yüksek seslerle evden çıkmak istediğimizi ona anlatmaya çalıştığımız sırada, onarım çalışmalarından kısa bir ara bulmuş olan Gustav yine masaya gömülmüş bilmem hangi hiyeroglif üzerinde ter döküyordu. Önce kararlı biçimde olmaz dermiş gibi kafasını sallarken, o bilinen bebe dilini kullanarak, bizim gibi kaç tanesinin kar yığınları arasında can verdiği gibi korkunç masallar mırıldandıysa da sonunda yumuşadı ve tuvaletin penceresini açtı.

Yolda Mavi Sakal'a yeniden, eğer Joker karşı koyacak olursa ona, başının bizimle belaya gireceğini hatırlatmasını söyledim. Sonra birbirimizden ayrıldık ve ben duvarların üzerinde diz boyu kara bata çıka Pascal'ın evine doğru yürümeye başladım.

Buz gibi havayı içime çekip bembeyaz manzaranın keyfini Çıkartırken öğleden önce hovardalığım aklıma geldi. "Ben hiç bir ırktan değilim", demişti ve "Günün birinde her şey kendi liginden açığa kavuşur", diye eklemişti. Irkının hem eski hem de yeni veya farklı olduğu kehanetinde bulunarak, ırkı konu sunu bir sır haline getirmişti. Bütün bunların anlamı neydi peki? "Irkı olmamak" diye bir şey yoktur ki. içimizden herkes bir ırktan gelir. Bu kaçınılmaz bir gerçekti. Mavi Sakal'ın "bizimle ilişki kurmaktan kaçınıyorlar" şeklindeki açıklaması midemi daha da bulandırmıştı. Rastlantıya bakın ki, bütün olup bitenler şu cani ırk iddiasıyla tamamen uyuşuyordu. Bütün iddialar yerin dibine batsın, içimden bir ses, katilin, o tanrısal yaratık ya da arkadaşlarının olduğunu kabul etmemi söylüyordu. Bu tahminde neyin yanlış olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama bunu bir türlü kabullenemiyordum. Yoksa ona aşık mı olmuştum? Ya da şaşmaz içgüdülerim yine iş başında mıydı? Sonuçta, cinayet nedeni tam olarak ortaya çıkmadan katilin yakalanmayacağını düşünerek kendimi biraz teselli ettim.

Nihayet, tıpkı İrlanda viskileri için yapılan reklam fotoğraflarında olduğu gibi, çatısı karlarla örtülü, aydınlık pencereli ve kartpostalları anımsatan biçimiyle bacasından duman çıkan, şu yuppi villasına dönüştürülmüş olan eski yapıya ulaştım. Ne yazık ki bu kez arka kapı kapalı olduğundan, önce bütün evin çevresini dolaşıp bir geçit bulabilmek için uğraşmak zorunda kalmıştım. Evin bodrum pencerelerinin bulunduğu ve çakıl taşı kaplı ince bir yolla caddeye

bağlanan uzunlamasına olan tarafında gerçekten de bir geçit buldum. Pascal'ın sahibinin, küçük sevgilisinin hareket özgürlüğünü sağlayabilmek için yaptığı buluş tam anlamıyla mükemmeldi doğrusu. Aşağıdaki duvarın içine, modern çevre düzenlemesiyle uyum sağlayacak biçimde, ancak bizlerden birinin geçebileceği bir geçit yapılmıştı. Tabak genişliğinde olan bu deliğin çevresine parlak bir demir halka tespit edilmişti. Bunun üzerine tutturulan plastik şeritler de kapı görevini görüyordu. Bu kapıyı açabilmek için, tıpkı fotoğraf makinesinin diyaframının otomatik olarak açılıp kapandığı gibi, yalnızca bu şeritlere başınızla hafifçe dokunmanız yeterliydi.

Derhal çalışma odasına doğru koştum, ancak bu kez bilgisayarın başında Pascal yerine evin beyi oturuyordu. Uzun saçlarını tıpkı Kari Lagerfeld gibi bağlayan junkie tipli bu adamdan aslında hoşlanmıştım ve onunla yakından ilgilenmek isterdim. Ama Tanrı biliyor benim şimdi çok farklı sorunlarım vardı.

Sonunda Pascal'ı, duvarlarında iki cinsel organ tablosunun asılı bulunduğu, içi neredeyse bomboş olan oturma odasında buldum. Pascal büyük, erguvani, kenarları altın renkli kordonlarla süslü, köşelerinden krallara yaraşır biçimde püsküller sarkan ipek bir yastık üzerinde uyukluyordu. Bütün odayı yalnızca, tavana bakan üç küçük halojen lamba aydınlattığından, parke döşeli zemine loş bir ışık vuruyordu.

Pascal'ın bu görüntüsü bana, Shakespeare'in oyunlarındaki yaşlı ve trajik krallardan birini anımsattı. Gerçekte de Pascal, ona sevgiyle bakan ve onun için çok para harcayan efendisinin koruması altında krallar gibi yaşıyordu, ister istemez aklıma, şansı onun kadar yaver gitmeyen bütün ezilmiş, itilmiş ve hor görülmüş yaratıklar geldi. Bunlar, insanlar tarafından oyun olsun diye eziyet edilen yaratıklardı; bunlar, biraz eğlenebilmek için insanlar tarafından alınan, sıkılınca da fırlatılıp atılan yaratıklardı; bunlar, iyi beslenen insanların yanında açlıktan ölen yaratıklardı; bunlar, derilerinden palto ya da eldiven yapmak için acımasızca öldürülen yaratıklardı; bunlar, damak zevkinin zirvesine ulaşılacağına inanıldığı için canlı canlı pişirilen yaratıklardı; bunlar, her gün çektikleri eziyete dayanamayıp ölen yaratıklardı; bunlar, yaşamları boyunca küçücük bir kafesin içinden çirkin insan suratlarından başka bir Şey görmeyen, bazı geri

zekâlılara kendileri için hiç de uygun olmayan hareketleri yapmak zorunda kalan yaratıklardı; bunlar, insanların kendilerine durmadan hayran kaldığı, ama hiç durmadan hayran kaldığı, kulağa romantik gelen ve adına hayvanat bahçesi denilen bir hapishanede kaldıkları için homoseksüel olan, ırzına geçilen, mastürbasyona zorlanan, kendi kendini sakatlayan, kendi yavrularını yiyen, davranış bozukluğu gösteren ve depresyona giren, kendi türdeşlerini öldüren ve sonunda da kapıldıkları ümitsizlik nedeniyle intihar eden yaratıklardı; bunlar, doğal güzelliklere giderek daha fazla gereksinim duyan insanoğlu tarafından doğal yaşam alanları günden güne ellerinden alman yaratıklardı. İtiraf edeyim insanların oluşturduğu koşullarda cennette gibi yaşayan Pascal gibi imtiyazlı olanlar da vardı. Ancak bunu bilmek, bütün dünyada süren bu trajedi konusunda beni pek teselli edemedi doğrusu. Biliyorum amacım kendi kendimi kandırmaktı, ama yine de beni biraz olsun yüreklendiren tek şey, çok ilerde bir gün insanların, çok uzun zaman önce bizlerle imzaladıkları, ancak sonradan ihanet ederek bozdukları şu tozlanmış sözleşmeyi anımsamalarıydı. İlerde bir gün hatalarını anlayacaklar ve bizlerden özür dileyecekler diye umutluydum. Elbette hiçbir şey, olabileceği kadar iyi olamayacaktır. Ancak bizler onları affetmeye hazırdık, onların yüzünden döktüğümüz gözyaşının hesabını sormaktan vazgeçebilirdik. Aklımdan geçen bütün bunlar, aslında bir delinin gördüğü düşlerden başka bir şey değildi, ama, bu kirli gerçekliği ancak düşlerin alt edebileceğine kesinlikle inandığımdan, bu düşü ömrümün sonuna kadar görmek istiyordum.

Pascal, yavaş yavaş uyanmaya başladı. Karşısında beni görünce, şaşkınlıktan gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Francis! Bu ne sürpriz böyle. Geleceğini neden Mavi Sakal ile haber vermedin bana?"

"Bunun için zaman yoktu. Son görüştüğümüzden bu yana, bir sürü önemli şey oldu Pascal. Bunlar, hem şu arka arkaya işlenen cinayetlerle ilişkili hem de olayları aydınlatmamızı hızlandıracak şeyler. Senin yardımına, özellikle de şu oyuncağına ihtiyacım var."

"Öyle mi? Aslında buna sevindim. Ancak anlatmaya başlamadan önce bir şeyler yemek istemez misin? Ziebold, yani sahibim taze yürek hazırlamıştı."

"Hayır, teşekkür ederim. Karnım aç değil. Hem ayrıca hiç zaman kaybetmeden bildiğim her şeyi anlatmak istiyorum. Olaylar arasında ilişki kurma becerim, çeşitli gizemlerden, ya da gerçeklerden ve düş kırıklıklarından oluşan bu dalavereleri çözebilmek için yeterli değil. Bunun için iki süper beynin işbirliği yapması gerek. Aslında öğleden önce buraya gelmek istiyordum, ama araya başka bir olay girdi işte."

Pascal, üzerinden yayılan kokudan araya nasıl bir olay girmiş olabileceğini anlamış olacak ki, bıyık altından gülmeye başladı.

"Kafamın içindeki şu köhne beyni süper diye niteleyip yaptığın iltifata teşekkür ederim. Benim için artık süper sayılan tek şey, giderek ölüme benzemeye başlayan uykumdur. Bunun da güzel bir yanı var aslında. Çünkü olasılıkla uykudayken bu dünyadan öbür dünyaya geçersem, ölümü fark etmem. Ancak buna rağmen sana yardım edebilmeyi ümit ederim. Hadi anlat bakalım, dostum."

Onunla karşılaşmamızdan sonra gelişen bütün olayları makineli tüfek gibi anlatmaya başladım. Ona, Felicitas'ın ölümünü gördükten sonra eve nasıl yarı baygın döndüğümü ve günlüğü bulduğumu anlattım. Ona, günlüğün içinde yazan vahşetten ve bu olayların günümüze kadar ulaşan etkilerinden söz ettim. Sonra, Kong ve arkadaşlarının saldırısına uğrayışını ve Solitaire'in cesedini buluşumuzu anlattım. Ölü bekleyicisi iyi kalpli Jesaja'nın yalnızca acılara yeni kapılar aralamak için nasıl yeryüzüne çıktığını söyledim. Ona, şu tapmak ve içindeki, çiçeklerle süslenmiş sakinleri hakkında bilgi verdim.

Son olarak da ona, katliamlardan sorumlu gibi görünen şu gizemli peygamber olayını anlattım. Sonra ona, sırasını şaşırmamaya büyük özen göstererek aklımdan geçen iddiaları ve tahminlerimi anlattım. Çektiğim bu uzun konferans sırasında Pascal’ın yüz ifadesi durmadan değişiyordu; yüzünü kâh bir telaş ve şaşkınlık kâh bir afallama kaplarken, her geçen dakika biraz daha huzursuzlaşıyordu. Konuşmamı, öğleden önce yaşadığım aşk serüveniyle şu baştan çıkartıcı fıstığı, Mavi Sakal'ın bölgede ortaya çıkan bu yeni ırk hakkındaki görüşlerimde aktararak noktaladım.

Bu yoğun bilgi bombardımanına Pascal'ın tepkisi önce sonsuza kadar süreceğini sandığım, uzun süreli bir sessizlik oldu. Aslında bu

uzun sessizliğin haklı bir nedeni vardı, çünkü onun, bütün bu inanılması güç olayları önce hazmetmesi gerekiyordu.

Sonunda yalnızca "Pöf!" dedi. Aslında bunun için ona minnettardım, çünkü böylece sessizliğe son vermiş oldu.

"Ben yıllardır bu bölgede yaşıyorum Francis, ama senin bu kadar kısa bir sürede ortaya çıkarttığın korkunç olayların kırıntısından bile haberim yoktu. İtiraf etmeliyim ki, ben artık çok yaşlandım ve o kadar da atik değilim, ancak senin ortaya çıkarttığın bu bulgular o kadar inanılmaz ki, aslını sorarsan benim bu olaylar hakkında bilgim olmalıydı!"

"Ne bileyim, ben daha çok rastlantılar sonucu buldum bütün bu olanları", diyerek, beni bu kadar yüceltmeye çalışmasını önlemeye çalıştım.

"Ama yine de beni burada herkes, bilgiç ve güvenilir birisi olarak tanır. Ama duruma bakılırsa ben yalnızca bilgiç birisiyim galiba."

"Beni asıl şaşırtan şey, öldürülen ve şu aşağıdaki katakompta bulunan yüzlerce türdeşin adının senin bilgisayarındaki listede neden kayıtlı olmadığı."

"Çok basit, sevgili dostum. Çünkü onların cesetleri ortaya çıkmadı da ondan. Bak, bölgemizde her şey durmadan değişip duruyor, bu nedenle adamın aklı çabucak karışıyor. Ölen türdeşlerimiz, yani kendi eceliyle ölenler, sahipleri tarafından ya hayvan mezarlığına ya da evin bahçesindeki uygun bir yere gömülüyorlar. Veya birçoğu, taşman sahipleriyle birlikte buradan ayrılıyorlar. Öbür yandan bir sürü kardeşimiz buradan çekip başka bölgelere gidiyor ve bir daha da hiç görünmüyorlar. Türdeşlerimiz hangi nedenlerle ortadan kaybolursa kaybolsun, onların öldürülmüş olabileceklerini düşündürecek bir neden asla yoktu. Benim bilgisayar kayıtlarında bulunanlar da ensesinden ısırılarak ölenlerdi, yani bunların bir cinayete kurban gittikleri gün gibi açıktı. Ama eğer katil kurbanlarını azimle yeraltına taşıdıysa, onları görebilmemiz zaten olası değildi, bu nedenle bilgisayarımdaki kayıtlarda da yer alamazlardı."

"Hangi nedenle olursa olsun, bölgeden birdenbire yok olan türdeşlerin adlarını kayıt ettin mi acaba?"

"Elbette."

"O halde biz şimdi, kaç tanesinin, ne zaman ve belli bir nedeni olmadığı halde ortadan kaybolduğunu tespit edebilir miyiz yani?"

"Büyük olasılıkla ederiz. Ancak cinayete kurban gidenlerle, gerçekten sahipleriyle birlikte başka bir yere taşman, bölgeyi terk eden veya eceliyle ölenleri birbirinden ayırt etmek gerçekten çok güç."

"Bu da epeyce iş demektir, ama ancak bu yolla katilin hangi aralıklarla cinayet işlediğini ve bunu hâlâ sürdürdüğünü, bu terörün ne zaman tam olarak başladığını tespit edebiliriz. Çözüm gerektiren diğer soru da, onun, son yedi kurbanını neden şu iyi kalpli ölü bekleyicisi Jesaja'ya emanet etmediği."

Pascal oflaya poflaya yastığından kalktı ve yarım yamalak kamburunu çıkardı. Bu arada, onu böyle sefil bir halde yakaladığımı anlatmak istercesine mahcupça gülümsüyordu. Eklem romatizmalarına karşı verdiği yıpratıcı savaşımı ve deforme olmuş eklemlerini benden gizlemeye çalışması kahredici bir görüntüydü aslında. Olasılıkla diğer organları ve duyuları da o kadar iyi çalışmıyordu. Yastıktan aşağıya indi ve odada ağır ağır bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

"Gerçekten de bu önemli bir nokta Francis. Çünkü bu, dostumuzun hata yapmaya başladığının bir göstergesi."

"Bundan emin misin? Çünkü ben hâlâ bundan o kadar emin değilim. Bu denli cani olan birinin tek bir hata bile yapabileceğini düşünemiyorum doğrusu."

"Ancak onun davranışlarındaki bu değişimin tek açıklaması bu."

Düşünceleri ustaca evirip çevirmekten ve çeşitli kombinasyonlar kurmaktan kaynaklanan coşkuya onun ruhunun tıpkı nefes almak için havaya gereksinim duymamız gibi gereksinimi olduğu açıkça görülüyordu. Artık kendini iyice kaptırmıştı. Giderek daha heyecanlanıyor ve hareketleri de hızlanıyordu.

"Bak şimdi, ben katilim", diye konuşmaya başladı. "Yalnızca kendi bildiğim bazı nedenlerle düzenli aralıklarla geceleri türdeşlerimi öldürmek için dışarıya çıkıyorum. Onları öldürdükçe öldürüyor ve onları gizleyebilmek için cesetleri dişlerimin arasına alarak hava kanallarının ve artık kullanılmayan su kanallarının gizli geçitlerinden

birine atarak katakompa yolluyor ve her seferinde izleri yok ediyorum. Ama günler sonra, eninde sonunda birileri işlediğim cinayetleri fark edip beni yakalamasın diye bu yöntemi değiştiriyorum. Böyle bir şeyi neden yaparım? Kendimi tehlikeye atacak bir şeyi neden yaparım acaba? Evet artık canım istemiyor. Bu bölgedeki geri zekâlıların hiçbiri beni yakalayabilecek durumda değilse ne diye izleri yok edeyim ki?"

"Yanlış", diye bağırdım. Bu bulmaca işi, benim gibi bu işi seven birini bile uyarmıştı. Yani ben de tahrik olduğumdan, kafamın içinden, tıpkı zincirleme bir reaksiyon gibi çeşitli olasılıklar geçiyordu.

"Şu dostumuzun ne kadar mantıklı olduğunu unutuyorsun, işlediği bütün vahşetlerin belli bir amacı var ve tıpkı bir erkanı harp gibi planlı hareket ediyor. Sırf keyif olsun diye ya da tenezzül etmediği için kullandığı bu yöntemin zerresinden bile asla vazgeçmez o. Hem neden bundan vazgeçsin ki, bu yöntem şimdiye kadar kendine harika hizmet etmişti. Yo, yo bu mantıklı yöntemi terk etmesinin özel bir nedeni olmalı. teyeli bu acaba?"

Pascal birden spotların yere vuran daire biçimindeki ışığının altında durdu, böylece onun simsiyah, ışıldayan tüyleri sanki kutsal ışık tarafından çevrelenmiş gibi görünüyor, kendisi de sanki gökyüzünden yere inen bir melek gibi bir etki bırakıyordu. Kafasını birden bana doğru çevirdi ve bana ışıldayan, sarı gözleriyle keskin keskin baktı.

"Belki de bizim dikkatimizi bir şeye çekmek istiyordur."

"Bu güzel! Hem de çok güzel!" diye çılgınca bağırıp havaya zıplıyordum.

Ancak Pascal başını sallayarak mutsuz biçimde kulaklarını aşağıya sarkıttı.

"Yo, bu hiç güzel değil. Çünkü dikkatimizi neye çekmek istediğinden haberimiz bile yok ki."

"Ama bu zaten gün gibi ortada. Tıpkı bir hayalet gibi, hayır, bütün bölgenin kaderini belirleyen, kimin ölüp kimin kalacağına karar veren bir Tanrı gibi gücü elinde bulundurduğuna, dolayısıyla dikkatimizi kendisine ve yaptıklarına çekmek istiyor. Onun bütün görmek istediği kendisine saygı gösterilmesi."

"Bundan eline ne geçecek ki? Bu bölgedeki türdeşlerin ortalama zekâ seviyeleri o kadar geri ki, eğer kendini ele vermiş olsa buradakilerin hiçbiri onun o ince işaretlerini anlamayacağından, anında onu linç edeceklerdir. Bu yeni taktiğiyle buralarda ancak korku ve nefret uyandırabilir, ama asla saygı göremez."

Hararetle düşünüyordum. Pascal'ın söylediklerinin hepsi doğruydu, bu nedenle ona karşı koyabilmek için gerçekten tutarlı argümanlarınız olmalıydı. Onunla tartışmak, tıpkı bir dünya şampiyonuyla satranç oynamak gibi bir şeydi.

Cesetlerin herkesin görebileceği şekilde ortada bırakılması nasıl bir sorunsal ortaya atıyordu? Yoksa yine yeni bir çıkmaza mı girmiştik? Açıklayamadığım diğer bir soruya geçmek istediğimden ve de aklıma daha makul bir şey gelmediğini sonunda ona şöyle dedim:

"Belki de bu tutumuyla türdeşimizden birinin dikkatini hayatının yapıtına çekmek istiyordur."

"işte buna harika derim ben!" diye neredeyse çığlık attı.

"Neden?" diye sordum ürkerek.

"Neden olacak, ilk kez sen, hayatının yapıtı diye bir şeyden söz ettin de ondan Francis. Anlamıyor musun? Bu kadar çaba vermiş olduğu hayatının bu yapıtının diğerleri tarafından bilinmesini ve dahası paylaşılmasını istiyor. Bence fark etmez ama sen istersen bunu belli bir türdeşim için yapıyor diyebilirsin. Yaptıklarının anlaşılmasını özellikle sağlıyor. Bize her ne anlatmak istiyorsa istesin, bir nedenle kendisine artık zor gelmeye başlayan eylemleri için yeni yandaşlar bulmaya çalışıyor."

"Sempatizan kazanmak için çok tuhaf bir yol doğrusu."

"Doğru. Ama onun kendisi de epey tuhaf zaten. Tıpkı bir bulmacaya benziyor, yo, hayır onun kendisi zaten bir bulmaca ve gelip çözecek birini bekliyor."

"Ama biraz daha anlaşılır olabilir sanırım. Bu koşullar altında, onun amacının ne olduğunun hiç ortaya çıkmaması da olanaklı elbette.

"Hiç merak etme Francis, er ya da geç onun bıraktığı işaretlerin anlamını bulup, onu yakalayacağız."

"Söylediklerini Tanrı işitsin. Pekâlâ, şimdilik hikâyenin bu yanını bir kenara bırakalım da, elimizdeki tek kuşkulu kişi hakkında biraz konuşalım. Yani Joker'i kastediyorum! Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Yeniden şu krallık yastığına doğru atladı ve dikkatle üzerine uzandı.

"Çok verimli bir zanlı. Laboratuvardaki bütün dramı karşıdan izlemiş, sonra da İncil'deki klasik biçimiyle şehitlik örneğine benzer, Claudandus'un acılarını konu alan bir din kurma niyetine girmiş, bu amacını da sonradan gerçekleştirmiş biriydi.

Elbette kendisini de derhal peygamberin yeryüzündeki söz filan etti, çünkü bu mevki ona güç ve bölgede de özel bir yer kazandırıyordu. Ancak eskiden onun neler görmüş olduğunu ya da şu acımasız adamdan neler öğrendiğini, gerçekten kim bilebilir ki? Belki de şu vahşi işleri yapa yapa kafasındaki sigortalardan biri atmış olabilir, değil mi?"

"Ama Jesaja kanallardan Joker'in değil, peygamberin sesinin geldiğinden söz etmişti."

Yüzü pokerciler gibi asılıverdi.

"Sesini değiştirmiştir. O Rasputin kılıklıdan her şey beklenir. Ayrıca, Jesaja'nın dışında, katakompun varlığını ve ölüleri yok etme işlevini bir tek o biliyordu."

"Şu büyük meçhul kişiyi de saymazsak yani!"

"Eğer gerçekten varsa tabii."

Yavaşça parke zemine çöktüm ve gözlerimi öylece önüme diktim. Dediğim gibi, Pascal ne söylerse söylesin anlamlıydı ve mükemmel bir mantık taşıyordu. Ancak bu gizemli olay, bu denli basit, deyim yerindeyse ucuz bir çözüme layık mıydı? Demek o alçak Joker'miş. Onu dinsel bir fanatik olduğundan, daha şu acı çekme törenini yöneten papaz rolünü oynadığı geceden beri kuşkulanıyordum. Zaten onun bütün varlığına, tam bir katile göre olan, şeytanlık, her şeyi kavramak isteme, duygusuzluk ve şiddet gibi özellikler egemendi. Ama işte bu ilkel ve basit tablo asıl benim kafamı karıştıran şeydi. Her şey o kadar güzel birbirine uyuyor ve bir araya getirilebiliyordu ki. Her ne kadar dile getirmediysem de, geçirdiğim bütün şok eden olaylara karşın o pis rahibi hiç aklımdan

çıkartamamıştım. Durmadan bilinçaltımın derinliklerinden tıpkı öldürülemeyen bir yılan gibi ortaya çıkarak o bas sesiyle bana, katil benim, katil benim, diyordu. Bu gök gürültüsüne benzeyen sese kulak asmayı ve onun varlığını kabullenmeyi hep reddetmiştim. Oysa şimdi, içinden geçenleri benim gibi bastırma alışkanlığı olmayan Pascal, hiç sözünü esirgemeden içimdeki duygulara tercüman olurken, ben de bu gerçeği kabullenmek zorunda kalmıştım. Gerçekte de lehte ve aleyhte olan şeyleri bir arada değerlendirdiğinizde katil olarak yalnızca Joker akla gelebiliyordu. Ama yine de, gerçek olabilmek için çok fazla tutarlı olan bu çözümde, beni rahatsız eden bir şey vardı. Öyle sanıyorum ki Pascal’ın düşüncesini değiştirebilmek için artık elimde tek bir koz kalmıştı.

"Bir de, Mavi Sakal'ın bölgede dönen tuhaflıklardan biri olarak nitelediği, bu sabah karşılaştığım eski ya da yeni ırk meselesi var", diye haince atıldım.

"Profesör Preterius'un katil ırkı!" diye parladı Pascal.

"Evet, Preterius'un katil ırkı. Bu olasılığı dışlamamız için nasıl bir neden var ki? Ama evet, mantık gibi gülünç bir şey olabilir" diye yaramaz bir çocuk gibi ekledim. Ancak Pascal bu provokasyona gelmeyerek, tam tersine, tıpkı çocuklarının eğitimine aşırı düşkün babaların, çocuklarının yaptığı en basit yaramazlıkları bile önemli bir şey olarak gördükleri gibi gülümsedi yalnızca.

"Söylediklerinde haklı bir yan olmasına karşın, bu olasılığı dışlamamızın tek nedeni mantık değil Francis. Deyim yerindeyse, mantık biraz hafif kalıyor demek lazım. Çünkü sen burada şunu unutuyorsun: Yeni ya da 'eskiyeni' bir ırkın oluşabilmesi için mutlaka planlı bir üretime, yani insanoğlunun müdahalesine gereksinim yok ki. Kısacası, sen şu 'kör saatçi'yi unutuyorsun; evrime, doğa ananın anlaşılması güç planlarına bir baksana. Doğa ana, yaptığı harika işin bilincinde olmaksızın her gün yeni türler yaratır durur. Başka deyişle, yeni ya da farklı ırklar bütünüyle bir rastlantı sonucu oluşuyor. Bu denli basit bir oluşum için ille de kurnazca düşünülmüş yetiştirme programları gerekli değil ki. Bak, türdeşlerimizin yüzde doksan dokuzu hiç kontrolsüz, herhangi bir sisteme bağlı kalmadan birbirleriyle çiftleşiyor. Bunun sonucunda da günün birinde bilinmeyen bir türün ortaya çıkması son derece doğal. Peki bundan çıkardığımız

sonuç nedir? Yeni bir ırkın ortaya çıkması, doğal bir şeydir. Sonuçta sen, üretmiş olduğun şu katil ırk teorisiyle yalnızca mantığı değil, aynı zamanda mantıkisi ya da rastlantısal olanı da dışlıyorsun, sevgili dostum."

"Yani benim şu şirin türdeşlerimin, doğal seçimin bir ürünü mü olduğuna inanıyorsun?"

"Büyük olasılıkla öyle, ama senin iddialarına da bütünüyle karşı koyamıyorum, çünkü kendi görüşümü kanıtlamak için yeterli kanıtım yok. Ama buna karşılık olasılıklar bütünüyle benden yana görünüyor."

Şu yaşlı kurt tam bir dahiydi aslında, bu gerçeği hiç eveleyip gevelemeden kabullenmek zorundaydım. Çünkü ben daha ortaya koyduğum varsayımlar için bütün gücümü kullanarak pek de anlaşılır olmayan nedenler ve açıklamalar bulmaya çalışırken, o, konuya doğru taraftan yaklaşarak, önce olasılıkları ve doğal nedenleri hesaba katıyordu. Benim hatam, karmaşık hesaplar yaparak, dünyada rastlantı diye bir şey olduğunu ve bazı tuhaf durumların da oluşabileceğini bütünüyle göz ardı etmemdi. Başka deyişle, Pascal da mantıklı ama yine de yalın, buna karşılık ben de mantıklı ve karmaşık düşünüyorduk.

"Her zamanki gibi sen haklısın, Pascal" diyerek diretmekten vazgeçtim. "Eğer izin verirsen, kendime karşı olan saygımı biraz koruyabilmek için bu görüş alışverişini yarma ertelemek istiyorum."

Bu arada akşam olmuştu ve şu kara tüylü öğretmenimin arkasındaki dev pencereden, dışarıdaki karlarla kaplı bahçelerin üzerine derin bir karanlık çöktüğünü, dahası bu karanlığın kar tanelerinin beyazlığını bile yuttuğunu görüyordum. Birden aklıma, karşımdaki, siyah rengin egemen olduğu bu sahnenin, son gördüğüm düşün bir tür negatif kopyası olduğu gibi aptalca bir fikir geldi.

"Yo, hayır dostum, sen gerçek bir çokbilmişsin. Bu bulmacanın çözümü için asıl püf noktasını asıl sen ortaya çıkartacaksın. Belki ben nesnel düşünebilen ve açık seçik düşünceler ortaya koyabilen biriyim, ama bende ilham denen şeyin eseri yoktur. İlham olmadan da istediğin kadar dahi ol, hiç fark etmez. Günümüzün en büyük

açmazlarından birisi, kendini olduğundan daha yüksek gören sürüyle yan cahilin bulunmasıdır. Ben kendi sınırlarımı bilirim doğrusu."

Tam ona karşı koyacaktım ki, gözlerini benden kaçırarak sanki arkamda bir şey görmüş de huzursuz olmuş gibi yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle yastığının üzerinde ayağa kalktı. Hemen arkama döndüm ve yamru yumru bir kar topuna dönüşmüş olan Mavi Sakal'ın, nefes nefese kapıdan içeriye daldığım gördüm. Tüylerinin uçlarında hatırı sayılır irilikte buzlar sarkıyordu, burnu da tıpkı domates gibi kıpkırmızı olmuştu. Pascal'ın bakışları, öyle sanıyorum ki, içeriye zorla girmeye çalışan Mavi Sakal'ın dikkatsiz ve kaba davranışı yüzünden öfkeyle endişe arası bir ifadeye bürünmüştü.

Şu özürlü Eskimo, yeni cilalanmış parkelerin üzerinde yürürken ardında çamur izleri ve su birikintileri bırakıyordu. Dikkatsizliğinin doruk noktasında da gelip tam önümüzde durduktan sonra, sanki yerlerin ıslanması yetmiyormuş gibi üzerindeki karı iyice silkerek bizleri de epeyce ıslattı. Pascal sessizce bir of çekerek fark edilmeden başını salladı. Bir filin duyarlılığına sahip olan Mavi Sakal bütün bunlardan hiçbir şey anlamadı elbette. Evsahibimiz de bu rezaletin üzerinde daha fazla durmadı ve kendine hakim bir edayla hiç ses çıkarmadı.

Bu kötü duruma dayanamadığımdan, "Joker nerede?" diye sordum hemen.

"Yok işte. Kaçmış."

"Kaçmış da ne demek?"

Sırılsıklam ıslak kıçının üzerine oturarak yeni baştan silkindi.

"Onun olduğu eve açık bir bodrum penceresinden girdim. Tepeden tırnağa evin her tarafını aradım. Dahası, oldukça ürkütücü olan şu tavan arasındaki depoya bile baktım. Çünkü oradaki raflar, gerçek boyutlarda bizim porselen figürlerimizle dolu. Hatta kaplanlar, jaguarlar ve leoparlar bile orada üst üste dizilmiş duruyorlar. Hepsi de porselenden ve şaşırtıcı derecede gerçeğe benziyorlar. Ama evde Joker'in izine bile rastlamadım. Ben de durmadan ona seslendim ve bu arada neredeyse sesim kısılıyordu. Bunun da bir yararı olmayınca komşu evlere baktım. Herkes, onu son toplantı gününden beri görmediği söyledi."

"Öldürüldü!" diye keskin bir çığlık attım.

"Hayır, kaçtı", dedi Pascal soğuk bir tonla. "Onun foyasını çıkartmak üzere olduğunu anladığından, aceleyle tabanları yağladı. Tam bizim Joker'e göre bir tutum doğrusu."

"Elbette, tam o pisliğe göre", diye onayladı Mavi Sakal.

"Hayır, Allah kahretsin!" Birden öfke tepeme çıktı. "Bu kadar basit bir çözümü kabullenmeyi reddediyorum."

"Kabul etmek zorunda değilsin ki", diyerek Pascal beni teselliye çalıştı. Bu yalnızca olasılıklardan bir tanesi. Ama şimdilik ve bu koşullar altında en olası çözüm buymuş gibi görünüyor. Ama sonuç ne olursa olsun, en azından Joker'in gırtlağına kadar bu işin içine battığından eminiz."

"Bunları yapan o!" diye yineledi Mavi Sakal, sanki önemli bir şey söylüyormuş gibi. "Evet durmadan konuşan şu kutsal koca çeneli yaptı bu işi. Şu Claudandus kepazeliğine her seferinde katılmama karşın, onun Papa taklitlerine bir an bile olsun güvenmedim. Suçlu o, derim ben!"

Pascal, benim canımın sıkılmasına daha fazla dayanamadı. Yastığından aşağıya atlayarak, yanı başıma kadar geldi.

"Bu çözüme neden bu denli karşı koyuyorsun Francis? Değiştiremeyeceğin ve en azından şimdilik başka bir çözüme olanak sağlamayan bu koşullara neden karşısın?"

"Çünkü doğru değiller, aralarında uyum yok. Bir araya getirdiğim bilgiler her ne kadar tamamlanmamış da olsalar, Joker'in kesinlikle katil olduğunu ortaya çıkartmıyor ki. Bütün olup bitenler, tıpkı satılığa çıkartılan sahte bir tabloya, bütün uzmanların hayran kalması gibi bir durum.

Bir süre daha tartıştıktan sonra Pascal ve ben, önümüzdeki günlerde bilgisayarın yardımıyla, öldürülenlerin sayılarını ve bu bölgede en uzun kimlerin yaşadığını ortaya çıkartmaya karar verdik. Böyle bir liste sayesinde diğer kuşkuluları da ayın edip onları sorguya çekebilecektik. Bütün bunların dışında belki de, katilin hangi aralıklarla işbaşı yaptığını da görecektik. Bütün bu işleri hallettikten sonra da bölgede yaşayanlarla bir toplantı düzenleyip, bildiklerimizi onlara aktaracak ve onları ilgili konuda uyaracaktık. Her ne kadar

ben de, ustalıkla ortadan kaybolan Joker'in katil olduğuna inanmaya başladıysam da, (şimdiye değin) hiç yanılmamış olan içgüdülerime bir şans vermeden bu işi halletmek istemiyordum.

Gecenin geç saatlerinde Mavi Sakal ve ben Pascal'dan ayrı dik ve dondurucu soğukta evin yolunu tuttuk. Kar yağışı durmuş, ancak hava inanılmaz biçimde dona çekmişti.

"Kıçına biraz daha dikkat etsen iyi olur" diye homurdandı Mavi Sakal, karlı bahçe duvarlarının üzerinde eve doğru giderken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne bileyim, duruma bakılırsa o canavar hâlâ serbestçe ortalıkta dolaşıyor. Herhalde deliğin birine gizlenmiştir. Artık sıcak sobanın yanında uyuklayamayacak; işkembesini de o kadar kolay dolduramaz. Bu nedenle, kendisinin evinden uzaklaşmasına neden olan kişiden öç almak isteyecektir herhalde. Anladın mı? Kahretsin!"

"Hiç korkmuyorum" diye yalan söyledim. "Ayrıca onun çevirdiği dolapların farkına varan tek dedektif ben değilim ki. Başına gelenlere, benim kadar Pascal'a da borçlu sayılır."

"Ha, o mu ..." Mavi Sakal'ın yüzünü tuhaf bir duygu kapladı. "Senin anlattıklarına göre katil, yalnızca üremekle meşgul olanları öldürüyor. Ancak şu bizim Pascal kısırlaştırılmıştır. Hem ayrıca, ne bileyim, o zaten daha fazla bu işin peşinden koşamaz ki."

"Neden peki?"

"O kanser, galiba bağırsak kanseri. At doktoru ona altı aydan biraz fazla zamanı kaldığını söylemişti."

Bu haberin beni serseri bir kurşun gibi vurduğunu belli edecek ne bir şey söyledim, ne de bir şey yaptım. Çok tuhaftı ama, bir dostum için verilen bu kahredici ve değiştirilmesi olanaksız kararı sanki çocukluğumdan beri biliyor muşum, sanki yıllardır bunu bilerek büyümüşüm gibi bir duygu vardı içimde. Birden Pascal'a ne denli yoğun bağlandığımın ve bir dost olarak, dahası kaçınılmaz olarak ona bir kardeş gibi ne kadar çok ihtiyacım olduğunun farkına vardım. Evet bizler hem manevi anlamda hem de maddi anlamda ikiz kardeşlerdik, birbiriyle mükemmel uyum sağlayan bir ikiliydik biz. Onunla birlikte yaşayacağımız o nice serüvenler daha başlamadan demek o aramızdan ayrılacaktı. Ben aptal kafa, şu katliam olaylarının

telaşıyla, ölümün her zaman şiddet dolu bir felaketle gelmediğini, tersine pençelerini yavaş yavaş ve sessizce yaşayanlara doğru uzattığını bütünüyle unutmuştum. Ölüm, sessizce adamın arkasında durup kendi kendine gülümseyen ve durmadan saatine bakan ve yine gülen büyük sükût içindeki bir şeydir.

Yolun geriye kalan kısmında Mavi Sakal ve ben hiç konuşmadık. Yeni baştan bilincine vardığımız, ölümün yalnızca katilin tüyler ürpertici eylemlerinde olmadığını, tersine her zaman her yerde olduğunu fark etmemiz bizleri sessizliğe gömmüştü. Pascal öldüğünde, benim de içimde bir şeyler ölecekti. İçimde şimdiden bir şeyler ölmeye başlamıştı bile.

Dokuzuncu Bölüm

Sonraki bir buçuk haftanın bir bölümü, çetin zekâ antrenmanlarıyla; bir bölümü de, bağımlılık yapan zevklerle geçti ve bundan önce yaşadığım bütün tatsızlıkları gölgede bırakacak olan acı bir sürprizle noktalandı. Yani, noelden önceki bu günler, evde yapılmış çörek kokusu üzerine dışarıda yağan ince kar karışmış, bu arada da Gustav ve Archie onarım işini noel akşamına kadar bütünüyle tamamlama niyetine girmişlerdi. İkisi de yaptıkları işin stresinden benimle ilgilenmeye hiç zaman bulamıyorlardı, bu da benim işime geliyordu, çünkü zaten benim kendi sıkıntım bana yetiyordu.

Pascal ve benim yapmayı amaçladığımız çalışmanın, yıllardır birikmiş bilgisayar verilerini toparlamaktan ve bölgede yaşayanların anılarını, parça parça toplamaktan oluşan güç bir iş olduğu çok çabuk ortaya çıktı. Tıpkı Pascal'ın öngördüğü gibi, birdenbire ortadan kaybolan türdeşlerimizin içinden "öbür tarafa yolcu edilenlerle," eceliyle ölen ya da bilinmeyen bir nedenden dolayı bölgeyi terk edenleri birbirinden ayırt edebilmek oldukça güç bir işti. Elbette sonuçta bizler de, yıllar boyu gerçekten kaç tanesinin Jesaja'nın ölü bekleyiciliği görevinden yararlandığını çıkartamamıştık. Buna karşın en azından öyle sanıyorduk ki, istatistiğin sihirli küçük numaralarından yararlanarak gerçeğe yaklaşık yüzde seksen oranında yaklaşmıştık. Bu çalışma sırasında Mavi Sakal'ın bize inanılmaz yardımları dokundu, çünkü bütün can sıkıcı işleri o yapıyordu Onun, bölgeyi çok iyi tanıması ve diğerleriyle olan ilişkileri çok işimize yaradı.

Pascal'ın verileri ancak 1982 yılına kadar gidiyordu. Bu nedenle hesap işlerimizin başında yalnızca, 1982 yılının başından itibaren bölgeden ayrılan, bilgisayarda kayıtlı bütün türdeşlerimizi dikkate aldık. Araştırmamızın daha beşinci gününde, akıbeti bilinmeyen sekiz yüz türdeş gibi "esnek bir sayıya" ulaştık. Ancak zaman içinde bunların yerini yaklaşık dokuz yüz elli tane yeni türdeş almış ki, bu sayının bir bölümü, türümüzün bakımı kolay olduğundan sorumluluktan kaçan insanlar arasında ev hayvanı olarak moda

olmamız, bir bölümü de kaybolanların yerine yenilerinin gelmesiyle oluşmuştu. Bir daha yüzleri görünmeyen yaklaşık iki yüz tanesinin kaybolma nedenlerini, Pascal ve Mavi Sakal bir ölçüde de olsa biliyorlardı. Buna göre yok olanlar, ya sahipleriyle birlikte buradan taşınanlardı ya da sıklıkla burada rahat edemediklerini, sahiplerinden memnun olmadıkları için başka bölgelere gitmeyi düşündüklerini söyleyenlerdi. Bunlar, olasılıkla bu niyetlerini günün birinde gerçekleştirmişlerdi. Daha sonra, arta kalan diğer altı yüz türdeşin yaşlarını inceledik. İnsanların zaman ölçüsüne göre, ortalama yaşam süremiz dokuz ile on beş yıl arasında değiştiğinden, bunlardan yüz tanesinin yaşlılıktan ya da yaşlılığa bağlı hastalıklardan ölmüş olmaları gerektiğini, olasılıkla da sahiplerinin onları herhangi bir yere gömmüş olduğundan kimsenin dikkatini çekmediği sonucuna vardık. Elbette Pascal, bölgede hangi aralıklarla ölümlerin gerçekleştiğim de kayıt etmişti, ancak bu kayıtlardaki ölümlerin nedenleri herkes tarafından bilindiğinden, tahmin ettiğimiz yüz kadar ölüm vakasıyla mantıken bunların hiç ilgisi yoktu. Kaybolanların sayılarının bu kadar yüksek olması nedeniyle bundan sonra, istatistik verilerde tespit edilemeyenler olduğunu hesaba katmak zorundaydık. Çünkü kaybolanlar arasında belli orandaki türdeşler, daha yakından bilemediğimiz nedenlerle yok olmuşlardı, bu karmakarışık bölgede, örneğin hırsızlık yapan ya da trafik kazasına karışan hayvanlar, olayı görenlerin, onları çöp bidonuna atmasıyla son istirahatgâhlarına uğurlanırlar. Bu kayıt dışı olayları da yüzde on civarında tahmin ettiğimizden, artakalan beş yüz türdeşimizden elli tanesi kayıp adayı olarak karşımıza çıkıyordu.

iki yüz artı yüz, artı elli, üç yüz elli yapıyordu. Artık, hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan şu sekiz yüz kişilik listeden, üç yüz elli tanesinin öldürülmüş olamayacağını biliyorduk. Son yedi yıl süresinde ısırıkçının ısırıklarıyla yaşamlar korkunç biçimde son bulan türdeşlerin sayıları tamı tamına dört yüz elli civarında olmalıydı. Hesaplamaya devam ettik. Eğer şu kasap düzenli aralıklarla iş başı yaptıysa, buna göre yılda 64.28, ayda 5.35 ve hafta da 1.33 Felidae'yi öbür dünyaya yollamıştı, istatistiksel olarak bakıldığında, her beş günde bir içimizden birini, yaratıcısının huzuruna yolluyor demekti. Ancak bu hesaplar son iki üç hafta içinde yaşanan gerçeklerle uyuşmuyordu, çünkü çok sayıdaki belirsizlikleri dikkate

alsanız bile, katil iki üç günde bir, birini öldürdüğünden dozunu iki katına çıkarmış görünüyordu.

Bu hesap hokkabazlığı elbette, Pascal'ın sahibi gider gitmez, bizim ürettiğimiz tahminlerden, istatistik yanılsamalardan, bilgisayarın ekranında beliren sayı oyunlarından başka bir şey değildi. Ancak büyük çapta bir yanılgı söz konusu olamazdı, çünkü benim de kendi gözlerimle gördüğüm gibi aşağıdaki tapmakta yüzlerce iskelet vardı. Olasılıkla bu yöntemle gerçeğin, tahmin ettiğimizden çok daha yakınma gelmiştik. Ancak açık bir cinayet nedeni tespit etme konusunda hâlâ başladığımız yerde sayılırdık.

Kısmen de olsa gerçekçi sonuçlara ulaşmanın yolu, sinir bozucu ayrıntılı işlerle doluydu. Bölgedeki çoğu türdeşle kokuşan, kaybolanların aileleri veya arkadaşlarını bulan, onlara kaybolanların en son zamanlarda nelerden söz ettikleri sorarak bilgisayar kayıtlarında eksik olan bilgilerin tamamlanmasını sağlayan Mavi Sakal olmasaydı, bu kadar kısa bir sürede böyle bir listeyi kesinlikle oluşturamazdık.

Ancak bu denli güç işlerin yanı sıra Pascal, bilgisayarın bütün gizemlerini bana adım adım anlatarak, bende, hem daha işlek bir mantığın hem daha mantıklı hareket etmenin ufkunu açtı. İstatistikleri oluşturma aşamasında işimizi yarı yarıya azaltan şu bilgi işlem programı bile o kadar etkiledi ki beni Pascal'dan küçük yardımlar alarak, onun nasıl çalıştığını birkaç gün içinde kendi başıma öğrendim. Pascal bana aynı zamanda, yalnızca bir şifre girerek açılabilen gizli dosyaların nasıl oluşturulabileceğini de öğretti. Bu yolla oluşturduğumuz dosyalardan, cihazın sahibinin haberi bile olmuyordu.

Çoğunlukla eylemsizliğe mahkûm olan şu hasta, vesveseli beynimi entelektüel yollarla nasıl canlı tutabileceğimin yolunu sonunda bulduğumdan, artık daha çok şey istiyordum. Birkaç tuşa dokunarak sanal bir gerçeklik yaratma gücü ya da soyutluklar ve bilgi dünyasına girebilmek beni öylesine kendimden geçirmişti ki, daha ilk deneyimden sonra bağımlı biri olup çıkmıştım. Bu nedenle çalışırken durmadan Pascal'a dönüp, yeni şeyler öğretmesi için ona yalvarıyordum. O da bana, birbirinden farklı bilgisayar dillerinin olduğundan ve beni heyecanlandıran Basic, Fortran, Cobol, Ada,

tuhaf gelecek ama Pascal gibi bilgisayar dillerinden söz etti. Şu katili yakalama işi bittikten sonra, kendi programlarımı kendim yapabileceğim bu dillerden birini bana öğretmek istiyordu.

Ancak, adamın içini rahatlatan bu tebessüm ve ışıldayan bakışlarla verilen bütün bu sözler her defasında sanki yüreğime bir bıçak saplıyordu, çünkü böylece öğretmenimin ne kadar az ömrü kaldığını anımsamak zorunda kalıyordum. Biz çocukça düşlerle gülüp eğlenirken, onun bağırsaklarında büyüdükçe büyüyen, büyüdükçe büyüyen şu lanet olası urlar olmasaydı, onunla birlikte kim bilir daha ne kadar harika şeyler yapabilir, karanlık olayları aydınlatabilirdik. Bana daha neler öğretebileceğini anlatmasını istediğimde, yüreğime birden saplanan acı, o denli dayanılmaz bir hal almaya başladı ki, ilerde birlikte yapabileceğimiz şeylerden söz açıldığında hemen konuyu değiştirerek güncel şeylere yöneliyordum. Belirsizlik ve en olmayacak düşlerden oluşan bu ortamda ekranın karşısında günlerce, dahası şu Kari Lagerfeld eve gelmediğinde, geceler boyu boğuşuyorduk. Yemeğimizi yerken böbürlenerek kutladığımız başarılar ile, yakında bu dostumun başına geleceklerden kaynaklanan, tıpkı gel git olaylarının ritmi gibi sık aralıklarla yaşadığım üzüntü arasında yitip gitmiştim. Bu nedenle her sevincin, her gülüşün ve bir zerrecik bile olsa her mutluluğun üzerine ölümün gölgesi düşüyordu. Gerçi ölüm daha çok uzaktaydı ve belli belirsiz hissedilebiliyordu. Ancak ölümün o kan kırmızısı renkli parlayan bakışları artık görülebiliyordu.

Çalışmamıza ancak, Mavi Sakal bize yeni bilgiler getirdiğinde ya da bölgemizdeki yeni dedikoduları aktardığında ara veriyorduk. Bu aralardan birinde, duvarda asılı olan Gregor Johann Mendel'in resmi bir kez daha dikkatimi çekti. Sürekli çalışma odasında bulunduğumdan bu resim benim için sıradan bir şey olmuş ve ona hiç dikkat etmemiştim. Ama birdenbire bu resim beynimde öyle bir şimşek çaktırdı ki, bu soğuk bakışlı adamı, o korkunç kâbuslarımdan birinde gördüğümü anımsadım. Bu nedenle Pascal'a, şu Gregor Johann Mendel denilen adamın kim olduğunu sordum. O da beni kısaca yanıtlayarak, onun geçen yüzyılda yaşamış ünlü bir din adamı olduğunu ve sahibinin bu tabloyu çok beğendiğini söyledi. Bu yanıt, onun sahibinin ne kadar dindar biri olduğu sonucunu çıkartmama yettiğinden, bu kadarıyla yetindim.

Sonunda işi tamamlayarak, elde ettiğimiz sonuçları bütün herkese aktaracağımız toplantının hazırlıklarım yapmaya başladık. Ayrıca herkesi katile karşı uyararak onun kullandığı yöntemlere dikkat çekmek istiyorduk. Çünkü büyük olasılıkla hâlâ bölgemizde bulunuyordu. Bu noktada içimdeki öfke dinmek tükenmek bilmiyordu. Çok eskilerden beri burada oturan sürüyle türdeş bulmamıza karşın, bunlardan hiç biri ciddiye alınacak derecede bir zanlı görüntüsü oluşturmuyordu. Bunların çoğu, kendini ya yıllarca üreme işine adamış ninelerdi ya da kendilerinden daha neyi öğrenmek istediğimizi bile anlayamayan aptal dedelerdi. Öbür yandan bir çoğu da Mavi Sakal ile aynı kaderi paylaşan ve şu cinayetlerin gerektirdiği güç ve beceriye fiziksel olarak sahip olmayanlardı. Karşı olmama rağmen sonunda yine de Joker'i tek kuşkulu olarak kabul etmek zorunda kalıyorduk ki, böylece yine bütün olay açıklanamaz kılınıp üzerine karanlık bir tül çekiliyordu. Mavi Sakal yeniden defalarca şu porselen eve gizlice girdi, komşulara sorup soruştu ve dahası evin önünde nöbet bile tuttu. Joker sanki yer yarılıp içine girmişti ve dolaysıyla artık onun bir daha ortaya çıkacağı umudu günden güne azalıyordu. Kim bilir, diye düşünüyorum bazen acı acı gülümseyerek, belki de biz burada onun kanlı geçmişi konusunda saçımızı başımızı yolarken, o çoktan kaçıp Jamaika'ya gitmiş ve oradaki yerli dişilerle gönül eğlendiriyordur.

Araştırmalarımızı büyük bir azimle yapmış olmanın gururunu taşısak da, bilimsel yöntemler kullanıp çok şeyler başardığımız düşüncesine kendimizi kaptırmamamıza karşın başarısız olma düşüncesi kafalarımızın içini kemirip duruyordu. Çünkü, nesnel bir gözle bakarsak, ortaya dişe dokunur ne çıkartabilmiş tik ki? Bana göre, hiçbir şey çıkartamamıştık! Ortada ne cinayet nedeni, ne katil, ne de basit bir iddia vardı. Durmadan karanlıkta yol almaya çalışıyorduk ve nerede küçücük bir kibrit ateşi yansa güneşi gördüğümüzü sanıyorduk. Eksik olan şey, paramparça olan bir antika vazonun parçalarını bir araya getirecek olan tutkaldı.

Bölgede oturanlarla toplantı tarihi olarak noel gecesi belirlendi. Çünkü o gece insanlar kendi kutlamalarıyla yeterince meşgul olacaklarından, rahatlıkla onların kontrolü dışına çıkabilirdik. Toplantı yeri olarak da, bizim şu köhne Villa Frankenstein’ın birinci katı belirlendi, burayı herkes biliyordu, çünkü şu iğrenç törenler hep

burada düzenlenmişti. Bir gün önceden Mavi Sakal evden eve, bahçeden bahçeye dolaşarak herkese davetimi ulaştırdı. İçimden saçma bir şekilde, tıpkı Agatha Christie'nin polisiye romanında, bütün kişilerin bir araya geldiği sırada katilin ortaya çıktığı gibi, bizim toplantının tam ortasında Joker'in de ortaya çıkmasını diliyordum. Aklımdan ne zaman bu düşünce geçse gülümsüyordum, çünkü gözümün önüne, tıpkı kartpostallarda gösterildiği gibi, Karibik sahillerinden birinde dolaşıp dalgaların arasından denizin sunduğu leziz nimetleri yakalayan Joker geliyordu.

Sonunda zaman gelmişti ve 24 Aralık sabahı, son haftalarda yaşadığım korkunç olayların karışımını yaşadığım o berbat uykudan uyanmıştım. Keyifsizce ve perişan bir duyguyla uyuşuk uyuşuk kamburumu çıkarttığımda, o günün, yaşamımın en önemli günü olacağını bilemezdim. Bu öyle bir gündü ki, kendim, türüm, kara ya da beyaz olsun ama sonuçta hep gri tonda kalan şu dünya hakkında öğreneceklerimin, felsefe yürüttüğüm zamanlardakinden çok daha fazla olduğu bir gündü. Her şeyi o kadar çabuk öğrenmem gerekmişti ki, çünkü kusursuz bir öğretmenim vardı o da katildi.

Söz konusu günün sabahı, yan odadan gelen kahkahalarla ve bardakların birbirine çarpmasıyla çıkan seslerle uyandım. Afallayarak çevreme göz attım, çünkü bir önceki gece, çalışma toplantısından eve o kadar bitkin gelmiştim ki, nerede yattığımın bile farkında değildim.

Gözlerimin önünde yalnızca bir yatak odası görüyordum, ama kendi evimde olup olmadığım konusunda hiç de emin değildim doğrusu. Ancak daha sonra duvara yapılmış samuray resimlerini gördüğümde, şu bilgisayar işine daldıktan sonra neleri kaçırdığımın bilincine vardım. Bizim şu viransarayın tadilat işi sona ermişti. Uyumak için üzerine yattığım şey bir futondu, yani tıpkı, Japonların, elbette Japonlar şu walkmanleri ye CD çalarları yapmaktan zaman bulup biraz kestirebiliyorlarsa, üzerinde kestirdikleri gibi bir minderdi. Odanın diğer bölümleri de Asya usulü döşenmişti. Duvarların önüne ip kâğıtla kaplı paravanlar yerleştirilmiş, bambu sehpalar üzerine, derin düşüncelere dalmış görünen ejderha motifleri çizili Çin lambaları konmuştu. Bütün bunların anlamı neydi? Yoksa Gustav bu arada bütünüyle aklını mı yitirmişti? Artık bir gong sesiyle mi

uyanacaktık? Yoksa bir geyşanın fısıltı nameleri mi uyandıracaktı bizi?

Archibald! Elbette, şu zaman gezgininin işi bu! Vakumlu budala! Şu usturuplu kuklanın ipleri, ne adı sanı, ne de nerede oturduğu belli olan, tuvalet anahtarlarının biçimini bile bir yaşam felsefesine dönüştüren, kendilerini olduklarından büyük görmeye çalışan sözüm ona sanatçıların elindedir. Bu adam Gustav'ı bütünüyle bozdu, şu yapmacık yupi dergilerinde kocaman laflarla, "Lifestyle" olarak yutturulan ne kadar saçmalık varsa onun kafasına soktu. Zavallı Gustav, bu sefil pislik için kullandığı kredi için herhalde yüz yirmi yaşma kadar, daha yüz yirmi tane "kadın romanı" yazmak zorunda kalacak. Diğer yandan, Archie'nin işi Gustavla kolay sayılırdı, ne de olsa onun zevklerine çok da fazla aykırı düşmemişti. Çünkü bu dekor seçimi, onun mağaza kataloglarından çıkarttığı cırtlak renkli bir korku dekoru değil miydi zaten? Kesinlikle öyleydi! Boş vererek kafamı salladım. Ne de olsa hayat arkadaşım büyük bir kişilik değildi, buna artık alışmam gerekiyordu.

Yeni boyanmış tahta boyası kokusu aldığımda, salonun bir yerinde eski bir Amerikan müzik dolabı göreceğimi düşünerek hole çıktım. Ve işte bu da gerçekti, Archie'nin döşeme zevki en sevimsiz klişeler için ne kadar da uygundu. Şu güzelim eski parça, yanındaki biraz yana kaykık duran dev bir ayna sayesinde iyice ortaya çıkan yay biçimindeki küçük bir bar duruyor ve sanki Gustav saksofonun ne olduğunu biliyormuş gibi, "virtüöz" bir saksofon sesi çıkarıyordu.

Açık kapının aralığından şu iki mutlu onarım ustasının, ayakta durmuş birbirlerini, şampanya kadehi tokuşturarak kutladıklarını gördüm. Bu arada gururla etraflarına bakıp, odanın, Kari Lagerfeld'in salonundan pek de aşağı kalmayan sadeliğinin keyfine varıyorlardı. İçerde yalnızca birer karanlık köşede yitip gitmişçesine duran itfaiye kırmızısı bir kanepe ile hiçbir geometrik şekle benzemeyen küçük bir granit masa bulunuyordu. Gustav kendi kişisel beğenisini yalnızca tek bir noktada ortaya koyabilmişti. Çünkü duvarlarda hiyerogliflerin büyütülmüş renkli kopyaları, lahit kapaklarının alçıdan yapılmış taklitleri ve, şu işe bakın, Tanrıça Bast'ı, bizimle aynı türde gösteren gerçekten de sanatsal bir rölyef.

Gustav ile Archie beni fark ettiklerinde budalaca gülümsediler ve kadehlerini beni selamlamak için kaldırdılar. Şu iki komedyeni hiç dikkate almadan çabucak evin diğer bölümlerini de gezdim. Diğer bölümlerdeki şu moda keşmekeşine bakışla, çalışma odası hâlâ en olağan görünen mekân olarak kalmıştı. Eski İngiliz usulü döşenmiş odaya, kaba tahtalar kullanılarak tavana kadar sıralanan raflarla klasik bir kütüphane biçimi verilmiş ve burası yalnızca antika bir okuma lambasıyla aydınlatıldığından içeriye, ancak Gustav gibi birinin aklından geçebilecek rahat bir atmosfer egemen olmuştu. Üçüncü oda ile mutfak da Archie'nin döşeme anlayışının kurbanı olduğundan, büyük mobilya fabrikalarının akıl ettiği, işin kötüsü bunları ürettiği ve daha da kötüsü bunları Gustav gibi kendini savunamayan insanlara sattığı için bu mekânlarda, akla gelebilecek her türlü çılgın eşya yer bulmuştu.

Bu kadar zırıltı yeter. Olan olmuştu bir kere. En azından yine, şu benim zekâ seviyesi biraz düşük dostum ve ben o güzel, eski zamanlarda olduğu gibi yine klasik müzik dinleyebileceğimiz, televizyonda o nefis Fred Astaire filmlerini izleyebileceğimiz ve Archie gibi bir sağlık havarisinin kıskanç bakışlarıyla rahatsız edilmeden tıkınma şölenleri düzenleyebileceğimiz eski, rutin yaşam biçimimize dönebileceğiz. O güzel, eski zamanlar mı dedim? Gerçekten düzene girmesi gereken şeyler düzene girmeden, bunun gerçekleşeceğini pek sanmam.

Bu günü kutlamak amacıyla Gustav’ın hazırladığı ve özel seçilmiş etlerle birlikte LatziKatz'ı yiyerek güçlü bir kahvaltı yaptıktan sonra, katakompa küçük bir ziyaret yaptım. Uyuduğu için uyandırmak zorunda kaldığım Jesaja, karşısında beni yeniden gördüğü için sevinçten çılgına döndü. Onu içten selamladıktan sonra, bu arada şu peygamberden bir haber olup olmadığını, ya da şu kutsal gün nedeniyle bütünüyle olası görünen, yeni mallar yollayarak ölü bekleyicisini ödüllendirip ödüllendirmediğini sordum. İranlı dostum bu sorulara olumsuz yanıt verdikten sonra, yer altındaki bu yaşamdan yavaş yavaş usanmaya başladığını sözlerine ekledi. Bunun üzerine, ilk sosyalleştirme önlemi olarak onu, gece yarısı yapacağımız konferansa davet ettim. Ancak o, milyonlarca neden ileri sürerek, neden tam da bu gece yukarıya çıkamayacağını anlattı.

Çekingenliğinin gerçek nedeni apaçıktı: Peygamber, onun yeryüzüne çıkma yasağını henüz kaldırmamıştı.

Birkaç saat sonra katakompu terk ederken, katilin kendi amaçları için özel olarak eğittiği bu açması yaratığı, bu yalanlardan kurtarabilmek için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıydım.

Sonra yeniden, Gustav’ın bu gece için yaptığı hazırlıkları seyretmek amacıyla eve döndüm. Benim naçiz varlığım sayılmazsa, Gustav, geleneklere uygun olarak noeli yalnız başına geçirdi. Archie çoktan, bir sürü JetSet şampiyonunun, olasılıkla birbirleriyle eşleşerek hareketler ve numaralar yaparak attıkları turlar ile, Hz. İsa'nın doğumunu hiç de geleneksel olmayan biçimde kutlayan bilmem hangi konfederasyonun kayak merkezine uçarcasına gitmiştir bile. Akşam olmadan önce hırpani bir çam ağacı odaya getirildi ve üzeri çikolata melekler ve plastik mumlarla şirin biçimde süslendi. Ardından da kuzu kızartması fırına sürüldü.

Dostumun keyfi yerinde olmasına karşın, bu yıl da kimsenin onu noel yemeğine davet etmemiş olması nedeniyle yüreğim parçalanıyordu. Büyük olasılıkla da hiç kimse, onun yanacağı daveti kabul etmezdi zaten. Şu tespiti yeniden yapmam gerekiyor: Doğuştan yalnız biri olan Gustav’ın varlığını kimse ciddiye almadığı gibi, onun ölümü de, otomatik olarak adının elektrik ve sular işletmesinden silinmesinin ötesinde bir anlam taşımayacaktı. Elbette o hâlâ, Archie ve onun gibi birkaç kişiyi daha, körmüş gibi dostu olarak niteliyordu. Gerçekte onların hepsi, yüzleri ve isimleri bile olmayan yalnızca tanıdık kimselerdi ve öyle de davranıyorlardı. Ara sıra akşam yemeğine gelerek bizleri onurlandırırlar ve armağan olarak da bir şişe şarap getirirler. Ara sıra Gustav'ı davet ederler, o da onlara armağan olarak bir şişe şarap götürür. Böylece şarap şişeleri üç ayda bir sahip değiştirirken, insanın kendisiyle birlikte duygularının da içinde kilitli kaldığı hapishanede yalnızca duygular kalır, tıpkı gerçekten bazı duyguları olan Gustav’ın duygularının da hapis kaldığı gibi. Yüzünü yılda bir kez gösterip surat assa bile, aslında hepsinin içinde en güvenilir olan Archie'ydi. En azından zor durumda kaldığını benim şu hayat arkadaşıma yardım ederek sanki gerçekten bir dostmuş gibi bir etki uyandırıyordu. Ya ben? Pekâlâ, ne de olsa ben bir insan değildim ve onun insansı duygusal boşluklarını

dolduramazdım. Ama buna rağmen, (bu kadar duygusal olayların yaşandığı günlerde sanırım duygusal bir itirafı göze almak gerekir) olasılıkla onu bütün dünyada gerçekten seven tek canlı bendim. Evet, bu beceriksiz herifi seviyordum, insan kılığına girmiş bu aşırı gelişmiş karpuzu, konuşan bu hipopotamı, bu kocaman hiçi, her zaman başarısızlığa mahkûm olan bu adamı, kendi halinden memnun dar kafalı bu domuzu, okuma yazma bilmeyen bu yazarı, bu sağır moruğu, değersiz atomlardan bir araya getirilmiş olan bu koca yığını, bu hiçliği seviyordum işte, ve aslında şu benim sivri tırnaklı dostuma kim yaklaşırsa yaklaşsın onunla hemencecik ahbap olabilirdi!

Kızartmayı ben masanın altında, Gustav da, kesinlikle bir servete mal olan ve oldukça rahatsız görünen ve onun fil kadar koca kıçına küçük gelen şu mutfak sandalyesinde oturarakbirlikte yedikten hemen sonra ben arka kapıya sıvıştım Konferansa katılacak olanlar için arka kapının açık olmadığın, dan emin olduktan sonra, çürük merdivenleri tırmanarak bir kat yukarıya çıktım. Bu arada benim şu yalnız dostum, her noel gecesi olduğu gibi bilmem hangi katedralden naklen verilen pastoral koroyu dinleyecek, sonra bundan sıkılarak, yeniden şu 3500 yıllık tanrıça hakkında yaptığı araştırmasının içine gömülecektir.

Dışarıda yoğun ve aralıksız kar yağıyordu ve dev boyutlardaki, mavi beyaz bir pelerinle kaplanmış gibi görünen caddeler, sade bir görünüm içinde mükemmel bir noel manzarası oluşturuyordu. Ancak çıkan büyük fırtına, bu masum kış gününün, kendini yakında şiddetli bir kar fırtınasına bırakacağını haber veriyordu. Parçalanmış ya da yılların etkisiyle menteşelerine varıncaya değin yıpranmış kepenklerin ardındaki pencerelerden, her tarafı çürümeye yüz tutmuş odalara vuran sokak lambalarının ölgün ışığı, içerisini az da olsa aydınlatıyordu. Düşüncelerimle baş başa kalabilmek için bilerek bir saat erken geldim buraya. Çünkü, bu gece çok önemli bir şeyin olacağını hissediyordum. Elbette toplantı sonunda çok büyük bir yeniliğin ortaya çıkmasına beklemiyordum. Pascal ve ben yalnızca bir ara özetleme yaparak, belki de birleşmemizden doğan bir güç gösterisi yapmak istiyorduk. Şu kasap nerede ve kim olursa olsun, hepimizin onun peşinde olduğunu ve şu kanlı zulme daha fazla

boyun eğmeyeceğimizi bilmesi gerekiyordu. Ancak içimde sanki, artık bu işin sonunun geldiğini belirten bir duygu vardı.

Duvarlarının arası lanet dolu, her şeyin başlamış olduğu bu odanın ortasına oturmuş, arta kalan zamanı sanki meditasyon yapıyormuş gibi bir durumda geçirdim. Kafamın içindeki karmaşa, giderek kristal kadar berraklaştıkça, üzerimde bıraktığı etkisiyle, bu hikâyenin püf noktasına her an biraz daha yaklaştığıma inandığım büyük bir enerji kaplıyordu bedenimi. Sanki çevremi saran metafizik bir sükûnet, içinde kan ve nefret birikmiş olan bu yalan dolan bataklığının pisliklerinden bütün sinirlerimi arındırıyordu. Artık daha net ve hızlı düşünmeye başladığımdan zaman da sanki su gibi akıp geçmişti...

Sonunda Pascal ve Mavi Sakal içeriye girdiler ve şu tuhaf meditasyon, kesin bazı sonuçlara ulaşamadan sona erdi. Buraya kadar yürümenin yaşlı dostumu epeyce yorduğu hemen belli oluyordu. Beni yarım yamalak selamladıktan sonra kendini kıçının üzerine koyuvererek solumaya başladı.

"Şenlik ne zaman başlayacak?" diye sabırsızlıkla sordu Mavi Sakal ve yan gözle, bir zamanlar kendisine de acı vermiş olan, patlak parke zeminden dışarıya çıkmış çıplak elektrik kablolarına aşağılayan bakışlarla baktı. Daha sözünü bitirmemişti ki ilk konuklar, ardı arkası kesilmeyen, birbirinden farklı ırk, renk ve yaşlarda meraklı bir karavanı da arkasından sürükleyerek içeriye girdi. Hepsi de sıradan kısa tüylü Avrupalı ırktan olmalarına karşın, ender de olsa aralarında bulanan düşük kulaklı İskoç Foldlar, mağrur Somalililer, kuyruksuz Mankslar, süslü Japon Bobtailer ve suratları yarasaya benzeyen Devon Reks'ler odaya doluştu. Bazı anneler, birbirleriyle hiç çekinmeden dalaşan yavrularıyla birlikte geldi. Bölgenin en güçlü olanlarıyla birkaç yaşlı, suratlarını asarak, bu denli büyük bir toplantıyı saçma bulduklarını hiç gizlemiyorlardı. Yüzlerindeki meraksız ve heyecansız ifadeden, Pascal ile beni gülünç duruma düşürmek için ellerinden gelen her şeyi yapabilecekleri okunuyordu. Buna karşın diğer türdeşlerimizin çoğu, birbirleriyle toplumsal ilişki kurma olanağı sunduğu için bu toplantıyı bir tür noel partisi gibi kabul etmişti. Birbirlerini selamlarcasına koklayıp yalıyor, çok eski dostlukları yeniden canlandırarak tıslıyor ya da birbirleriyle hemen dalaşıyorlardı. Ancak davetlilerin çoğu, yaşanan korkunç olaylar bu

arada had safhaya ulaşıp açık bir tehdit oluşturmaya başladığından, konuya ciddi bir ilgi gösteriyordu.

Alaca karanlık odanın içi o kadar hızlı dolmaya başlamıştı ki, bölgede yaşayan çok sayıdaki sakatların sayılarının ilk kez bu denli bilincine varıyordum. O ana kadar gördüklerim, bu zavallı yaratıkların yanında ancak devede kulak kalırdı. çünkü, Preterius tarafından kurbanlara açılan yaraların bir çoğu tam olarak iyileşmemişti. Kötüye kullanılan bedenlerine açılan uzun, iğrenç yaraların çevresinde hiç tüy çıkmadığından görüntüleri savaş gazilerini andırıyordu. Dikkat çeken başka bir nokta da, birçok türdeşin kuyruğunun ya da bir ayağının olmamasıydı.

Son olarak toplantımıza, kalabalığın kendilerine saygıyla yol açtığı Kong ve şu kendine mecbur Hermannları girdi. O boğa gibi yaratık en ön sıraya kadar ilerledikten sonra Paşalara has bir edayla yere uzanarak, sanki bizlere, turnuvayı başlatmamıza gücümüzün yetmeyeceğini, bu işin ancak kral tarafından yapılabileceğini anlatmak ister gibi, sırıtmaya başladı.

Uğultu ve dalaşmalar yavaş yavaş kesildikten sonra herkes oturarak beklenti dolu bakışlarını Pascal ve bana yöneltti.

"Sevgili dostlar, davetimize bu kadar kalabalık bir biçimde katıldığınız için sizlere teşekkür ederiz" diye söze başlayan Pascal güçlükle yerinden kalktı. Loş ışık altında türdeşlerden oluşan bu lejyon, tıpkı uzun tüylü bir halıyı andırıyordu. Heyecan ve sabırsızlıkla dolu olan mavi, yeşil, sarı ve fındık renkli gözler bu ışıkta fosforlu birer bilye gibi parlıyordu.

"İnşallah bir sonuca varırız dostlarım. Yoksa, televizyondaki çok sevdiğim noel filmini kaçırmamın hesabını birilerine sorarım!" diye konuştu Kong o ukala tavrıyla; Hermann ve Hermann da onu izlediğinden kalabalık arasında bir kahkaha tufanı koptu. Ancak Kong'un işi, Pascal ile o kadar kolay değildi. Benim tersime Pascal hemen yılmayıp, araya giren bu nahoş duruma esprili bir yaklaşımla karşı koyabilmişti. Aptalca sırıtan Kong'un karşısına öfkeyle dikilip, ona dik dik baktı.

"Hey Kong, seni sersem hipopotam!" diye keskin bir sesle onu uyardı." Eğer içinde zerre kadar vefa olsaydı, hiç yoksa şu senin

Solitaire için biraz yas tutuyormuş gibi yapardın. Şu aptal esprilerini kendine sakla ve vereceğimiz yeni bilgileri iyice dinle. Belki de bu bilgiler sayesinde, senin doğmamış çocukların alçak katilini yakalayabiliriz."

Kong'un alaycı yüz ifadesi birden kaybolarak yerini, ilgisizlik ve çaresizlik arası sert bir görüntüye terk etti. Göz kapaklarını sinirle kırpmaya başlayarak, konuşmaya başlamadan önce, tıpkı yem arayan bir balığın ağzı gibi açılıp kapandı.

"Er ya da geç o piçi nasıl olsa elime geçireceğim. Bunun için sizin şu saçma sapan bilgilerinizi dinlemeye ihtiyacım yok." Pascal soğuk soğuk gülümsedikten sonra, yeniden herkesin onu görebileceği biçimde birkaç adım geri çekildi.

"Seni aptal, hiç kimseyi ele geçiremezsin sen! O alçağın günün birinde gelip senin kapını çalarak, senden özür dileyeceğini mi sanıyorsun? Hah! Ne kadar safsın. Karşımızda senin : gibi aptalın biri değil, şeytanın ta kendisi var!"

Sonunda paşa, ahbaplarının da kendine bağlılık filan göstermeyip suçlar bakışlarla baktığını görünce, huzursuzca yerinde sallanmaya başladı. Hermann ve Hermann patronlarının otoritesini hiçe sayarak, arakalarındaki türdeşleri saldırganca aşağılayıp, kalabalığı tehdit edercesine dik dik baktılar. Patronları kılını bile kıpırdatmadı.

Sonunda, "Kahretsin, küçücük bir şaka da mı yapamayacağız yani!" diye alınmış bir tonda konuşarak düş kırıklığına uğrayarak başını aşağıya sarkıttı.

"Zaten yeterince tatsız şakalar yapıldı Kong", diye karşılık verdi Pascal üzgün bir tonda. "Asıl sorun, şu bizim katilin hiç şakasının olmaması. Hiç gülmüyor dahası, tebessüm bile etmiyor. Çok daha eğlenceli bir şeyi keşfettikten sonra gülmeye Paydos demiş bir kez. Şimdi asıl bizim bir araya gelmemize neden olan şu korkunç cinayetlere gelelim. Bilmeniz gereken en önemli şey, bölgemizin seri cinayetlere maruz kalmasının bir şey olmadığıdır. Katilin eylemleri büyük olasılıkla 82 yılına kadar geri gitmektedir. Şimdiye kadar zannettiğimiz gibi üzülmemiz gereken yedi kurban yok karşımızda, tersine yüz elli kadar cinayet söz konusu."

Kalabalığın arasından çığlıklar ve histerik bağırışlar çıkmaya başladı. Çoğu başını iki yana sallayıp şaşkınca iç geçirdi. Ancak bu keşmekeş yerini giderek ilgisiz ve endişe dolu bir sükûta bıraktı.

Pascal'ın yaptığı açıklamalar, bu işe pek inanmayanlar gerçekdışı gelmiş, kuşkucu bazı tiplere, araştırmamıza kuşkuyla bakma olanağı sağlamış, evet dahası bu araştırmayı budalalık olarak niteleyenler olsa da, tuhaf biçimde hiç itiraz eden olmamıştı. Çünkü, öyle sanıyordum ki, hepsi gizliden gizliye olanlardan haberdardı. Yıllar boyu neredeyse herkesin dikkati, hiçbir geçerli nedeni olmadan arkadaşlarının, yakınlarının, kardeşlerinin birden ortadan kaybolması çekilmiştir. Kaybolanları bir daha kimse görmemiş ve bir daha asla geri dönmemişlerdir. Bu korkunç olayların fark edilmeden gelişebilmesinin ardındaki neden, kaba güce dayalı bütün yönetim biçimlerindeki gibi, bu olayların önünün zamanında alınamamış olmasıydı. Kötülüğün, kendisini bir türlü görmek istemeyen ortamlarda hâlâ şansı vardı. Başka deyişle, olaylar, onların ilerlemesine izin verildiği ölçüde ilerleyebilirler. Dünyanın başındaki en büyük kötülük ve her aydın canlının başındaki en büyük bela, rahatına düşkün olmaktı ki, benim türümün bu karakteristik özelliğe düşkünlüğü vardır.

Sanki hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi davranan, aslında ta en başından beri burada olup bitenleri bilip göz yuman şu ikiyüzlüleri gördükçe içimde aciz bir öfke kabarmaya başladı. İşte Felidae'lerin kötü yüzü buydu yoksa bu onların gerçek yüzü müydü? O an olduğu kadar, hiçbir zaman bütün olanları bir kenara atıp unutmayı geçirmemiştim aklımdan. Başlarına açılan bu kanlı belanın sonuçlarına herkes kendi başına katlanmalıydı! Bu arada mükemmel bir düzen tutturan katili durdurmak için herkes tek başına uğraşmalıydı!

İçimdeki bu öfke nedeniyle düşüncesiz şeyler yapmaya kalkışmadan önce Pascal, sanki aklımdan geçenleri tahmin etmişçesine araştırma raporunu okumaya başladı. Onlara, yer altındaki şu hayaletler dünyasını andıran iskeletler ordusundan söz ederek, bizim, onların sayılarını nasıl ortaya çıkarmamızı anlattı. Sonra orada bulunanların dikkatlerini, bu araya eylemlerini sıklaştıran katile ve onun herkes tarafından saygı gördüğüne, katilin bir

zamanlar içimizde biri olduğuna çekti. Kızışıklık döneminde olan türdeşlerimizin, kendilerinde güven uyandıran tiplere özellikle dikkat etmeleri uyarısını yaptıktan sonra, aynı uyarıyı gebe olanlara da yaptı, çünkü katil o zamana kadar elde edilen bulgulara göre, özellikle bu iki grubu hedef almaktaydı.

Pascal bütün bu noktaları herkesin anlayabileceği açık bir dille anlatırken, aslında kendilerinden hiç umulmayan bir şekilde hepsi pür dikkat kesilmiş, çıt bile çıkartmamışlardı. Dahası, ilkin Hermann ve Hermann ile fısıldaşan Kong bile bu dehşet manzarasının içine çekilmiş ve sonunda, belki de o rezil yaşamında ilk kez, bütünüyle sessizliğe gömülmüştü. Pascal sözü bana devretmeden önce dinleyenlerin, geçici bir süre gece dolaşmaktan vazgeçmelerini ve çoğunun uygunsuz bir istek olarak algılayacaklarını bilmesine karşın, onların seks gibi konularda tedbirli olmalarını istedi.

"Sevgili arkadaşlar, benim adım Francis", diye konuşmama başladım. "Daha birkaç hafta önce bölgenize taşınmış bulunuyorum. Buna karşın, varlığından hiç birinizin haberdar olmadığı bir yığın önemli bilgiler toplayabildim. Örneğin 1980 yılında bu binada, türümüze karşı akla hayale gelmeyecek zulümlerin işlendiği bir hayvan araştırma laboratuvarı varmış. İçinizden bazıları, o sıralar daha çocuk olduğunuz için anımsayamadığınız bu zulmün kurbanlarısınız. Ancak ne yazık ki gerçek şu: Aranızdaki bütün sakatlar, insanların lanet olası müdahaleleri sonunda bu hale gelmiş, hayvanlar üzerinde yapılan deneyler nedeniyle sakat kalmışlardır!"

Kalabalığın içinde hep bir ağızdan sızlanma ve uğultu yükseldi. Hepsi kendi aralarında konuşmaya başladığından kısa süre sonra içersi, kulakları sağır eden gürültüyle dolmuştu.

Birden, benden bir buçuk metre kadar uzakta oturan Mavi Sakal'a baktım. Sağlam kalan tek gözünü bile kırpmadan alınmış bir edayla tam karşıya bakıyordu. Birden o alçağın ta başından beri, olanları bildiğini, evet yalnızca hissetmediğini aynı zamanda bildiğini anlamıştım. Yer yüzündeki tek sivri zekâlı değildi, ama onun kendine has, köylü kurnazlığı ya da yaşama zekâsı da denilen karakteristik bir özelliği vardı. Bu gizli yeteneği sayesinde içgüdüsel olarak, asla, gerçekte öğrenmemesi gereken şeyleri öğrenebiliyordu. Ve işte bu nedenle kafasının derinliklerinin bir yerinde, insan eliyle bu denli

korkunç bir hale getirildiğini, sanki canlı bir oyun hamuruymuş gibi sadist canavarların onunla oynamış olduğunu, her zaman hissetmişti. Ancak bu nedenle kaderine küsmemiş, tam tersine dünyaya dişlerini göstererek her gün çenesine bir yumruk atmıştı. İnsanlar ondan bazı organlarını çalmış olmalarına karşın, yine de onun o erkek yüreğini ondan alamamışlardı.

"Sakin olun arkadaşlar! Lütfen sakin olun!" diye bağırarak ayaklanan kalabalığı düzene sokmaya çalıştı Pascal. İçlerindeki ürpertiyi ancak çığlıklar atarak gösteren konuklar, çoktan kontrolden çıkmışlardı bile. Sakat olanların bir çoğu geçirdikleri şokun etkisiyle ya öylece bakakalmışlardı ya da ağlıyorlardı. Dostları acılarını paylaşmak için onları yalayıp teselli etmeye çalışıyordu. Bölge liderleri, sanki bütün olanlardan ben sorumluymuşum gibi bana bağırıyorlardı. Pascal birkaç kez daha kalabalığı sakinleştirmeye çalıştı, ancak söylediklerine kimsenin kulak asmadığını anlayınca başını sallayarak bundan vazgeçti.

İşler iyice çığırından çıkmaya başladığında Kong yavaşça ayağa kalktı, canı sıkkın iyice bir gerindi, sonra galeyana gelen kalabalığa dönüp onlara, tipli ağlayan bebeklere annelerinin baktığı biçimde baktı.

"Bu kadar yeter!" diye gök gürültüsüne benzeyen sesle emretmesiyle birlikte, yüzündeki o makul ifade, sanki bir düğmeye basılarak aniden değişmiş gibi kaybolarak, itiraza tahammülü olmayan, buz gibi bir otoriter maskeye dönüştü. herkes sustu ve yeniden saygılı biçimde öne, bizim olduğumuz tarafa döndü.

"Ağlanıl mı istiyorsunuz, yoksa dinlemek mi? Tanrım, ne kadar aptalsınız! İçimizden birilerinin paramparça edildikten sonra neden ortalıkta bırakıldığını sanıyordunuz acaba? Kafalarını bahçedeki cüce heykellerine mi çarptığını sanıyordunuz? Farelerle insanların en kötü hayvanlar oldukları kesin. Artık sakin olun da bırakın şu Çokbilmiş konuşmaya devam etsin. Belki bize biraz sonra katilin adını da verir."

"Teşekkür ederim Kong" diye rahatlamış bir nefes alarak ona doğru hafifçe eğildim. Birden geri dönen sessizlikten yararlanarak, sözü fazla uzatmadan konuşmamı sürdürdüm.

"Üzgünüm ama, henüz katilin kim olduğunu bilmiyorum. Ancak bunun yerine gerçekleri anlatarak size hizmet edebilirim. İçinizden bir sürüsü, sevgili dostlarım, peygamber Claudandus'a büyük saygı duyuyor. Araştırmalarım sırasında ortaya çıkarttığım gibi, böyle birisi gerçekten yaşamış ve gerçekten de yüceltilecek biriymiş. Ama onun kutsallıkla filan hiç ilgisi yoktu ve ayrıca başına gelenlere de bakılırsa o kadar da Tanrının koruması altında filan değilmiş. Tıpkı sizin içinizdeki sakatlar gibi ona da, şu korkunç laboratuvarda insanlar tarafından işkence yapılmış. Ancak onun organizmasının özelliği, insanlar için özel bir biyolojik durum oluşturduğundan, en acı işkencelere maruz kalmış. Sonunda Claudandus ölüp gitti, ancak efsanelere ve Joker'in bölgede yaymaya çalıştığı dine göre o yaşıyordu ..."

"O ölmedi!"

Cılız bir kız sesiydi bu. Bu ses, önümde yükselen karanlık, sayısız renkler içeren kocaman tüy yumağından oluşan, içinde yüzlerce çift gözün tıpkı bir rock konserindeki mumlar gibi ışıldayan tabakadan yükselmişti. Göz ucuyla şöyle Pascal'a "aktım, sanki benim değil de onun sözü kesilmiş gibi kalabalığa şaşkınlık ve bastırılmış öfke karışımı bir ifadeyle dik dik bakıyordu. Kalabalık yeniden huzursuzlaşmaya başladı ve sesin sahibini aramaya koyuldu.

"Bunu kim söyledi?" dedim.

"Ben söyledim", dedi kısık bir ses. Kalabalığın ortasında bir kıpırdanma başladı. Orada bulunanlar ardı ardına kenara çekilerek, ortalarındaki genç bir dişinin çevresinde bir daire oluşturdular ve olay meraklısı bakışlarıyla, onu yiyecekmiş gibi bakmaya başladılar.

O, Harlekin cinsi bir pırlantaydı, adamı baştan çıkartan inanılmaz bir mücevherdi. Kadife gibi tüylerinin parlak beyazlığı üzerinde yalnızca burnunda, sol kulağında, göğsünde ve kuyruğunda küçük, üçgen lekeler vardı, ki bunlar da onu şu ünlü tiyatro karakterine benzetiyordu. Herkesin ona baktığını fark ettiğinde, şu yürekli müdahaleden pişman olmuş olacak ki, heyecandan kulaklarını titretip duruyordu. Sonra öne doğru geldi ve mahcup bir tebessümle önümde durdu.

Zaten heyecanlı olduğundan ona daha fazla heyecanlandırmamak için "Sen de kimsin, ufaklık?" diye gülümsedim.

"Bana Pepeline derler" diye sürpriz ve kararlı bir tonla yanıtladı beni. Günün birinde onun, müthiş bir fıstık olacağını hemen anlamıştım. Bu düşünce içimi birden müthiş bir heyecanla doldururken, aynı zamanda gençlik yıllarımın ne kadar geride kaldığını anımsattı.

"Claudandus hakkında ne biliyorsun, Pepeline? Ve onun hâlâ ölmediğini nereden biliyorsun?"

"Bunu bana büyük büyükbabam anlatmıştı", diyerek yanıtladıktan sonra çocuksu tavırlarıyla kalabalığa doğru baktı.

"Senin büyük büyükbaban kim peki?"

"Joker baba. Annemle beni pek sık ziyarete gelmez o; evimize yılda bir iki kez geldiğinde de, yine birkaç toplantıya katılmadığımız için bizi azarlamaya gelir. Bir keresinde evde yapayalnızdım ve can sıkıntısından patlıyordum. Birden büyük büyükbaba yanıma geldi ve en önemlisi de bana acıyarak benimle oynamaya razı oldu. Bütün gün oynadık, avlandık.

Bana bu kadar iyi davrandığı için ben de ona bir iyilik yapmak istedim ve sonunda ondan şu Claudandus efsanesini anlatmasını istedim. Elbette ben hikâyeyi başından sonuna kadar ezbere biliyordum, ama eğer büyük büyükbabayı mutlu etmek istiyorduysam, onun bana vaaz vermesine izin vermem gerekiyordu. Peygamberi yeterince övememişti. O da böylece 0 kutsal hikâyeyi yeni baştan anlattı, ancak bu kez küçücük bir değişiklik yapmıştı. Önce her zaman anlattıklarını anlattı. Acılar ülkesinin ne kadar korkunç olduğunu, Claudandus ve kader arkadaşlarının, onlara acı çektirenlerin ne tür işkencelerine maruz kaldıklarını filan anlattı, Gün boyunca oldukça yorulan büyük büyükbabanın uykusu gelir gibi oldu ve söylediklerine pek dikkat etmemeye başladı. En sonunda Claudandus'un o deliyi dövüşe davet ettiğini ve onu bu dövüş sırasında öldürdüğünü anlattı. Hemen onu uyardım: 'Ama Joker baba, sen her seferinde, Tanrının o canavarı yok ettiğini ve Claudandus'un da göğe uçtuğunu söylerdin ya', dedim. Büyük büyükbaba ağzından bir şey kaçırdığını anladı ve hemen sözlerini

düzeltti: 'Evet, evet benim küçüğüm, sonra da gök yüzüne uçup gitti.' Sonra da bana, günah olduğu için, efsanenin bu versiyonunu kimseye anlatmamamı tembihledi. O zamanlar daha küçücük bir çocuktum ve bu olayı o kadar önemsememiştim. Ancak şimdi anlıyorum ki büyük büyükbaba, o gün istediğinden daha fazla şeyler anlatmış bana."

Odadaki herkes gibi ben de hikâyenin bu denli büyük bir yön değiştirmesinden çok etkilenmiştim. Ancak diğerlerinin tersine ben, bu yön değişikliğinin bütün önemini hemen anladım. Diğerleri için şu peygamberin gökyüzüne bir taksi tutup mu gittiği ya da BP petrollerinin genel müdürü mü olduğu Çok önemli olmayabilirdi. Kutsal kişilerin geçtiği yollar aslında pek bilinmez, ama Claudandus'un hâlâ hayatta olup olmadığının pek önemi yoktu. Ancak önemsiz gibi görünen bu ayin, şu seri cinayetler konusuna yepyeni bir boyut kazandırdı. Çünkü Pepeline'in söyledikleriyle Jesaja’nın söyledikleri bütünüyle örtüşüyordu. Buna göre ölü bekleyicisinin hava bacalarından duymuş olduğu ses gerçekten de peygamberin sesiydi. Demek Claudandus gerçekten Preterius'un işkencelerinden sonra sağ kalabilmiş, dahası onu öldürmüştü de.

Peki ya sonra? Sonra ona ne olmuştu? Nerede yaşıyordu? Birilerinin enselerini koparmadığı zamanlar ne yapıyordu? Eğer Claudandus, Joker'in tanıtım kampanyası sayesinde peygamber olarak büyük bir üne kavuştuysa ve gerçek katil o ise hangi geri zekâlı nedenden dolayı kendi türdeşlerini öldürüp duruyordu peki? Çektiği acıların sonunda çıldırmış mıydı acaba? Kendine eziyet eden şu zalimi öldürdükten sonra, çok saçma bir fikir amadaha başkalarını da mı öldürmeye heveslenmişti? Hayır, bu gerçekten olanaksız bir tahmindi. Çünkü o zaman, kimi öldürdüğü onun için hiç önemli olmazdı ki. Oysa bizim katil işinde epey ustalaşmıştı ...

Kalabalığın arasındaki konuşmalar ve uğultu yeniden canlandı. Biraz önceki kadar ileri gitmemeleri için sakinleştirici bir şeyler söylemem gerekiyordu. Dinleyicilere, bu çılgının hiç de çılgın olmadığını, tersine son derece "normal" olduğunu, yani açık, anlaşılabilir olduğu duygusunu verebilmeliydim ve hatta bunun için yalan bile söylemeliydim.

"Sevgili arkadaşlar, görüyorum ki, kardeşimiz Pipeline'ın anlattıklarından sonra biraz aklınız karıştı. Aslında her şey çok basit. Joker Baba eskiden, laboratuvardaki şu lanet olası deneyleri izlemişti. Claudandus'u tanıyordu ve her tarafı yara bere içindeki bu zavallının nasıl bir kutsal etki uyandıracağını bildiğinden, onu kendi çıkarlarına alet etmiş. Ardından da, hepinizin müridi olduğu şu Claudandunistlerin dinini kurdu. Ama sonrada anlaşıldığı gibi, bütün yaptıkları o kadar da kutsal değilmiş meğer. Dahası, biraz önce Claudandunus'un hayatta olduğunu bile öğrendik. Bu, benim için de çok yeni bir şey. Artık her nasıl olmuşsa, o acı dolu günlerde, laboratuvarda onun dışındaki bütün yetişkin hayvanlar ölmüş ve içlerindeki gizleri de kendileriyle birlikte mezara götürmüşler. Yani bütün gerçekleri tam olarak bilen bir tek Joker var. Claudanus'un dış görünüşünü de yalnızca o bildiğinden, bizi ona götürebilir. Ama Joker ..."

"Kaçtı!" diyerek Pascal sözümü kesti. Arka plandaki karanlığın içinden ortaya çıktıktan sonra yanıma geldi ve donuk gözlerle kalabalığa doğru baktı.

Bu ihtiyarın aniden ortaya çıkmasıyla Pepeline, konuşurken kazandığı birazcıcık güvenini yeniden yitirdi. Sonra yavaş yavaş arkasında kendini çevreleyen daire biçimindeki türdeşlerinin arasına doğru kayarak hepten gözden kayboldu.

Pascal, salondaki gerilimi doruk noktasına tırmandıran ciddi bir konferans çekti. Sonra yine mistik bir edayla gülümsedi.

"Sevgili kardeşlerim, geçmişte olup biten lanet olayları bugün elimizdeki şu kıt bilgilerle ayrıntılarına kadar çözemeyiz. Eğer Claudandus gerçekten de kefeni yırttıysa, ille de yeniden bizim bölgeye yerleşmiş olduğunu düşünemeyiz ki. Aynı biçimde, bu faciadan bütün yetişkin hayvanların içinden bir tek onun kurtulmuş olabileceğine inanmak pek gelmiyor içimden. Bu o kadar saçma ki! Bir de, cinayetlerin neden işlendiği sorunu var. Bir canlı nasıl olur da, kendi türüne karşı işlenen bu kanlı kıyıma seyirci kalabilir ya da geceleyin kendisi katil kılığına girerek türdeşlerini öldürebilir? Hayır, hayır, bütün bunlar bana anlamlı gelmiyor. Bu nedenle de, şu gizemli Claudandus'dan korkmamız gerektiğini şiddetle reddediyorum. Bence geçmişte kalmış bu gizem dolu dalavereleri, birisi kendi

amaçları uğruna ustaca kullanıyor. Birisi peygamber kimliğine girmiş, mistiğin ve kolay kandırabilmenin yarattığı puslu ortamda kendi izlerini yok etmeye çalışıyor, işte bence bu şeytan, Joker Baha'dan başkası değil! Yıllardır hepinizi aptal yerine koydu, kendini, aslında kendi icat ettiği dinin lideri ilan etti. Olasılıkla bu işe kendini öyle kaptırdı ki, müritlerinin ona sundukları şu işkence merasimi, bir süre sonra ona yetmemeye başladı. Sonunda da, dinsel çılgınlıklarla dolu beyni, her dinsel çılgınlığın icat ettiği şeyleri icat ederek, kan dökmeye başladı! Müritleri bu tür kan dökme oyununa henüz alışık olmadıklarından, işe önce kendi başladı. Şu kanlı hokkabazlıklarına son bir acımasızlık daha katabilmek için kızışık olanlarla gebeleri öldürmeye başladı. Bu arada sizlerin bu işe yavaş yavaş alıştırılmanız, sesinizi hiç çıkartmamanız ve son olarak da bu iğrenç olayları kabullenmeniz, belki de bu olaylara katılmanız gerekiyordu. Ancak Francis kardeş sayesinde onun bütün karanlık planları bozuldu!"

Kimse sesini çıkartma yürekliliğini gösteremiyordu. Buna ben de dahildim. Pascal'ın, bütün olayları yalın ve düzgün bir sıra içinde ortaya koymasının ardından ortalığa, yalnızca çürük kepenklerin arasından içeri giren rüzgârın uğultusunun bozduğu derin bir sessizlik çöktü. Herkes Pascal'ın sözlerinden öyle etkilenmişti ki, onu hayret içinde dinlemişlerdi. Ya da en azından böyle görünüyordu. Kalabalığın arasındaki fısıldaşmalar yine giderek arttı, toplantıya katılanların hepsi de, durum hakkında son sözün söylendiği ve böylece toplantının sona erdiği inanandaydı. Ancak bu kez farklı olan bir şey vardı. Gerçi pek fazla karşı koyacak durumda değildim ama, yine de Pascal'ın yumurtladıklarını kabullenmektense dünyanın tabak gibi dümdüz olduğunu kabullenirim daha iyiydi. Bir yandan da, duyduğum rahatsızlığı ona anlatmak gelmiyordu içimden. Aslında bu konuda çok konuşulmuş, çok tartışılmış, çok gerekçeler öne sürülmüş, çok mücadele edilmiş ve çok fazla mantık yürütülmüştü. Artık kontrolü ele almam gerekiyordu. Aslında bu arada, bu ilkel yöntemi epey ustaca kullanmayı öğrenmiştim.

Toplantı yavaş yavaş dağılmaya başladı. Hâlâ birbirleriyle heyecanla tartışan bölge sakinleri evi terk ediyordu. Pascal keyiften dört köşe olmuş, Mavi Sakal da rahatlamış görünüyordu. Ya ben?

Birden içime bir kuşku düştü ve bu kuşkuyu daha o gece aydınlatamazsam çatlayacaktım...

"Çıkardığım sonuçları beğendin mi, dostum?" diye sordu Pascal.

"Fena değil", diye tereddütle karşılık verdim.

"Haha, beni aldatamazsın Francis. Yine aklından bir şeyler geçtiği gözlerinden okunuyor. Öyle de zaten, ne yalan söyleyeyim ukalaca anlattığım bütün şu pisliğe kendim bile tam olarak inanmıyorum. Söylediğim her şeyi, katılanları sakinleştirmek için anlattığımı itiraf ediyorum."

"Çok ciddi ve kesin şeyler anlattın ama."

"Ne kadar usta bir oyuncu olduğumu gördün işte. Ne bileyim, belki de hazır mama reklamlarında oynaşanı ya da uyuşukluğun avantajlarını ve anlamını anlatan reklamlar yapsam iyi olur!"

Sessizce güldüm. Sonra yine birden ciddileşti ve durup dururken, o parlak sarı gözleriyle bana baktı.

"Bak Francis, bu konuda kendini bu kadar yiyip bitirmene dayanamıyorum. Bugün noel. Şu sefil deliyi bir an olsun aklından çıkart da biraz gevşe. Kim bilir, belki de bir mucize olur da doğru çözüme ulaşırsın. Dahası bundan eminim ben. Noelini kutlarım ve sakın mucizelere inanmaktan da korkma derim!"

Bizlere veda ettikten sonra ayrılıp gitti. Mavi Sakal ve ben odada yalnız kalmış, süt dökmüş kedi gibi ikimiz de yere bakıyorduk. Aslında Pascal’ın bu mükemmel çözümünü hoş karşılaması gerekirken, onun da kendini rahatsız hissettiğini anladım. Ancak konu henüz kapanmamıştı ve Mavi Sakal da bunu çok iyi biliyordu.

"Mutlu ve bereketli noeller, Mavi Sakal. Ayrıca, bütün yaptıklarına teşekkür ederim, çünkü sen bu bilgileri toparlamasaydın, hâlâ karanlıkta göz kırpıyor olacaktık", dedim. Bu arada göz göze gelmekten ikimiz de kaçmıyorduk.

"Allah kahretsin, sen kendine teşekkür et dostum! Bir yerimden bir şey eksilmedi ya. Hem Pascal haklıydı. Şu noel günlerinde kendini bu kadar yormasan iyi olur. Git kendine nefis bir uyku çek ya da git bir kancık bul ya da git şu aptal Kong'u patakla, yoksa seni ben pataklarım. Ne yaparsan yap ama artık başka bir şey düşün. Pekâlâ

sana bol eğlenceler, dikkat et de bu gece, şu beyaz sakallı adam kuyruğuna basmasın sakın."

Arkasını dönerek, aksak aksak aceleyle kapıya doğru gitti

"Şey, Mavi Sakal!"

İlgisizce durdu ve uzun tüylü kafasını bana çevirdi. Sağlam gözünde bir şeyler biliyormuş gibi bir gülücük vardı.

"Aradığımız kişinin Joker olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır" diye yanıtladı ateşlenmiş bir mermi gibi.

"Ne dersin, katil kim peki?"

"Sen kim dersen, katil o, Çokbilmiş."

Arkasını dönerek kapıdan çıktı ve gözden kayboldu.

Şu kuşku! Kafamın içindeki şu kuşku! Giderek öyle yoğunlaşıyor ki, sanki kafatasım çatlayacak. Yavaş yavaş kafamda tuhaf bir plan şekillenmeye başladı. Daha tuhaf olanı, başarı şansı sıfır olan bu planı, uygulamaya sokacak olmamdı. Ancak gözüm dönmüştü bir kez. Adına batıl inanç deyin, baskı deyin, dinsel etkinlik deyin, böylesi bir mantıksızlığı karşılayabilecek o kadar çok kavram vardı ki. Artık aklımda tek bir şey vardı, şu soğukkanlı istatikçiden bir kez pirelendiğimden, yine dedektifçilik oynamaya başlamıştım.

"Haa, Mavi Sakal!"

Onun o koca kafası, kurtların delik deşik ettiği, rutubetin ve böceklerin kemirdiği pervazın yanında beliriverdi. Karanlığın içinde tıpkı sihirli bir taş gibi parlayan gözleri, ona ne soracağımı bildiğini belli ediyordu. Yüzündeki gülücüğü gizlemeye çalışmıyordu hiç.

"Joker'in oturduğu, şu porselen dolu evin yeri neresi?"

Hiçbir açıklama gerektirmeyen o derin sessizlik çökmüştü işte yine. Onun da aklından benim aklımdan geçenler geçtiğinden, bu tahmin yürütme işinin artık bir son bulmasını istiyordu. Bundan sonra, tıpkı ilk karşılamamızdan sonra olduğu gibi, birbirini izleyen çetin şeyler gerçekleşmeliydi. Nedenini sormadan ya da kendisinin o evi tepeden tırnağa aradığını söylemeden bana adresi verdi, tek bir söz bile etmeden çekti gitti.

Sessizliğin içinde onun güçlükle merdivenlerden indiğini, aşağıdaki holü geçtiğini ve arka kapıdan çıktığını duydum. Sonra, sinirlerim koparcasına gerilene ve sonunda kendimin de her an patlayacağıma inandığım ana kadar bekledim.

Aklımı bütünüyle yitirmeden önce basamakları birkaç tane birden atlayarak merdivenleri indim, evden çıkarak tipide koşmaya başladım. Mavi Sakal'ın tarifine göre şu porselen dolu ev bölgemizin en uzak köşesindeydi ve bu nedenle bahçe duvarları üzerinde daha epey yol almam gerekiyordu. Gözüm iyice döndüğünden son sürat koşuyor, hiçbir güçlük beni yıldırmıyor ve büyük uzaklıkları uçarcasına alıyordum. Kafamdaki tek soru işareti, o porselen dolu eve gidip ne yapmak istediğimdi. Ama içimden bir sürpriz bir yeniliği haber veriyordu sanki; en azından orada yürüttüğüm tahminlerimin kanıtlarını bulacaktım. Aklıma, o binadan geri döndükten sonra Mavi Sakal'ın söyledikleri geldi:

"Tepeden tırnağa evin her tarafını aradım. Dahası, oldukça ürkütücü olan şu tavan arasındaki depoya bile baktım. Çünkü oradaki raflar, gerçek boyutlarda bizim porselen figürlerimizle dolu."

Raflar ... bizim porselen figürlerimizle dolu raflar, hem de gerçek boyutlara! Mavi Sakal eve bir kiler penceresinden girdiğinden, evde hazretlerini, yukarıdan aşağıya değil, aşağıdan yukarıya doğru aramıştı. Sonunda da açık olan bir kapıdan geçerek o depoya ulaşmıştı. Sonra içerde biraz gezerek, içinde bulunduğu mekânın olanakları elverdiği ölçüde buradaki porselen parçaları izlemişti. Yani o, oradaki bizlere çok benzeyen Şu porselen figürlere, aşağıdan, kurbağa bakış açısından ya da kedi bakış açısından, üstelik de tek gözüyle bakmıştı.

İşte buydu! Onun, rafların üzerlerine bakma olanağı yoktu.

Sonunda, bu pitoresk kar manzarası içinde kirlenmiş, cephesi yer yer küf tutmuş ve görüntüsü tıpkı yeniden dirilmiş bir cesede benzeyen ürkünç eve ulaşmıştım. Şu zücaciye dükkânının bulunduğu eski yapı herhalde içinde çok değerli bir şey barındırmadığından sahibi tarafından o kadar sorumsuzca bakımsız bırakılmıştı ki, Fen İşleri Dairesi'nin yapacağı bir denetimde herhalde ona, dünyanın en büyük para cezası kesilirdi. Oluklar, üzerine kondukları bütünüyle paslanmış kancalardan kopmuş aşağıya doğru

sarkmışlardı. Kuvvetli bir rüzgâr bu hengameyi, yoldan geçen masum birinin üzerine yıkabilirdi. Duvarların durumu da pek farklı değildi. Üzerlerinde tıpkı esneyen bir ağzı çağrıştıran derin yarıkların bulunduğu duvarları, sanki onları vahşice saran sarmaşıklar ayakta tutuyordu. Pencereler tıpkı kör gözlere benziyordu, ancak onların bu etkisi yalnızca camların kirli olmasından değil, aynı zamanda bazılarında hiç cam olmamasından kaynaklanıyordu, ikinci kattaki korkuluksuz bir balkon, bir zamanlar taşıdığı işlevi anımsatıyordu yalnızca. Bana öyle geliyordu ki, bu evin, kod adı "Sehpa Terminatörü" olan Archie ile kendisine "Parke Zemin Ninjası" da denilen Gustav'dan oluşan şu bizim emektar eylem timinin müdahalesine gereksinimi vardı.

Evin içine girme konusunda Mavi Sakal kadar şanslı değildim. Binanın çevresini bir kere turladım, ancak bu kez kiler pencerelerinin tümü kapalıydı. Ancak çatı katının açık olan bir ya da birkaç penceresinden bu depoya girmek mümkün olabilirdi, bu nedenle bütün benliğimi yukarıya ulaşma fikri sarmaştı. Bu amacıma ulaşmak için de, ilk aklıma gelen fakat son derece ölümcül riskleri taşıyan şeyi gerçekleştirmekten başka çarem yoktu.

Yeniden binanın arkasına dolanarak, dalları basamak gibi olduğundan üzerine tırmanılması güç olmayan, binadan yaklaşık üç metre kadar uzak bir ağaca kararlılıkla tırmandım. Ağacın en tepedeki dalı, evin çatısının hizasındaydı. Denge yeteneği bizimki kadar gelişmiş ve usta bir tırmanıcıysanız, böyle bir ağacın tepesine kadar tırmanıp yeniden aşağıya inmek işten bile değildir. Ancak asıl tehlikeyi oluşturan şey, yukarıya doğru ağacın dallarının incelmesi ve tepede de iyici zayıflamasıydı. Yani bu işi için bir trapez ustasının şans ve kıvraklığı gerekliydi.

Ağacın gövdesini tırmanıp kalın bir dal üzerinde soluklanmak için durduğumda, başka bir tehlikenin olduğunu da fark ettim. Ağaç bütünüyle buzlanmıştı, bu nedenle aşağıya kaymak ve bu yaşta uçmayı öğrenmek istemiyorsam çok dikkatli olmam gerekiyordu.

Dilekler Tanrı tarafından, kendi oğlunun doğum gününde daha çok kabul görüyor olmalıydı ki, iyi hesaplanmış atlayışlar yaparak ve bu arada sevgili Tanrıya dualarla yakararak ağaca tırmanmayı ve çatı hizasındaki dala ulaşmayı başardım. Bu dal benim ağırlığımı taşımak

ve bana köprü görevi yapabilmek için yeterince kalındı. Tek sorun, daim buz gibi rüzgârda tedirgin edici biçimde oraya buraya sallanmasıydı. Ancak bir kez yola çıktınız mı artık geri dönülmez, çünkü zaten dal da gereksiz manevralar yapılamayacak kadar dardı ve panik içinde geri çekilmeye elverişli değildi. Yapılacak tek şey vardı: Bütün cesaretimi toplayıp, hiç aşağıya bakmadan karşıdaki çatıya kadar dengeli biçimde ulaşmak. Bu kamikaze eyleminin sonuçları hakkında daha fazla düşünmeden harekete geçtim...

Tanrıya şükür ki, bizlerin terleme gibi bir sorunu yoktu. Ancak ayaklarımı kiremitlere bastığımda içimden bir duygu, bu biyolojik özelliğin mutasyona dayalı olduğunu söylüyordu. Çünkü bir an, gözlerimi ipnotizma olmuşçasına karşıya dikmiş, elinde olmaksızın yaylanan dalın üzerinde hızla yürürken kürkümün korkudan terlediğini sandım.

Sonra, çatının üzerinde güvenle durduğumda, rahatlamış bir nefes aldım ve aşağıya doğru küçücük bir bakış atmaya yeltendim. Rahatlıkla Hitchcock klasiklerinden birinde yer alabilecek bu derin uçuruma bakarak kendi kendime cidden, acaba hâlâ aklım başımda mı diye sordum. Gidişata bakılırsa kanlı bir bilmece olarak kalacak bir olay yüzünden yaşamımı neden tehlikeye atıyordum acaba? Bununla kendime ve diğerlerine neyi kanıtlamak istiyordum ki? Yer yüzündeki en zeki hayvan olduğumu mu? Ne büyük kibir! Ne kadar gülünç! o an yaşadıklarım, ne kadar da intihar benzeri bir şeydi!

O anda da olduğu gibi, her şeyin tersini yapmama neden olan beynimdeki arıza, beni, akla aykırı biçimde yeni serüvenlere sürüklüyordu. Buraya tırmanma nedenimi anımsayınca birkaç saniye içinde o baş döndürücü ürperti yok oldu.

Yeniden, tahmin ettiğim gibi kiremitlerinin hepsi kırık ve simetrik bir düzen taşımayan çatıya döndüm. Rüzgârın etkisiyle darmadağınık olan kiremitler, aşağıya inmek için küçücük bir neden bekliyorlardı sanki. Şansıma çatının tam ortasında, üzeri ince bir kar tabakasıyla kaplı, çok parçalı, kocaman bir atölye penceresi vardı.

Hemen oraya doğru koştum ve pencerenin çoğu camının kırılmış olduğunu ve yerlerine şeffaf naylonlar gerildiğini gördüm. Ön ayaklarımla sağlam camlardan birinin üzerindeki karları bir kenara kürüdüm ve açılan boşluktan şu deponun içine baktım. Karanlık

nedeniyle net bir görüntü olmamasına karşın, Mavi Sakal'ın anlattıklarının doğru olduğunu görebilmiştim. Olasılıkla aceleyle karmakarışık bir ambara dönüştürülmüş bu çatı katı, içlerinde kupalar, porselen ve seramik süs eşyalarının bulunduğu çok katlı raflar ve sehpalarla doldurulmuştu. Bu süs eşyalarının çoğu, gerçekten de Felidae motifini taşıyordu ve herhalde Gustav gibi sıra dışı müşteriler düşünülerek yapılmıştı. Gözümün önünde birden, şu benim hayat arkadaşımın, böyle bir porselen hayvanı vitrinde görerek dükkâna girdiği, sırf onu şöminenin üzerine koyup, o bebek diliyle bana, onu, onunla ne kadar benzediğimizi söyleyebilmek için aldığını anlattığı ve dünyanın parasını ödediği canlandı. Ancak Mavi Sakal'ın ısrarla söylediği gibi burada, benim türümün orijinal boyutlardaki örnekleri de vardı. Üzerileri cilalanmış kaplanlar, jaguarlar, pumalar ve leoparlar aslında beni oldukça ürküttü, çünkü bunlar her ne kadar Uzak Doğu'dan seri üretim örnekleri olsalar bile, onları üretenler gerçeğine benzemeleri için epey çaba sarf etmişlerdi.

Karı kürüyerek açtığım bu gözetleme deliği yetersiz kaldığından, onu genişletmeye karar verdim. Bu nedenle yandaki camın önüne geçtim ve onun da üzerindeki karları kürüdüm. Böylece yavaş yavaş noel gecesinin o donuk aydınlığı bu hücrenin içine doldukça, onun içinde olanlar da kendini ele vermeye başladı. Bu karmaşa içindeki bütün detayları gözden geçirmem epey uzun sürdü. Bu arada içindeki taşkınlık da giderek artıyordu, çünkü hiçbir şey, görmeyi düşlediğim gibi değildi.

Sonra, tam vazgeçmek üzereydim ki, birden o gözüme çarptı...

Gerçekte sanki hâlâ yaşıyormuş gibi bir izlenim uyandırıyordu. Deponun karanlık bir köşesindeki rafların en üstündeki gözüne, kendisi gibi bembeyaz tüylü, iki porselen türdeşinin arasına yerleştirilmiş olarak oturan Joker, meraklı bakışların engellenmesi amacıyla da, üzerinde uzun saplı kadehler bulunan bir sehpanın arkasına gizlenmişti. Yalnızca uzun tüylü kuyruğu raftan aşağıya sarktığından, aşağıdan bakan çok dikkatli biri onu güçlükle fark edebilirdi. Pencereye gerilen naylonlardan birinin üzerindeki yarıktan Joker'in bedenine etkileyici biçimde ince kar taneleri serpeleniyordu. Tıpkı sfenksler gibi dört ayağının üzerine oturmuş, başını hafifçe öne eğdiğinden ilk bakışta uyuduğu sanılıyordu. Aslında o çoktan

donmuştu, çünkü buranın ısısı da dışardan farklı değildi. Bu da olasılıkla, ne sahibinin ne de Mavi Sakal'ın leş kokusu almamasının nedeniydi. Ancak sıcaklık yeniden yükseldiğinde ve kelimenin tam anlamıyla şu bizim yolcu "terlemeye" başladığında, gerçek su yüzüne çıkacaktı.

Bu donmuş dostum beni hiç şaşırtmadı, çünkü benim yanılmayan içgüdülerim, daha günler önce bana, Joker Baba'nın, biz yiyip içenler arasında bulunmadığını sezdirmişti. Beni şaşırtan asıl şey, katilin bu kez işinin ne kadar kolay olduğuydu Çünkü diğer kurbanların tersine Joker'in ensesi parçalanmıştı. Kürkü yalnızca ensesinden köpek dişleriyle ısırılarak delindiği için buradan, tıpkı kont Dracula'nın imzası attığı gibi, ince bir çizgi halinde kan akmış ve öylece donmuştu. Çevredeki porselen figürlerin ve bardakların zarar görmemesi, Joker'in öldürülürken pek karşı koymadığını kanıtlıyordu. Çünkü aniden gösterilecek bir tepki, radardaki bütün bu eşyaları yere indirip rafları yıkmasını gerektiriyordu. Evet, olasılıkla katil ile kurban, bir konuyu konuşabilmek için gözlerden uzak bu köşeye çekilmişlerdi.

Konu ise tamamen bir infazla ilgiliydi ve Joker de bu infaza razıydı. Bunun nedeni de çok açıktı. Şu törenlerin lideri, katil ile suç ortağı olduğunun ortaya çıktığını öğrenmişti. Kuşkulanmaya başlayan birinin yürüteceği soruşturma sırasında Joker mutlaka itiraf edeceğinden ve kendisini de ele vereceğinden kesinlikle emindi. Katil elbette böylesi bir tehlikeyi kesinlikle göze alamazdı ve bu yüzden Joker'i, inanılması güç ama kaçınılmaz olan bu adımı atmaya zorladı. Joker de boyun eğdi ve hiç karşı koymadan, o canavara kendini öldürttü. Ancak konunun içinde, Joker'in kendini bu kadar gönüllü biçimde feda etmesini gerektirecek ne vardı acaba? Bu gizem, kendi yaşamından daha mı önemliydi?

Claudandus! ... Diğerlerini öldürebilmek için sağ kalmıştı demek!

Bir bulmacanın çözümü genelde ölümlüler üzerinde bir gurur ve tatminkârlık duygusu yaratır. Şu Claudandus olayını çözmeden önce de farkına vardığım gibi, benim gibi hasta beyinliler için, başka kurallar geçerliydi. Asıl zevkli olan bulmacayı çözmeye çalışmaktır, sonuca ulaşmak ise yalnızca aptal bir ödüldür. En güzel olanı, bulmacanın içinde bir başka bulmaca, onun de içinde başkalarının ve

diğerlerinin olmasıdır. Bulmaca çözücülük kendi başına bir cinstir ve hepsinin özlemle bekledikleri şey, günün birinde birinin çıkıp onlara, bilemeyecekleri bir soru sormasıdır. Ancak bazen bulmacacılar da duvara toslarlar. Hem de bulmacayı çözemeyeceklerinden değil, tam tersine onu mükemmel şekilde çözmüş, ancak sonradan çözememiş olmayı diledikleri için mutsuzdurlar.

O çılgın gecede gerçeği ortaya çıkarttığımda, bendenizin de durumu aşağı yukarı aynıydı. Ortaya çıkan sonuç üzücü olduğu kadar heyecan da vericiydi.

Olayı çözmüş olmamın şoku, aslında ben eve döndükten birkaç dakika sonra kendini gösterdi. Yukarıya çıkarken olduğu gibi, dönerken, dalın üzerinde yürüyerek ağaca tutunup aşağıya inmem de intihar eder gibiydi. Aşağı inişte, aklım şu olayın parçalarını bir araya getirmekle öylesine meşguldü ki, en tehlikeli hareketleri bile sanki bir uyur gezermişim gibi yapmış, tehlikeli inişin verdiği korku dolu heyecanın tadına bile varamamıştım. Bu arada kar fırtınası, beyaz buz lavları fışkırtan, bağıran ve ağlayan bir ejdere benzemişti. Ertesi gün dünya, MerryXmas kartpostallarındaki kış manzaradan biriyle uyanacak ve noel kutlayanlar bu manzara karşısında orgazma ulaşacaklardı.

Hâlâ kafamda yüzlerce karmakarışık olasılığı düşünerek, Doktor Jivago'dakine benzer bir kar fırtınasında eve döndüm ve Gustav'ın benim için aralık bıraktığı tuvalet penceresinden içeri daldım. Zavallı dostumu çalışma odasında, sarhoş ve çalışma masasının üzerine yığılmış buldum. Yaptığı işin anlamsızlığının ve trajik boyutunun farkına varıncaya kadar, kesinlikle yine şu en büyük bayramı kendi başına kutlayabilmek için birkaç hüzünlü girişimde bulunmuş, sonra da o değerli zamanını işine ayırma kararını vermiş olmalıydı. Bir sürü kitabın yanında iki boş şarap şişesi ve yalnızca çalışmanın acıları ve yalnızlığı dindirmeye yetmeyeceğini kanıtlayan yarım dolu bir kadeh vardı.

Masanın üzerine çıkarak gam keder içinde, her gün mamamı hazırlayan, biraz keyfim bozulduğunda beni hemen doktora götürüp masrafa giren, şişe mantarı ya da plastik bir fare kullanarak benimle, benim de sırf onun hatırı için oynadığa aptalca oyunlar oynayan, uzun süre evden ayrı kaldığımda beni deli gibi merak eden, bu lanet

olası süslü püslü evden beni daha çok seven şu adamı izledim. Ne yazık ki o yine barbarca horluyordu, bu da benim o hassas duygularıma gölge düşürdü. Karpuz gibi olan kafasını yana doğru, okuma lambasının loş biçimde aydınlattığı tam ortada açık duran resimli, oldukça büyük kitaplardan birinin üzerine koymuştu.

Gustav'ın anlamsız yaşamı üzerine düşünmeye devam ederek, bakışlarım, kitabın sağ taraftaki sayfasına takıldı. Bu sayfada orijinal renkleriyle basılı mükemmel bir Mısır resmi bulunuyordu. Altında da "Yaklaşık M.Ö. 1400 yılına ait Teb kentinden bir mezar tasviri" yazılıydı. Bu kadar zaman önce bu denli gelişmiş kültürlerin var olduklarını hayal edemediğimden, bu tür akıl ermez antika resimlerin tümü beni felsefi olarak da epey keyiflendiriyordu. Eğer resimdeki o çok özel şey gözüme batmasıydı, dikkatimi, sahibimin öbür yanındaki kitabın diğer sayfasına çevirecektim.

Mezar tasviri çok açık biçimde avdaki genç bir kral ya da Tanrıyı anlatıyordu. Belinde beyaz bir kuşak ve boynunda göz kamaştırıcı mücevherat asılı olan genç adam bir elinde bir yılan, diğerinde de üç tane, kanatlı hayvanlar tutuyordu. Üzerinde kamış ve bataklık bitkilerinin yetiştiği göldeki bir papirüs botun içinde duruyordu. Çevresini çeşit çeşit ördek cinsi ve baş döndürücü bir renk cümbüşü sarmıştı. Arka planda gizem dolu hiyeroglifler yükseliyor, sağ tarafta da sanki gencin yaptıklarına onay veriyormuş gibi duran altın giysiler içinde küçük bir Tanrıça vardı. Eski Mısır geleneklerine göre, resimde her şeyin yan taraflarından gösterilmesi, av konusunda bir belge niteliği taşıyordu ve buna odaklanmıştı. Yaşadığım en büyük şokun nedeniyse, avcının ayaklan dibindeki türdeşim olmuştu. Hem ağzında hem de ayakları arasında kanatlı hayvanlar bulunan türdeşim bu yolla gence yardım ediyordu. Eski Mısırlıların avlanırken bizleri köpek yerine, tahıl yetiştirilen bölgelerde de kemirgen hayvanlarla mücadelede kullandıklarını biliyordum. Ancak o türdeşlerimiz, bütünüyle evcilleştirilmiş olan bizlerden çok farklıydı. Onlar en eski Felidae'lerin torunlarıydı. Şu mezar tasviri üzerindeki türdeşimin de, bu ırkın devamı olduğuna hiç kuşku yoktu. Ancak konuya gizemini katan asıl şey, tasvirdeki bu eski ırkın temsilcisinin, bir önceki hafta çiftleştiğim türdeşimin tıpa tıp aynısı olmasıydı. Karnına doğru açık bej rengine dönüşen aynı kum rengi tüyler; aynı tıknaz beden yapısı; tıpkı mücevher gibi parlayan aynı gözler...

Sonra bir mucize oldu ve beynimde bir şimşek çaktı! Sanki kafamın içinde dev bir duvar devriliyor ve binlerce güneşin parlak ışıkları kafamın içine vurmaya başlıyordu. Birdenbire olanları anlamıştım:

Bizler, hiç fark ettirilmeden geriye doğru evrimleştiriliyorduk! ilk halimize, yeniçağdaki biçimimize dönüştürülüyorduk, belki de daha gerilerdeki biçimimize, yani evcilleştirilmenin ne olduğunu bilmeyen, yırtıcı bir hayvan olarak kendisinden korkulan ve bütün dünyada elini kolunu sallaya sallaya özgürce dolaşan ve nereye giderse gitsin, nerede olursa olsun kendisine saygı duyulan, o en eski mağrur Felidae biçimine dönüştürülüyorduk!

Kesinlikle bu konunun temeline inmem gerekiyordu. Etrafta şimşek hızıyla koşuşturarak, kitap raflarında hummalı biçimde Gustav'ın şu epey kapsamlı ansiklopedilerini aramaya başladım. Sonunda, rafların en üstünde duran ve üzerinde K harfinin yazılı olduğu cildi görmüştüm. Masanın üzerine çıkarak gerildim, ve hızla atladıktan sonra ön ayaklarımla bu cilde tütündüm, onu raftan çektim ve sonunda bu ciltle birlikte yere yuvarlandım. Gustav çıkan patırtıya anlaşılmayan homurdanmalarla karşılık verdikten sonra yine horlamaya başladı. Aklımı yitirmişçesine, para sayma makinesi hızıyla kitabın sayfalarını aradığım kavramı bulana değin çevirdim, ve işte onu bulmuştum: Kalıtım.

Daha ilk satın okurken bütün bedenim dehşetle irkildi. Bir yandan bu kadar önemli bir şeyi atladığım için kendi aptallığıma kızıyordum, öbür yandan da nihayet katilin kim olduğunu ve cinayet nedenini ortaya çıkarmanın dehşetiyle sarsılıyordum.

Bakışlarımı birden yine ansiklopediye çevirdim.

"Kalıtım yasaları ilk önce Cizvitli rahip Gregor Johann Mendel (18221884) tarafından bulunmuştur. Araştırmalarını kendi başına yapan doğabilimci, yetiştirdiği bitkiler konusunda günün birinde öyle bir olayla karşılaştı ki, daha önce kimsenin kullanmadığı derin ve etkili yöntemler kullanarak kendini bu çalışmaya adadı: Değişmeyen özellikler nasıl aktarılıyordu acaba? Daha önce yapılan çaprazlama çalışmalarında, deneysel tamlık, kalıtsal özelliklerin nesillerde planlı biçimde izlenebilmesi ve mantıksal nüfuz araştırmaları eksik kalıyordu. Melezlerin çeşitliliği ve sonraki nesillerdeki, bir melezin, annesinin ve babasının özelliklerine az ya da çok benzemesi diye

tanımlanan 'atacılık' özellikle sorun yaratıyordu. Mendel, 1856 yılından itibaren bezelyeler üzerinde yaptığı deneylerini düzenli olarak sürdürmüş ve sonunda yirmi yedi sayfalık Bitki Melezleri Üstüne Denemeler adlı çalışmasını yayınladı..."

Gregor Johann Mendel, şu duvarda asılı tablodaki adam, şu düşlerime giren dev adam. Bağlantıları yavaş yavaş anlamaya başladığımdan, tarihin bütün ele verici ayrıntıları kafamdan, tıpkı bir film şeridi gibi geçiyordu. Bunlar ancak geriye dönüp bakıldığında kendilerini ele veriyorlardı, çünkü ben eskiden, bu gizli işaretleri anlayabilecek durumda değildim.

Kafamdaki film şeridi parçaları arttıkça, ucu katili gösteren erguvani renkli mantık oku da belirginleşmeye başlıyordu...

İlk bulduğum kurban olan Sascha'da hemen dikkatimi çeken şey, öldürüldüğü sırada onun kızışıklığının doruğunda olduğuydu. Aynı gözlemi Deep Purple'ın cesedinde de yapınca, sonuç tamamdı, yani birisi öldürdüklerinin çiftleşmesini engellemek istiyordu. Neden acaba kendime, onların hangisi diyordum.

Tanrı aşkına daha işin başında araştırmalarımı, cinayetlerin işlendiği sırada bölgede hangi dişilerin kızgınlık döneminde olduğu noktasına yönlendirmemiştim?

Baştan beri gördüğüm düşleri dikkatle yorumlayamamışım. Çünkü düşlerimin içine, şu benim kusursuz içgüdülerimin sihirli anahtarları gizlenmişti ki, bu anahtarlarla, şu gizem dolu olayların çelik kapıları açılabilirdi.

Bölgede gördüğüm ilk kâbus, ilk anahtardı... Şu beyaz hiçlik açık biçimde, o işkence laboratuvarım simgeliyordu, öbür yandan uzun, beyaz paltolu yüzü olmayan adam da Profesör Julius Preterius'tu. Yüzü yoktu, çünkü gerçekte de profesörün yüzü yoktu ne de olsa o, yedi yıl önce ölmüştü. Düşün sonunda bu boş yüzün içinde, ağlayan, fosforlu iki sarı göz belirmişti. Bu ağlayan gözler Claudandus'a aitti, çünkü laboratuvarda çektiği acıların sonunda kendisi de bir Preterius olup çıkmıştı...

İkinci karabasan da, Deep Purple'ın ensesindeki kanayan yaraya durmadan ön ayağını sokarak, arka arkaya yeni yavrular çıkartıp, onları top gibi garajın duvarlarına vurduğunu gördüğüm düştü. Bu da,

Deep Purple'ın soyunun devam etmemesi gerektiğinin ve eğer yavruları olursa, katilin onlara ne yapacağının bir işaretiydi. Ayrıca şu zombi kılıklı dostum sıra dışı yöntemlere bayılıyordu ki, bu da geçmişte yaşanan o acımasız deneylerin bir işaretiydi...

Bazı konuşmalara kulak misafiri olan Felicitas'ın sözleri: "Ne konuda konuştuklarını duyamıyordum. Ancak yine de çıkarsadığım bazı şeyler olmuştu: Şu meçhul kişi, sanki konuştuğu kişiyi ikna etmek istercesine oldukça etkileyici ve merak uyandırıcı biçimde konuşuyordu..."

Katil kesinlikle gözü dönmüş bir psikopat değil, tam tersine kurbanlarına son bir şans tanıyan kibar bir çağdaşımızdı. Çünkü onlara her zaman durum konusunda ayrıntılı bilgi vermiş ve ıslah için seçilmiş ırktan olanlarla çiftleşmemelerini söylemişti. Onların dışında kiminle isterse çiftleşebilirlerdi Yani katilin, kurbanlarıyla asla kişisel bir sorunu yoktu. Ancak kurbanlar ona kulak asmadılar. Bölgede, şu "eskiyeni" ırktan kızışmış bir dişi ne zaman baştan çıkartan namelerini söylese, kurbanlar kendilerini engelleyemeyip, hazır olan bu dişiyle birleşmekten başka bir şey düşünemiyorlardı. Onların bu hareketi, katilin, büyük çabalarla oluşturduğu ıslah programını tehlikeye sokuyordu ki, katil buna asla hoşgörü gösteremezdi...

Mavi Sakal beni ilk kez şu yupi villasına götürdüğünde, Pascal'ın sahibinin mesleği ile ilgili olarak "Galiba bu evin sahibi olan herif bilimle filan ilgileniyor. Matematik, biyoloji, parapsikoloji filan işte", gibi şeyler söylemişti. Doğru, Mavi Sakal! Bu adam biyologdu ve kendisi için bir idol olan, biyolojide devrim yaratan, genetiğin öncüsü Gregor Johann Mendel'in tablosunu çalışma odasının duvarına astırmıştı. Peki ama şu Kari Lagerfeld'in gerçekten adı neydi acaba?

Pascal şimdiye kadar onun adını tek bir kez telaffuz etmişti, hem de kısa bir süre önce olmuştu bu. Kendimi zorlayarak, Pascal ile yaptığım o hararetli konuşmaları anımsamaya çalıştım. Aradığım şeyi bilinçaltımdan çıkartana kadar aklımdan, konuşmaların sayısız parçaları geçti. Pascal demişti ki:

"Ziebold, yani sahibim taze yürek hazırladı..."

Pascal bunu bana, yaklaşık on gün kadar önce, toparladığım en yeni bilgileri ona anlatmak için gittiğimde ve ardından ateşli bir

tartışma başladığı gün söylemişti.

Ziebold... Ziebold... Ziebold...

Bu ismi tanıyordum ben!

"Ziebold'u enstitüden 'kaçırarak' getirdim buraya. İlk bakışta onun işini yapmadığı sanılırdı. Çünkü her gün değiştirdiği modaya uygun elbiseleri ve ukala tavırlarıyla o, bir bilim adamından çok mankene benziyordu. Ancak çalışırken tıpkı bir hayalet gibi değişerek, adeta şeytanlaşıyordu..."

Ziebold laboratuvarda Preterius'un sağ koluydu ve neredeyse o korkunç son gelene kadar bütün hayvan deneylerinde eksiksiz bulunmuştu. Claudandus'u tanıyordu ve onun ne denli dayanılmaz acılar çektiğini biliyordu. O zavallı yaratığa acımıştı ve olasılıkla istifasının nedeni de bu kanlı deneyler olmuştu:

"Fareler batan gemiyi terk ediyor. Ziebold bugün bize veda etti. İstifa için de sıradan bir neden bulmuş. Benim büromda sürdürdüğümüz veda konuşması sırasında adam anlaşılmaz bir bulmaca kitabını andıran şeylerden söz etti durdu...."

İlk karşılaşmamızda Pascal, dalgın bakışlarla ve baygınmış gibi "Felidae..." diye iç geçirmiş ve devam etmişti: "Evrim inanılmaz sayıda canlıyı ortaya çıkarttı. Bugün yeryüzünde bir milyondan fazla hayvan türü yaşamaktadır, ancak bunların hiçbiri Felidae kadar saygı ve hayranlığı hak etmiyor. Felidae'nin yalnızca kırk kadar alt türü olmasına karşın, en çok hayranlık uyandıran yaratıklar bu grubun içindedir. Her ne kadar abartılıyormuş gibi olsa da, bu doğanın bir mucizesidir!"

Pascal olasılıkla bütün hayvan cinslerini ve onların üremeleri konusunda olduğu gibi, kendi türü üzerine de yoğun biçimde çalışmıştı. Bu bilgilere nasıl ulaşmıştı acaba?

Ziebold! Bir biyolog ve bir Mendel hayranı olarak bu herifin, evrim ve kalıtım konusunda yığınla bilimsel kaynağı vardır.

Tıpkı sahibi yokken onun bilgisayarını kullandığı gibi, Pascal günün birinde o bilimsel kaynaklara da ulaşmış ve onları büyük dikkatle okumuş olmalıydı...

Üçüncü kâbusum... Nükleer savaşın ardından bir enkaza dönüşmüş olan bölgemizde dolaşıyordum. Bu kasvetli yerin her yanını dev bezelye bitkileri sarmıştı. Bezelye bitkileri! Kalıtım yasaları bilimsel olarak ilk kez bu yeşil şeyler üzerinde kanıtlanmıştı. Şu koca Mendel, ölmüş türdeşlerimizden koca bir orduyu yeniden yaşama döndürüp onları dev bir kukla oynatma düzeneğine bağlı olarak dans ettirdiğinde, onun asıl kimliği ortaya çıkmıştı aslında:

"Bitki melezi deneyleri! Bitki melezi deneyleri! İşin özü bezelyelerde gizli!..." Böyle bir şarkıyı söylerken bilimsel çalışmasının adını da anıyordu. Gördüğüm düşü yorumlayacak durumda olmadığımdan bu görüntüler içindeki açık işaretler kâbus zannetmiştim. Affedilmez bir hata bu Francis!

Preterius'un günlüğü de, belirsiz de olsa yazarın koyduğu bazı mesajlar içeriyordu:

"... Bunlar zaten gece hayvanı olduklarından ortaya geceyarısından sonra çıkarlar. Evet gece yarısından sonra kent onlarındır artık. Bu manzarayı mutlaka görmek gerek. Biçimsel de olsa bütün kenti ele geçirirler. Birden içimi saçma bir kuşku kapladı; sanki bu hayvanlar kendilerini bizim üzerimizde görüyor ve bizi denetimleri altına alabilmek için yalnızca doğru zamanı bekliyorlardı. Bütün bunlar aklıma, hani daha küçücükken evin içine alınan, bakılıp yetiştirilen ve sonra da günün birinde yeterince büyüyüp güçlendiğinde bütün aileyi yiyen şu etobur bitki hikâyesini getirdi..."

Yalnızca aileyi değil, profesör, yalnızca aileyi değil...

Şu Bali Adalı'nın gebe Solitaire'nin cesedini bulduktan sonra, kuşkularımın açıkça tutarsız olduğunu anlamıştır çünkü böylece katilin kurbanlarını seçerken hiç seçim yapmadığı ortaya çıkmış görünüyordu. Bu yanlış bir kanıydı, çünkü bu tutarsızlık, deyim yerindeyse yalnızca kuralı belirliyordu. Yani gebelerin, safkanlık uğruna yaşamlarını feda etmeleri gerekiyordu. Çünkü şu eskiyeni ırkın zavallı erkekleri de zevklerinin efendisi sayılmadıklarından, zaman zaman "sıradan" dişilerle oynaşıyorlardı. Bu birleşmelerin ürünleri, katil için yeterli sayılmayıp ya da kendi planlarına uymadığından ortadan kaldırılmaları gerekiyordu. Bu nedenle de öldürüldüğü sırada Solitaire karnında Kong'un yavrusunu değil, şu

eskiyeni zavallı erkeklerden birinin yavrusunu taşıyordu. Boynuzlanmış zavallı Kong!

Belki de katil, bir yandan diğer ırkların çoğalmasını önlemek ve diğer yandan da yeni gelişen süper ırka yer açmak istediğinden, bu olaylarla hiç ilgisi olmayan gebeleri de öldürüyordu. Aynı zamanda sakat olanlara da aynı işlemi yapıyordu. Ancak, bu özel ırk neden acaba bu kadar önemliydi?

Pascal, şu kasabın bilinmeyen cinayet nedenlerini ortaya çıkartmak için rol oynama yolunu seçmişti (iyi yürekli Pascal, aslında son derece usta bir oyuncuydu!):

"Bak şimdi, ben katilim. Yalnızca kendi bildiğim bazı nedenlerle düzenli aralıklarla geceleri türdeşlerimi öldürmek için dışarıya çıkıyorum. Onları öldürdükçe öldürüyor ve onları gizleyebilmek için cesetleri dişlerimin arasına alarak hava kanallarının ve artık kullanılmayan su kanallarının gizli geçitlerinden birine atarak katakompa yolluyor ve her seferinde izimi kaybettiriyorum. Ama günler sonra, eninde sonunda birileri işlediğim cinayetleri fark edip beni yakalamasın diye bu yöntemi değiştiriyorum. Böyle bir şeyi neden yaparım? Kendimi tehlikeye atacak bir şeyi neden yaparım acaba?"

Birden gerçeği kavramıştım: Katil yaşlanmıştı! Cesetleri ortalıkta sürükleyerek gizli deliklerin içine atıp yok edebilmek için fazlasıyla yaşlanmış ve hastalanmıştı.

Canavarın kurbanlarını artık neden öldürdüğü yerde bıraktığına dair bir neden daha biliyordum. Ancak bu nedeni onun kendine bizzat onaylatmak istiyordum...

Dördüncü kâbusumu ise yorumlamaya bile gerek yoktu. Aslında kendimi tokatlayabilirdim, çünkü bu düşümde o kadar açık simgeler ve mesajlar vardı ki, bunları beyinsiz biri bile anlayabilirdi.

"Katil benim, peygamber benim, Julius Preterius benim, Gregor Johann Mendel benim, şu sonu olmayan bulmaca da benim, insan da benim hayvan da benim ve ben Felidae'yim. Bütün bunların

hepsiyim ve daha niceleriyim", diye konuşan katil, düşleri yabancılaştırma makinesi sayesinde bembeyaz bir parlaklığa bürünmüştü.

Gerçekte onun ne içi ne dışı, hiçbir yeri beyaz filan değildi. Ancak çokanlamlı itirafıyla aslında gerçeği söylemişti: O gerçekten de tek bir kişilikte bütün bunların hepsiydi...

"Bir zamanlar var olan hiçbir şeyin anlamı yoktu, bundan sonra var olacak hiçbir şeyin de anlamı olmayacak..."

Evet, benim türümden olanlar için artık yeni bir çağ başlıyordu ve peygamberin mükemmel planlarına göre, hepimizin tıpkı Bremen Mızıkacıları gibi bir araya gelmesi ve geçmişimize doğru o uzun harika yolculuğa çıkması gerekiyordu.

"Afrika'ya! "Afrika'ya! "Afrika'ya!"

"Peki orada ne bulacağız?"

"Yitirdiğimiz her şeyi..."

... Afrika'nın savanlarından, New York'un insansız gökdelen boşluklarından, Sibirya'daki buz çöllerinden, Eyfel Kulesi'nin çelik ayaklarının altından, Çin Setti'nden, Himalayaların eteklerinden, Avustralya'nın steplerinden, her yerden, ama her yerden geliyorlardı: Kervanlarca, ordularca, milyarlarca, kat kat milyarlarca, sayılamayacak kadar çokluktaki, tüyleri kum renginde, parlak sarı gözlü FELIDAE'lerdi bunlar. Artık yalnızca kendilerine ait olan dünyanın üzerinde yürüyorlardı. Evcilleştirilme belasından çoktan kurtulmuşlardı; onlar artık vahşi, özgür ve tehlikeliydi. Dünyayı ele geçirmelerini engellemek isteyen herkesi en korkunç biçimde öldürüyorlardı.

Dünyada kalan son insan bir kayanın ardından bu ürkütücü konvoyu izliyordu. Bu insan perişan olmuş, ağlıyordu. Bu dev ordunun boyutlarını fark ettiğinde de aklını yitirdi. Kaçtı oradan. Ancak diğerleri onu çabucak yakaladılar, etrafını kuşatıp, onu parçalara ayırdılar. Etini çocuklara verdiler, kanını yaşlılara içirdiler, iskeletini de, bir daha hiç kimse kral FELIDAE türüne asla

hükmetmeye kalkışmaması için, dünyadaki bütün canlılara örnek olsun diye hayvanat bahçesindeki eski bir vahşi hayvan kafesine koydular. Sonra yine yollarına devam ettiler, belki de, diğer samanyollarına, evrene ve diğer evrenlere de yerleşebilmek amacıyla roketlerin ve uzay gemilerinin olduğu yöne doğru gittiler...

Bu bir delinin düşüydü!

Bu, kendi türüne karşı işlenen haksızlıkların öcünü almak için gökyüzünden yere inen peygamber Claudandunus'un düşüydü. Ancak tek amacı öç almak değildi onun. O daha fazlasını, hepsini istiyordu!

Hemen bu gece onu bulup, onunla konuşmaya karar verdim...

Onuncu Bölüm

Her öykünün sonu acıklı biter. Bunun nedenlerinden biri, öykü sona erdikten sonra yine o sıkıcı gerçeklikle karşı karşıya kalmamızdır, diğeri de, her gerçek öykünün acıklı bitmesidir. Ne de olsa yaşam, gözyaşı, acı, hastalık, adaletsizlik, ümitsizlik ve sıkıntı dolu bir vadidir. Sonu anlamlı olan bir öykü, aslında bir yanılsamadır. Her gerçek öykünün sonunda da ölüm vardır. Bu gizemli, kanlı ve oldukça hararetli öykünün başından beri bana biçilen dedektiflik rolünü başarıyla oynadım. Öyküdeki diğer oyuncular da o denli başarılıydı ki, büyük alkış alacakları kesin. Yıllarca süren ve acımasızca amacına doğru yol alan bu öyküyse, yalnızca ve yalnızca peygamber tarafından kaleme alınmıştı. O öylesine kararlı bir yazardı ki, kendi maskesinin düşürülmesini ve ele geçirilmesini bile öyküde atlamamıştı. Ne de olsa bu nokta, öykünün doruğunu' oluşturuyordu.

O müthiş kar fırtınasında bahçe duvarlarının üzerinde bir sağa bir sola dönerek, onun evine doğru aceleyle ilerlerken, onun, benim, şu korkunç mirası.devir alıp, kendisinin bitiremediği kitabını yazmamı ne kadar çok istediğinin bilincine her geçen saniye daha çok varıyordum. Karın içine saplanmamak için büyük çaba sarf ediyordum. Karşılaştığım bütün güçlükleri ve terslikleri, sanki cam bir fanus içindeymişim gibi algılıyordum, çünkü aklım fikrim o şeytanın yuvasına ula, şıp, onunla yüz yüze gelmekle doluydu.

Nihayet onun evine vardığımda tüylerimin hepsi buz tuttuğundan, buzluktan yeni çıkmış bir kirpiye benziyordum Sanki üzerimde tüylerim yerine, buzdan dikenler vardı, dahası bıyıklarım bile öylesine kaskatı donmuştu ki, kımıldasam kırılacaklar sanıyordum. Neredeyse Joker gibi taş kesilmeme az kalmıştı. Ama buna karşın yine de dışarının soğuğu, içimdeki soğuğun yanında hiç kalırdı.

Evin çevresini bir kez turladıktan sonra, odaların hepsinin karanlık olduğunu gördüm. Ev sahibinin bu bayram gecesi erkenden yatması olanaksızdı. Ya bir seyahate çıkmış ya da çılgın bir noel partisine gitmiş olmalıydı. Ancak, ölüler imparatorunun içerde olduğu, Claudandus'un bizlerin kaderini yönettiği kadar kesindi. Evet belki de

o, insanların bu gece noel armağanlarını beklediği gibi beni bekliyordu.

Tuhaf da olsa hiç korkmuyordum, çünkü Çokbilmiş Francis'in, onun yaptıklarını geleceğe aktaracak tek yaratık olduğunu çok iyi biliyordu. Hangi nedenle olursa olsun, bendeki emanetinin güvenli ellerde olduğunu biliyordu. Acaba ben de bundan bu kadar emin olabilir miydim?

Girişin önünde durarak düşünmeye başladım. Sonuçta ben, iki kere ikinin dört ettiği sonucuna ulaşmıştım bir kez. Ama o herhalde aklını kaçırmıştı ki, bütün hesaplarını farklı koşullara dayandırmıştı. Evet, olasılıkla onun matematiği çok iyi değildi. Yeniden kendi kendime gülerek başımı iki yana salladım. Hayır, peygamber hiç de deli değildi. Mantık! İşte yine şu nefret sözcük. En başından beri, hem onun hem benim kaderimmiş gibi beni izleyen, yaşamımı ve olayları belirleyen sözcük buydu işte. Peygamber deli biri değildi, olasılıkla mantıklı bir nedeni olduğundan işlemişti bütün cinayetleri. Ama yine de neden ne olursa olsun, o geceden itibaren cinayetler bir son bulacaktı. Öyle ya da böyle...

Girişi geçtikten sonra, karanlık evin içine girdim. Onun, içerde bir yere sinerek, üzerime atılmak için uygun bir fırsat beklemesi hemen hemen olanaksızdı. Dediğim gibi, birini daha ensesinden ısırmadan önce, konuşmayı "sabırsızlıkla" bekliyordu. Herhalde uyuyordu, benim varlığımı da sonradan fark edecekti. Ama buna rağmen her yanımı korku sardı ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

Yavaşça holden geçerek yarı açık çalışma odasının kapısından içeriye süzüldüm. Gregor Johann Mendel sık bezelye dallarının arkasından bana hiddetle bakıyordu. Sanki onun sırrını çözdüğüm için bana çok öfkelenmiş gibi duruyordu. Büsbütün cam olan duvardan dışarıdaki tipi, Gustav gibi birinin zevkine uygun olarak kiç bir kış manzarası oluşturduğunu görüyordum. Zincirlerinden kurtulmuş bir şeytan gibi esen rüzgâr ürkütücü sesler çıkartıyor, dev gibi kar birikintilerini birkaç saniye içinde alıp başka yere yığıyor, tıpkı görüntüsü bozulmuş bir televizyon gibi kar tanelerini savuruyor ve bir türlü dinmek bilmiyordu.

Masanın üzerine atladım ve bilgisayarı çalıştırabilmek için iki ön ayağımla birden "on" düğmesine bastım. Cihazdan, alışık olduğum o hoş vınlama sesi gelmeye başladı. Sonra, tıpkı ıssız bir mezarlığın üzerindeki ışık yansımaları gibi, sisteme ilişkin verilerle disket sürücüsü verileri ekranda belirdi. Bilgisayar, elektronik hafızasını yükledikten sonra imleç, yani şu ışıklı markaj, sanki bundan sonra olayların nasıl gelişeceğini merak ediyormuşçasına sabırsızlıkla yanıp sönmeye başladı. Bunu ben de çok istediğimden, kendi kendime şu önemli soruyu sordum: Ben olsaydım, bölgenin en gizli gerçeklerini içeren ve yalnızca benim açabileceğim bir dosyaya acaba nasıl bir isim verirdim? Belki de vereceğim isim, her seferinde içimdeki öç duygularının nedenini ve bu dosyanın neden oluştuğunu bana anımsatmalıydı, ayrıca bu isim, hiç kimsenin, benimle bu dosya arasında ilişki kuramayacağı bir isim olmalıydı.

İşler istediğim gibi gidiyordu! "Preterius" ismini girer girmez, genel sistem bilgileri kaybolarak ekran, tıpkı bir tiyatro sahnesi gibi, yukarıdan aşağıya doğru kırmızılaşmaya başladı. Sonra, gizli programın adı, büyük, etrafından küçük yıldızların yanıp söndüğü altın renkli harflerle ekranda belirdi: FELIDAE.

Birkaç saniye sonra bu görüntü de kayboldu ve "ekran beni memnun edercesine ödüllendirirken, bir yandan da aradığım şey konusunda beni epey endişelendirdi.

"Felidae" isimli ıslah programı o kadar geniş ve karmaşıktı ki, onun yalnızca küçük bir bölümü ekrana sığabildi. Bu dosyanın en tepesinde, geriye doğru evrimleştirilecek, bir sürü çiftten oluşan soyağaçları vardı ve aşağıya doğru giderek sayılar ve karmaşa arttığından, bu dallanma sanki sonsuzluğa kadar uzanıyordu. Tablo, aşağıya doğru gittikçe, bu soyağaçlarının içindeki evcilleştirilmiş olan türlerden, yeniden vahşi ve safkan Felidaelere dönüştürülmüş olanların sayıları da artıyordu. Islah programını yürüten kişi, seçim konusunda çok katı olduğundan, evcilleştirilme genini baskın olarak taşıyanları bütünüyle yok etmiş, daha doğrusu onları öldürmüştü. Ekranın yeşil zeminini, akrabalık ilişkilerinin izlendiği, tıpkı terzilikte kullanılan patron gibi, karmakarışık bir ağ doldurdu ve her ismin altında bir bilgi kutusu vardı. Bu kutuların içinde, bir bireyin anne babasından aldığı genlerin tümünü belirleyen genotiplerle, bireyin dış

görüntüsünü belirleyen fenotiplere ilişkin bilgiler de vardı. Ayrıca bu kutularda "baskın", yani fenotipi her zaman etkileyen genler ile, "çekinik", yani yeniden harekete geçmeleri olası kalıtım özellikleri bulunsa bile, baskın genlerin ardında kalan genler hakkında da bilgiler vardı. Bütün kutucuklar, karmaşık melezlerin daha net bir biçimde belgelenmesi için siyah çizgilerle birbirine bağlanmıştı. Islah programının bütününü izleyebilmek için, ekrandaki etkileyici grafik, aşağıya yukarıya, sağa sola kaydırılabiliyordu.

Çözüm ya da kelimenin tam anlamıyla buradaki ilke, aslında çok basitti. Eğer bir insan hayvanları ıslah etmek isterse, ıslah etmek istediği hayvanları, diğerlerinden ayırır. Eğer hayvanları ıslah etmek isteyen bir hayvansa, doğal olarak o, bir insanın sahip olduğu olanaklara sahip değildir. Böyle bir hayvanın en fazla yapabileceği şey, ıslah için seçilmiş erkek ile uygun dişinin bir araya gelmesini sağlamak olabilir. Eğer araya yabancı bir hayvan girecek olursa, onun engellenmesi gerekir. Peki ya bu hayvan, kendinin engellenmesine izin vermezse ne olacak? Ya zevklerinde ısrar ederse ne olacak? Evet, ya sonra...

Soyağacının alt dallarında, bundan sonra ıslah programına katılacak yüz tanesinin ismi yer alıyordu. Bu isimler arasında büyük olasılıkla, kendisiyle yaşamımın en mükemmel öğleden öncesini yaşadığım fıstığın ismi de vardı. Bütün bu isimler o kadar tuhaf ve söylenmesi zordu ki, kanımca bu dosyanın yaratıcısı, yalnızca bizim türümüzle değil, aynı zamanda bizim ilk türlerimiz üzerinde de yoğun olarak çalışmıştı. Örneğin bunlardan birinin ismi "Khromolhkhah" ve bir diğerinin isimi de "Iiieahtoph"tu. Aslında benim durumum, safari kasklı bir arkeologun, piramitlerdeki gizemli mezar sistemleri içinde işlediği suçlardan sonra, nihayet yaşamı boyunca aradığı altın lahiti bulmasından çok farklı değildi. Çünkü sonunda bulduğum, daha doğrusu ortaya çıkarttığım şey, içinde daha sürüyle sürpriz gizemler barındıran şeytanca bir şeydi.

Evet, gerçekten de ortaya çıkartılacak daha çok şey vardı. Soyağacının sağ alt köşesinde, farklı bir ekran görüntüsünün sembolü olduğunu sandığım ufacık, siyah bir haç vardı. İmleci bu işaretin üzerine götürerek, komutu yerine getirebilmek için gerekli tuşa bastım. Beklediğim gibi, soyağacı kayboldu ve yerine,

yanlarında kısa notlar bulunan isimler ve bunlara ait numaralar, tarihler ve saatler bulunan, uçsuz bucaksız bir liste belirdi. Örneğin bunlardan biri şöyleydi:

287... PASCHA

18.6.1986 / yaklaşık 0.30

Tragiyahn ile çiftleşmeyi denedi. Bütün ikna girişimleri sonuçsuz kaldı. Zaten tek başına Tragiyahn bile bir problem Kızıştığında anlaşmalara sadık kalmayarak bütün bölgeyi dolaşıyor. Şu ayak takımıyla birleşmekten ne zaman vazgeçecekler acaba?

Bir diğer kayıt şöyleydi:

355... CHANEL

4.8.1987 / yaklaşık 23.00

Gebeliği son aşamadaydı. Onun, çevredeki arkadaş ve tanıdıklarıyla düşüp kalktığı, gün gibi açıktı. Bu kesinlikle olmamalıydı. Zaten benimkileri buraya sığdırmakta güçlük çekiyorum.

Liste bu kadar açık biçimde, numara numara, isim isim devam ediyordu. Bu listenin içerdiklerinin ne olduğu apaçıktı: Bunlar ölenlerdi! Katil işlediği bütün cinayetleri, kendine has bir titizlikle ayrıntısıyla belgeleyip, kataloglaştırmıştı. Bu vahşet listesi nihayet 447 numarada sona erdi. Manevi kardeşimle birlikte hesaplamış olduğumuz sayının, bu sayıya yakın olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Açık ağızla ekrana bakarken, böyle taş kesilmişçesine hareketsiz kaldığım sürece yaşamımda hiç olmadığı kadar büyük bir hüzün kapladı içimi. Delinin biri, düşlerini gerçekleştirip tek ve gerçek bir ırkı ortaya çıkartabilmek için, pek çok sayıda türdeşim yaşama veda etmek zorunda kalmıştı. Aslında bu düş, çoğu delinin gerçekleştirmek istediği, eski ve çılgın bir düştü. Yalnızca yaşamayı ve sevmeyi istemiş olan 447 tane erkek ve kız kardeşim yaşamlarından olmuştu. İstedikleri başka hiçbir şey, ama hiçbir şey yoktu, Allah kahretsin!

Gözlerim yaş doldu ve aklıma, kâbuslarımda gördüğüm, o yan yana dizilmiş kardeşlerim geldi. Hepsi de hareketsiz duruyor ve yüzlerinde, kendilerine çaktırmadan cennette çekilmiş bir fotoğraftaki

gibi uçuk bir ifade vardı. Her ne kadar o korkunç kaderlerinden şikayetçi olmasalar da, duruşlarından, huzura erebilmek için artık o lanet olası yerden çıkmak istediklerini anlıyordum. En azından bunu istiyorlardı!

Bu lanet dosyayı hemen silmeye karar verdim. Ölenler için yapabileceğim son şey buydu...

"Artık her şeyi öğrendin mi, sevgili Francis?"

Pascal'ın kısık ve alaylı sesi, sanki benimle alay etmek ister bir tondaydı.

Bakışlarımı ekrandan alarak masadan aşağıya doğru yönelttim. Kapıda durmuş, karanlıktaki sarı gözleri, tıpkı parlayan bir altın parçası gibiydi. Sonra arka ayakları üzerine oturarak acıyla karışık gülümsedi. İçimde, dizginlenemeyen bir öfke kabardı, çünkü Tanrı biliyor, bu durumda gülünecek bir şey bulamıyordum. Buna karşın ben de sırf bu yüzden buz gibi gülümsedim ona.

"Evet Claudandus, artık hemen hemen her şeyi biliyorum. Çözemediğim yalnızca ufak tefek şeyler kaldı. Belki de bu yüzden bütün öyküyü başından itibaren anlatsan iyi olur. Böyle olması gerekmiyor mu sence de?"

Yeniden gülümsedi, ancak bu kez ben yine, yaramazlıklarıyla ortalığı ayağa kaldırmaktan çok neşelendirmeyi amaçlayan inatçı bir çocuktum sanki.

"Evet, sen galiba, itiraf etmeden önce katilin, dedektifi öldürdüğü ya da tersinin olduğu bir olay yaratmak istiyorsun?" diyerek keyifle güldü.

"Doğru, ya da tersinin olduğu gibi. Her neyse, lütfen bana bir iyilik yap da, anlat artık şu öyküyü."

"Anlatacak pek fazla bir şey yok dostum. Önemli olanları sen zaten ortaya çıkarttın. İtiraf etmeliyim ki, çaktırmadan ben de sana epey yardım ettim, çünkü senin, adım adım bu öyküyü çözmeni istiyordum. Ama buna karşın, olayın aydınlatılmasındaki temel noktaları sen yalnız başına ortaya çıkarttın. Bu durum için, sayısal galibiyet demek, yerinde bir saptama olur. Bana gelince, yaşamım boyunca yenilen taraf hep ben oldum. Ama, her yenilen gibi, her zaman ben de galip gelmenin düşünü kurdum. Bu düşümün gerçekleşip

gerçekleşmeyeceği ise artık sana bağlı. Ancak bunun içinde vakit çok geç "

Odanın ortasına kadar geldi ve tüylü halının ortasına uzandı. Yüzündeki gülücük yitip giderek yerini kaygı dolu ifadeye terk etti. Dışardan, uğuldayan fırtınanın sesi geliyordu.

" 'Ve Allah yerin hayvanlarını cinslerine göre ve sığırları cinsine göre ve toprakta sürünen herşeyi cinsine göre yaptı; ve Allah iyi olduğunu gördü.' Diğer hayvanların Tanrısı böyle diyor işte. Peki sen bu özel hayvanları tanıyor musun, Francis? Sen insanları tanır mısın, Francis? Yani onlar hakkında şöyle bir kez ciddi ciddi düşündüğün oldu mu? Gerçekte onların aklından neler geçtiğini, onların neler yapabileceklerini biliyor musun? Kendileri iyi insanlar denilen insanlar tarafından eleştirilmeseler, onların neler yapabileceklerini biliyor musun? Evet, evet sen kesinlikle onların biri iyi, diğeri kötü olmak üzere iki gruba ayrıldıklarını sanıyorsundur. Bunlardan biri atom bombasını icat edip savaşlar çıkarır, diğeri de okyanuslardaki balinaların avlanmasını protesto edip, yoksullar için bağış toplarlar. Sen daha hiç insanların kafalarının içini görmedin, ama yine de onların kafalarının içinde iki tür beyinden birinin olduğunu sanıyorsun. Sana, içinde insanlarla hayvanların olduğu, öyle polisiye filan değil, gerçek bir öykü anlatacağım..."

Sanki çok, çok uzaklarda, başka bir yerde ve başka bir zamandaymış gibi, oldukça alçak ve düşünceli bir ses tonuyla konuşuyordu. Sanki benim varlığımı unutmuş ve kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Bundan on üç yıl önce doğdum, dünyanın o zamanki halini çok sevdiğimden emin olabilirsin. Yaşamı seviyordum, güneşi ve yağmuru seviyordum, evet dahası belki de insanları bile seviyordum. Ama bu o kadar geride kaldı ki, mutlu olduğum o günleri ve mutluluğun nasıl bir duygu olduğunu anımsamakta büyük güçlük çekiyorum.

O zamanlar değişken bir yaşam sürdüğümden, tam anlamıyla başıboş gezen biriydim ve bundan da çok keyif alıyordum. Günün birinde şu uğursuz laboratuvarın çevresinde dolaşıyordum. Gizemli bir şekilde orası beni kendine doğru çekti. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama, kendimi birden o lanet binanın kapı eşiğinde

buldum ve bana doğru gelen bir adam kapıyı açtı. O, Preterius'tu. İçerde neler döndüğünü anladığımda, hemen oradan kaçmak, inanılması güç olan bu ortamdan uzaklaşmak istedim. Fakat sonra aklıma başka bir şey geldi. Sersem kafalı ben, şu canavarların bize karşı işledikleri bu sınırsız haksızlıkları izleyip dışarıdakilere ve gelecek nesillere aktarabilmek için gerçekten de orada kalmaya karar verdim. Gördüğün gibi, daha o günlerde ben kendimi feda etme duygusuyla yanıp tutuşuyordum.

Orada neler olduğunu sen kendin, şu saygıdeğer profesörün günlüğünden.okudun. Kobay olarak yaşadığım o iğrenç olayların ayrıntılarını sana daha fazla anlatmak istemiyorum. O sayfa artık kapandı. Sen yalnızca o okuduklarının, gerçek katilin bakış açısıyla yazıldığını aklından çıkartma. Aslında kendimi feda ederek çektiğim acılar, bir insan ya da hayvan beyninin düşünebileceği acılardan bin kat daha fazlaydı."

Gözleri, yavaş yavaş ağzına doğru akan, oradan da sessizce halıya damlayan yaşlarla parlıyordu.

"Artık olan olmuştu ve çektiğim eziyetten sonra şu bizim yaşlı, iyi yürekli profesörümüzün aklı biraz tuhaflaştı ve bütün yardımcıları onu terk ettiler. Sonunda aklım bütünüyle yitirdiğinden, onunla konuşmaya başladım."

"Onunla konuştun mu? Ama bu çok büyük bir günah! Bizim insanlarla konuşmamız yasak. Yaşam tehlikesinde olsalar bile biz dokunulmazların, temiz olmayanlarla tek bir sözcük bile konuşması yasak."

"Şu işe bakın, demek aramızda inançlı biri var! Senin dinsel duygularını zedelesem bile, Francis, şunu söylemek zorundayım: Tanrıdan nefret ediyorum! Dünyayı yaratan, insanları yaratan, Preterius'u, eskiden geçen olaylar gibi olayları yaratan o Tanrıdan nefret ediyorum. Eğer bir Tanrı varsa da, o benim için ancak karanlıktaki dev ve iğrenç bir örümcek. Bizler karanlığın içindeki mutluluk ve iyilik düşleri arkasına gizlenen örümcek suratları ve dev örümcek ağlarını göremeyiz ki!"

"Peki onunla nasıl konuştun?"

"Nasıl mı? Bak, yavaş yavaş, ama kesin bir şekilde sonumun geldiğini anladığımdan, denemediğim hiçbir şey kalsın istemiyordum. Ben de kendimi zorlayarak çenemi insanlar gibi hareket ettirerek, insanlar gibi sesler çıkarttım ve insanların dilini taklit etmeye başladım. Gırtlağımdan çıkan sesler aslında oldukça tuhaftı, ama o deli beni anlıyordu. Benimle dövüşmek için kafesin kapısını açtı. Bu arada sanki gülme krizine tutulmuş gibi delice gülüyor ve bir türlü duramıyordu. Kapı açılır açılmaz bütün gücümü toparlayarak, onun o sonuna kadar açık ağzına doğru atladım ve öndeki köpek dişlerimi onun gırtlağına geçirdim. O da arkaya doğru düştükten sonra beni, kanlar içindeki ağzından çıkartmaya çalıştı. Ama artık çok geçti. Rüzgâr hızıyla, sonunda o şeytan hareketsiz kalana değin onun iç organlarını kemirdim.

Gücüm o kadar tükenmişti ki, sanki yorgunluktan ölecektim. Ancak öbür dünyayı boylamadan önce, bu sadistin haleflerinin diğer kardeşlerime işkence yapmaya devam etmelerini engellemek için bütün kafesleri açmak istiyordum. Kafeslerin tümünü açarak bütün kardeşlerime özgürlüğü armağan ettim. Zaten geriye yalnızca çocuklar kalmıştı. Sonra, sanki gerçekten öbür dünyanın seslerini duyuyormuşum gibi olduğum, derin ve ağır bir uykuya daldım.

Uyandığımda Ziebold önümde duruyordu. Baştan beri bana sempati gösteren bu adam, çalıştığı süre içinde Preterius'un çılgın emirlerine itaat etmeye de direnmişti. Sonunda da, deney hayvanlarının çektiği acıları görmeye daha fazla dayanamadığından istifa etmişti, işte o gün, Rosalie'nin, yani profesörün karısının, kocasının durumunda bir tuhaflık sezdiğini söylemesi üzerine, her şey yolunda mı diye laboratuvara bir göz atmaya gelmişti. Yerdeki cesedin yanında beni gördüğünde, orada olup bitenleri anladığına bahse bile girerim. Ancak o, kurnazca gülerek beni kollarına aldı ve ıslık çalarak beni bu tımarhaneden çıkarttı. Onun, laboratuvarın çok yakınında oturması, bütünüyle rastlantıydı."

Bu acıklı öyküyü aşağı yukarı ben de böyle tahmin etmiştim, işin bu bölümü taşları yeniden yerinden oynatmış, yalnızca daha büyük bir vahşetin kapılarını aralamıştı. Ancak öykünün geri kalan kısmı nasıldı acaba?

"Peki sonra neler oldu, Claudandus?"

"Lütfen bana bu isimle hitap etme. Biliyor musun, bu isim bende epey kötü anılar çağrıştırıyor."

Ön ayaklarından biriyle yüzündeki gözyaşlarını sildi ve şiddetle silkindi.

"Ziebold beni, en iyilerinden bir hayvan cerrahına, olanaklı olduğu ölçüde toplattırdı ve dört ay süren, acı dolu bir nekahet döneminden sonra bedenen kendimi yeniden iyi hissetmeye başladım. Ancak eskisi gibi değildim elbette. Bütün yaşam sevincimi yitirmiştim. Hiç iştahım ve keyfim kalmadığından, geçirdiğim depresyonlar sonucu yok olup gitmekten korkuyordum, içinden geçmiş olduğum cehennemi, sonradan anılarımda ve düşlerimde yeniden yaşayarak çektiğimden, acılar her gün yineleniyor bir türlü bitmek tükenmek bilmiyordu. Bu acılar, benim, Ziebold'un kitaplığının değerini öğrenene kadar sürdü, insanların yazdığı o sayısız, kalın kitapları okudum ve onların düşünceleri konusunda çok şey öğrendim. Bu yapıtların büyük çoğunluğu, insanların ne kadar harika ve zeki olduğundan, nasıl buluşlar yaptıklarından ve kültür adına ne müthiş şeyler ürettiklerinden, ne kadar yoğun sevebildiklerinden, Tanrılarının ne kadar çılgın olduğundan, kendi dehalarını tatmin etmek için günün birinde en uzak yıldızlara gidebileceklerinden söz ediyordu. O rezil kütüphanedeki bütün kitaplarda aşağı yukarı aynı şeyler yazdığından, aslında bunlar, homo sapiens için yapılan dev bir reklamdan başka bir şey değildi. İnsanlar dünyanın efendisidir ve her zaman da öyle kalacaklar, deniyordu sonuçta. Bunun nedeni de şuydu: Çünkü onlar hiç utanıp arlanmadan diğer bütün türleri boyundurukları altına alıyor, dahası öldürüyordu. Aslında bu, onlara irade ve güç veren hastalıklı bir kibirdi. Kendilerinin en büyük olduklarını, bu nedenle de diğer bütün canlılara haksızlık yapabileceklerini zannediyorlardı. Asıl kötü olan da, onların kendilerini beğenmiş tavırlarının, onları gerçekten güçlü yapmasıydı.

Bütün bunların bilincine vardığımda, tarih çarkını nasıl geriye doğru döndürebileceğimi düşünmeye başladım. Bu zalimler topluluğunun geriye döndürülmesinin, belli etmeden gerçekleşmesi gerektiğini biliyordum. Bu efendiler ırkının, her şeyin farkına varmaması için iyi bir organizasyon ve akıllı taktikler gerekliydi. Bu konuda, Mendel'in kalıtım yasaları bana yolu gösterdi. O kitabı okumak bana sanki

vahiy gibi gelmişti. Birden ne yapacağımı, görevimin ne olduğunu, yaşama nasıl bir anlam verebileceğimi ve beni bu rezil kepaze duruma sokanlardan nasıl öç alacağımı biliyordum. Asıl sorun sırf öç almak değil, dünyayı kökten değiştirmekti."

"Bu çok insafsızca bir şey değil mi?"

"Belki de, ancak bu, onların binlerce yıldır süren zalimliklerini yok etmenin tek yoluydu. İtiraf ediyorum, işin başında ben de yalnızca düş kuran sade biriydim. Laboratuvardan kurtulan birkaç türdeşim ile bölgedeki diğer bazı türdeşlerime planımı anlattım. Ama onlar bu harika vizyonu benimle paylaşmayı reddettiler. Onları insanların kucağına iten şey rahatlık, aptallık ve korkuydu. İnsanların hiç de kötü olmadıklarını ve birlikte barış içinde yaşamak gibi, saçma sapan şeylerden söz ediyorlardı. Elbette her yerde ve her türde olduğu gibi, insanlar arasında da koyun gibi olanlar vardır, ancak aslında... O aptallar, özgürlükleri için mücadele etmektense yaşamlarını birer esir olarak sürdürmeye ve konserve kutularındaki şu kokuşmuş şeyleri yemeye razıydılar!

İçlerinde bana hak veren bir tek Joker vardı. O, laboratuvarda olup biten her şeyi dışardan izlemişti ve insanların gerçek yüzünü tanıyordu. Böylece bir grup kurduk. O, ideolojimizi yaymaya uğraşırken ben de, projenin bilimsel yanı üzerinde çalışıyordum. Ama kuşku uyandırmamak için çok yavaş ilerlememiz gerekiyordu.

Ben çalışmaya son derece tevazuuyla başladım. Islah için gerekli özelliklere sahip yalnızca bir tek dişi ve erkekle giriştim işe. Önemli olan şey, evcilleşme genini birkaç nesil sonra yok etmek ve Felis Catus'u gerek dış görünüşü bakımından gerekse davranışları ve içgüdüleri bakımından geri kazanmaktı. Ancak bunun çok kolay bir şey olmadığını hemen anlamıştım. Kullandığım dişiyle erkek, birbirlerine çok yakın evlerde oturmalarına karşın, kızıştıklarında diğer sıradan türdeşleri tarafından da rahatsız ediliyorlardı. Ya da bunlar kendiliklerinden onlara gidiyorlardı. Islah için seçilmeyen bu türdeşleri, daha girişimlerinin ilk evresinde durdurmaktan başka seçeneğim kalmamıştı, içlerindeki istek daha güçlü çıktığından, onların bana kulak asmalarını engelliyor, onları tıpkı bir şehvet robotu gibi, akıl dışı şeyler yapmaya zorluyordu. Ben de böylece onları, benim karmaşık ıslah programımı bozmaya yeltendiklerinden birer

birer öldürdüm. Gerçi yeni kuşaklar, sevgililerini zaten kendi aralarından seçerek, diğer 'standart' olanlardan ayrılıyordu, ama aşk ateşi eş seçiminde bazen onların da gözünü kör ediyordu. O zaman da dişi, 'standart' olanlarla çiftleşmek istiyordu. Ancak iş daha oraya varmadan, ben darbemi vuruyordum. Cesetleri nasıl ortadan kaldıracağımın yolunu da bana Joker öğretti. Ancak ölümler yakında sona erecek, çünkü yeni nesiller, artık sıradan olanlarla çiftleşmeyi istemeyecek duruma gelecek. Böylece sorun kendi kendine çözülecek."

"Bu tam doğru değil. Bir buçuk hafta kadar önce benim nasıl bir fıstıkla birlikte olduğumu gözetleyen sen değil miydin? O zaman senin şu seçkin örneklerinden birinin, 'standart' biriyle nasıl çiftleştiğini kendi gözlerinle görmüş olman gerek"

Bir şey biliyormuşçasına gülümsedi.

"Bu benim işaretimdi, Francis! Projenin hakkında bilgi sahibi olabilmen için sana yavaş yavaş çeşitli işaretler ve bilgiler gönderdim. Herhalde son sekiz cesedi, şu iyi yürekli ölü bekleyicisi Jesaja'ya göndermeyişimin nedenini de biliyorsundur: Kendi türdeşlerimden birinin ağırlığını ta oraya kadar taşıyabilmek için artık çok yaşlı ve hastayım. Ancak bu, gerçeğin bir yarısı. Mavi Sakal bana, sen daha buraya yeni taşındığında Sascha'nın cesedini ne kadar uzmanca incelediğini anlattı. Senin ne kadar bana benzediğinden söz etti. Şu iyi yürekli yaşlı Mavi Sakal, aslında seni bana şikâyet ederken, bu işi kafama koyduğumdan beri benim, senin gibi birini beklediğimi bilemezdi ki. Çünkü tasarladığım bu kutsal hedefin, ben öldükten sonra, sona ereceği gibi bir büyüklük duygusu taşımıyordum içimde. Yeni ırkın bütün dünyaya yayılması daha yıllarca sürecektir. Gerçi bu mükemmel ırkın üyelerinin hepsinin bu plandan haberi var ve X günü gelip de start verilene kadar insanların yanında kalıp onlara yağcılık yapmaları ve onlara dokunmamaları gerektiğini biliyorlar. Ama yine de onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyecek ve onları denetleyecek bir reise gereksinimleri var. Bu nedenle senin buraya taşınmana çok sevinmiştim. Bilgi edinmende sana yardımcı oldum, olayların nedenleri üzerinde düşünmek zorunda kalasın diye, senin varsayımlarını çürüttüm. Seni daha ilk gördüğümde, er ya da geç bu gizemi çözeceğini biliyordum. İşte bu

nedenle sana Nhozemphtekh'i yolladım. Evet, araştırabileceğin bir şey olsun diye, yaptığım şeyin derin anlamını görüp, işin sonunda nereye ulaşmayı amaçladığımız konusunda bir fikrin olsun diye yolladım onu sana Francis. İtiraf et, o mükemmel bir parça, öyle değil mi?"

Dehşet ve şaşkınlıktan öylesine bitkin düşmüştüm ki, kendimi sıkmaktan neredeyse düşecektim. O, bütün çılgınlardan daha çılgındı ve artık çoktan bir insana dönüşmüştü!

"Demek öyle, işaretler ve mucizeler ha. Ya şu kanlar içindeki Felicitas. O da mı beni mutlu etmek istediğin parçalardan biriydi?"

"Hayır. O olay trajik bir konuydu, bir kazaydı ve hiç de planlanmamıştı. Ancak bu denli büyük bir organizasyonda kazalar da kaçınılmaz oluyor. Mavi Sakal bana ilk kez senden söz ettikten sonra seni izlediğimi itiraf ediyorum. Ayrıca o zavallı hayvanın bu konuyla hiçbir ilgisi de yoktu. O yalnızca insanların bir kurbanıydı, o kadar.

O gece senin, çatılar üzerinde Claudandus müritlerinden kaçıp Felicitas'ın evinde gözden yittiğini gördüm. Seni kovalayanlar sonunda vazgeçip kendi yollarına koyulduklarında, seni ve şu tanığını, açık olan çatı penceresinden gizlice dinledim. Ancak o körün, ilerki günlerde vereceği bilgilere sen daha hazır değildin, bu nedenle sen Mavi Sakal ile oradan uzaklaştıktan sonra, onun da hesabını gördüm. Dediğim gibi, fındıkları yavaş yavaş yemeliydin, yoksa sindirmekte güçlük çekebilirdin."

"Peki ya Joker'e ne oldu? Baş propagandacını öldürerek büyük bir hata yapmadın mı?"

"Başka ne yapabilirdim ki? Baskı altına girince her şeyi anlatabilirdi. Hem yalnızca sana değil, bildiklerini bölgedeki bütün ipsiz sapsızlara anlatabilirdi. Joker mükemmel bir hizmetkâr, ancak korkunç derecede çenesi düşüktü. Bazen onun, ikimizin birlikte uydurduğumuz şu Claudandus palavrasına bile inandığı duygusuna kapılıyordum, inanç ve umut, onun gerçek özel alanlarıydı. Zavallı kaçık, aslında o, benden çok daha iyi bir Claudandus olabilirdi. Öldürülmesi ise onun kendi isteğiydi. Ona bu bölgeyi terk etmesini ve kentte başka bir yere yerleşmesini önerdim. Ama o, kendisi gibi yaşlı birini, hiçbir insanın almayacağını söylüyordu. Evet, evet insanlar en çok bizim o sevimli

ve komik bebeklik halimizden hoşlanırlar. Joker'in, eski günlerinde olduğu gibi, ortalıkta başıboş dolaşmak için ne gücü vardı ne de canı bunu istiyordu, işini çabucak ve acı vermeden bitirmemi istedi. Ben onu öldürmedim. Aslında bu iş, benim tarafımdan yerine getirilen onun intiharıydı."

Bir zamanlar kendisine büyük saygı duymuşken, ona karşı büyük bir tiksinti duyuyordum artık. Her şey onun için ne kadar mantıklı, ne kadar açık ve masumdu. Cinayetler sözü ona, hiç de kişisel değilmiş ve kötü bir amaç taşımıyormuş meğer. Cinayetler, sanki bir matematik problemi çözüyormuş gibi bir yöntemle, yalnızca iyi bir amaca hizmet edecek yardım etmişlerdi.

Yaşama karşı duyulan ne bir duygu ne de saygı vardı. Yalnızca, cinayetlerle ve damla damla kanla ulaşılacak amaç vardı. Her şey çok basit, ama aynı zamanda da dahiceydi. Ve kötülük için kullanıldığında ne kadar tehlikeli olabiliyordu. Şimdiye kadar bu hep böyleydi. Bundan sonra da böyle olacaktır. Preterius, Mendel, Claudandus, gerçekte bunların hepsi de tek bir kişiydi.

"Artık gerçekten her şeyi biliyorum" dedim tatsız bir biçimde. "Aslında bütün bunları hiç öğrenmemiş olmayı isterdim!"

Yavaşça yerinden kalktı, ağır adımlarla çalışma masasına geldi ve bana, düş görüyormuş gibi bir yüz ifadesiyle baktı. Sanki benim düşüncelerimi okuyordu. Bir süre sonra da bana, korkunç bir fıkranın sonu gelmiş gibi, yeniden acı dolu bakışlarla baktı.

"Hayır Francis, hayır. Sen her şeyi bildiğini sanıyorsun. Bu çok farklı bir şey dostum."

Vazgeçmişçesine başını iki yana salladı.

"Bizim ruhlarımız eski dost, Francis. Dahası bundan da öte. Biz ikiz kardeş sayılırız. Sen de bunu defalarca düşünmüş olmalısın. Bir şeyler bildiğini sanıyorsun, değil mi? Bir şeyler bildiğine inanan, küçük, zeki bir hayvan olduğunu sanıyorsun sen. Bilmediğin o kadar çok şey var ki. Hem de öyle çok şey var ki. Sen gerçekte ne biliyorsun ki? Sen yalnızca sıradan bir kentte yaşayan, sıradan küçük bir hayvansın. Her sabah uyanıp, dünyadaki hiçbir şeyin seni tasalandırmayacağını çok iyi biliyorsun. O küçük, sıradan günlerini geçirip, geceleri de o küçük, sıradan uykunu tasasızca, huzur içinde

uyuyup, aptal düşler görürsün sen. Ama ben sana kâbuslar gördürtmeye başladım. Öyle değil mi? Sen bir düşte yaşıyorsun, sen kör bir uyurgezersin! Dünyanın nasıl bir yer olduğunu nereden biliyorsun sen? Dünyanın bir domuz ahırı olduğunu biliyor musun? Evleri yıkmak için domuzlar arandığını biliyor musun sen? Hayat bir cehennemdir. Peki hayatın içinde bütün olup bitenlerin anlamı nedir? Yeryüzünde her şey öyle kurgulanmış ki, her acı ardından başka bir acıyı getiriyor. Dünya var olduğundan bu yana acı ve dehşet, zincirleme tepkime gibi devam ediyor. Kim bilir, belki de başka yerlerde, yani uzak gezegenlerde, başka yıldızlarda veya başka evrenlerde durum pek farklı değildir... Kim bilebilir? Bu evrenin ve diğer bütün bilinmeyen evrenlerin içindeki çirkinliklerin yüceltilmesinin ardında çok büyük bir olasılıkla insanoğlu var. İşte böyledir insanoğlu; o kötüdür, kalleştir, hilekârdır, bencildir, açgözlüdür, korkunçtur, delidir, sadisttir, çıkarcıdır, kana susamıştır, ziyankardır, vefasızdır, riyakârdır, kıskançtır ve hepsinden önemlisi boş kafalı bir aptaldır. İnsanlar. İşte böyledir insanlar. Ah Francis, dünyadaki insanların nasıl bir kendini beğenmişlik zırhı içinde olduklarını, bencillikten nasıl sarhoş olduklarını, pohpohlanmaya ne kadar muhtaç olduklarını, kendilerine söylenenlere kulaklarını nasıl tıkadıklarını, en yakın dostlarının başına gelen talihsizliklere nasıl duyarsız kaldıklarım, kendi içlerindeki uzun hesaplaşmaların, açgözlülüklerini yok edeceği gerekçesiyle nasıl bütün yardım çağrılarından korktuklarını bilir misin sen? Gerçekten Francis, Çin'den Peru'ya kadar Ademoğulları böyledir işte.

Peki ya diğerleri nasıldır? Bizler nasılız? Sana şu kadarını söyleyeyim sevgili dostum, bizler farklı hamurdan yaratılmışız. Can sıkıntısı içinde sinek avlamaktan bıkan, tembel tembel bahçe duvarları üzerinde oturan, elektrikli sobaların arkasında mırıldanan, esneyen, yellenen, uyuklayan ve yaşamımızı fareler gibi gülünç hayvanların peşinden koşarak gülünç biçimde avlanmak gibi gülünç düşlerle geçiren ve Tanrıyı iyi biri olarak kabullenen bizler; tercihlerimizi farklı marka konserve mamalardan yana kullanan bizler; bir zamanlar olduğumuz biçimimizden acıklı biçimde uzaklaşmış olan bizler; evet Francis, Felidae ailesinin diğer bütün onurlu üyelerinden utanması gereken bizler insanları taklit ediyoruz, tıpkı insanlar gibiyiz bizleri"

"Sen gerçek bir insansın!" diye bağırdım. Sen tıpkı onlar gibi düşünüyorsun! Onların yaptıklarını yapıyorsun! Onların, dünyanın başına açtığı belaların hepsini yinelemek istiyorsun sen. Senin kurduğun düşler, gerçek bir değişimin değil, kendi türdeşlerinden olan yüzlercesinin, binlercesinin ölümüyle karşılanan yeni bir diktatörlüğün düşleri. Böyle değilse eğer, şu senin güneş ülkende diğer hayvan türlerine nasıl bir rol biçtiğini söylesene. Bana bunun yanıtını ver lütfen!"

"Hiçbir rol biçmedim! Onların hepsi aptal ve kaderlerine razı oluyorlar. Karşı koymak için ne istençleri ne de enerjileri var, anlıyor musun? Onlar doğuştan kurban edilmişlerdir ve günün birinde, tıpkı insanların da olacağı gibi, bizlerin köleleri olacaklar. Dünyanın yeni efendisi bizler olabiliriz, Francis. Hanedanlar ve krallıklar kurabilir, gücümüzü okyanuslar ötesindeki en uzak çöllere bile yayabiliriz. O kadar aptal olma, Francis! Gözünün önündeki perdeyi kaldır da, insanların bizlere neler yaptığını gör artık! Kendi aç gözleri için bizleri zevzek birer bebeğe, komiklik yapan maskaralara, o buz gibi günlerde sevebilecekleri birer nesneye, o berbat mahallelerindeki pitoresk birer ayrıntıya dönüştürmüşler! İşte bize yapılanlar bunlar! Bizlerin çok küçük olduğu dikkatini çekti mi hiç? Her aptal insan yavrusu bile bizi öldürebilir. Onlara karşı her zaman ve sonsuza kadar korumasızız; en kötüsü de, aralıksız süren bu aşağılanmayı bizlerin hiç algılamamasıdır, dahası buna alışmış olmamızdır, dahası bundan hoşlanmaya bile başlamış olmamızdır. Kendi türünün bu aşağılık durumda daha fazla yaşamasını mı istiyorsun? Bunu mu istiyorsun, Francis?"

"Sana yapılmayan bir şeyi başkalarına yapmaya kalkma Pascal!"

"Pascal mı? Hah! Bu bir bilgisayar dili, insanlar tarafından yaratılmış bir bilgisayar dili! İşte bu da tipik insanca bir şey. Bizlere o geri zekâlı isimleri veriyorlar, çünkü içlerindeki o kırık dökük duyguları, mutlaka bizlere de yansıtmak istiyorlar. Çünkü onların birbirleriyle konuşacak bir şeyleri yoktur, bizlere, bozulan arkadaşlıklarının ve sevgiye duydukları gereksinimin yedeği olarak bakar onlar. Benim adım ne Pascal, ne de Claudandus, benim hâlâ insanların verdiği kendi ismim var. Ben, insanları yiyen türe ait bir Felidae'yim!"

"Peki ya Ziebold?" diye sordum. "O senin yaşamını kurtarıp, seni iyileştirmişti ya."

Saçma! Yıllar boyunca katillik yaptığından, onun içinde yalnızca suçluluk duygusu vardı, vicdanını da bu zahmetsiz yolla rahatlatmaya çalışıyor, o kadar. İşte onların hepsi böyledir, Francis, sahte ve yağcıdırlar. İkiyüzlülük onların, kendisine her gün yeni kurbanlar verdikleri Tanrısıdır. Bizleri de işte böyle yapmak istiyorlar. Yani bizleri kendi karikatür figürleri yapmak istiyorlar!"

"Ancak ismi ister Pascal, ister Claudandus ya da Felidae ya da her ne olursa olsun iyi insanlar da var. İnan bana. Ve günün birinde, itiraf ediyorum, çok ilerilerdeki günün birinde yeryüzündeki bütün canlılar Tanrı önünde eşit olacak, uyum ve dahası sevgiyle bir arada yaşayacak, birbirlerini daha iyi anlayacaklardır."

"Hayır, hayır, hayır!" diye kükredi ve gözleri sonsuz bir öfke ve nefretle doldu. "İyi insan yoktur! Onların hepsi aynıdır! Anla artık bunu! Hayvanlar iyi insandır, insanlar da kötü hayvandır!" .

Dikkatle ona arkamı dönerek, yavaşça bilgisayarın tuşlarına eğildim.

"Herkes dünyayı yönetmek istiyor," dedim acıyla. "Ama gerçekten herkes bunu istiyor! Bütün mesele de bu değil mi? Her zaman önemli olan budur. Ve her tür, kendi türünün bir numara olduğuna inanır. Ve her birey, kendinin tahta çıkıp, diğerlerine emirler verip, onları yok etme hakkının, kendinde olduğuna inanır. Ve herkes aslında kendini kandırır, çünkü o tepedeki tahtlarda yalnızlık ve soğuk vardır. Birbirimize söyleyecek pek bir şey yok dostum. Senin, böylesi bir kâbusu yaşama geçirme nedenlerini anlıyorum, senin şu acımasız planına da belli ölçüde sempati duyduğumu da gizlemek istemiyorum. Ancak karşılığında bütün bunların, bu acımasız olayların olmasına karşıyım! Seninle mücadele edip, kurduğun bu düzeni bozabilmek için elimden geleni yapacağım. Bunun için yemin ediyorum! Öncelikle işe, bilgisayardaki bu yersiz dosyayı silmekle başlayacağım. Çok üzgünüm..."

Aşağıdan onun, "Asıl benim ne kadar üzgün olduğumdan senin hiç haberin yok Francis," diye acıklı ve derin bir tonla fısıldadığını duydum.

Sonra, silme işlemini yerine getirebilmek için ön ayaklarımla tuşlara dokunduğumda, uzun zamandır beklediğim o sesi duydum. Delicesine bir cıyaklamayla karışık havayı yırtan bir tıslama sesiydi bu. İçgüdüsel olarak kendimi yana attım, o da bütün gücüyle ekrana çarptı, ben de onu, bilgisayarın üzerinden aşağıya attım. Cam masanın kenarından aşağıya kayan monitör, yere düşerek parçalandı. Monitörün görüntü lambaları boğuk bir sesle patladı, ekranın camı tuzla buz oldu ve aletin içinden çıkan yaylım şerareler, pencerenin önündeki beyaz perdeleri tutuşturdu.

Pascal ve ben, tüylerimiz diken diken olmuş, karşı karşıya kalmıştık. İkimiz de tehditkâr biçimde kamburumuzu çıkartıp miyavlıyorduk. Karşımdaki, karga kadar kara olan yaratık, birdenbire iki ayağı üzerine kalkarak, Asya kökenli bir savaş aracı gibi vınlayan sesler çıkartan bıçak kadar keskin ön ayaklarının pençeleriyle bana saldırdı. Ben de onun yaptıklarının aynısını yaptım ve masanın ortasında buluştuk, birbirimizi pençelemeye başladık. Bu konumda cam masanın üzerine düştük, yuvarlandık, arka ayaklarımızla birbirimize vurduk, birbirimizi rastgele ısırarak, acımasızca karşılıklı tırmalaşarak dövüştük. Bu arada Pascal her seferinde ön dişleriyle beni ensemden yakalayıp, daha önceleri ustaca gerçekleştirdiği o meşhur ısırığını atmaya çalışıyordu. Ancak ensem yerine sağ kulağımı yakaladı ve olanca gücüyle ısırdı. Isırdığı yerden, anlımdan gözlerime doğru ince bir şerit halinde kan akıyordu. Bunun üzerine korkarak yüreklendiğim için ben de ön dişlerimle Pascal'ın göğsünü ısırdım ve o inleyerek geri çekilip yarasını yalamaya başlayana kadar uzun bir süre onu salmadım.

Bu arada alevler, perdeleri bütünüyle yiyip bitirmiş, tavanı yalamaya başlamıştı. Eriyen plastik maddeler tavandan aşağıya damlayarak halıyı da yer yer tutuşturmaya başlamıştı. İçerisini pis kokan bir duman ve boğucu bir sıcaklık kapladı ve çıkan yangının parlak alevlerinin ışığı, kanlar içindeki biz gladyatörlere vurarak, dövüş için gerekli olan kışkırtıcı ışığı sağlıyordu. Bu cehennemden kaçmaktan başka bir şey düşünmüyordum artık, ancak karşımdaki bu yaşlı savaşçı son dövüşünü yapıyordu ve benim buradan çıkmamı engelleyeceğinden korkuyordum. Böylece alevlerin dans eden ışıkları dev yalazalara dönüşüp, ellerini ev sahibinin kitaplığına

uzatırken biz de, yaralarımızı yalayarak bir sonraki dövüşe hazırlanıyorduk.

Göğsündeki yaradan oluk gibi kanlar akan Pascal, kıçının altında bir bomba patlamışçasına birdenbire üzerime fırladı, o katil dişlerini ensemi geçirdi ve beni cam masanın üzerine yatırdı. Ancak dişlerini tam olarak enseme geçiremeden önce ondan kurtularak, dört pençemi de kürküne geçirip, onun masanın üzerine yatırdım. Sonra birbirimizin burnunu gözlerini ve yumuşak yerlerini tırmalayarak masanın üzerinde bir kör dövüşü yaptık ve sonunda birbirimize kenetlenmiş biçimde yere düştük. Olanların en tuhafı, hiç acı hissetmememdi.

Ancak bunların acısının sonradan çıkacağını biliyordum.

Büyük bölümü alevler içinde olan halının üzerinde, içimizden yalnızca birinin galip geleceği kesinleşmiş gibi, aynı gözü dönmüş yoğunlukta dövüşmeye devam ettik. Sanki bir fareyle oynuyor ya da ölü bir tavşanı parçalıyormuş gibi pençelerimizi birbirimize geçirerek, kendimizi harap ediyorduk. İkimizden de fışkıran kanlar, sanki Profesör Julius Preterius dirilmiş de o korkunç deneylerini bizim üzerimizde uyguluyormuşçasına, havada birleşiyorlardı.

Ancak yavaş yavaş yorulduk. Hareketlerimiz giderek ağırlaşıp istenç dışı olmaya başladı, ısırıklarımız şiddetini yitirdi, boğuşmamız da, belki de ikimizi birden ölüme götürecek biçimde otomatik bir çatışmaya dönüştü. Pascal’ın nefesi tükenip, kendini birden üzerime bıraktığında, karşıma çıkan bu olanağı değerlendirdim ve son gücümü kullanarak sağ ön pençemle onun yüzüne kanlı bir darbe vurdum. Acıyla çığlık attı ve arkaya doğru düştü. Ben hemen, yaklaşık bir buçuk metre kadar geriye sıçradım, arka ayaklarımın üzerine oturarak dilimle, aldığım sayısız yaraları tespit etmeye çalıştım. Onları yalayabildiğimi sanmıyorum, çünkü bunun için ne gücüm vardı ne de ruhsal durumum uygundu, yaptıklarım daha çok bir refleksti.

Buna karşılık Pascal hiç kımıldamıyordu. Arka ayakları üzerine dik vaziyette oturmuş, sanki uyuşturucu almış gibi, donuk gözlerle bana bön bön bakıyordu. Siyah tüyleri kanlar içinde kalmış ve yaralarından çıkan kanlar hızla halının üzerine akıyordu.

Claudandus'un insanlar ve hayvanlar hakkında çok şey öğrendiği kitapların artık hepsi çıra gibi yanıyordu. Ateş yüzünden içersi o kadar ısınmıştı ki, neredeyse nefes almak bile olanaklı değildi. Birkaç saniye sonra boğulup yanacaktık. Bütün bunların nedeni de aslında insanlardı. Çünkü cinayet işlemeye önce ne Pascal ne Claudandus ne biz başlamıştık. Onlar, temiz olmayanlar dünyasındaki bütün kötülüklerden, işlerin buraya kadar gelmesinden sorumlular.

Birden ileriye atıldı!

Aslında bu bir intihar atlayışıydı. Öyle bir atlayıştı ki bu, onun nereye ve nasıl düşeceği hiç önemli değildi. Öyle bir atlayıştı ki bu, atlayanın, son gücünü kullanarak gerçekleştirdiği bu hareketten önce, bu eyleminden sonra tek bir kirpiğini bile kıpırdatacak gücünün kalmayacağı hesabını çok iyi yapmış olması gerekirdi. Tıpkı bir ok kadar hızlı, yere düşen bir meteor kadar şiddetli bir atlayıştı bu.

Çığlık atarak benim üzerime doğru böyle bir atlayışla geldiği sırada ben de otomatik olarak kendimi sırtüstü yere attım. Sağ ön ayağımı havaya kaldırarak tek bir pençemi iyice dışarıya çıkarttım. Pascal hızla üzerimden geçerken, pençemle onun gırtlağına öyle temiz ve derin bir keşi gerçekleştirmiştim ki, bir an onun ses tellerine dokunduğumu sanmıştım. O da, karşı tarafa hızla düştükten sonra bir takla attı ve oracığa sessizce yığılıp kaldı.

Ona doğru koşup kafasını kendime döndürdüm. Yarası korkunç derecede kanıyordu ve üzerindeki kesik, benim tahminimden çok daha derindi. Neredeyse yemek borusunu görecektim. Buna rağmen yüzünde alaylı bir gülümseme vardı. Oldukça yavaş ve büyük güçlükle gözlerini araladı ve bana doğru dönmeden, bana baktı. Bu gözlerde ne bir öfke ne bir suçlama ne korku ne de pişmanlık vardı.

"Dünya ne kadar karanlık", diye hırıltıyla konuştu. "Ne kadar karanlık, Francis. Hiç ışık yok. Yalnızca karanlık var. Ve bu karanlığı algılayan birileri her zaman var. Her zaman. Her zaman. Her zaman. Ben kötü oldum, ama bir zamanlar ben de iyiydim... "(13)

Sondeyiş

Ev yandı kül oldu gitti. Ev ile birlikte, insanların kendisine değişik isimler verdiği, gerçek ismiyse bir giz olarak kalan ve bu gizi kendisiyle birlikte, ne isimlerin ne de belli bir ırka ait olmanın önem taşıdığı yere beraberinde götüren türdeşimin cansız bedeni de yanıp gitti. "Felidae" isimli şu şeytani dosya ve bilgisayarın içindeki milyonlarca suç ve acı içeren bilgiler de alevlerin kurbanı oldu. Ben de canımı yangından son anda kurtardım ve kendimi yarı baygın halde dışarıya güçlükle atabildim. İtfaiye, tipiyle mücadele edip gelene ve buzlanmış vanaları çalıştırana kadar, şu Kari Lagerfeld evinden geriye söndürecek bir şey kalmamıştı. Böylece ateş, bir parça kötülüğü daha dünyadan silmiş, karanlığı aydınlatmıştı.

Peki ama, bu denli karmaşık bir öykü, bu kadar basit bir sonu hak ediyor muydu acaba?

Böyle bir soruyu kim yanıtlayabilir ki? Kim haklıydı, kim haksızdı? Kimler iyi, kimler kötüydü? Karanlık nerede son buluyor, aydınlık nerede başlıyordu? Şu kadarı kesindi: Bu bir özlemdi, çocuklar için bir noel masalıydı, ahlakçıların kuruntularıydı! Öyle sanıyorum ki, her iyi öykü gibi, bu öykü de gri bir tonda sona eriyor. Kim bilir, bu tuhaf renkle çok, ama çok yoğun olarak uğraşılırsa, belki de sonunda bu renk, güzel bile bulunabilir, en azından gerçek olduğu görülebilir.

Kendimden geçmişçesine eve döndüm ve Tokyo'nun, yani yeni yatak odasının tam ortasında baygın düştüm. Ertesi sabah Gustav, üzerimdeki yaraları ve kandan birbirine yapışan tüylerimi gördüğünde, korkudan çığlık nöbetine tutuldu ve beni Citroen CX 2000'e atarak, doğru bir at doktoruna götürdü. O da beni, daha çok azarlayıp bana eziyet ettiğinden, bana, Preterius'un o iğrenç işkence deneylerini anımsattı. İyileşme dönemim de acılar içinde geçmişti, çünkü bu sırada Claudandus'un o acıklı kaderiyle, kendiminkini karşılaştırmıştım.

Ancak bu arada iyileşerek, eski mükemmel sağlığıma yeniden kavuştum.

Mavi Sakal ile bölgedeki diğer tabansızlara, gerçek katilin kim olduğunu söylemedim. Bu bana pek önemli gelmiyordu. Pascal'ın onların anılarında iyi olarak kalmasını istiyordum. Çünkü nefret ve öç onun özelliğiydi, benimki değil. Joker Baba'ya yönelen kuşkuları da, zaman içinde dağıtabildim ve bölge sakinleriyle o gece yapılan toplantıda, onun hakkında uyandırılan kötü izlenimi yavaş yavaş düzelttim. Herkes onun, öğretisini yayabilmek için başka bir bölgeye taşındığını sanıyor. Sonuçta, şu porselen evin sahipleri, ilkbahar gelip güneş açınca, pis bir kokuyla karşılaştıklarında da, artık kimsede onun katil olduğu kuşkusu kalmayacaktır.

Kimin katil olduğu sorusu, diğerleri için her zaman bir bilmece olarak kalacaktır. Bundan böyle hiç cinayet işlenmeyeceği için, hiç kimse bu sorunun yanıtı için daha fazla kafa yormayacaktır. Ve gelecekte kimse artık bu öyküyü düşünmeyecek, bu korkunç olayları anımsamayacaktır. Katiller de ölür, kendileriyle birlikte, bizleri de bir süre oyalayan öyküleri de onunla birlikte ölür.

İyi son için bir son söz söylemek gerek.

Önce şu acil haberi vereyim: Archibald, gelecek ay bizim üzerimizdeki kata taşınmak istiyor, çünkü kendi deyimiyle, "bu çöplüğe hayvan gibi alışmış." Bu olay gerçekleştikten sonra benim işitme sorunlarım ortaya çıkacağı sayılmazsa, gelecekte Gustav ve ben, şu zaman teröristinin ileri geri konuşmalarına her gün katlanmak zorunda kalacağız demektir. Tanıdığım kadarıyla o serseri bir de köpek alır, herhalde adını da "Beugs" ya da "Pavarotti" ya da belki "Kevin Costner" bile koyar. Yani kötü zamanlar geliyordu. Bu tehdide, daha hümanist bir bakış açısıyla bakıldığında, belki yine de olumlu sonuçlar çıkartılabilir. Hiç olmazsa Gustav bundan böyle, içi boş olsa da, insanlarla yüz yüze gelebileceği ve yalnızlık hapishanesinden kurtulabileceği bir olanağa ilk kez sahip olacak.

Başka birisi de yalnızlığın soğukluğundan kurtuldu artık. Mavi Sakal ve ben, Jesaja'yı katakompun dışına çıkartıp, onu komşu evlerden birinin sahibi olan yaşlı, bunak, iyi yürekli bir sarhoşun yanına yerleştirebilmek için, ikna yeteneğimizi konuşturmak zorunda kalmıştık. Bütün o yılların ardından Jesaja, ilk kez mavi gökyüzünü gördüğünde, heyecandan ve sevinçten ağladı. Baştaki, o diğer türdeşlerinden ve özellikle de insanlardan utanmayı bu arada atlattı. Şu an bizim çöplüğün en sevilen maskotu oldu bile. Beni düşündüren

tek şey, o eve gelen konukların ara sıra onu içkiyle şımartmaları ve onun da şımartılmaktan çok hoşlanmasıydı. Türdeşlerimizin alkol almasının bile, bilimsel olarak incelenmesini gerekli buluyorum, umarım böyle bir çalışma iyi sonuçlanır!

Pascal'ın şu harika ırkından olanlar düzene çok çabuk ayak uydurdular, daha açık söylemek gerekirse, şu eskiyeni ırktan olanlar "standart" olanlarla çiftleşmeye başladılar, galiba yeni nesil yeniden evcilleştirilmiş olanlara benzemeye başlayacak. Öyle görünüyor ki, Pascal'ın ölümüyle hepsi, üzerlerindeki baskıdan kurtuldu ve yeni bölgelere göç edebilmek için can atıyorlar. Şu benim baştan çıkartıcı sevgilim Nhozemphtekh'i, sık sık bahçelerde dolaşırken görüyorum, onunla kibarca ve ardından da gülümseyerek selamlaşıyoruz. Onun yeniden kızışıklık dönemine girmesini dört gözle bekliyorum. Sonra yine o sihirli öğle öncesi yaşanan tatlı sarhoşluğu yaşayacak, birlikte zevklerin evreninde dolaşacağız eğer Kong araya girmezse tabi!

Mavi Sakal ve ben, gelecekte bu tür zevkler konusunda çok şeyler yapmayı planladık. Yaşadığımız bütün

o tüyler ürpertici olayların ardından, önümüzdeki ilkbahar ve yaza, rahat ve neşe içinde girip, kendimizi aşk kanatlarının üzerine bırakacağız.

Güneş, demir grisi bulutların arasından yüzünü gösterip onları acımasızca eritmeye başladı ve bu yılın ilk ışıklarını, Gustav'ın kısa süre önce aldığı bilgisayarın üzerine yansıtmaya başladı bile. Son birkaç günde bu bilgisayara, şu Claudandus olayı ile ilgili anılarımı yazdım. Gustav, bilgisayar hakkında altı tane el kitabı okumasına karşın, onu bir türlü kullanamadığı için iki gün sonra bu cihaza olan bütün ilgisini kaybetti bile. Tek umut, buraya taşındıktan sonra Archie'nin ona bu konuda yardımcı olması.

Bütün gerçek öykülerin acıklı bittiğini söylemiştim. Elbette bu iddia kısmen doğru. Çünkü diğer yandan bizim yaşamımız da Tanrının anlattığı bir öykü. Bizler onu Tanrıyla birlikte yazıyoruz. Bizler, bir anlamda ikinci yazarlarız. Bizim özgür irademiz ve Tanrının rahmeti birlikte çalışır, ama yine de her zaman çatışırlar. Yani bu öykü o kadar da kötü olamaz. Ve işte şu katilin, Claudandus'un öyküsü, baktığımız açıya göre değişen, biri ağlayan, biri gülen gözlerle sona eriyor. Bana gelince, ben iki bakış açısına da uyum sağlayabilecek

bir durumda sayılırım. Claudandus, anlaşılır nedenlerden dolayı benim gibi olamazdı. Çünkü dünya onun için korkunç bir yerdi. O, asla mutlu olmamıştı, asla da mutlu olamazdı. O, insanlardan nefret ediyordu. O, bütün insanlardan nefret ediyordu. O, dünyanın gerçekten nasıl bir yer olduğunu hiç birimizin bilmediğini söylüyordu. Hayır, dünya o kadar da kötü değil. Ama bazen dünyaya dikkatli bir gözle de bakmak gerekiyor. Ara sıra dünyanın da çılgınca şeyler yaptığı oluyor.

Belki ben çok fazla iyimserim ve çevremdeki facia gibi olaylara, Claudandus gibi, insanlarla kötü deneyimler yaşamadığımdan pembe bir gözlükle bakıyorum. Gerçek şu ki, karanlığın kendisini sarmasına ve içine kadar işlemesine karşın katil, olayların gerçek doğasının derinliklerini görebilmişti. Anlattıklarının çoğu aslında, gerçeğe çok yakın şeylerdi. Onda eksik olan tek şey umut ve aydınlığa olan inançtı. Ancak umutlarımız ve inançlarımız olmasaydı, şu kırılgan dünyanın yaratıkları olan bizlerin hali ne olurdu acaba?

Bizler gözlerimizi iyice açıp, umudumuzu yitirmemeliyiz. Kötünün en kötüsüyle misillemede bulunmayı amaçlayan o katili anımsamalıyız. Ya da tıpkı o şeytan Preterius'un daha aklı başındayken, "Bence o, masumiyetini yitirdi" dediği gibi bir durumla karşı karşıyayız. Evet, aynen öyle olmalıydı. Claudandus'un handikapı, masumiyetini yitirmiş olmasıydı. Tıpkı insanlar gibi.

Ancak bizler masumiyete inanmalıyız. Özellikle insanlar, kökenlerinin hayvanlardan geldiğini ve bu nedenle onların içlerinde hâlâ küçücük bir parça masumiyet bulunduğunu asla unutmamalılar. Claudandus demişti ki: "Hayvanlar iyi insanlardır, insanlar da kötü hayvanlardır." iyi olsun, kötü olsun, sonuçta hepimiz hayvanız ve bu nedenle birbirimizle dostça ve sevgiyle geçinmeliyiz.

Sizin küçük sadık Francis'iniz sizlere veda ederken, dünyadaki bütün Çokbilmişleri içten selamlar. Çözümleri pek önemli olmasa da, bulmaca çözmeye devam edin. içinde, hayvanların ve insanların uyum içinde yaşadıkları bir dünyaya inanmaktan da asla vazgeçmeyin. Elbette son değindiğim türlerden daha yüce ve zeki olan, örneğin FELIDAE gibi, bir türe inanmaktan da asla vazgeçmeyin.

Ekler

1- İnsanların tersine kedilerin, örneğin geyikler ve atlar gibi koku almak ile tat almak arası, üçüncü bir kimyasal duyuları daha vardır. Bunu bulan kişinin adını alarak Jacobson organı olarak adlandırılan bu duyunun duyargaları belli uyarıları (koklanabilen molekülleri) algılar. Üst damağın hemen arkasındaki dar bölgede yer alan bu küçük organ, sigara benzeri bir kesedir. Hayvan bu organını kullanabilmek için, ilgili maddeyi havadan diliyle yalayarak, dilini üst damağına iyice bastırır ve alıcılarını uyarır. Bu işlem sırasında kedinin yüzü, özel bir görünüm alarak, insanların çok çirkin olarak niteledikleri, atın kişnemesini andıran, üst dudaklarını yukarı çekerek tuhaf bir tıslama sesi çıkartır. Erkek kedilerin, kızışmış bir dişinin sidiğiyle karşılaştıklarında, bu hareketi sıklıkla yaptıkları görülür.

2- Oldukça iri, adaleli, uzun tüylü ve kalın kuyruklu MAINE COON'un vatanının Main eyaleti olduğu sanılıyor ve ABD'de geliştirilen eski kedi ırkı olarak kabul ediliyor. Dış görünümü, özellikle de koyu renk tüyleri ve çıtırdak bir ekmeğe (benekli desenleri) benzeyen görünüşü, bazı bilimsel düşüncelerin ortaya çıkmasına neden olduğu gibi, onun, vahşi ev kedisi ile İngilizce'de Coon denilen türün çiftleştirilmesinden oluştuğu söylenmektedir. Çoğu yetiştirici, Main Coon'un, yaklaşık yüz yıllık bir ırk olduğuna ve İngiliz denizcilerin, seferleri sırasında Ankara kedileriyle kısa tüylü ev kedilerini çiftleştirmeleriyle oluştuğuna inanır.

Dirençli, sık ve dona karşı dayanıklı, omuz hizasında kısalan düzgün tüylere sahip olan bu hayvanlar, İngiltere'deki çiftliklerde yürütülen zararlılarla mücadelede ve farelerin verdiği zararları önlemede büyük yararlar sağladılar. Boyunları oldukça kalın olan Main Coonların yüzleri kare şeklinde olup, ağırlıkları evcilleştirilmiş kedilere göre çok fazladır (erkekleri yedi kilo kadar olabilir) ve tam anlamıyla "geç gelişen" bir türdür; çünkü bu türün bazıları ancak dört yılda erişkinliğe ulaşır. Sıklıkla onların mükemmel bir ev kedisi oldukları söylenir. Böyle bir ün kazanmalarında olasılıkla nazlı

doğalarının, yaptıkları sevimli numaraların ve tüylerinin kolay temizlenmesinin büyük payı vardır. Maine Coonlarin çok değişik renk ve postları, değişik desenlerde olanları vardır. Main Coonlar sayısız renk geni taşıdıklarından, yavrularından her birinin ayrı bir renkte olması sık karşılaşılan olaylardandır.

3- Birleşme sırasında dişi kediler tuhaf ve korkunç bir davranış sergiler: Erkeği boşalırken dişi kedi erkeğinden birdenbire ayrılıp, ona öfkeyle saldırmak için acı çığlıklar atıp durur. Karşı cinsine karşı bu denli radikal bir "duygu değişimi" sergileyen kediler, bu davranış özellikleriyle (ev) hayvanlar(ı) aleminde tek örnektir. Bu tuhaf davranışın nedeni, erkek kedinin penisi daha yakından incelendiğinde anlaşılabilir: Erkek kedinin penisinin ucunda, dişinin vajinasına dayanılmaz olmasa bile epey acı veren bir çok dikenimsi çıkıntı vardır. Ancak bu olay bir "hile" değil, tam tersine önemli bir biyolojik olaydır. Vajinanın darbelenmesiyle, birbiri ardına gelişen sinirselhormonal bir tepkime meydana gelir ki, sonradan (çiftleşmeden yaklaşık yirmi dört saat sonra) yumurtanın hareket etmesi (ovulasyon) sağlanarak döllenme gerçekleşir.

Dişi, sonradan girdiği "kızışıklık" sırasında, yerde kendi etrafında dönerek, yakınında kendisiyle birleşmek için bekleyen erkeğine karşı saldırgan hareketler yapar.

4- Kediler itinalı ve yoğun bakım gerektiren adale zengini hayvanlardır, iri bir insanın yaklaşık altı yüz elli adalesi varken, her kedide beş yüzün üzerinde adale bulunur. Bunların büyük bölümü, güçlü arka ayaklan hareket ettirmek için kullanılır; avlanırken oldukça önem kazanan kedinin ön ayaklarıyla ensesi de çok güçlüdür. İstençle çalışan adalelerin dışında, beynin emirlerim yerine getiren, iç organların yönetiminden sorumlu istençdışı çalışan bir sürü adale vardır. Kediler, uykudan ve uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra, adalelerinin zarar görmemesi için iyice gerinirler.

5- Kedilerin şu ünlü temizliği, yalnızca temizlenmek amacını taşımaz. Elbette tozların, pisliklerin ve yiyecek artıklarının giderilmesi için yinelenen yalama ve yalanma, deri altındaki bezleri uyararak, tüylerin yumuşak kalmasını ve sıvı gereksiniminin tamamlanmasını

da sağlar. Buna ek olarak hayvan, güneşin etkisiyle tüylerinin altında biriken, yaşamsal öneme sahip küçük A vitamini parçacıklarını 'da yalayarak alır. Ancak kedilerin şu "temizlik hastalığı"nın, vücut ısısının dengelenmesi olan "Termoregülasyon" ile de ilişkisi vardır. Kürkleri nedeniyle kediler terleyemediklerinden, kendini tükürüklemek, soğutma işlevini de üstlenir. Bu nedenle kediler kendilerini özellikle sıcak havalarda, avlanma, oynama ve yemek yeme gibi güç sarf ettikleri etkinliklerden sonra daha fazla temizlerler. Son olarak da temizlenme, dökülmüş tüylerle parazitleri temizlemeye de hizmet eder. Yalama işleminin, yeni tüylerin çıkmasını hızlandırdığı da söylenmektedir.

6- Koca kafalı, küçük kulaklı, kısa bacaklı ve kısa kuyruklu, yumuşacık, ipeksi, krem rengiyle fildişi rengi arasında tüyleri olan Colourpointler, insan tarafından genetiğin bir ürünü olarak yetiştirilmiştir. Bunlar varlıklarını hem genetik sorunların giderilmesi amacıyla yapılan ıslah çalışmalarına, hem de ayrıntılı bir eşleştirme programıyla tipik bir siyam örneği (açık renk tüyler, yüzde, kulaklarda, bacaklarda ve kuyrukta yer yer koyu gölgeler ve parlak mavi gözler) ve İran kedisi özellikleri taşıyan (uzun yumuşak tüyler ve kısa bir beden) kedi cinsi üretme çabalarına borçludurlar. Avrupalı ve Amerikalı yetiştiriciler, bu özellikleri yok sayarak üretilen bu yapay cinsin ırkı konusunda aynı fikirde değildirler. Bu kedi türü ABD'de "Himalaya kedisi" olarak adlandırılırken, safkan bir ırk olarak değerlendirilmektedir. Geçici olarak kullanılan "Kemer kedisi" deyimi, Amerikan Cins Kediler Örgütü "GCCF"nin bu kedileri, Colourpoint adı altında toplamasından sonra artık kullanılmamaktadır.

Bu kedi cinsine bakarak, yetiştiricilerin düşlerindeki "ürünü" ortaya çıkartabilmek için ne kadar gözü dönmüş ve acımasızca hareket ettikleri çok iyi görülebilir. Dünya Birliği'nin koyduğu kurala göre, yeni bir cinsin üretimi, ancak üç safkan nesilden sonra, yani kendi ırkından kedilerin çiftleştirilmesinden sonra "yasal" sayılmaktadır. Bu nedenle, 1955 yılında bu cins resmen tanınana kadar yüzlerce kedinin ıslahı ve yoğun biçimde akrabalar arasında çiftleştirilmesi zorunlu olmuştu. Yetiştiriciler de o yıllarda, Colourpointlerin, tüy ve bedensel niteliklerinin artırılması için İran kedisiyle eşleştirmenin gerekli olduğunu itiraf etmekteydiler. Ancak on sekiz yıl sonra, ıslah

çalışmalarının amacına ulaştığı, büyük bir gururla kamuoyuna açıklanmıştı.

7- Kedilerin uzun, dik ve temas bakımından oldukça duyarlı bıyıkları (Vibrissae) yalnızca yakınındaki nesnelere dokunup, onları duyumsamaya yaramaz. Bu hiper duyarlı algı organları ile kediler, havadaki en küçük bir akımı ve değişimi değerlendirerek, mekânsal durum tespiti yaparlar. Ne de olsa kediler karanlık ortamlarda bile, çevredeki irili ufaklı nesnelere hiç çarpmadan hareket ederler. Sabit nesnelere yaklaştıklarında hava sirkülasyonunda az da olsa bir değişim olur. Kediler inanılmaz derecede duyarlı olan bıyıkları sayesinde havadaki "üfürümü" algılar ve önündeki engelin çevresinden dolaşır.

Gece avında bıyıklar kaçınılmazdır. Bıyıkları zarar görmediği sürece kediler zifiri karanlıkta bile kendilerine has o ölüm ısırığını başarıyla atarlar. Bu duyarlı organın zarar görmesiyle kediler, ancak aydınlıkta öldürebilirler. Yoksa karanlıkta hedefi ıskalayarak, ele geçirdikleri hayvanı yanlış bir yerinden yakalarlar. Bıyıklar olasılıkla, görüşün kısıtlı olduğu ortamlarda, kurbanın ana çizgilerini anında kediye ileten bir radar görevi görüp onu, kurbanın ensesine doğru yönlendirir. Buna göre bıyıkların uçları, kurbanın siluetinin ayrıntılarını "okuyarak" beyine, atması gereken adımları bildirmektedir. Bıyıklar üst dudağın hemen üzerinde çıkarlar ve kökleri diğer kıllardan üç kat daha derinde bulurdur. Bıyıkların kökleri, her etkiyi anında beyine ileten bir çok sinir ucuna bağlıdır.

8- Çiftleşmeden önceki oyunlar için uzun süre harcamaları, uzun süren seks yaşamları ve çiftlerin birbirlerine hiç sadık olmamaları kedilerin, öteden beri şehvetli yaratıklar olarak görülmelerine neden olmuştur. Gerçekte de kedilerin sevişmesi aralıksız saatler, dahası bazı molalar verdiklerinde günlerce sürmektedir. Erkek için "dişi seçimi"nde hiçbir sınır yoktur. Diğer yandan bütün ipler dişinin elindedir.

Kızışıklık dönemine giren dişi, sesini duyurabileceği alandaki bütün erkek kedileri çağırır. Elbette onlar da dişinin yaydığı özel erotik "parfüm"ün kokusunu alarak, bu baştan çıkartıcı davete uyarlar.

Dişinin uvertürü için bölgesini seçtiği erkek kedi, daha baştan avantajlı konumdadır, çünkü diğer talipler, kendileri için yabancı olan bölgeye girmeye çekinirler. Ancak sonunda bu hoş davete boyun eğerek, kendileri için yasak olan bu bölgeye girenler de olur. Bu izinsiz hareket, beklendiği gibi, bölgeye dışardan gelenler arasında sürtüşmelere neden olur. Aslında "yerinde bir öfke" olan onların "kıyameti koparmaları", çoğunlukla cinsel bir uyarı olarak da görülür. Bu arada çoğunlukla hepsinin birden aklına, uğruna dövüştükleri dişi gelir ve erkekler asıl bundan sonra erkekleşir. Seçilen erkeğin, bölgenin en baskın kedisi olması gerekmez, kiminle birleşeceğini seçmek, yalnızca dişinin belirleyeceği bir konudur.

9- Kedilerin, damak zevkine düşkün oldukları gerçeği, çoğunlukla dikkate alınmaz. Bu nedenle çoğu kedi, damak zevkleri bakımından tekdüze bir beslenmeye mahkûm edilmiştir. ABD'deki National Academy of Sciences'in de bilimsel verilerle ortaya koyduğu gibi, uygun bir kedi beslenmesi, kuru ve hazır konserve mamalardan oluşmaktadır. Ancak kim yalnızca konserveyle beslenebilir ki? Almanya'da yemler konusunda dünyanın en katı yasaları uygulandığından, konserve mamalar, en hassas kedilerin beslenmesine bile yetecek bütün besi ve yapıtaşı maddelerini içermektedir. Ancak gerçek kedi severler, kedilerine sürekli taze gıdalar verirler: Her kedi taze balık, taze et (elbette domuz eti hariç!), özellikle de karaciğer yemeye bayılır. Dünyanın en seçici hayvanları sayılan kedilerin de damak zevkleri farklılık gösterir. Tıpkı insanlar gibi, onların da tercihleri vardır ve yine insanlar gibi yanlış bir beslenme onlara da zarar verebilir.

UYARI! Çiğ et yedirmek kedilerin yaşamına mal olabilir! Çiğ et ve sakatatta, salmonella gibi bakteriyel hastalıklara yol açan parazitler olabilir. Aynı tehlike, kedilerde ölümcül hastalıklara yol açan bir virüsü taşıdığından, dana eti için de geçerlidir. Steril olarak hazırlanan hazır mamalara karşın çiğ et ve sakatat mutlaka haşlanmalıdır. Yalnızca et ile beslenen kedilerde kalsiyum oranı azalır. Vücut, kemiklerde depolanan kalsiyumu çekeceğinden, iskelette çökmeler başlar. Protein kalitesi düşük gıdaların verilmesi (örneğin, etin atılacak yerleri ve sofra artıkları gibi) kedilerin yavaş yavaş ölümüne neden olabilir. Yaşamsal önemi bulunan aminoasit eksikliğinde hayvan

zayıflar, tüyleri parlaklığım yitirip matlaşır ve giderek iştahsızlık, duyarsızlık gibi belirtiler baş gösterir.

Haşlanmamış tatlı su balıkları, "Thiaminase" denilen mayanın oluşumuna neden olur ve kediler için yaşamsal önemi olan B1 vitaminlerini yok eder. Bu nedenle bu gıda yalnız başına verildiğinde kısa süre sonra bazı arazlar (örneğin, iştahsızlık, kusma ya da kramplar gibi) ortaya çıkar. B vitaminini yitirmemesi için tatlı su balıkları da hayvana verilmeden önce haşlanmalıdır.

ÇİFTE UYARI! Kediler, et ile beslenmelerinin yanında bitkisel beslenmeye de gereksinim duysalar bile (biraz ot bile yiyebilirler) onlar öncelikle etobur hayvanlardır ve buna göre beslenmelidirler. Vejetaryenlerin, kedilerine etsiz bir beslenme uygulamaya çalışmaları inanılacak bir şey değildir!sadistçe bir hatadır. Gerçek bir vejetaryen diyet kedilerde önemli hastalıklara yol açar ve çok kısa sürede göçmelerine neden olur. Kedi uzmanı Desmond Morris, kısa süre önce yayınlanan kitabında, kedilere uygulanan vejetaryen diyetleri, açık bir hayvan işkencesi olarak görmektedir.

10- Kediler şımarık bir ev hayvanı olmadan önce insanlar arasında, daha çok zararlılarla mücadele sırasında sergiledikleri yetenekleri nedeniyle sevilmekteydiler. Homo sapiensler tahıl yediklerinden bu yana kediler, bu görevlerini başarıyla sürdürmüştür. Kırsal kesimde, sevimsiz kemirgenleri savmak için birkaç tane iyi yetiştirilmiş köylü kedisi yeterli gelmektedir. Kedilerin devreye sokulmasından önce insanlık, bu tür belalar karşısında çaresizdi.

Fare avcıları arasındaki şampiyonun, İngiltere Lancashire'deki bir fabrikada yaşamış olan ve yirmi üç yıllık yaşamında 2200'den fazla fare öldüren dev bir kedi olduğu söylenmektedir. İnsanların da "ek olarak" beslediği bir kedi için, günde üç taneden fazla fare yemek, oldukça çok bir miktar. White City stadında kendi başına yaşayan dişi kedinin daha başarılı olduğu söyleniyor. Bu kedi günde ortalama beş ya da altı fare yiyerek, altı yılda, şu sevimsiz çağdaşlarımızdan 12 480 tanesini tuzağına düşürmüş. Böylece eski Mısırlıların, kedileri evcilleştirmeye neden bu kadar önem verdikleri ve kedi öldürenleri neden idam cezasına çarptırdıkları daha iyi anlaşılmaktadır.

11- Kedilerin en yüksek yerlerden düşerek yaralanmamaları yeteneği, onlara olan hayranlığı arttırmış ve onların dokuz canlı olduklarının söylencelerinin yayılmasına neden olmuştur. New Yorklu iki veteriner tarafından doğrulanan rekora göre, bir gökdelenin otuz ikinci katından (yüz elli metre yükseklikten) düşen bir erkek kedi bu kazadan, yalnızca birkaç sıyrık ve iki günlük istirahatla kurtulmuştur.

Diğer hayvanlara bakışla kediler (buna insanlar da dahil), beden ağırlıklarına oranla, oldukça büyük bir beden yüzeyine sahiptir. Sonuçta da (zaten düşük olan) düşme hızlarına çok çabuk erişirler ve yere çarpmaları da daha yumuşak olur. Bunun yanı sıra kediler, yırtıcı hayvanların kökeninden geldikleri için, ikiz (stereoskopik) görme yeteneğine sahiptirler. Bu yetenek sayesinde dört ayağı üzerine "düşerler", yere vuruş darbesinin etkisini böylece dörde dağıtmış olurlar. Ancak düşüş sırasında kediler, kendilerinde doğuştan var olan bir refleksi de kullanırlar: Tam en yüksek düşme hızına eriştikleri sırada, gergin olan bacak adaleleri birden gevşer. Dört ayağını açarak doğal bir paraşüte benzemeye başlayan kedi, kendisini frenleyerek, aşağıya daha yavaş iner.

12- Tipik bir erkek kedi jesti olan bu hareketi, yinelenen bir kaba güç gösteri olarak görmek bir yanılgıdır. Bütün cinsel konularda ipler dişi kedinin elindedir. Sevişme sırasında "erkeğe karşı kaba güç kullanan" her zaman dişidir, bu durumda erkek de "kraliçesini" fethetmeye çalışır. Erkeğin, dişinin ensesini dişlemesi, bir saldırganlık değil, tersine erkeğin kendini dişinin saldırılarından korumak için yaptığı psikolojik bir ustalıktır. Erkek kedi bu pozisyonda, tıpkı bebekliğindeki gibi, kendini salıverir. Yavru kediler kendilerini böyle salıvermeyi annelerinden edinirler. Bu hareket annenin, tehlikeli bir durumda yavruları, zarar görmeden başka yere taşıyabilmesi için gereklidir. Kedilerin yaşı ilerledikçe, bu içgüdüsel tepki azalır, ancak bütünüyle yok olmaz. Eşinin ense derisini dişleri arasında tutan erkek kedi, annesinin ağzında tutarken yavrularının uysal durduğu gibi, onu uysallaştırma olanağına sahip olur. "Hipnoz"u andıran bu numara olmasaydı, sevişme sırasında erkek kediler herhalde epey yara alırlardı.

13- Evcilleştirilmiş kedilerin birbirlerini öldürebilecekleri iddiası gerçekçidir. Kediler, sıklıkla yaptıkları o cengaverane dövüşlerle birbirlerini gerçekten ölümcül yaralayabilirler. Gerçi kırsal ortamlarda kedilerin birbirlerinin yoluna çıkmaları ender gerçekleşir, ancak kentlerde dar gelen çevre, kediler arasında, özellikle de rekabet eden kediler arasında, büyük dövüşler yaşanmasına neden olur.

Saldırıya geçen bir kedi, olağan biçimiyle, bütün vahşi hayvanların yaptığı gibi, düşmanının ensesine öldürücü ısırığı atmaya çalışır. Ancak, karşısındakinin acıyla karşı koyacağını hesaba katarak, içindeki karışık duygular nedeniyle, gerekli hareketleri tedirgin yerine getirir. Asıl çarpışmalar başlamadan önce, görkemli bir tehdit aşaması yaşanır; sonunda düşman taraflardan biri saldırıya geçerek ölümcül ısırığını atmaya çalıştığında, diğer taraf ön ayaklarını uzatarak, keskin pençelerini düşmana sürter. Aynı zamanda arka ayaklarıyla ona şiddetli bir darbe vurur. Dövüşen tarafların birbirlerini alt alta, üst üste öldüresiye hırpaladıkları bu tür düellolarda bazı hayvanların ölmesine ya' da aldıkları yaralar nedeniyle daha sonra ölmelerine rastlanabilir.

(Yazar tarafından) Kullanılan Kaynaklar:

Dennis TurnerPatrick Bateson (Yay. Haz.): Die domestizierteKatze. (Evcilleştirilmiş Kedi). Rüschlikon 1988.

Michael WrightSally Walters (Yay. Haz.): Die Katze. Handbuch für Haltung,

Zucht und Pflege. (Kedi. Bakım, Yetiştirme ve Temizlik El Kitabı). München 1985.

Desmond Morris: Catwatching. Die Körpersprache der Katzen (Kedilerin Beden Dili). München 1987.

Akif Pirinçci

1959 yılında İstanbul'da doğdu. 10 yaşından bu yana Bonn'da yaşıyor. Pirinçci, 1974-76 yılları arasında çeşitli radyolara oyunlar yazdı ve bir piyesi ödül alarak İsveç ve Japonya'ya hakları satıldı. 197881 yılları arasında Viyana'da sinema ve televizyon üzerine öğrenim gördü. İlk büyük başarısını şu anda 12. baskısı satışta bulunan Tränen sind immer das Ende adlı kitabıyla yakaladı. Bir çok film şirketinde senaryo yazarı olarak çalıştı ve bir senaryosu ödül aldı. 1989 yılında basılan ikinci romanı Felidae 23 dile çevrildi. Ve uluslararası çapta geniş bir yer kazanan çağdaş hayvan edebiyatında bir başyapıt oldu. 1992 yılında Der Rumpf (Gövde) adlı bir çok dile çevrilen romanı yayınlandı ve bugüne kadar 500.000 sattı. Dördüncü romanı FrancisFelidae II, 1.000.000'a yakın sattı. Daha sonra yayınlanan Yin adlı romanı yine bestseller listelerindeydi. Son kitabı Cave Canem Almanya'da Ağustos 1999'da satışa çıktı.

---

[1] Brüksel'deki işeyen Çocuk heykeli (Ç.N.).

[2] Yazar burada, aristokrat ve ingilizce kedi anlamına gelen cat sözcüklerini birleştirerek gerçekte var olmayana, asil kediler anlamında yeni bir kelime geliştirmiştir (Ç.N.).